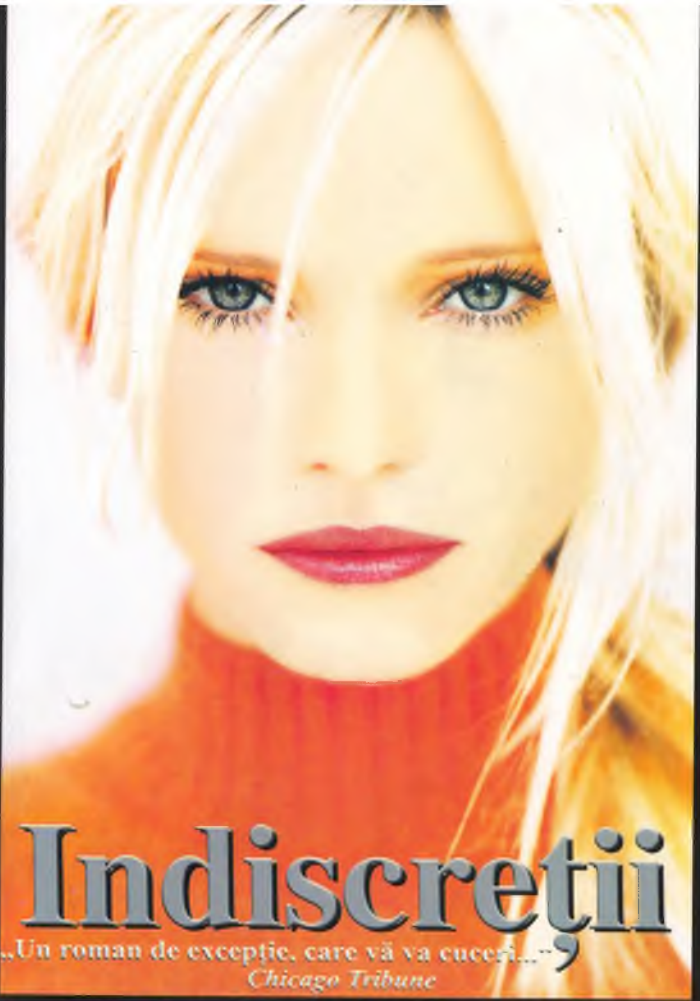

Indiscretii

„Un roman de excepție, care vă va cuceri...”

Chicago Tribune

Elizabeth Adler

O mamă și trei fiice... și fiecare dintre ele
are parte de o moștenire șocantă de...

Indiscreții...

„Elizabeth Adler reușește să îndeplinească
misterul cu dragostea într-o poveste
minunată.“

KIRKUS REVIEWS

„Elizabeth Adler scrie cu mult farmec, cu
inspirație, cu căldură și cu mult suspans...”

RAVE REVIEWS

SEX, PUTERE, BOGĂȚIE...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL
Preț: 22,00

Indiscretions

by Elizabeth Adler

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin Editurii MIRON

Elizabeth Adler

Indiscreții

Capitolul 1

Londra, 25 octombrie

Venetia Haven se grăbea de-a lungul străzii Pont, cu brațele pline de flori autumnale de la *Harrods* și cu mintea plină de întrebări.

Florile erau pentru Lydia Lancaster, care, după cum o cunoștea, probabil că uitase să cumpere ea însăși, deși la cină în seara aceea aștepta aproape o duzină de invitați. Nenumăratele vase de cristal și boluri dantelate, glastrele, chiupurile antice și oalele smălțuite, dintre care câteva probabil valorau o mică avere, erau umplute pînă la refuz cu flori ofilite, cu petalele căzute sau îngălbenite, în timp ce polenul umplea fiecare măsuță din jurul lor; și erau împrăștiate prin toată casa. Lydia părea să le observe doar atunci cînd florile erau proaspete, debordînd de culori bogate și de parfum. Cînd florile începeau să se ofilească, la fel se întîmpla și cu interesul ei. Și nu pentru că Lydiei Lancaster nu-i păsa. Era doar din cauză că nici nu știa ce anume mai urma să apară în programul ei aglomerat, pînă cînd nu trebuia să înfrunte problema respectivă. Prietenii ei nu erau prea siguri dacă o iubeau, în ciuda zăpăcelii ei permanente, sau tocmai din cauza asta. Făcea parte din farmecul exuberant al Lydiei ca interesul total pe care-l acorda persoanei cu care era într-un anume moment să aibă tendința să eclipseze bunele ei intenții de a fi mai practică în niște simple probleme cum ar fi fost: mesele regulate, plimbarea cîinilor, sau aducerea copiilor de la școală la timpul convenit, sau chiar să aibă grijă ca mașina să-i ajungă la reparat. Și Venetia o adora.

Întrebările acelea se ascunseseră undeva în subconștientul Venetiei toată vara, fără ca ea să se

obosească să caute vreun răspuns, însă acum, odată cu schimbarea anotimpurilor, cînd zilele cenușii ale lunii octombrie își făcuseră apariția, reveniseră iarăși la suprafață, cerînd cu insistență răspunsurile.

Venetia se întoarse spre trecerea de pietoni, de abia observînd traficul intens din pragul serii. Coama deasă de păr blond foarte deschis îi fu prinsă și răvășită de o pală de vînt și, sîcîită, o dădu pe după urechi. Silueta ei înaltă și subțire era înfășurată într-un pardesiu din cașmir pe care i-l trimisese mama ei tocmai din Beverly Hills de la *Alan Austin's*, și pe care ea îl purta în stilul englezesc, cu un șal de culoarea caramelului înfășurat pe deasupra și cu pantofi comozi, cu tocul jos. Și cu brațele pline de flori galbene și arămii, Venetia era întruchiparea englezoaicei bine crescute. Ceea ce de altfel și era. „Aproape”, își spuse ea cu un mic oftat. Asta era una din întrebările care o măcinau. Jenny voia ca ea să se întoarcă acasă. „Vreau ca tu să faci facultatea aici, Venetia”, îi spusese foarte fermă la telefon. „Mi-e dor de tine” O perioadă foarte bună ca să hotărâști treaba asta, gîndi supărată Venetia, după doisprezece ani. Londra era căminul ei acum; iar Los Angeles pămîntul străin. Este vorba de viața mea, se gîndi ea, dintr-o dată revoltată, și de viitorul meu.

Viitorul meu? Pusese marele semn de întrebare la final. Ce am eu de oferit? Am nouăsprezece ani, am fost educată la cele mai bune școli englezești și sînt posesoarea unei diplome de bucătar de lux, foarte nouă și foarte greu dobîndită. Am un metru și șaiszeci și cinci de centimetri în înălțime, sînt în formă bună și prietenii îmi spun că sînt drăguță. Și sînt fiica lui Jenny Haven.

Un șofer de taxi începu să claxoneze nerăbdător, tot așteptînd-o pe ea să traverseze strada, trezind-o pe Venetia din calculele pe care le făcea asupra bunurilor ei, deși nu era tocmai sigură că ultimul articol era ceva bun

sau doar o pacoste. Nu părea prea mult, oricum nu suficient pentru a-și clădi o carieră solidă.

Picioarele ei lungi se grăbiră să traverseze strada, după care se îndreptă zorită spre Cadogan Square. Nu era timp să se gândească și să se mire în legătură cu ceea ce o aștepta în viitor. Erau norocoși, cugetă ea privindu-și ceasul de la mână, dacă Lydia își amintise să cumpere măcar ceva de mâncare pentru oaspeții care urmau să vină la cină.

Lydia insistase ca toată lumea să vină în ținută de gală la petrecerea din seara aceea din două motive, după cum îi spusese ea rîzînd. În primul rînd, doamnele vor arăta mult mai bine elegante, iar cele pe care le invitasese ea aveau mare nevoie de așa ceva; și, în al doilea rînd, cina era dată în cinstea unei cunoștințe de afaceri a soțului ei, un important om de afaceri din America venit la Londra pentru o scurtă vizită, iar ea se gîndise să-i demonstreze că bătrîna Anglie încă ținea la eticheta și la tradițiile ei.

— Vreau să țin stindardul sus, îi spusese Veneției, iar Fitzgerald McBain îi poate mulțumi lui Dumnezeu că nu stă mai mult ca să suporte un întreg weekend la proprietatea noastră de la țară!

Venetia începu să zîmbească la acel gînd. Numai o cină luată la familia Lancaster și era destul de hazardată; un întreg weekend la casa lor de la țară era cunoscut că îi năucea de-a dreptul pe oaspeții cei mai noi și de multe ori îi panica pentru totdeauna.

Mergînd în zigzag printre tarabele dintr-o mică piață, Venetia ajunsese într-un final în fața unei case albe, impresionante, casa în care își petrecuse majoritatea vacanțelor cu prietena ei Kate Lancaster, devenind datorită generozității lor o parte din marea familie ce locuia acolo. După ultimul an de la *Hesket's*, Venetia, „chiriașul” lor, rămăsese la ei, și asta după cum îi spusese și Lydia rîzînd,

datorită faptului că Jenny insistase să plătească în continuare camera și pensiunea completă.

Holul de la intrare, cu carpetele lui așezate geometric, carpete albe și verzi de la *David Hicks*, și florile veștejite, era ciudat de liniștit.

— Oh, Dumnezeule mare! Geamătul îi scăpase în timp ce aruncase o privire prin salon. Labradorul își flutură leneș coada în direcția ei din poziția incomodă în care stătea, cocoțat pe canapeaua tapițată cu brocart, așezată în fața căminului în care nu licărea nici măcar un tăciune. Cei doi cîini ai lui Jack Russel veniră în grabă spre ea, clătînîndu-se pe picioarele lor scurte de terrieri, fericiți s-o vadă, pentru că știau că ea era în stare să-i hrănească. Tava cu serviciul de cafea zăcea pe măsuta din fața canapelei încă de seara trecută, iar praful era neatins pe biblioteca și masurele *Chipendale* și pe oglinzile georgiene.

Venetia o porni mai departe de-a lungul holului, cu cîinii după ea, și aruncă o privire pe după ușa sufrageriei. Nimic! Masa lungă de mahon pe care ea se așteptase s-o găsească strălucind de vechile comori ale familiei Lancaster, serviciile de masă *Waterford*, *Spode* și argintăria masivă, era goală. Micuțul ceas *Cartier Art-Deco* de pe bufet arăta deja șase și jumătate; iar oaspeții erau așteptați să vină la opt și jumătate. Nu se făcuse absolut nimic și nu era nici urmă de Lydia. Venetia se gîndi la americanul acela care urma să apară din țara comodității și a eficienței, picat deodată într-o casă englezească la o cină sofisticată. Un zîmbet răutăcios îi luminează fața triumphiulară și îi aprinse ochii mari și gri, în timp ce și-l imagina sorbind tacticos din băutură și privind la ceasul care marca orele scurse fără ca mîncarea să mai apară la masă. Probabil că avea în jur de cincizeci de ani, era însurat și cu trei copii ale căror fotografii le va arăta foarte mîndru gazdelor, și o nevastă care îl aștepta în fiecare seară cu cina gata

pregătită și așezată pe masă la ora șapte fix. În acest caz, cugetă Venetia în timp ce se îndrepta spre bucătărie, ar fi mai bine să fac ceva ca s-o ajut pe Lydia să treacă cu bine de această încercare. O fată cu diplomă de bucătar de lux ar trebui să știe să pregătească un banchet sofisticat în condiții și mai rele, nu-i așa?

Ușa din față se deschise, după care se trînti, și apoi vocea plină de veselie a lui Kate răsună în casa goală.

— Eu sînt. E cineva acasă?

Venetia ieși în grabă din bucătărie, în urma cîinilor care deja o înconjuraseră pe Kate și țopăiau în jurul ei.

— Bună, scumpilor. Kate îi îmbrățișă pe fiecare în parte. Bună, Vennie.

După ce-i aruncă o privire scurtă și citi dezastrul înscris pe fața ei, o întrebă:

— Ce s-a întîmplat? Te-ai certat cu Henry? Ochii întunecați ai lui Kate întîlniră o fracțiune de secundă ochii prietenei ei. Nu, să nu-mi spui că așa e, adăugă ea imediat, înțelegînd ce anume se întîmplase. Mama nu s-a întors încă, vine o întreagă hoardă la cină în seara asta, nu e nimic de mîncare și casa este mizerabilă. Îi zîmbi Venetiei. O situație tipică în menajul familiei Lancaster! Probabil că mama o să se întoarcă acasă pe la opt și-o să creadă că va putea aranja totul în numai cinci minute.

— Nu și de data asta. Mi-e teamă că noi două va trebui s-o salvăm. Am uitat că doamna Jones a plecat la Majorca în vizită la rude, iar Marie-Therese în mod evident a hotărît că este mult prea mult de muncă și ca atare și-a luat tocmai astăzi ziua liberă.

Kate oftă. Marie-Therese era fata, în casă, de-o lenevie notorie, dar Lydia nu se lăsase deloc convinsă s-o dea afară.

— Gîndiți-vă la mama fetei, care stă în Franța, spunea ea mereu, de fiecare dată cînd i se făcea dovada

ineficienței și leneviei lui Marie-Therese. Ce-ar zice ea, săraca, dacă am da-o afară pe fiica ei și am spune că nu e bună de nimic? Așa că Marie-Therese rămăsese și cu fiecare săptămână scursă făcea din ce în ce mai puțină treabă în casă.

— În bucătărie sînt flori proaspete, trebuie aranjată masa, luat Shaky de pe canapeaua din salon și curățat puțin pe acolo. Venetia se îndreaptă grăbită spre ușă.

— Dar tu unde naiba pleci? țipă Kate după ea, în timp ce Venetia se pregătea să trîntească ușa în urma ei.

— La cumpărături! Dacă lua *Mini*-ul familiei și se grăbea puțin, putea să ajungă la *Europa Foods*, de pe Sloane Street, chiar înainte de închidere. Iar întrebările despre viitorul Venetiei Haven fură din nou împinse undeva în adîncurile conștientului.

Paris, 24 octombrie

Paris Haven se ridică de la planșeta de desen și își întinse spatele care o durea din cauza încordării. Lucrase fără nici o pauză încă de la prînz și acum aproape că se întunecase. Își trecu nervoasă mîinile prin părul lung și negru și aruncă o privire spre *Rolex*-ul pe care îl purta întotdeauna la încheietura mîinii drepte pentru că ea era stîngace și-i stătea în drum atunci cînd desena sau tăia materialele. Ceasul fusese un cadou din partea lui Jenny, de ziua ei — cu doi ani în urmă, își reaminti Paris surprinsă. Avea deja douăzeci și patru de ani și încă nu reușise! Iar Jenny n-o lăsa să uite asta.

— Continuă să perseverezi, îi spunea mereu la telefon. Încearcă din răputeri să mai faci cîte un pas înainte, îmbracă-te elegant și mergi acolo unde este bine să fii văzută. Tu ești cea care are talent, Paris. Știi că în cele din urmă o să reușești. Mulțumesc pentru încurajare! cugetă ea morocănoasă.

Paris se îndepărtă cumva vinovată de scaunul înalt așezat în fața planșetei de desen. Îl invitase pe Amedeo Vitrazzi pentru un pahar cu ceva bun pe la opt și acum mai erau doar zece minute pînă la acea oră. Oh, Doamne, nici nu-și dăduse seama că era atît de tîrziu! Aruncă o privire în jurul camerei mari și apoi pe fereastră, la luminile nocturne ale serii de octombrie, ce făceau ca orașul după care fusese numită să strălucească precum o perlă neprețuită. Asta fusese o altă idee excentrică de-a lui Jenny — să pună nume atît de ciudate celor trei fiice ale sale. Dacă de mici ar fi rămas în Los Angeles, poate că n-ar fi fost atît de rău, dar să locuiești la Paris și pe tine să te cheme tot Paris, însemnase un chin permanent al copilăriei ei, pe

care nu voia deloc să și-o amintească. De abia după șaisprezece ani, cînd începuse să-și dezvolte un stil al ei propriu, și își dăduse seama ce anume voia să facă în viitor, se împăcase cu acea îngemănare de nume, începînd s-o socotească de bun augur.

Studioul din mansardă, împreună cu o baie micuță și o bucătărie minusculă, era și casa și atelierul ei, și ca de obicei, se afla într-o dezordine cumplită, scufundat parcă sub un ocean de schițe pe jumătate făcute, tipare și mostre de materiale. Dar, în ciuda acestei neorînduieli, avea — ca și Paris de altfel — un farmec cu totul aparte, ceva care parcă te invita să te așezi pe un loc liber și să te simți bine.

Lăsînd aprinsă lampa de deasupra planșetei de desen, traversă camera pînă în dreptul capătului în care își făcuse un mic dormitor-salonaș și începu, cu grabă să aranjeze pernele de catifea caramel pe patul antic pe care și-l cumpărase cu banii pe care Jenny i-i trimisese cu ocazia ultimei aniversări a zilei de naștere, pat care servea și de canapea în atelierul destul de slab mobilat. O pereche de perdele ce cîndva fuseseră cortina unui teatru și pe care ea le cumpărase de la o licitație, și care nu își pierduseră prea mult din culoarea lor originală, mult mai țipătoare, serveau acum una drept cuvertură pentru pat și cealaltă ca un fel de despărțitor între dormitorul-salonaș și restul atelierului. Strălucirea lor stinsă dădea un aspect intim zonei de locuit, care avea pereții zugrăviți într-un alb curat, spre deosebire de restul atelierului atît de viu colorat. Cea mai mare parte a atelierului era ocupată de planșete de desen, masa de croitorie și de tot felul de rafturi ca la magazine pe care erau așezate materialele, mostrele de materiale, tiparele și schițele ei, iar culorile lor strălucitoare semănau cu un tablou de Matisse, față de austeritatea celeilalte părți a camerei.

După o zi lungă la planșetă, cînd ochii îi erau deja obosiți de culorile vii pe care le folosisese, Paris găsea seara foarte odihnitor mediul monocromatic al dormitorului. Cînd o să reușesc în sfîrșit, cugetă ea, atunci o să-mi cumpăr un apartament perfect alb pe bulevardul Saint Germain, în care o să-mi permit doar o strălucire pală de oțel și crom, poate și cîteva vase moderne *Lalique* și probabil și alte cîteva antichități de cristal, dar doar atît! Pînă atunci însă, oftă ea, va trebui să mă mulțumesc cu ceea ce este aici.

Oh, Doamne, ce de timp mai pierduse cu gîndurile și mai rămăseseră doar cinci minute pînă la ora opt, de abia avea timp să facă un duș rapid și să se aranjeze cît de cît. Amedeo Vitrazzi era italian și poate că nu va dezminți tendința neamului său și va întîrzia măcar cîteva minute.

Trecu în viteză de perdeaua de catifea, dezbrăcîndu-se pe drum de costumul pe care-l purta la lucru, o pereche de blugi tociți și un tricou. Baia micuță strălucea din cauza faianței albe pe care chiar ea o pusese acolo, lipind-o bucățică cu bucățică, cu răbdare, dar se părea că lipiciul pe care-l folosisese nu fusese suficient de bun, pentru că mereu se desprindea cîte o bucată sau alta de la locul cuvenit. Paris avea o răbdare infinită atunci cînd venea vorba să facă un lucru mai practic.

În seara aceea apă era destul de fierbinte și îi făcea plăcere s-o simtă biciuindu-i trupul în timp ce și-l săpunea, un trup elegant, lung și subțire. Îi mulțumea lui Dumnezeu în fiecare zi că moștenise picioarele lungi și ochii albaștri ai lui Jenny, deși avea sprîncene și gene dese și negre și trupul îi era de un alb strălucitor — precum al tatălui ei, sau așa credea ea.

Soneria începu să țîrîie ascuțit în atelier, uimind-o pe moment. Era posibil ca Amedeo să fi venit deja? Oh, nu, era doar telefonul — și evident acesta suna mereu cînd ea era sub duș. Aruncîndu-și un prosop pe umeri se grăbi să

ajungă în atelier, lăsînd în urmă o dîră de apă pe podeaua de lemn. Însă telefonul nu mai suna. Oh, la naiba cu toate, oare cine o căutase? Amedeo ca să-i spună că nu putea veni? Oh, nu, nu putea să i se întîmple una ca asta. Amedeo era așa de important, avea nevoie de el. Sau, mă rog, avea nevoie de mătasea lui — cea mai luxoasă, mai fabuloasă și cea mai frumoasă mătase, produsă în fabricile lui de lîngă lacul Como. Mătăsurile duble, și mătăsurile *Charmeuse*, și mătăsurile *crepe de Chine*, și catifelele de mătase care vor fi și ușoare și foarte moi pe pielea doamnelor care vor purta noile modele create de Paris. Măcar de ar putea să le obțină la un preț avantajos și pe credit. Oh, Amedeo Vitrazzi, se gîndi ea în timp ce-și strîngea prosopul mai bine în jurul trupului, plimbîndu-se pe lîngă telefon, tu nici nu ai habar cît de important ești pentru mine!

Acum însă era în întîrziere. Și mai era și atît de nervoasă! La naiba cu telefonul, acum trebuia neapărat să se îmbrace. Garderoba ei se întindea pe un întreg perete conținînd toate modelele desenate de ea și, pentru că nu își putuse permite luxul de a angaja un manechin pe măsura căruia să le croiască, erau toate făcute pentru ea, pe măsura ei. Era totuși un lucru bun că avea trupul unui manechin, mai ales că lucra în acea branșă, cugetă Paris în timp ce se îmbrăca cu o rochie de mătase de culoarea safirelor. Degetele începuseră deja să încheie nasturii delicați, cînd, dintr-o dată se privi în oglindă și se opri. Nu, nu rochia asta. Nu era făcută din mătasea *lui* și nu voia să-l lase să creadă că folosea și alte materiale. Și nu culoarea aceea, doar voia ca el să fie atent la noile ei modele și să nu fie distras de felul în care se modula trupul ei pe sub ele. Fusta kaki bogată și o bluză fără mîneci, strînsă în talie de o curea lată, și cu picioarele încălțate confortabil în ghetuțele de pînză care se încheiau peste glezne și îi

subțiau picioarele erau pur și simplu perfecte pentru întâlnire. Paris privi cu un ochi critic rezultatul. Șic, dar nu sexy — exact ce trebuia. O pată galbenă și ivoire pe pleoape, o ușoară fulgure de nuanța coralului pe obraji, un strat subțire de luciu pe buze, și era gata. Oh, aproape. Și un strop de *Cristalle* — mmm, parcă deja intrase în rai. Într-o bună zi va avea propriile ei parfumuri, la fel ca și *Chanel*. Paris rămase o clipă să privească la posterul în mărime naturală al „Domnișoarei“, la fața aceea zbîrcită iluminată de inimitabilul ei zîmbet, la bărbia ridicată cu aroganță, și la pălăria cu boruri late, înclinată exact în unghiul potrivit — dîndu-i totuși o nuanță de mister. Idolul ei. Și ea ar putea deveni ca și *Chanel*, o forță, o influență de necontestat în lumea modei. Știa asta. Dar se părea că nimeni altcineva nu mai avea aceeași părere. *Încă*, adăugă cu fermitate Paris.

Aha, acum suna la ușă. Venise. Respirînd o dată adînc și mai aruncînd o ultimă privire în oglinda lungă, triplă, Paris Haven își ridică bărbia și se îndreptă spre ușă, fața ei drăguță fiind luminată de celebrul zîmbet al lui Jenny Haven.

Roma, 24 octombrie

India Haven aranjă cele șase acuarele ce reprezentau Veneția de-a lungul pervazului de marmură și se apucă să le studieze cu un ochi critic. În timp ce le examina, o încruntare îi încreți fruntea, altfel foarte netedă... Acele picturi îi aparțineau, reprezentau munca asiduă a trei săptămîni încordate. Reușise să surprindă primele semne ale toamnei ce se învîrtejiseră deasupra orașului născut pe ape cu nuanțe ușoare și tonuri foarte tari în contrast, și le așezase în niște rame antice pe care le cumpărase de la magazinele de vechituri ale Romei, pentru că erau fermecătoare.

India oftă. Asta le descria foarte bine. Fermecătoare. Dar nu suficient de bune pentru o galerie de artă de proporții. Totuși, în magazinașul Marellei, din colț cu Via Marguta, vor fi așezate la vedere, în vitrină, și se vor vinde în cîteva zile. Desigur, cartonașele de prezentare, pe care înscrisesse cu multă obrăznicie „*Acuarelele sînt pictate de India Haven, fiica lui Jenny Haven*” aduceau zilnic o mulțime de turiști din toate colțurile lumii; magazinul acela ar fi vîndut cît de multe ar fi fost India capabilă să picteze. Marella Rinaldi era o femeie de afaceri fără scrupule, și, dacă India era cumva în magazin atunci cînd îi intra pe ușă și un potențial cumpărător, atunci și picturile și ea erau imediat prezentate ca o mare afacere la care se adăuga dintr-un foc încă cincizeci la sută din prețul inițial. Majoritatea picturilor ei erau cumpărate în general de americani, pentru care Jenny Haven devenise aproape un vis național. India nu înceta să se tot mire de cît de bine păreau s-o cunoască pe mama ei toți acești oameni, de multe ori povestind anecdote despre ea pe care nici chiar

Jenny nu le știa, încă. Cum de o cunoscuseră pe fiica ei la Roma și cum cumpăraseră unul dintre tablourile ei urma să fie povestea cea mai gustată la toate petrecerile din Illinois sau Texas, luni întregi după excursia memorabilă.

Încruntarea dispăru de pe fruntea Indiei și buna dispoziție începu să sporească în timp ce strângea tablourile de pe pervaz, le înfășura în foiță de mătase și le băga apoi pe fiecare în câte o cutie. Se potriveau perfect. O fundă de culoarea lămâii în jurul cutiei aurii și deveneau cadoul perfect. „*Amintiri din Italia, de India Haven*” își aminti ea de cuvintele lui Fabrizio Paroli cu un zîmbet. „Împachetează-le, India. Întotdeauna e bine să le mai dai un ultim retuș, astfel încît oamenii să aibă impresia că le cumpără aproape pe gratis, și poți să mai încarci și nota de plată cu încă zece la sută”. Și ce mare dreptate avusese, pentru că ținuse figura asta de fiecare dată. Oamenii erau la fel de încîntați de cutia aurie și de funda ei, precum erau și de tabloul din interior. Da, se gîndi ea în timp ce punea cele șase cutii în sacoșa mare, cumpărată de la *Gucci*, și și-o arunca pe umăr, în mod sigur avea niște clienți foarte mulțumiți. Și cele șase tablouri îi vor plăti chiria pe încă două luni.

India își aruncă o privire rapidă în oglinda așezată deasupra căminului și pescui cu agilitate rujul din buzunarul exterior al sacoșei. O licărire de roșu aprins pe buze pentru a scoate mai în evidență noul ei pulover de la *Ginocchietti*, o trecere rapidă a mîinilor printre șuvițele cîrlionțate din vîrfurile capului și apoi o corecție a codiței ce-i atîrna la spate pînă pe umeri, și era gata. Oare? Ezită puțin, după care se întoarse ca să arunce o privire mai atentă imaginii ei din oglindă. Ochii maronii și mari îi întoarseră privirea cercetătoare, albul lor fiind curat și strălucind de sănătate. Nas mic și drept și gură generoasă care se curbă imediat într-un zîmbet plin de căldură, în

timp ce se examina. Drăguță, se gîndi ea, și cîteodată chiar fermecătoare — ca și tablourile ei. Fără mare valoare în galeriile importante, dar cu multă căutare prin împrejurimi! La naiba, de ce nu se îndrăgostea Fabrizio odată de ea? Pentru că nu avea decît un metru și cincizeci înălțime? Poate că lui chiar îi plăceau femeile înalte. Se învîrți un moment pe tocurile înalte ale ghetuțelor negre. Cu șuvițele acelea crețe din vîrfurile capului și cu tocurile înalte ale ghetelor, în mod sigur atingea aproape un metru șaptezeci, cel puțin, nu? Era blestemul vieții ei că nu se născuse la fel de înaltă ca Paris sau ca Vennie. Ele amîndouă aveau picioarele lungi ale lui Jenny și trupuri suple și elegante ca ale tuturor americancelor, și se potriveau perfect cu orice stil de îmbrăcăminte. Ea însă trebuia să fie mereu foarte atentă. Pe deplin îmbobocită încă de la paisprezece ani, India fusese forțată să realizeze că, deși bărbații o găseau extrem de atrăgătoare, nu va avea totuși niciodată silueta de nimfă pe care o aveau surorile ei.

— Micuță și rotunjoară, îi spusese Jenny, așa erai și cînd te-ai născut. Desigur, îi semeni tatălui tău și nu mie.

Tații nu erau pomeniți prea des în casa familiei Haven, iar India știa foarte bine că nu trebuia să discute despre chestiunea aceasta. Dar micuță și rotunjoară — deși, mulțumită milei lui Dumnezeu niciodată grasă — era și acum. Oricum arăta bine pentru recepția dată de Fabrizio; iar puloverul de la *Ginocchetti* era absolut minunat. Creatorii de modă italieni erau cei mai buni. Desigur, cu excepția surorii ei, Paris, se gîndi imediat cu o undă de vinovăție, deși Paris nu crease deloc modele pentru o siluetă ca a ei. Italienii păreau să aibă în minte dimensiunile reale ale unei femei atunci cînd creau noi colecții de haine.

Tocurile înalte ale Indiei țăcăneau plăcut pe pardoseala de marmură din Casa d'Ario și, ca întotdeauna,

se opri un moment să admire curbele plăcute ale scării, cu treptele ei lucioase și tocite și cu balustrada de fier, fin cizelat și modelat. Vechea casă în care își avea și ea apartamentul la primul etaj poate că se cam dărăpănase de-a lungul anilor, dar eleganța și frumusețea ei o fascinau și acum, ca și atunci când venise acolo pentru prima dată. Dacă ar fi avut o mulțime de bani i-ar fi băgat în casa aceea pentru a-i recondiționa fosta frumusețe și glorie, lustruindu-i marmura trandafirie, revopsind întreaga fierărie, și restaurînd vechile pietre din care fusese construită, lipindu-le apoi cu grijă, cu un mortar de bună calitate — și evident, eliminînd landoul antic din holul de la intrare, ce-i aparținea signorei Figoli. Această signora Figoli avea pe puțin cincizeci de ani, dar încă păstra acolo vechiul cărucior — pentru orice eventualitate, după cum îi spusese Indiei cu un zîmbet în colțul buzelor. „Nu poți să știi niciodată cu un soț ca al meu“ mai adăugase ea în timp ce-i făcea cu ochiul, șmecherește, iar India îi zîmbise uimită și șocată. Signor Figoli era un omuleț cu maniere destul de plăcute și cu totul neinteresant, mereu tăcut și politicos. Ei bine, se gîndi ea cu un zîmbet îngăduitor în timp ce se strecura pe lîngă landou și asculta zgomotele făcute de cei șase mici Figoli ce păreau să fie într-un război permanent unul cu celălalt, poate că din cauza acelor prînzuri interminabile creștea atît de rapid populația Italiei — cu toate acele sieste de după-amiază, cu jaluzelele bine trase împotriva soarelui și a căldurii și cu restul de vin rămas în sticla de după masa de prînz.

Ușa mare și grea de stejar se închise cu zgomot în urma ei, iar India aruncă o privire de-a lungul străzii, căutînd micul ei *Fiat*, ca să vadă dacă nu cumva primise iarăși vreun tichet galben cu o amendă pentru parcare nereglementară. Lăsă să-i scape un oftat de ușurare; nu, aceea era ziua ei norocoasă. Aruncă sacoșa de la *Gucci*

pe minuscula banchetă din spate, se strecură și ea în mașină și o porni prin traficul aglomerat al Romei. Cu puțin noroc putea mai întâi să treacă pe la magazin să lase tablourile și apoi să se repeadă la recepție, tocmai în timp util. Nu ar fi vrut deloc să întârzie la un asemenea eveniment. Ziua de azi era atât de importantă pentru Fabrizio. Studiourile Paroli ce-i aparțineau lansau o nouă colecție de mobilier, totul începînd de la tapițeriile bogat colorate și pînă la micuțele mese lăcuite și canapelele adînci și moi, bune pentru lenevit, pînă la scaunele severe cu linii drepte ce ar fi putut chiar intra în muzee pentru frumusețea lor sobră.

Paroli era faimos și era cel mai bun decorator de interioare din întreaga Italie, ce își trăgea bazele de la Erno Sotsass și de la faimosul lui grup de desing, *Memphis*, doar că Fabrizio transformase acel curent de avangardă într-o formă plăcută, și acceptabilă în orice casă. India simțise mereu că *Paroli Studios* ar fi trebuit băgat într-un fel de capsulă a timpului și apoi îngropat, pentru ca pămîntenii anului 2500 s-o descopere și s-o aibă drept cel mai pur exemplu al rafinamentului și al bunului gust existent în această eră a noastră.

Cel mai puternic atu al lui Fabrizio era latura umană cu care lucra; la liniile aspre, spațiale, cu zone libere ce dădeau impresia unei camere din secolul următor, adăugînd o simplă nuanță de vechi la întregul decor. De exemplu, deasupra unei console cu linii aspre, lăcuite într-o nuanță mai închisă, ar fi atîrnat o oglindă venețiană din cel de-al șaisprezecelea secol, în așa fel încît rama bogat ornamentată a oglinzii să se poată reflecta în luciul satinat al consolei, în vreme ce, vechea oglindă, ar fi reflectat culoarea bogată a lemnului natural. Ar fi pus pe o măsuță din secolul al optsprezecelea, frumos ornamentată cu mici adăugiri din lemn de trandafir, o lampă imensă cu un

abajur foarte modern care s-o pună mai bine în valoare. Gustul lui era fără greș, judecata lui în legătură cu așezarea fiecărui obiect în parte era exactă și îmbinarea ocazională a lucrurilor foarte vechi cu cele foarte noi ținea deja de geniu.

În afară de talent, avea treizeci și șapte de ani și era incredibil de chipeș, în acel stil aparte al florentinilor, cu păr blond foarte des și cîrlionțat și cu un nas drept ce-ți amintea de profilul lui David al lui Michelangelo. Și mai era și însurat cu o femeie superbă din Milano, moștenitoarea unei averi imense, cu care avea doi copii mici pe care pur și simplu îi adora. Și India îi devenise amantă cu aproape un an în urmă.

Ca de obicei, traficul era un adevărat iad. Ceasul ei de mîină, făcut din plastic negru și cu stele în loc de cifre — cumpărat pentru cîteva sute de lire dintr-un magazin micuț din Veneția, pentru simplul motiv că i se păruse ceva teribil de deosebit — arăta, asta în cazul în care reușeai să deduci corect spațiul dintre stelute, că era aproape ora opt. Nerăbdătoare, India trase *Fiat*-ul afară din încurcătura aceea de mașini de pe Via Cesare Augusto, și, apropiindu-se de trotuar, se urcă pe el cu cele două roți laterale întorcînd mașina în unghi ascuțit pe șoseaua cu un singur sens, claxonînd în permanență. Imediat i se păru că fiecare claxon existent în Roma începuse să sune cu disperare, într-un fel de cacofonie pustiitoare, în timp ce șoferii din mașini își fluturau amenințători pumnii în direcția ei, iar trecătorii care se lipiseră de ziduri îi aruncau insulte sfidătoare în timp ce ea zîmbea liniștită.

— Să vă ia naiba pe toți! strigă ea fericită în americana ei sadea. Sînt în întîrziere! India Haven devenise o adevărată italiancă.

Londra

Fiecare suprafață disponibilă din bucătăria lambrisată cu lemn din casa familiei Lancaster, era toată acoperită cu tot felul de tăvi și platouri. Castronul *Cuisinart* era plin cu maioneza de abia făcută și decorată pe margini cu bucățele de castravete acru, salatele proaspete stăteau într-un unghi periculos pe marginea chiuvetei în care se dezghețau cozile de homari — cît mai repede, după cum spera Venetia. Minunatele jumătăți de avocado decorate în vîrf cu bucățele de brînză topită nu mai așteptau decît să fie băgate la cuptor pînă cînd ar fi ajuns la consistența ideală, ca apoi să li se pună deasupra cîteva boabe de caviar. Venetia se ruga în gînd ca oaspetele din America să nu fie un mare cunoscător în ale caviarului pentru că acela pe care-l luase ea nu era tocmai de cea mai bună calitate. Un alt castron plin cu orez era decorat pe deasupra cu ardei iuți de un roșu, verde și galben aprins. În altă farfurie un întreg munte de antreuri erau așezate pe lîngă caștroanele cu salata proaspătă care mai trebuia doar așezată cu ulei de măsline din Provence și cu oțet de vin alb foarte fin.

Venetia se îndepărtă puțin și examinează totul cu un ochi încîntat. Cozile de homar fuseseră o cumpărătură teribil de inspirată — aproape că nu trebuia să-i gătești deloc, iar acum nu mai avea de făcut decît jumătățile de avocado și desertul. Așa, ca o concesie făcută binecunoscutului gust al americanilor pentru ciocolată, avea de gînd să facă un sufleu de ciocolată; totul era aproape pregătit, trebuia doar să mai bată albușurile și era gata.

Era exact ora opt și un sfert cînd Venetia își scoase șorțul mare de măcelărie și în aceeași clipă ușa de la

bucătărie se deschise. O mînă, în care era și un pahar înalt plin cu șampanie, se ivi de după ea.

— Pentru tine, îi zise vocea de contralto a Lydiei. Oare am fost iertată?

Venetia izbucni în rîs.

— Dacă e o șampanie bună, îți iert totul.

— Cea mai bună a lui Roger. Fața plină de părere de rău apăru din spatele ușii. L-am făcut să desfacă o sticlă din '69. Privirea făcu înconjurul bucătăriei. Și se pare că nimeni nu are mai multă nevoie de așa ceva mai mult decît tine. Oh, Vennie, scumpo, este un adevărat festin. Ești atît de deșteaptă — și cursul acela de bucătar, o minune!

— Din simplă curiozitate, Lydia, îi zise Venetia sorbind din șampanie, și dacă nu te superi, spune-mi și mie, cu ce avei de gînd să-ți hrănești invitații?

Vinovată, Lydia trase un pachet mare din spatele ușii și din el scoase o coastă enormă de vacă.

— M-am gîndit că o să le placă. Americanilor le place carnea de vacă, nu? Dar pur și simplu nu m-am gîndit la cît timp mi-ar trebui să gătesc scîrboșenia asta! Și dacă tot vorbim de timp, trebuie să ne grăbim să ne aranjăm și noi. Haide, Vennie, lasă toate astea așa cum sînt. Mergi și relaxează-te puțin într-o cadă cu apă fierbintă și apoi fă-te frumoasă. Roger ține vinurile sub strictul lui control și Kate a pus masa și a aranjat florile. Florile! Oh, Vennie, ce m-aș face fără tine, așa ca un fel de nouă fiică? Îți mulțumesc mult de tot.

Lydia o luă apoi în brațe și Venetia își lăsă obrazul să se sprijine de obrazul moale al Lydiei. Acela era locul ei, locul de care aparținea ea cu adevărat.

Kate îi pregătise cada și adăugase în plus și ulei de baie cu miros de gardenie, iar Venetia se lăsă mulțumită în apa fierbinte și parfumată, sorbind gînditoare din cupa de

șampanie. Se simțea de parcă nici n-ar fi cunoscut o altă casă, un alt cămin atît de stabil și de permanent, cel puțin nu de cînd fusese într-adevăr foarte mică. Nu pînă nu a cunoscut-o pe Kate. Ca un copil singuratic, de doisprezece ani, în primul ei trimestru petrecut la *Hesketh's*, Venetia totuși nu era o novice a sistemului de școală-internat din Anglia. Jenny avusese grijă ca Venetia să ajungă la vîrsta de șapte ani la prestigioasa *Birch House School* din mijlocul ținutului Berkshire, și din acea zi, Venetia își mai amintea și acum prima impresie pe care i-o făcuse dormitorul, cu paturile lui cu rame metalice, înfățate cu cearceafuri și perne cu fețe de bumbac roz, în fiecare din acele paturi existînd o întreagă menajerie de catifea, ursuleți, iepurași și alte animăluțe mici și drăguțe. Își reaminti de senzația nesuferită de scufundare pe care o avusese atunci cînd ochii îi căzuseră pe noptierele ce se înșirau de o parte și de alta a paturilor, și care conțineau toate bunurile fetelor. Pe fiecare noptieră, aranjate cu o precizie militărească stăteau: peria de păr, pieptenele și cîte o fotografie înrămată a familiei zîmbitoare.

Venetia se agățase cu disperare de mîna lui Jenny. După trei ani de libertate și plăcere petrecute la școala *Montessor* din Malibu, locul acela îi părea o închisoare.

— Fii curajoasă, draga mea, îi spusese Jenny. Adu-ți aminte că ești aici pentru că tatăl tău era englez și tu vei învăța cum să te porți ca o adevărată doamnă. N-am de gînd să las vreun copil de-al meu să ajungă în afacerea asta nenorocită cu cinematografia ca ultimul om din Los Angeles. Și oricum, o să fie foarte amuzant, o să vezi.

Au fost trimise în dormitorul care se chema „Tandrețe“, unde exista un pat liber, și Venetia se întrebese atunci cine fusese oare norocoasa care scăpase din locul acela îngrozitor.

— Toate dormitoarele noastre au fost denumite după calitățile pe care cei de la școală speră să ni le însușim noi de aici, le anunțase ghidul lor, o fetiță cam de vîrsta Venetiei, în timp ce le făcea cu ochiul, Tandrețe, Răbdare, Simpatie, Bunătate și Modestie.

— Dar ce s-a întîmplat cu ea? întrebasese Venetia cu o voce mică, în timp ce arătase cu capul spre patul care acum urma să fie al ei.

— Oh, Candia? A făcut oreion și mătușa ei a venit s-o ia s-o ducă acasă. Familia ei locuiește în Hong Kong și cred că mama ei dorește ca ea să rămînă acolo pînă cînd va fi suficient de mare să meargă la o școală de renume. Oricum, cam toate familiile noastre locuiesc de partea cealaltă a oceanului. Limba pe care o vorbea fetița, cu un pronunțat accent englezesc i se păruse Venetiei cu totul străină.

— Așa, ai văzut? strigase triumfătoare Jenny. Ți-am zis eu că n-o să fii singura fată departe de familia ei.

— Ți-ai adus și poneiul cu tine? o întrebasese fetița al cărei nume era Lucy Hoggs-Mallett. Majoritatea dintre noi i-am adus aici, la școală.

— Un ponei? Fața Venetiei arătase foarte limpede uimirea de care era cuprinsă. Putea înota precum un pește, ținînd cont că prima ei lecție de înot la vîrsta de doar un an o luase la cea mai bună școală din Hollywood, la *Crystal Scarborough Swim School*; iar la un an și jumătate se simțea oricum mai bine în apă, mai în siguranță decît pe pămînt solid pe cele două piciorușe ale ei, iar din bazin îi făcuse semn cu mîna mamei ei care stătea pe locurile rezervate părinților mîndri ce își priveau ordraslele cum înotau. Luase prima lecție de tenis la vîrsta de cinci ani, cînd învățase cum să țină bine o rachetă de tenis, apoi își formase un revers formidabil și avea un ochi ca de vultur atunci cînd era vorba de minge; și la fel de bună era și la

meciurile de baseball de la școală și de pe plajă. Dar un ponei! Nu avuseseră loc și pentru un ponei în casa lor din Malibu. Ah, câteodată, sigur, se mai plimbase pe spinarea unui cal în parcul de distracții din Beverly Hills, înainte ca acesta să fie desființat ca să se construiască pe locul respectiv un spital și un supermagazin. Dar cam asta era tot ce știa ea despre cai și călărie.

— O să ai un ponei pînă la sfîrșitul acestei săptămîni, îi promisese Jenny. Cu culoare ți-ar plăcea să aibă? De parcă și-ar fi ales o nouă rochie.

— Nu știu. Venetia fusese cuprinsă de multe îndoieli. Nu era deloc sigură că își dorea un ponei, oare nu erau puțin cam prea mari și prea amenințători?

— Ei bine, cel mai bine e să nu fie gri, le sfătuisese isteța Lucy. O să se umple tot de praf și o să ia o grămadă de timp să-l cureți ca să arate iarăși bine. Al meu este roib, adugase ea mîndră. Asta-i cea mai bună alegere.

— Atunci va fi roib, decise Jenny, aranjînd pe noptieră pieptenele și peria și o fotografie înrămată, care apăruse și pe coperta revistei *Vogue*.

— Nu. Vocea Venetiei fusese încărcată de o emoție îndelung reținută, atunci cînd aruncă fotografia înapoi mamei ei. Nu avem voie să ținem decît o singură poză și eu o vreau pe asta. Din ghiozdănașul vesel care o acompaniase pe tot parcursul anilor de școală scosese o fotografie destul de tulbure de la ultima petrecere dată pentru ziua ei de naștere făcută pe plajă, lîngă casa lor din Malibu. O duzină de copii îmbrăcați în blugi și cu pălării de petrecere pe cap, care zîmbeau arătîndu-și dinții albi fotografului, și, în spate, o altă duzină de părinți care zîmbeau fericiți. Asta-i casa noastră, îi explicase ea fetei care le condusesese, și ăștia sînt prietenii mei.

— Oh, locuiești la malul mării. Ce drăguț!

Acea simplă generozitate a lui Luck Hoggs-Mallett, care apreciasse așa de frumos lumea din care venise, o făcu pe Venetia să se simtă mai bine și să-i zîmbească.

Simțind că fiica ei se mai liniștise, Jenny plecase imediat ca să vorbească încă o dată cu directoarea, după care, cu cîteva îmbrățișări grăbite și sărutări la fel de rapide, plecase. Cu excepția vacanțelor, Venetia Haven nu a mai stat deloc cu mama ei.

Birch House era condusă cu o mîină îngăduitoare și după spiritul conceptelor după care fuseseră numite și dormitoarelor lor, iar cele cincizeci de fetițe care locuiau în acele dormitoare începură să trăiască într-o lume de bănci de școală din lemn lustruit, cu multă învățătură în timpul zilei, iar după ora trei și jumătate, cu multă libertate pînă seara, cînd se făcea ora de culcare. Erau libere să-și călărească poneii, să aibă grijă de hamsteri și de iepuri, care, asemenea lor, după-amiezele și le petreceau în libertate, în afara cuștilor lor, țopăind veseli pe peluza verde a școlii, urmăriți îndeaproape de stăpînele lor. Proprietatea școlii *Birch House* se întindea pînă pe malurile rîului Thames, și, uneori, cînd afară era cald, li se permitea să intre în apa verde și răcoroasă ca să înoate, care era atît de diferită de ceea ce își amintea Venetia că erau piscinele Hollywood-ului.

În lungile vacanțe de vară se întorceau acasă la Jenny, dar vacanțele celelalte, care erau mult mai scurte, erau o adevărată problemă. Cîteodată era condusă pînă la un avion de pe aeroportul *Heathrow* și era întîmpinată apoi la Geneva sau la Roma sau la Nisa de către o limuzină care o ducea la vreun hotel de lux ca să-și întîlnească surorile. După care sosea și Jenny și petreceau cîteva zile toate patru împreună. Și atunci viața se schimba complet. Ea și cu India și cu Paris erau tratate ca niște prințese, domnii de la companiile de filme le întrebau ce doriște

aveau ca să le poată îndeplini, directorii hotelului le asigurau transportul pentru a vizita orașul, iar chelnerii mereu le dădeau în plus cîte o cupă de înghețată, iar ultimul prieten al mamei lor se întrecea pe sine încercînd să le cîștige bunăvoința și, mai ales, să scape de resentimentul lor. Pînă cînd n-a împlinit treisprezece ani și nu s-a îndrăgostit pentru prima dată de un băiat nu a reușit să înțeleagă ceea ce le spusese Paris cîndva:

— Nu trebuie să fim geloase pe Jenny, în fond, dacă nu ar fi acești prieteni ai ei, nici una dintre noi nu am fi acum aici.

Paris, pe vremea aceea avea șaptesprezece ani, iar Venetia și cu India simțiseră că în mod sigur știa ce anume spunea. Părea atît de mare față de ele, și atît de înțeleaptă!

— Asta-i ce-a făcut școala din Elveția pentru tine? o întrebase invidioasă Venetia, admirînd silueta zveltă și înaltă al lui Paris, și părul negru și lucios. Orice puneă Paris pe ea, arăta fantastic, și, de vreme ce nu fusese obligată să poarte vreo uniformă la școală, își dezvoltase un stil al ei propriu de a se aranja, amestecînd stilul sport californian cu eleganța franțuzească și cu culorile vii, specifice italienilor, ceea ce făcea ca pe stradă toate capetele să se întoarcă după ea, pline de admirație. Le făcea pe surorile ei mai mici să se simtă prea grase și prea lălii, și, deși Venetia își promisese că va renunța la budincile engleze care se serveau la școală, în zilele reci de iarnă care urmaseră acelei întîlniri, asta părea să fi rămas pentru ea singura consolare, mîncarea delicioasă. Deserturile de acolo îi confereau o anumită alinare, nefiind numai apetitul pentru dulce, normal la un copil de vîrsta ei. Și asta se întîmplase pînă cînd începuse să fie interesată de sexul opus, iar atunci dulciurile și mîncarea consistentă rămăseseră undeva în urmă, iar oasele începură să apară

pe fața ei, care lua deja forma feței drăguțe a lui Jenny, deși poate ceva mai ascuțită.

Nu fusese prea rău la *Birch House*, cu vacanțe mici între trimestre, pentru că majoritatea fetelor proveneau din familii de militari sau de diplomați care erau plecate în locuri îndepărate și, ca atare, majoritatea lor trebuiau să rămână tot la școală, dar, când s-a mutat la *Hesketh's*, viața în general și mai ales vacanțele au început să devină o mare problemă.

Prima ei vacanță acolo și-o petrecuse în casa directoarei care se găsea chiar pe proprietatea școlii, și, chiar dacă miss Lovelace fusese foarte amabilă cu ea, vacanța aceea păruse de-a dreptul interminabilă. Și în afară de asta, celelalte fete începuseră să-și închipuie că era ca un fel de spion între ele, în legătură directă cu conducerea școlii, așa că, o excluseseră din grupurile lor și din sistemul lor de relații de prietenie. Și, desigur, aflaseră și cine anume era mama ei. Conversațiile se opreau abrupt atunci când ea intra în vreo încăperă și începeau din nou după plecarea ei. Apoi mai erau și petrecerile în pijama de la miezul nopții la care ea nu fusese niciodată invitată și apoi și îndrăzneala Melissei Carr care furase două sticle de șampanie, special ca să sărbătorească ziua de 4 iunie a Etonului. Însă Venetia era în dizgrația lor; își dorea cu disperare să facă și ea parte din grupul lor, și, dacă asta nu se putea, atunci dorea ca măcar înapoi la Jenny să se fi putut întoarce. Dar la scrisorile ei disperate, Jenny îi răspundea cu o detașare rece care o respingea, primind odată cu aceste scrisori și pachete frumoase de la *Theodore's* sau *Fred Segal's*, ce conțineau haine californiene de-a dreptul superbe, dar care nu semănau deloc cu cele pe care le purtau celelalte fete. Așa că Venetia nu se îmbrăcase niciodată cu ele de teamă să nu fie luată în rîs sau ea să nu stîrnească gelozie.

Kate Lancaster fusese cea care o salvase din acea disperare. Venise mai repede dintr-un weekend și o descoperise pe Venetia în dormitorul ei, singură, în casa dărăpănată care ținea loc de cămin pentru amîndouă și pentru alte patruzeci de fete, și, în acel moment, Kate simțise o undă de milă și de vinovăție. Nu era nici acum sigură care dintre cele două sentimente o făcuseră să-și arunce geanta de voiaj pe care o folosea în weekend-uri și să se grăbească spre dormitorul în care Venetia stătea singură, așezată în patul ei.

— Oh, Vennie îi spuse ea agitată, am avut un weekend de-a dreptul năucitor, cu o mîncare cumplită, și cu cîinii care au fost la fel de drăgălași și de neascultători ca de obicei, și cu mama care a uitat de oaspeții care urmau să vină din Franța, deși eram deja optsprezece în casă. Am fost obligată să renunț la camera mea și să dorm pe jos, într-un sac de dormit. Ce nebunie! Mama este de-a dreptul smintită — odată chiar a uitat că îl invitase la masă pe episcop și nu aveam nimic pregătit. Totul din congelator era înghețat bocnă, iar slăbiciunea episcopului este mîncarea. Știi ce-a făcut? L-a servit cu un gin de-a dreptul enorm după care a zburat în bucătărie, a pregătit la repezeală niște aluat și a fiert singurul lucru care nu era congelat în frigider — carnea pe care o cumpărase special de la măcelărie pentru cîini. A mai pus cîteva mirodenii și a mai și turnat o jumătate de sticlă de vin roșu, apoi a pregătit plăcinta și, patruzeci de minute mai tîrziu, episcopul ne-a declarat că nu mai gustase niciodată pînă atunci ceva atît de bun. Și amăritul mîncase carnea pentru cîini! Kate izbucnise în rîs. Singurul necaz a fost că a trebuit să mîncăm și noi — chiar dacă știam din ce fusese făcută!

Venetia începuse și ea să rîdă împreună cu Kate.

— Și avea un gust chiar atît de cumplit?

— Nimic cu atîta vin înăuntru nu poate avea un gust cumplit. Dar tu cum ți-ai petrecut weekend-ul ăsta?

Kate se lăsase pe spate în patul Venetiei, studiind-o printre pleoapele pe jumătate lăsate. Era foarte drăguță, după cum gîndise ea în acel moment, dar, cu o mamă ca a ei, cine n-ar fi? Atunci o luase în considerare și pe mama ei, pe Lydia. Cu o față prelungă și osoasă, foarte elegantă, un zîmbet larg și plăcut, ochi limpezi de un verde fascinant și o claie de păr roșu. Mai degrabă atrăgătoare decît frumoasă și, deși nu se gîndise niciodată prea mult la asta, se părea că arăta întotdeauna îmbrăcată și aranjată potrivit momentului. Indiferent că era vorba să scoată cîinii la plimbare prin Ranleigh, cu o vestă de catifea și ghete înalte, fie că era vorba despre o petrecere și purta tafta scumpă sau mătase, întotdeauna era îmbrăcată teribil de potrivit situației, avea parcă un anume simț al „bunei-cuviințe” vestimentare. Și asta era exact ceea ce îi lipsea Venetiei. Nu se potrivea pe nicăieri. Era oare americană? Era oare englezoaică? Kate se simțise deodată și mai vinovată — ele, colegele ei, nu-i permiteau să devină o englezoaică, una de-a lor, și de aceea își petrecea tot timpul la școală, de una singură. O dată pe an Venetia își petrecea vacanța cu mama ei, în California, sau poate că se întâlneau în Europa — împreună cu celelalte două surori ale ei. Asta era tot ce știa Kate despre ea.

— Vennie, îi spusese ea, ridicîndu-se deodată din pat, ce-ai zice să vii împreună cu mine acasă, la Long Leave — peste două săptămîni — imediat după examene? Să sărbătorim evenimentul?

Venetia o privise atunci înmărmurită. I se spusese „Vennie”, și avea o prietenă. Kate o invitasese la ea acasă în timpul vacanțelor și întreaga ei viață se schimbaseră cu totul.

Venetia era încă în baie, iar apa începuse să se răcească, atunci când sunetul clopoțelului de la intrare îi împrăstie amintirile. Sări dintr-odată vinovată, Dumnezeuule, oaspeții veniseră deja și ea nu era deloc gata! Și ce naiba avea de îmbrăcat? Se uscă repede și alergă spre șifonier să-și verifice garderoba. Oaspeții din seara aceea erau cu toții oameni în vîrstă. Kate plecase la teatru și asta însemna că Venetia urma să fie cea mai tînăra persoană din toată adunarea. De fapt, asta nu era chiar o problemă, pentru că îi va permite să verifice cum mergeau treburile în bucătărie, și, poate cu un dram de noroc, se va înapoia și Marie-Therese ca să îi dea o mînă de ajutor. Nu voia ca oaspetele de onoare să știe că și ea era americană, hotărî dintr-o dată, voia ca în seara aceea să pară foarte englezoaică, o Lancaster și nu o Haven. Deci, rochia roz de la Laura Ashley o făcea să pară ca o lăptăreasă, mai era și rochia de un roșu aprins care i se potrivea ca o a doua piele și îi lăsa și un umăr descoperit, dar și aceea se potrivea mai degrabă cu Berverly Hills, nu cu Londra. Asta însemna că nu-i mai rămăsese decît rochia galbenă de la Joseph, care era cam excentrică pentru că era în întregime tricotată și se mula perfect pe corp, sau rochia aceea conservatoare de la Belville Sassoon care era o veche favorită a ei și în care mereu se simțise foarte bine. Venetia ezita între cele două. Oh, la naiba cu toate, de ce să nu fie și ea măcar o dată excentrică — în fond era una din familia Lancaster! Așa că își trecu un roz foarte pal peste pleoape și mult rimel pe gene, o nuanță de roz ceva mai închis pentru pomeți și un roz foarte aprins pe buze. Pentru un moment Venetia chiar se gîndi să-și dea și pe păr cu un fixativ de culoare roz, simțind nevoia să-i șocheze pe invitați, arătînd că și înfățișarea putea fi alcătuită cu mare artă și că prea puțin conta rochia cu care erai îmbrăcată. Știa că Lydia nu s-ar fi supărat deloc, dar nu voia să-l pună

într-o situație delicată pe american. Așa că renunță. Avea exact suficient timp să treacă și pe la bucătărie și să vadă dacă nu cumva se întorsese Marie-Therese, ca s-o convingă să dea o mână de ajutor. Jumătățile de avocado erau deja la cuptor, așa că în cincisprezece minute totul urma să fie gata pregătit pentru a fi pus pe masă.

Salonul încăpător zumzăia de conversația animată și de clinchetul plăcut al cuburilor de gheață din paharele de cristal, de râsul discret al femeilor și de vocile cu accente educate în cele mai bune școli ale domnilor. Venetia se opri în ușa, contemplând scena ce i se înfățișa în fața ochilor. La petrecerile Lydiei nu se punea problema rigidității ci de la bun început totul zumzăia de bună dispoziție. Hainele de seară ale domnilor erau purtate cu un aer foarte rafinat, care spunea că era ceva obișnuit pentru acei gentlemen să participe la asemenea serate rafinate, mai ales datorită faptului că acele haine aveau probabil ceva mai mult de douăzeci de ani vechime, deci veterane, și chiar și rochiile erau frumoase, deși cu totul și cu totul „inaventuroase” Venetia se simți dintr-o dată nelalocul ei în rochia aceea tricotată și mulată pe trup.

Totuși, un bărbat se detașa clar de toată acea mulțime, de parcă ar fi venit de pe altă planetă. Nu doar datorită costumului lui de seară extrem de bine croit și foarte modern sau datorită cămășii lui — era singura care avea doi nasturi — foarte discreți de altfel — făcuți din diamante mici, dar ceea ce îl făcea să se deosebească total de ceilalți era faptul că nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani. Și, se gândi Venetia în timp ce ochii li se întâlneau pe deasupra capetelor celorlalți, era aproape amețitor de frumos.

— Ah, Vennie, dragă, o gratulă Lydia în timp ce venea cu pași mari în direcția ei. Te rog, vino să ți-l prezint pe domnul McBain. Apoi își întoarse zîmbetul plin de

frumusețe spre tînărul invitat. Aceasta este Venetia Haven, „chiriașa“ noastră, sau mai degrabă fiica noastră adoptivă, îl anunță ea cu veselie în glas, și de asemenea — din fericire pentru noi toți — și bucătarul șef din seara asta. Venetia, acesta este Morgan McBain.

— Oh — zîmbetul Venetiei era puțin încurcat — dar am crezut... n-ar fi trebuit să fiți ceva mai în vîrstă? reuși ea să-l întrebe total stînjenită. Mîna caldă și fermă a lui Morgan McBain încă i-o ținea strîns pe a ei.

— Din nefericire, tata n-a putut să mai vină, așa că m-a trimis pe mine să-l reprezint. Și trebuie să recunosc că sînt chiar foarte mulțumit că a făcut-o.

Admirația strălucea în ochii lui la fel de albaștri ca și ai ei și Venetia îi zîmbi încîntată, sufletul umplîndu-i-se parcă dintr-o dată de o bucurie ascunsă. Părul lui era drept și foarte blond, parcă decolorat de soarele mult prea puternic, iar pielea îi era bronzată într-o nuanță foarte plăcută. Arăta, decise ea, ca un american sadea, bun înotător și bun navigator, care ar fi pus jos imediat orice englez spicluit.

— Tu ești bucătarul șef? Vocea lui joasă exprima nedumerire.

Venetia izbucni în rîs.

— Corect. Sper să-ți placă mîncarea din seara asta.

— Dacă tu ești cea care a gătit-o sînt sigur că o să-mi placă la nebunie, dar trebuie să-mi promiți că o să te așezi lîngă mine... Făcu un gest discret cu capul spre ceilalți invitați. Cred că o să am nevoie de ajutorul cuiva.

Venetia îl privi surprinsă, cu aceeași privire albastră, foarte clară și devastatoare ca a lui Jenny Haven.

— O să văd ce pot face, îi promise ea. Se îndreptă mai întîi spre sufragerie unde aranjă în așa fel încît să stea alături de el la masă, după care fugi în bucătărie ca să verifice dacă jumătățile de avocado nu erau deja gata. Viața i se părea de-a dreptul minunată.

Paris

Amedeo Vitrazzi întârziase cu numai cincisprezece minute. Deloc rău pentru un italian, cugetă Paris în timp ce turna într-un pahar scotch pentru oaspetele ei și *Campari* și sifon pentru ea. Îi aruncă o privire rapidă pe sub gene în timp ce aranja paharele pe tava neagră, lăcuită, o adevărată bijuterie japoneză. Amedeo stătea sprijinit de unul dintre stâlpii care susțineau acoperișul atelierului, privind în jur cu un zîmbet amuzat ce-i flutura parcă pe buze. Era un bărbat atrăgător, frumos bronzat după vara petrecută la vila sa din St. Tropez, cu o vorbă domoală și un păr moale și negru și impecabil aranjat, și cu o privire verde, foarte atentă, care examina în amănunțime locul care era și atelierul și casa ei. Oare ce vîrstă avea? se întrebă Paris. Era dificil de apreciat; era zvelt, dar nu era acea zveltețe a tinereții, ci una pentru care probabil muncea din greu pentru a și-o menține, ținînd cont că era un bărbat care avea mare grijă de înfățișarea lui. Poate patruzeci, poate patruzeci și cinci, hotărî Paris, zîmbindu-i din nou în timp ce se îndrepta spre el cu paharele pline.

— Scotch cu gheață și sifon, signore.

Privirea lui Amedeo Vitrazzi era plină de apreciere la adresa ei. Îi plăceau femeile frumoase și aceasta din fața lui era chiar excepțional de drăguță... nu chiar genul lui, din păcate. Lui îi plăceau cele puțin mai rotunjoare, cu curbe molatice, mai pline pe funduleț, la fel cum fusese și Gina atunci cînd se căsătoriseră. Gina fusese perfecțiunea întruchipată atunci, o italiancă frumoasă și cu niște curbe de invidiat, numai că asta fusese cu aproape douăzeci și cinci de ani în urmă. Gina era acum mult prea rotundă după cinci nașteri, și deja mai era și un nepoțel pe drum.

Primul. Amedeo avea patruzeci și opt de ani și era cumplit de conștient de cât de aproape era de teribila vîrstă de cincizeci. Zîmbetul pe care i-l oferise lui Paris avea ceva intim în el, mai ales atunci cînd se întinse să ia paharul ce îi era destinat. Era minunat să fii alături de o tînră cum era cea din fața lui; chiar dacă puțin prea slăbănoagă pentru gustul lui, însă zîmbetul acela de pe gura sexy promitea multe lucruri plăcute pentru un bărbat.

— Îmi place casa ta, Paris. Are mult farmec. Se sprijini iarăși de stîlpul de lemn lăcuit în negru și privi din nou în jurul camerei. Ziduri albe, stîlpi vopsiți în negru, o încălceală de țevi expuse, vopsite într-un verde ca de smarald. Nimic cu adevărat de valoare în camera aceea — cu excepția vechiului pat. Frumoasă piesă, patul ăsta. Făcu un gest neglijent cu paharul în direcția lui.

Paris ridică din umeri.

— Asta a fost alegerea surorii mele. Ea se pricepe la astfel de lucruri. Eu nu mă pricep decît la modă.

Ochii li se întîlniră, ai ei de un albastru intens și parcă puțin îngrijorați. Își umezi buzele și Amedeo prinse licărul de nervozitate. Era de-a dreptul surprins. Oare de ce era atît de nervoasă fata lui Jenny Haven?

Lampa neagră, italienească, se curba deasupra planșetei lăsînd restul încăperii în umbră și, automat, privirea lui fu atrasă de schițele cu care era acoperită planșeta.

— N-ai vrea să vezi desenele mele? Mîna lui Paris se lăsase ușor pe brațul lui, iar el îi zîmbi din nou privind-o drept în ochi.

— De ce nu, *cara*? Hai să vedem ce-ai pus tu la cale acolo.

Tonul lui era indulgent, iar Paris o luă înainte pe podeaua de lemn neacoperită cu nici un covor, pînă la planșeta de lucru. Acolo se afla adevărata ei lume, locul

speranțelor și al visurilor ei, al luptelor duse cu imaginația și cu inspirația, fanteziile ei în legătură cu moda și cu stilul. Și al ambițiilor ei tot mai mari. Paris știa că avea talent. Își mai și cunoștea capacitatea de a munci mult și din greu. Și avea o încredere nemărginită în posibilitățile ei. Acum nu mai avea nevoie decît ca altcineva să creadă în posibilitățile ei la fel de mult pe cît credea și ea.

Amedeo era teribil de conștient de răsuflarea ei ușoară ce-i atingea obrazul așa cum stăteau amîndoi aplecați deasupra planșetei și ea îi arăta schițele. Erau foarte inspirate, fără nici o îndoială. Și originale — cîteodată chiar mult prea originale. Ochiul lui de expert începuse deja să calculeze posibilitățile unor astfel de linii... riscante, dar cu adevărat excitante.

— Ai putea să convingi cîteva magazine mici să-ți accepte cîteva dintre modelele astea. Acelea din Place des Victoires, de exemplu, chiar și una sau doua din Les Halles. Ar trebui să faci cîteva mostre și să le arăți prin jur, *cara*. Sînt sigur că vor fi încîntați să le încerce.

Ochii de un albastru întunecat ai lui Paris se măriră din cauza ororii.

— Oh, dar este o întreagă serie de linii de croială. Trebuie să fac întreaga colecție. Chiar nu vezi, Amedeo, că totul se îngemănează, culorile, materialele, întregul ansamblu?

Amedeo își lăsă capul puțin pe spate și izbucni în rîs.

— Deci tu, Paris Haven, vrei să începi chiar de sus de tot?

Ochii lui parcă își băteau joc de oroarea ei și Paris simți cum începea să roșească. *Merde*, se gîndi ea furioasă, n-am mai roșit de ani îndelungați, de ce naiba am început iarăși acum? Oamenii au mai rîs de mine și înainte. Se întoarse repede cu spatele.

— De ce nu?

Voceă îi tremurase de abia perceptibil, iar el îi putu admira curbele delicate ale profilului. Gura ei plină, voluptuoasă, contrazicea parcă subțirimea trupului, dînd feței sale un aer de senzualitate uimitoare. Va avea răbdare cu ea, se hotărî el, aruncînd o privire ceasului de la mîină. Mai avea destul timp, iar ea îl intriga.

— De ce nu? repetă Paris, întorcîndu-se cu fața spre el. De unde altundeva ai putea să mai începi?

De data aceasta Amedeo își ascunse zîmbetul. Era evident că fiica lui Jenny Haven mai avea multe lucruri de învățat.

— De la o atitudine cu adevărat pozitivă, *cara*, îi răspunse el trecîndu-și un braț peste umerii ei și conducînd-o înapoi spre patul luxos pe care-l folosea în loc de canapea. Vîno și stai aici și hai să discutăm puțin despre asta. Spune-mi cu ce te pot ajuta eu.

Paris simți cum greutatea anxietății și a nervozității i se ridica de pe umeri precum un nor alungat de un vînt mai puternic. Chiar îi plăcuseră schițele ei, chiar îi plăcuseră. Altfel de ce ar fi vrut să știe în ce fel ar fi putut s-o ajute? Ea îi umplu din nou paharul cu whisky și își mai puse și ea niște *Campari*, de data asta sec, doar cu o feliuță subțire de lămîie pe care o lăsă să plutească în lichidul acela roz. Începu să-l soarbă încet, savurîndu-i gustul ușor amărui.

— Vezi, Amedeo, începu ea, știu că pot avea un mare succes. Timp de trei ani am lucrat la mari case de modă. Și am făcut de toate. Am cusut, m-am ocupat de probe, am învățat cum să scot un tipar, am fost instruită de către un maestru cum să croiesc bine materialele, ba chiar am dat și trei schițe de modele noi pentru trei dintre colecții. Modelele mele s-au vîndut, Amedeo, și au avut chiar mare succes! Dar, evident, nimeni nu știa că era vorba de modelele mele. Și nu am mai putut înghiți rigiditatea celor de la casele de modă. Trebuia să fiu propriul meu stăpîn,

să-mi dezvolt propriul meu stil. Și acum am sentimentul că îl am.

Amedeo îi prinse mîna și i-o ținu strînsă în palma lui. Pielea ei era foarte moale, degetele lungi și subțiri, așa că începu să i-o mîngîie încet. Vocea lui Paris avea o pasiune născută din nerăbdare. Doar văzîndu-i buzele care se mișcau în timp ce vorbea, și mai ales buza de jos care era mult mai cărnoasă decît cealaltă, și se și simți deja puțin excitat.

— Continuă, micuțo, spune-mi tot, murmură el ridicîndu-i mîna spre buze.

Paris de abia realizează sărutul lui ușor. Se simțea purtată foarte departe de propriile ei cuvinte și de propriile ei dorințe. Îl avea chiar acolo, lîngă ea, pe Amedeo Vitrazzi și el o asculta, așa că trebuia să-l convingă *acum*.

— Tinerețea are propria-i eleganță, Amedeo. Cere haine cu mai multă putere de exprimare a personalității, piese care să poată fi separate și asortate cu altceva și care să pară totuși un întreg. Asta-i și conceptul pe care mi-am bazat întreaga colecție și tocmai de asta trebuie văzută toată colecția odată. Nu poate fi dusă într-o valiză din magazin în magazin și arătată cuiva peste teighea. Hainele mele ar arăta ca dracu' văzute în acest fel. Au nevoie ca în interiorul lor să se miște niște trupuri tinere și pline de viață, pentru că sînt concepute pentru așa ceva. Și tu, și eu, știm foarte bine că secretul succesului unei rochii, să zicem, îl reprezintă de fapt materialul, linia și culoarea. M-am folosit de ucenicia mea la casele de modă atunci cînd am desenat aceste modele. Și le-am conceput mai ales pentru un efect tactil, folosindu-mă de contrastele dintre materiale. Am nevoie de materiale la fel de moi și de plăcute ca untul, bumbac adevărat — din soiul acela care este cultivat pe cîmp și nu produs artificial — tricotaje de bumbac și de lînă care sînt aspre. Și mătase, Amedeo. Cel

mai luxos, cel mai scump și cel mai moale material din lume. Genul acela pe care numai tu îl produci, Amedeo.

Amedeo se sprijini pe perne, privind-o cu indulgență. Copila asta era atât de vivace, atât de exaltată de propriile-i idei!

— Arată-mi, *cara*, arată-mi ce anume vrei să spui, îi sugeră el pe un ton moale.

Paris sări în picioare. Zîmbetul ei era de-a dreptul radios.

— Așteaptă, îi spuse ea peste umăr în timp ce se grăbea spre birou, așteaptă doar un minut pînă aduc schițele și mostrele de material.

Părul ei lung și negru îi flutura pe spate în timp ce traversa grăbită camera. Textura lui părea aproape la fel de fină și de moale ca una dintre mătăsurile lui.

— Uite, le-am adus. Se apropie și mai mult pentru a-i arăta o culoare specială, o schimbare de material, și de ce acel material trebuia să fie de mătase, pentru că era singurul posibil pe care ea îl putea folosi.

Amedeo își petrecu iarăși un braț în jurul umerilor ei, în timp ce părul negru îi mîngîia fața. Mirosea a ceva cunoscut, o aromă cu totul aparte, caldă, dar nu prea puternică. Lui îi plăcea asta, pentru că însemna că îi putea mirosi și pielea nu numai parfumul. Și pielea ei, care era atât de aproape arăta și mirosea absolut minunat.

Paris își ridică privirea din schițe.

— Ei bine, Amedeo, ce părere ai?

— Splendid, *cara*, niște desene minunate și niște culori pe măsură. Ești o adevărată mină de aur cu ideile astea noi.

Paris îi înconjură gîtul cu brațele și îl îmbrățișă plină de entuziasm.

— Sigur că da, Amedeo, dar greu să recunoască cineva geniul care te animă! Am de gînd să fac o

adevărată avere într-un viitor nu prea îndepărtat, Amedeo Vitrazzi. Se îndepărtă puțin de el, lăsându-și mâinile pe umerii lui. Dar am nevoie de ajutorul tău.

— Ajutorul meu? Privirea lui părea inchizitorială în timp ce îi înconjura talia cu amîndouă mâinile. Ce pot face ca să te ajut, Paris?

Paris începu să se foiască puțin neliniștită, dîndu-și seama de poziția în care se afla. Mîinile lui o mîngîiau pe spate și fața lui era foarte aproape de fața ei. Mult prea aproape. Se îndepărtă și mai mult.

— Am nevoie de credit, Amedeo. Se eliberă din strînsoarea lui și se apucă să strîngă schițele împrăștiate pe podeaua de la picioarele lor. Am nevoie de materialele tale, dar mai am nevoie de un preț bun. Numai materialele tale mă pot ajuta. Sînt cele mai bune și pur și simplu nu mă pot folosi de altele.

Amedeo știa că materialele lui erau cele mai bune. Și mai știa că erau și foarte scumpe. Ar fi un prost să-i acorde credit; numai casele de modă foarte mari mai aveau permisiunea să procedeze în felul ăsta și în nici un caz pe termen de șase luni. Și, oricum, de ce avea nevoie de credit fiica lui Jenny Haven? Cu siguranță că mama și-ar susține cu bani propriul copil.

— Cu siguranță că ai făcut și cîteva modele, îi zise el, ceva ce să poți arăta unui eventual cumpărător? Nu există nimic să pot vedea și eu?

Paris ezită.

— Nu sînt făcute din materialele tale, cedă ea într-un final, așa că nu trebuie să le judeci după acest criteriu. Așteaptă doar un minut. Se retrase de pe pat și el îi dădu drumul destul de șovăitor, privindu-i trupul elegant care se și strecurase pe după perdeaua de catifea.

— Iată, asta și asta și asta. Iar asta este favorita mea.

Articolele pe care ea i le arăta păreau fără formă și foarte complicate. Pentru el nu însemnau nimic, iar Paris înțelese nedumerirea lui pe care încerca s-o ascundă sub un zîmbet de cunoscător.

— Oh, ți-am zis eu, șopti ea disperată, sînt articole pe care trebuie să le vezi pe cineva.

— Atunci, draga mea Paris, pune una dintre ele pe tine.

Fără să mai ezite nici măcar o secundă, Paris se strecură pe după perdea. Își scoase bluza, fusta și ghetuțele într-o secundă și, pentru un moment, rămase doar în chiloții franțuzești de mătase verde precum menta. Aproape că nici nu mai putea respira din cauza surescitării. El avea de gînd să arunce o privire mai atentă la hainele ei. Amedeo era primul ei spectator și își dorea cu disperare aprobarea lui. În timp ce-și trecea rochia peste cap, își încălță la repezeală și o pereche de pantofi cu tocuri înalte. O ultimă inspecție în oglindă, o scuturare viguroasă a capului pentru a-și răsfira părul și era gata.

Amedeo se holba uimit la ea, atunci cînd apăru în fața perdelei de catifea, lucioasă de atîta întrebuințare. Mătasea gri se întindea frumos pe umerii foarte largi ai rochiei, îngustîndu-se pe talie într-un fel de zig-zag frumos realizat, oprindu-se apoi cu eleganță la doi centimetri deasupra genunchilor superbi ai lui Paris. Năsturașii făcuți ca niște diamante din mătase fină suedeză încheiau bluza rochiei pe diagonală. Paris se întoarse încet ca Amedeo să poată vedea și partea din spate, unde mătasea era tăiată elegant într-un fel de V ce îi ajungea pînă aproape de talie. Paris avusese dreptate. Era o rochie superbă. Numai că admirația din ochii lui Amedeo era doar pentru fată. Greșise cînd își închipuise că era mult prea slabă, mult prea dreaptă; existau toate curbele, de fapt erau toate la locurile potrivite. Se ridică și se îndreptă spre ea. Trebuia

s-o atingă, să simtă cum anume era construită. Sfîrcurile îi ieșeau bine în evidență prin mătasea aceea gri și buzele desfăcute îi zîmbeau îmbietor.

— Este superbă, *cara*, murmură el în timp ce o și apucase de o mîină și o trăgea mai aproape de el. Aveai dreptate, ai ceva inspirat.

— Pe cuvînt, Amedeo, chiar îți place?

Amedeo însă se aplecă puțin înainte și o sărută ușor pe buze.

— Îmi place la nebunie, *cara*, și pe tine arată nemaipomenit.

Paris privi în ochii care erau atît de aproape de ai ei. Un mic fior de surescitare îi trecu ca o săgeată prin trup. Lui îi plăceau modelele ei. Mîinile lui Amedeo erau pe spatele ei gol și o trăgeau încă și mai aproape de el, sărutînd-o încet pe gît, săruturi mici, ușoare și fără a cere mai mult, deși ea îi simțea tremurul de dorință în timp ce el o trăgea și mai aproape.

— Spune-mi, șopti ea, spune-mi Amedeo, cum îți place rochia asta... este foarte sexy, nu-i așa, Amedeo? Toate schițele mele sînt la fel și tocmai din cauza asta vor avea și mult succes.

Amedeo își trecu o mîină peste sîinii acoperiți de mătasea aceea gri. Ea încă îi vorbea de schițele ei și despre rochia asta blestemată, cînd el nu-și dorea decît s-o poată rupe de pe trupul ei. Nu se mai simțise așa de foarte mult timp, nici măcar Olympe nu mai reușise o asemenea performanță de ceva timp. Ereecția îi era tare ca o stîncă și îl necăjea cumplit pentru că îi dădea sentimentul că nu mai putea aștepta.

Paris izbucni în rîs atunci cînd el se lipi de ea; se simțea purtată pe aripile surescitării, creată de promisiunea unui viitor de-a dreptul amețitor, acum că va obține creditul și materialele lui Amedeo. Poate că va face și mai mult,

poate chiar va reuși să-l convingă să devină partenerul ei de afaceri. Degetele lui Amedeo se jucau cu sfîrcurile ei și gura lui se lăsă cu brutalitate peste buzele ei. Nu mai exista nici un fel de îndoială despre ceea ce voia Amedeo în schimb. Paris se îndepărtă puțin pentru a-și lăsa rochia să-i alunece de pe umeri, privind cu detașare cum capul lui cu păr negru se și repezise asupra sînilor descoperiți, simțind prima undă de excitare atunci cînd limba lui îi atinse sfîrcul. Și în fond, de ce nu? cugetă ea. Dacă asta-i ce vrea el în schimb, atunci va trebui să-i dea — și o să fie cel mai bun lucru pe care l-a primit vreodată de la vreo femeie. Nu vei uita de seara asta niciodată în viața ta, Amedeo. Retrăgîndu-se din îmbrățișarea lui, făcu cîtiva pași în spate, zîmbindu-i.

Amedeo începu să-și scoată haina.

— Așteaptă, îi comandă Paris.

Amedeo așteptă nerăbdător pînă cînd ea își scoase chiloșii de mătase. Doamne, doar uită-te la ea, nu era cea mai elegantă și cea mai sexy femeie în viață, așa cum poza în fața lui goală, încălțată doar cu pantofii aceia cu tocuri înalte? Doamne, dacă nu o va avea cît mai repede, totul se va transforma într-un dezastru în locul unui succes neașteptat... Și acum ce mai era? Se apropia foarte încet de el, mîngîindu-și singură trupul elegant, ezitînd imperceptibil asupra sfîrcurilor, măturînd ușor triumphiul negru dintre picioare. Amedeo începu să-și descheie cureaua.

— Așteaptă. Paris îi luă mîna și i-o puse acolo, pe triumphiul întunecat și nespus de mătăsos, zîmbindu-i în timp ce degetele lui își găseau singure drumul între picioarele ei.

Nu mai putea suporta, trebuia neapărat s-o aibă. Amedeo trase de fermoar, auzind rîsul lui Paris care parcă

il tachina, în timp ce se apleca deasupra lui ca să-i desfacă nasturii de la cămașă.

— Așteaptă, Amedeo, așteaptă, îi murmură ea în ureche, lasă-mă pe mine s-o fac.

Mai întâi cămașa, împăturită cu grijă și așezată pe un scaun, apoi pantalonii și chiloții care îi descoperiră și îi eliberară erecția. Ea încă nu se atinsese de el, ci parcurgea toate fazele foarte încet, fără să se grăbească deloc, înnebunindu-l. Amedeo nu-și mai dorise niciodată atât de mult o femeie, în toată viața lui. Aha, de fapt asta era.

Paris îngenunche în fața lui și, foarte încet, își așează mâinile pe pîntecul lui.

— Oh, Amedeo, suspină ea cu admirație. Oh, Amedeo... acum nu mai trebuie să aștepți.

Părul ei negru și mătăsos era foarte moale așa cum atîrna deasupra coapselor lui, iar gura ei era și mai moale. Degetele lui Amedeo se încleștaseră în părul ei atunci când orgasmul lung îi scutură trupul — nu mai putuse aștepta, nu și-l mai putuse reține.

Se lăsă pe spate secătuit, dar vocea lui Paris avea parcă ceva de mătase în ea în timp ce cu mâinile îi mîngîia trupul. Amedeo deschise ochii și întâlni privirea ei intensă de un albastru electrizant.

— Așteaptă, Amedeo, doar așteaptă puțin, pentru că asta n-a fost decît începutul.

Avea un trup destul de drăguț, cugetă ea în timp ce-l încăleca. Era subțirel, moale și bronzat, și aproape gata pentru ea... în fond ar fi putut fi mult mai rău.

Roma

India avu iarăși noroc. Spațiul din colțul din față *Studiourilor Paroli* era suficient de lat încît să-i permită micului *Fiat* să se strecoare acolo, sau pe aproape. Partea din față ieșea puțin în afară, dar nu destul de mult, încît să conteze. India trînti veselă portiera și își aruncă sacoșa pe un umăr. Aplecîndu-se repede își verifică machiajul și pieptănătura în oglinda mică de afară. Își netezi fusta neagră și trase puțin de puloverul stacoiu care o îmbrățișa moale și călduros în seara aceea răcoroasă. Era foarte mulțumită de pulover. Poate că atunci cînd se vor vinde picturile ar trebui să plătească chiria pe o singură lună și să-și cumpere haina care se potrivea atît de bine cu el! Să vadă, poate că Marella o să fie de acord să-i dea un mic avans.

Pentru un moment se întrebă dacă pentru Fabrizio se aranjase atîta în seara aceea sau doar din cauză că urma să fie prezentă și soția lui. Marisa nu-i arătase nici cea mai mică urmă de gelozie. De fapt, de abia dacă o observase pe India și, cumva, asta o făcea să simtă că nu-i acordase nici o atenție mai specială pentru că nu o considera deloc o amenințare la adresa securității căsniciei ei. Și Marisa avea dreptate; India o știa foarte bine.

Un cvartet de coarde așezat pe niște scaune impunătoare ce păreau sculptate în cel mai pur topaz, cînta Vivaldi foarte delicat în holul clădirii, în timp ce sala expoziției era deja aglomerată. Cîteva sute de picioare încălțate în pantofi superbi, ce aparțineau unor indivizi cosmopoliți, călcaseră în picioare covorul pastelat al lui Fabrizio, iar India îl privi uimită. Șampanie vărsată, sandvișuri călcate în picioare și sfărîmate, și scrum de

țigară, îi terfeliseră frumusețea nouă. Îl implorase pe Fabrizio să-l lase pe cel vechi, care era negru, măcar pentru ziua expoziției, dar el îi răspunsese că asta i-ar dăuna foarte mult expoziției.

— Oamenii trebuie să vadă locul și modelele ca pe un tot, îi explicase el. Dacă-l lăsăm pe cel negru stricăm tot efectul. Se vor întoarce la ziarele și la revistele lor și vor spune că Paroli și-a pierdut stilul, sau vor pleca la următoarea petrecere și-și vor spune unii altora ce mare fiasco a fost aici, la mine, că toate culorile au fost asortate anapoda.

Ezitînd lîngă ușă, India nu mai era atît de sigură că Fabrizio avusese dreptate și de această dată. După prima duzină intrată acolo, cîți alții au mai observat covorul?

Nu era o conversație domoală, un zumzet plăcut urechilor, ci toți țipau atît cît îi țineau plămîinii, și, în timp ce-și făcea loc prin mulțime ca să ajungă la barul instalat de cealaltă parte a încăperii, își ținu urechile bine deschise în speranța că -va auzi unele comentarii. Însă, se părea că nimeni nu era interesat de Paroli Studios, sau de interioarele lui splendide; toate fragmentele de conversație pe care reușise să le prindă din zbor se refereau la verile petrecute pe Costa Smeralda sau la planuri de mers la schi în Gstaad venite de la femeile la fel de lustruite ca și măsuțele lui Fabrizio, sau la cursul lirei la bancă și cursul dolarului pe Wall Street, comentarii venite din partea unor bărbați frumoși și bine îmbrăcați, care, după cum arătau, n-ar fi trebuit să-și facă atîtea probleme.

Fabrizio Paroli o privi cum își croia calea cu coatele, cu acea siguranță de sine specific americană, care-l făcea mereu să zîmbească.

— Ia uită-te cît de drăguță pare în seara asta micuța noastră India, îi murmură el Marisei la ureche.

Marisa își întoarse capul. Privirea ei rece cîntări impresia pe care o lăsa India, dedusese numele creatorului de modă de unde cumpărase lucrurile de pe ea și cît costaseră acestea, și se întrebă dacă Fabrizio nu cumva se hotărîse să-i mai mărească salariul. Întregul proces nu dură mai mult de cincisprezece secunde, dar nu exista nici un fel de maliție în privirea ei; pur și simplu reacția firească a oricărei italiene cu averea și poziția ei socială, care, în mod automat cîntărea fiecare femeie din încăpere, o plasare automată a fetei într-un cadru economic și social precis. Marisa greșise doar în privința englezoaicelor. Era imposibil să le încadrezi într-o anume categorie pentru că nu se îmbrăcau decît cu ce le trăsnea prin cap într-un moment anume, și deseori era vorba de haine luate de la *Marks* sau *Spencer*, sau chiar ceva făcut la repezeală de croitoreasa din localitate, din materiale foarte scumpe, dar croite total aiurea. Numai bijuteriile le mai dădeau de gol și mărimea acelor safire și smaralde trebuia văzută ca să poată fi crezută de un om, dar desigur rămăseseră probabil ca niște relicve din zilele demult apuse ale colonialismului și poate de cele mai multe ori erau puse drept garanție pentru neplata taxelor la timp.

India Haven, însă, era o altă problemă. Ea singură nu merita deloc un scaun la masa de după deschiderea expoziției. Și cu toate astea nici s-o alunge nu putea. Acum, dacă și Jenny Haven ar fi fost împreună cu ea, atunci, desigur, toată această problemă s-ar fi schimbat radical. Marisa era doar bogată și cu o poziție socială destul de bună. Jenny Haven, însă, era o adevărată vedetă.

— Vreau s-o prezint cîtorva oameni, îi zise Fabrizio, și o și porni în direcția ei prin toată acea înghesuială, acceptînd zîmbitor complimente din partea oaspeților săi, în timp ce se apropia tot mai mult de bar. O plăcea pe

India. Îi plăcea și felul în care arăta, fața ei cu pomeți proeminenți și cu zîmbetul ei strălucitor care pleca de la gura cu buzele pline și dinții albi și egali și ajungea pînă la ochii de un maron cald. Pînă și părul ei cîrlionțat, de culoarea bronzului, strîns la spate în codița aceea groasă, părea să vibreze de energie. Cu doi ani în urmă, cînd India ajunsese la concluzia că n-avea stofă de mare pictor, îl abordase și se rugase de el s-o ia ca ucenică.

— Nu vezi, trebuie să învăț să fac ceva, țipase ea, și singurul lucru pe care-l cunosc bine și care-mi și place este forma și culoarea. Designul de interioare este singura soluție pentru mine.

Fabrizio fusese la început puțin cam brutal cu ea, înțelegîndu-i greșit entuziasmul, crezînd că era vorba doar de ambiție, iar aparența ei de femeie deșteaptă și ușurința cu care vorbea mai multe limbi, o luă drept plictiseală de fată cu mulți bani.

— Nu e vorba doar de linii și de culori, izbucnise el morocănos, ci este vorba de tîmplărie și olărit și urlete la muncitori ca să nu stea degeaba și de certuri interminabile cu antreprenorii. Este vorba de discuții cu clienții bogați care se plîng în permanență și care au de toate, dar care vor ca tu să le dai și mai multe — care trebuie să fie mereu ceva cu totul și cu totul diferit! Este o muncă a naibii de grea și în nici un caz pentru una ca tine.

Propria sa luptă, începînd cu copilăria sărăcăcioasă din Napoli adăugase venin cuvintelor lui, iar India se lăsase speriată pe spătarul scaunului pe care era așezată. Îl privise uluită cu ochii ei mari în care se oglindea o inocență încărcată de reproșuri și, imediat, el își și regretase cuvintele pripite. Nu că n-ar fi fost adevărate, dar, chiar și așa, copilăria lui nefericită petrecută în mahalalele insalubre din Napoli nu era totuși o scuză ca să se ia atît de urît de fata aceea. Nu păruse atunci mai mare de

douăzeci de ani, și asta cu indulgență. Dar avusese o dimineață teribil de dificilă și era deja obosit. După ce aruncase o privire scurtă ceasului de la mînă, Fabrizio se scuzase și îi spusese că regreta, dar că trebuia să plece pentru masa de prînz. Plecase lăsînd-o înțepenită pe scaun, într-o tăcere desăvîrșită, cînd el se întorsese dintr-o dată în ușă și îi spusese:

— Nu prea cred că ți-ar face plăcere să iei masa de prînz cu mine, nu-i așa?

Încă își mai amintea de răspunsul pe care i-l dăduse. Fața i se luminase de același zîmbet pe care i-l dăruia și în acel moment.

— Nu zău? Izbucnise apoi în rîs. Ba bine că nu!

Prînzul fusese teribil de distractiv. Și vorbise numai el. Îi povestise despre copilăria lui petrecută în mahalalele din Napoli, de casele strîmbe, de străduțele înguste și sufocante și de oamenii decăzuți care locuiau acolo și care îl făcuseră să aspire după spații libere și după linii pure și avîntate, apoi îi povestise de bursele școlare și universitare, de cercetările de arhitectură fără sfîrșit, de cursurile de design și de lungul drum parcurs pînă în pragul succesului. Și îi mai povestise atunci de căsătoria lui cu Marisa, care, bineînțeles, ușurase foarte mult poteca îngustă spre vîrfurile succesului.

— Oh, dar să știi că totul ți se datorează doar ție, îi șoptise ea topită de admirație. Mama mereu spune că banii nu-ți aduc nici un fel de succes, decît dacă ai și talent cu carul.

— Și cum de a devenit mama ta atît de înțeleaptă? o întrebasese el cu un zîmbet încîntat.

— Pentru că ea este Jenny Haven, îi răspunsese ea foarte simplu.

— India!

— Fabrizio!

Sărutările ei erau fierbinți pe obrazul lui bine ras.

Mirosea a *Eau Sauvage* și a țigări *Disque Bleu*.

— Este un mare succes! exclamă ea fericită.

Fabrizio ridică din umeri nepăsător.

— Așa cred și eu. Arăți minunat în stacojiu. Jenny s-a îndurat în sfârșit de tine și ți-a trimis niște bani?

India rânji încântată.

— Arată chiar atît de costisitor?

— Categorical. Mai bine să-mi aduci aminte, luni dimineață, să-ți mai măresc puțin salariul. Cineva trebuie să aibă grijă să-ți menții stilul cu care este evident că ai început să te obișnuiești și, dacă mama ta nu se străduiește, este preferabil să fac eu tot ce se poate pentru a te ajuta.

— O să țin minte ce mi-ai spus acum, Fabrizio. Dar ce facem cu covorul ăsta? Uită-te puțin la el.

Ochii ei, ce străluceau de indignare, îl făcură să izbucnească în rîs.

— Am un al doilea exact la fel, gata pregătit să fie pus pe jos mîine dimineață. Știam că ăsta se va strica în seara asta — așa se întîmplă mereu la petrecerile de genul ăsta. Știi ce-o să facem? îi zise el inspirat dintr-o dată. Poate că or fi cîteva arsuri de la țigări, dar petele cu siguranță vor ieși la curățat. Pentru expoziție este desigur, inutil. De ce nu-l iei tu în apartamentul tău?

Știa că India, în apartamentul ei frumos dar care avea pardoseala de marmură, putea folosi chiar foarte bine covorul luxos din lînă groasă, cu arsuri de țigări cu tot.

— Fabrizio Paroli! Chiar vorbești serios?

În clipa aceea el își dori dintr-o dată ca și Marisa să manifeste aceeași bucurie copilăroasă ca India, mai ales că de Crăciunul trecut cînd îi dăruise colierul cu rubine părăuse cu totul neimpresionată.

— Sigur că vorbesc serios. Poate că va trebui să-l tai și să-l mai cîrpești pe ici, pe colo, dar va arăta foarte bine în apartamentul tău.

— Oh, izbucni India. Chiar te iubesc, Fabrizio.

El era conștient de capetele care se întorseseră în direcția lor din cauza accentului ei americanesc, deși vorbea o italienească fără cusur, iar el îi zîmbi.

— Și eu te iubesc pe tine, zise cu voce tare.

Lasă-i să vorbească, mai bine să-i lase pe ceilalți să creadă ceea ce doreau sau ceea ce le convenea mai mult. Cîteodată chiar și el credea că o iubea, măcar puțin, pe India Haven. Ea era probabil singura femeie cu adevărat drăguță pe care o cunoscuse în toată viața lui. Și mai era și prietena și iubita lui ocazională — nu la fel de des în ultimul timp pe cît și-ar fi dorit el, numai că era un om foarte ocupat și mai era și Marisa care îl cam bănuia. Și faptul că și India era puțin îndrăgostită de el era la fel de bine; îi mai satisfăcea orgoliul rănit atunci cînd Marisa nu mai înceta cu pretențiile și cu sîcîielile că pe ea o neglija din cauza afacerilor. Dacă n-ar fi fost și copiii la mijloc ar fi fost chiar tentat să se îndrăgostească nebunește de India și, cînd arăta atît de bine, așa cum se întîmpla și în acea seară, era chiar foarte ispitit. India era sexy și amuzantă. Dar mai erau și copiii pe care el îi adora și pe care n-ar fi vrut să-i piardă. Familia Marisei era foarte puternică; el n-ar fi avut nici cea mai mică șansă în cazul unei dispute în legătură cu custodia lor.

— Haide, îi zise el cu fermitate, punîndu-i în mîină un pahar cu șampanie. Ar trebui să circuli și să ascuți la ce vorbește crema societății internaționale, care ne distruge covorul cel nou și pretinde că admiră liniile design-ului meu. Spune-le cîteva prețuri și fă-i să suspine; dacă este suficient de costisitor vor simți nevoia acută să-și colecționeze obiectul respectiv.

India izbucni în rîs. Nu era chiar cu totul adevărat, deși exista un oarecare sîmbure cît să facă să crească o adevărată perlă. Majoritatea celor prezenți la expoziție erau oameni cărora trebuia să le spui ce anume era bun.

„Publicul seamănă cu cei mai răi impresari ai Hollywood-ului“, îi spusese mai demult mama ei, cu multă amărăciune în glas. „În general sînt oameni cu gusturi nedefinite cărora alții trebuie să le spună ce este bun și ce nu ca ei s-o și creadă. Cînd citesc apoi în reviste și în rubricile de critică din ziare, atunci proclamă sus și tare că ei au știut de la bun început că un actor sau altul este foarte bun, și ca atare îl și folosesc ca model pentru artiștii noi, pentru debutanți. Fii ca ăla, îți spun ei, și atunci în mod sigur vei deveni vedetă. Copii! Asta-i tot ce doresc. Și faptul că și altcineva recunoaște talentul în tine este de-a dreptul reconfortant.“ Și de fapt exact acesta era și motivul acelei petreceri, ca să fie comentată în reviste și articole de critică din ziare, și să fie citită de toată lumea începînd cu cei din eterna Roma și pînă în înșoritul Beverly Hills, din palatele din Estul Mijlociu pînă pe bulevardele Parisului, și poate chiar pe străzile spălate de ploaie ale Londrei.

India se sprijini tăcută de o coloană de malachit fals, sorbind din șampanie, și privind sumbră spre mulțimea de oameni. Dacă aceia erau clienții tăi, atunci acela era și cel mai potrivit loc în care îi puteai aborda pentru o discuție de afaceri. Țsta era singurul lucru care o deranja la meseria pe care și-o alesese. Să stea să trîncănească prostii cu femeile bogate nu era deloc punctul ei forte. Numai că femeile bogate erau cele care cumpărau ceea ce aveai tu de oferit. Puteau soții lor să fie aceia care scoteau carnetul de cecuri din buzunar și-l completau, dar pe ele era necesar să le îndupleci. Un oftat de dezgust îi scăpă neauzit. Pînă la urmă, a naibii treabă, era o lume a

bărbaților. Femeile bogate voiau să-i domine pe bărbați, doreau ceva mai multă atenție din partea lor...

— E chiar așa de rău?

Timbrul vocii atît de aproape de urechea ei o sperie pe India, care tresări și vărsă paharul cu șampanie pe mîneca bărbatului cu costumul închis care stătea chiar lîngă ea.

— Oh, îmi pare rău! Oh, Doamne, probabil că îi stricase costumul și *Paroli Studios* își pierduse un potențial client. India începu să șteargă ineficient brațul bărbatului cu un mic șervețel de cocktail. Era foarte ud. Oh, Doamne, mai spuse ea. Ochii ei maron plini de scuze se ridicară și îi întîlniră pe ai lui, la fel de maron și de calzi ca și ai ei.

— Extraordinar! exclamă Aldo Montefiore.

Expresia de pe fața Indiei oglindea nedumerirea; era concentrată încă asupra stricăciunilor pe care le făcuse. Cine s-ar fi gîndit că un singur pahar de șampanie ar fi putut să fie atît de ud!

— Mă refeream la ochii noștri. Au exact aceeași culoare.

— Aha. Oh, da, am înțeles. India îl privi cu un nou interes. Nu părea deloc deranjat de ceea ce se întîmplase cu haina lui. Îi zîmbea și era chiar atrăgător. Păr întunecat, ușor ondulat după un periat zdravăn și încă umed după duș. Îl purta destul de lung, pînă aproape de baza gîtului, și cumva neorînduit. Și Indiei îi plăcea această neglijență studiată. Și îi mai plăceau și ochii lui căprui cu gene lungi și întoarse. Și zîmbetul îi era blînd, poate chiar puțin timid, de parcă el n-ar fi fost tocmai sigur de următoarea ei reacție. Ca și ea, nu era deloc prea înalt, cam un metru șaptezeci, poate un metru șaptezeci și doi. Cu ghetele ei cu tocuri înalte și cu părul ei vîlvoi părea aproape la fel de înaltă ca și el; pentru prima dată nu mai era nevoită să privească în sus, scrîntindu-și gîtul, și, dintr-un motiv poate prostesc, asta îi plăcea la nebunie. Să privești în sus la un bărbat,

asta îi dădea lui mereu impresia că avea și putere asupra ta, iar ei îi dădea sentimentul că ar fi fost doar un copil împreună cu tatăl. Acum însă, era cineva cu care se putea simți la egalitate. Și în mod foarte clar, îi plăcea chiar foarte mult zîmbetul lui. Oh, Doamne! El îi vorbea și ea nu auzise nimic din cele spuse, fusese atît de preocupată să-l studieze.

— A fost vina mea, îi repetă el cu răbdare. N-ar fi trebuit să te sperii în felul ăsta.

— N-are nici o importanță, dar îmi pare atît de rău pentru haina ta. Oh, Doamne, uită-te la ea, e încă udă learcă. Îți spun eu ce trebuie să facem — vino după mine și o să iau un prosop de la bucătărie. India îi zîmbi, rujul roșu strălucindu-i pe buze la fel de tare ca și ochii. Nu-ți pot garanta că va fi ca atunci cînd l-ai cumpărat, îi zise peste umăr în timp ce o și pornise prin mulțime, dar cel puțin va fi uscat.

Bucătăria era la fel de înghesuită și de plină de rumoare ca și sala expoziției: chelneri care intrau și ieșeau cu tăvi cu pahare pline și sandivșuri ca apoi să revină cu ele goale sau cu pahare murdare, în timp ce bucătarii exasperați țipau și se plîngeau în gura mare de micimea locului.

— Așteaptă-mă aici, țipă India înainte să intre în acea îmbulzeală de oameni agitați și strigăte înăbușite.

Aldo se sprijini de peretele holului îngust, în afara drumului chelnerilor agitați. Prima dată o văzuse atunci cînd își parcase *Fiat*-ul în colț, de cealaltă parte a străzii, și apoi o urmărise pînă cînd intrase la *Paroli*. Dacă n-ar fi intrat în sala expoziției, el ar fi urmat-o oriunde ar fi dus-o pașii, dar era norocul lui că mergeau în același loc. Încă nu știa cine anume era, dar se vedea clar că îl cunoștea destul de bine pe Fabrizio, și că știa și care era drumul prin birouri și sala expoziției. Probabil că aici și lucra. Și dacă

așa era, probabil nu fusese invitată la cina și petrecerea din acea seară și, în acest caz, se hotărî el dintr-o dată, amintindu-și de zîmbetul ei plăcut, va renunța și el și o va invita să cineze împreună în vreun restaurant micuț și discret. Și dacă strica aranjamentul pe care-l făcuse la masă Marisa, atunci era rău pentru ea. Fata apărură din bucătărie, strîngînd în mîini un prosop. El nici măcar nu știa cum o chema.

— India Haven, se prezentă ea în timp ce-i ștergea mîneca. Scoate-ți haina și lasă-mă să văd cum se prezintă cămașa de dedesubt.

Aldo însă îndepărtă prosopul cu un gest de nerăbdare.

— Uită naibii de cămașa aia, îi zise el, o să se usuze pînă la urmă. Cum de este posibil să te cheme tocmai India?

Ea îl privi uimită.

— Foarte simplu. Acolo am fost concepută. Într-o casă plutitoare de pe lacul Srinagar din Kashmir, iar căsuța se chema Moonrise (*Răsăritul lunii*).

— Și atunci de ce nu te cheamă Moonrise, sau Srinagar sau Kashmir?

— Una dintre extravagantele mamei mele. Sora mea mai mare este Paris, iar cea mică Venetia — o variațiune estetică de la Venice. Eu mereu i-am mulțumit lui Dumnezeu că nu m-a botezat Ganges sau Katmandu!

Aldo își lăsă capul pe spate și începu să rîdă.

— India Haven, te rog, cinează cu mine în seara asta.

Ezitatea ei era delicioasă. El îi putea citi gîndurile ce se derulau în spatele ochilor ei translucizi. La început interes, apoi un „poate“, după care fermitate. Nu, nu putea.

— Dar de ce nu?

— După petrecerea de aici sînt invitată la dineul de la Fabrizio. Pur și simplu nu pot să nu merg.

— Nu mai spune nimic, Cenușăreaso, țipă plin de triumf Aldo. O să mergem amîndoi la dîneu atunci.

— Vorbești serios? Rîsul Indiei umplu întregul coridor. Atunci ne vedem acolo. Dar acum trebuie să te părăsesc. I-am promis Marisei că o să verific totul înaintea sosirii oaspeților. Nu că ar fi cu adevărat nevoie de așa ceva — oamenii care lucrează pentru ea sînt mult mai competenți decît mine.

— Lucrezi pentru Marisa?

Brațul lui Aldo părea foarte ferm sub cotul ei atunci cînd o conduse înapoi pe coridorul întunecat spre sala de expoziție.

— Nu. Pentru Fabrizio. Trebuie să mă grăbesc. Atunci ne vedem la ei la dîneu. India se întoarse pe tocurele înalte și se grăbi să ajungă la ușă. Oh! exclamă ea și se întoarse, dar eu nu știu care este numele tău.

— Aldo, îi răspunse el. Aldo Montefiore.

Privirile li se întîlniră.

— Montefiore, murmură ea, așternînd catifea parcă peste silabele numelui, ce frumos sună. După care deschise ușa și dispăru, și, pentru un moment, Aldo rămase pironit pe loc, încă auzindu-i vocea care îi șoptea numele, după care se dezmetici și plecă după ea în camera aglomerată.

O regăsi apoi în stradă, așa cum stătea și privea la spațiul gol în care fusese parcat *Fiat*-ul ei roșu. Semnul de pe zid semnala foarte clar: „Parcarea interzisă”

— Cred că a fost luată de aici, îi spuse Aldo cu simpatie. Dar, nenorocul ei era în avantajul lui. Asta însemna că o putea conduce chiar el pînă la vilă... și tot el o putea conduce și acasă, după aceea.

— Oh, la naiba cu toate! Lacrimi de furie umbreau ochii plăcuți ai Indiei. Își iubea mașina cu pasiune. Nu suporta ca altcineva s-o atingă. Numai Dumnezeu știa în

ce fel urma s-o găsească; despre camioanele care ridicau mașinile parcate ilegal se știa foarte bine că erau foarte „neglijente” cu încărcătura lor. Acum ce naiba mă fac?

— Hai să mergem. Aldo o luă iarăși de braț și o conduse de cealaltă parte a străzii, unde mașinuța lui neagră, un *Volkswagen Rabbit* era parcată sub un semn mare care interzicea parcare în locul acela.

— Nu-mi vine să cred! gemu India.

Aldo ridică din umeri.

— De partea stîngă se vor ocupa probabil diseară, îi explică el. Pînă acum, nu s-au ocupat decît de mașinile de pe partea dreaptă.

— Asta-i bafta mea! Totuși, dacă n-aș fi fost eu, atunci ai fi fost tu, și asta era cu mult mai grav. Imaginează-ți, să fii ud learcă pentru că o femeie neglijentă și-a vărsat șampania pe tine și după aia să nu-ți mai găsești nici mașina.

— Închipuie-ți! Probabil că în cazul ăsta aș fi fost nevoit să mă retrag undeva la țară, cît mai departe de orașe și de viața stresantă din ele.

India încă rîdea cînd el o ajută să se urce în mașină și închise portiera după ea. Da, în mod clar îl plăcea foarte mult pe acest Aldo Montefiore.

Londra

Morgan McBain se distra de minune. Seara aceasta, în care el se aşteptase să fie cel puţin plictisit de moarte sau, şi mai rău, agasat de englezi băţoşi şi plictisitori, devenise dintr-o dată o adevărată sărbătoare.

Gazda lui, în dreapta căreia stătea, avea un farmec cu totul aparte care-l incita, iar fata drăguţă din stînga lui era un adevărat mister. Mai ales din cauza sentimentului pe care-l avea, că o mai întîlnise cumva şi înainte, numai că nu reuşea deloc să-şi amintească unde anume. Vennie. Minunata Venetia.

— Ai un nume atît de drăguţ — Venetia — şi atît de neobişnuit.

Buzele ei, ca un enorm hibiscus roz, se deschiseră într-un zîmbet ameţitor, iar ochii ei albaştri de-a dreptul enormi scăpărau de amuzament.

— A fost ideea mamei mele despre cum se poate face un fel de glumă romantică. Pe mine m-a botezat după numele oraşului în care am fost concepută — Venetia — fie într-un apartament de la *Cipriani*, fie într-o gondolă, n-a fost niciodată sigură în care din două.

Rîsul lui Morgan răsună în toată încăperea.

— Indiferent de locul în care te-a conceput, rezultatul merită toate laudele. Sper, pentru binele lor, că n-ai nici un fel de fraţi.

— Doar două surori.... şi nici n-o să-ţi vină să crezi... Paris şi India.

— Şi locurile conceperii lor?

— Oh, cred că mai frumos a fost la India, sau aşa credem noi — o casă plutitoare pe un lac din Kashmir. Iar Paris la *Ritz*. Ea spune mereu că, din cauză că a fost

concepută practic alături de atelierele lui Chanel este sortită să devină și ea o mare creatoare de modă.

— Și chiar este?

Venetia ridică din umeri.

— Este foarte dificil, dar Paris muncește din greu și, când ai talent și o asemenea putere de muncă așa cum are ea, atunci într-o bună zi nu se poate să nu reușești. Nu ești de acord?

Morgan se hotărî să nu-i spună că nu întotdeauna mergea în felul ăsta.

— Și tu, Venetia, ce talent ai?

— Oh, eu... eu n-am făcut nimic, doar școala și mi-am luat o diplomă de bucătar de lux. Nu prea am nici un talent deosebit.

— Dar mîncarea a fost delicioasă și totul arată așa de bine. Și ăsta-i tot un talent, Venetia. Ar fi vrut să mai adauge că era răpitor de încîntătoare, dar era mult prea devreme.

— Și tu, Morgan McBain, tu unde ai fost conceput?

Ochii Venetiei dansau pur și simplu de amuzament și de încîntare. Îi făcea mare plăcere că era acolo, alături de Morgan, era ca și cum ar fi cinat doar ei singuri; restul mesenilor păreau excluși de la conversația lor intimă, iar privirea atentă a lui Morgan McBain o făcea să se simtă importantă. Pielea lui părea atît de sănătoasă și de bronzată, și umerii atît de largi și de puternici pe sub superba haină de seară. Era cel mai frumos bărbat, din punct de vedere al aspectului fizic, pe care-l întîlnise vreodată.

— Am fost conceput și născut într-o baracă pe un cîmp de foraje, din cea mai sărăcăcioasă și mai uscată bucată de teren din Texas. Tata căuta de zor petrol și mama mea, care-l adora, a refuzat să plece de lîngă el atunci cînd eu eram deja pe drum, deși condițiile de acolo

erau de-a dreptul primitive. A murit la două săptămîni după nașterea mea. A muncit cot la cot cu el, l-a ajutat... tata mi-a spus mereu că fără ea n-ar fi reușit niciodată.

— Morgan, îmi pare rău. Venetia se simțea cumplit de jenată pentru că îi pusese întrebarea aceea.

— S-a întîmplat cu foarte mult timp în urmă. Și mama a avut dreptate, tata a izbutit pînă la urmă. Nu s-a mai recăsătorit niciodată, adăugă el cu un zîmbet răutăcios, deși au existat o întreagă pleiadă de femei strălucitoare care mai presus de orice își doreau să devină mamele mele vitrege!

— Stai puțin. Venetia nu-și dădea seama cum de nu reușise să facă o legătură ceva mai devreme. Desigur — Fitz McBain! Cel mai bogat om din lume. Morgan, sînt grozav de impresionată!

— Eh, poate nu chiar cel mai bogat. Venetia era una dintre foarte puținele fete pe care le întîlnise Morgan, pentru care faptul că el era fiul lui Fitz McBain nu însemna mai mult decît uimirea de moment. Ca și tatăl său, era obișnuit cu magia subită pe care o aducea numele de McBain și care atrăgea ca un magnet fiecare femeie frumoasă din jur. Cîteva din cele mai frumoase femei din societatea americană sau europeană încercaseră cu disperare să-i conducă la altar ori pe tată, ori pe fiu. Și cîteva dintre ele încă mai încercau.

— Nu ești deloc impresionată, îi zise el luîndu-i mîna și masîndu-i-o ușor, și pe bună dreptate. Nu sînt decît fiul care muncește din greu pentru un tată plin de succes. Acum ne ocupăm de mult mai multe, nu numai de petrol. Fitz simte nevoia să aibă cît mai multe proprietăți, poate din cauza acelor șase ani petrecuți în baraca aceea din mijlocul pustietății. Oricum, a cumpărat acri întregi de păduri și pajiști moi în insulele tropicale, de prin Carailebe; îi plac la nebunie orașele, așa că a cumpărat părțile din

Park și Madison în New York și cartiere întregi în centrul Dallas-ului și al Houston-ului; s-a dedat la vinurile bune așa că a cumpărat frumusețea și un castel cu viță de vie în Franța... tu doar oferă-i că Fitz și cumpără. Și apoi, pentru că nu suportă să știe că are toate locurile astea care să nu-i aducă nici un profit, a construit hoteluri, sau a transformat clădirile deja existente în hoteluri. Când a terminat cu toate astea și-a întors atenția spre vasele comerciale, tancurile petroliere și vasele de croazieră. Muncește de la vârsta de treisprezece ani. Eu m-am născut când el n-avea decât douăzeci de ani, iar acum are patruzeci și patru. Încă mă întreb ce naiba o să-i mai trăsnească de acum încolo să facă.

— Și asta te îngrijorează?

Îl ascultase foarte atentă, evident interesată de ceea ce îi spunea el. Între ei orice barieră care poate existase înainte căzuse cu totul și Morgan se trezi mărturisindu-i ceva ce nu mai spusese nici unei femei pînă atunci.

— Cîteodată chiar mă îngrijorează. Nu sînt întotdeauna sigur că o să pot trăi după standardele lui, după cum se așteaptă el. Morgan era foarte serios. Nu e întotdeauna ușor să fii fiul unui tată faimos și plin de succes.

Vennie se lăsă pe spate în scaun. Cuvintele lui o aduseseră înapoi la propria ei dilemă. Întrebările reveniră din nou în actualitate. Viitorul ei. Oare ce va face ea de acum încolo? Ce ar fi omenește posibil să facă pentru a ajunge să obțină succesul pe care îl dobîndise și Jenny? Pur și simplu nu exista nici o cale prin care s-o facă pe Jenny să fie mîndră de ea; nu avea nici un talent, nici măcar o minte strălucită, nu era decât o fată cît se poate de obișnuită — cu o mamă faimoasă.

— Te înțeleg, Morgan, îi zise ea cu o voce atît de slabă, încît părea mai mult un oftat. Înțeleg foarte bine ce vrei să spui. Vezi tu, mama mea este Jenny Haven.

În acel moment, Lydia i se adresă peste capul lui Morgan, care stătea între ele:

— Venetia, o să bem cafeaua în salon și cred că ar trebui să-i lăsăm pe bărbați să stea de vorbă liniștiți la un pahar de *Porto*.

— Desigur. O să-i spun lui Marie-Therese să ne-o aducă acolo. Slavă Domnului, cafeaua era singurul lucru pe care Marie-Therese putea să-l pregătească de una singură, și asta din cauză că și ea bea cantități uriașe, într-o singură zi. Venetia zîmbi în semn de scuză spre Morgan și spre ceilalți bărbați, și plecă după Lydia și celelalte doamne afară din cameră.

Morgan se întoarse s-o privească. Era foarte zveltă, aproape o siluetă de copil așa înfășurată în rochia aceea tricotată, purtată cu atîta eleganță, specifică englezoiacelor. Și era minunată. Se întoarse cu spatele la masă, acceptînd paharul cu *Porto* de culoarea ambrei pe care i-l oferea Roger Lancaster. Era fiica lui Jenny Haven. Desigur, de asta îl obsedase într-atît înfățișarea ei. Ce ciudat. El mereu crezuse că tatăl lui era îndrăgostit de Jenny Haven, deși, din cîte știa, nu se întîlniseră decît o singură dată. Dar nu exista nici un dubiu că Jenny Haven fusese idolul lui încă de pe cînd nu era decît un copil.

Morgan sorbi din *Porto*, privind apreciativ la Roger Lancaster în timp ce acesta îi spunea cam ce avea de gînd să-i propună lui Fitz atunci cînd urmau să se întîlnească.

Venetia trîncăni politicoasă cu invitatele Lydiei, dintre care cîteva erau chiar mamele prietenelor ei, dar parcă stătea pe jăritic tot așteptînd ca ușa de la sufragerie să se deschidă și Morgan McBain să iasă de acolo, ca ea să poată reveni în lumea pe care și-o creaseră ei singuri.

Oare nu discutaseră mult prea mult timp împreună în seara aceea? Aruncă o privire ceasului de la mînă, un *Cartier Santos* cu totul original, pe care i-l dăruise Jenny atunci cînd ea își dorise doar un simplu ceas de mînă. Asta îi aminti iarăși de mama sa și Venetia își mușcă buzele îngrijorată. Ce naiba avea să facă de acum încolo? Nu suporta gîndul întoarcerii în Beverly Hills. Oh, slavă Domnului, ușa sufrageriei se deschisese. Privi nerăbdătoare în direcția holului în timp ce Roger Lancaster își îndrepta oaspeții în direcția salonului, pentru cafea.

Sunetul telefonului se auzi deodată în toată casa.

— Vennie, scumpo, poți tu să răspunzi? o întrebă Lydia de la măsuta la care se instalase și de unde turna cafeaua în cești.

— O să răspund la aparatul de pe hol. Se grăbi să iasă din cameră pentru a răspunde la telefon. Morgan McBain stătea chiar în pragul ușii, și se dădu doar puțin la o parte, cît s-o lase să treacă.

— Vreau să vorbesc cu tine, îi zise el prinzînd-o de mînă.

Încă o ținea de mînă atunci cînd ajunsese la telefon și ridică receptorul, și atunci întoarse capul și-i zîmbi.

— Cî domnișoara Venetia Haven, vă rog.

— Da, la telefon Venetia.

— Domnișoară Haven, vă rog să așteptați puțin, sînteți căutată din Los Angeles.

Paris

Capul lui Paris se odihnea pe încheietura brațului lui drept. Amedeo aruncă o privire la ceasul de aur pe care-l purta pe mîna stîngă, cu cadranul întors spre interiorul mîinii. Era un cadou pe care-l primise de la nevastă-sa și nu într-un totu pe gustul lui, dar era fericit să-l poarte și să se prefacă încîntat de cadou, ca s-o bucure. Nouă și patruzeci și cinci de minute. Întîrziase deja. Privi spre creștetul capului lui Paris acolo unde părul întunecat se despărțea printr-o linie de culoarea fildeșului. Era o fată delicioasă. Era o plăcere să faci dragoste cu una ca ea, plină de energie și elan tineresc, fără a mai pune la socoteală ambiția de care era măcinată. Imediat ce terminaseră, ea-l întrebă iarăși dacă putea să-și dea seama cît de minunate aveau să fie modelele ei făcute din mătasea lui, și desigur că atîta lucru știa și el. Și un sac ar fi arătat teribil de elegant dacă ar fi fost făcut din mătase Vitrazzi. Ar fi putut jura că excitarea ei sexuală provenise din exuberanța cu care îi arătase schițele și rochiile făcute de ea. Își aminti de sfîrșurile care îi ieșiseră în evidență prin mătasea aceea gri, așa că își trecu iarăși o mîină peste curba perfectă a unui sîn. La naiba cu toate, era prea tîrziu. Nu mai era destul timp pentru a repeta întreaga performanță deși, trebuia să recunoască, se simțea foarte tentat. Scoțîndu-și brațul de sub capul ei, își dădu picioarele jos din pat.

Paris se ridică într-un cot, privindu-l încruntată și nedumerită, cum traversa camera pînă la scaunul pe care se găseau frumos orînduite hainele lui. Avea de gînd să se îmbrace. Desigur, era aproape ora zece, probabil că îi era foame. Și dacă stătea și se gîndea mai bine, și ea era la fel de înfometată.

— *Caro*, îi zise ea, folosind aceeași formulă de alint cu care o gratulase și el pînă atunci, există un micuț bistro chiar după colț, pe Rue de Buci. Este întunecos și plin de perechi de îndrăgostiți, iar mîncarea este absolut sublimă...

Plin de îndrăgostiți! Amedeo își trase fermoarul de la pantaloni cu un gest ferm și își strecură picioarele în încălțările moi făcute special pentru el tocmai la Londra. Ce era cu vorbăria asta idioată despre restaurante și îndrăgostiți? Chiar nu înțelesese că fusese pur și simplu o chestiune de moment, o mică clipă de plăcere în viața lui aglomerată? O fată ca asta putea fi foarte periculoasă pentru căsnicia unui bărbat dacă era lăsată să se apropie prea mult de el. Era mult prea inteligentă, mult prea deșteaptă.

— Îmi pare rău, *cara*, dar sînt deja în întîrziere. Ar fi trebuit să fiu deja de o oră la Olympe Avallon. Desigur, nu aș fi aranjat nimic de genul ăsta dacă aș fi știut... Zîmbetul lui părea încărcat de păreri de rău, dar reuși să-i evite privirea.

Paris îl cerceta cu uimire. Olympe Avallon era un fost manechin al casei *Dior*, care reușise să devină faimoasă și plină de succes cu cîțiva ani în urmă, dansînd goală, dar care păruse mult mai sexy îmbrăcată cu hainele *Dior* decît atunci cînd se învîrtise goală pe scenă. Reușise să se mărite cu trei bărbați foarte bogați, iar acum era în divorț cu ultimul dintre ei. Olympe era un fel de legendă printre manechinele Parisului — la cei treizeci și cinci de ani ai ei era încă de o frumusețe răpitoare și arăta cu cel puțin zece ani mai tînără. Mulțumită aranjamentelor generoase făcute de foștii ei soți era acum și incredibil de bogată, și era recunoscută pentru amorurile ei. Desigur, acum Paris putea să-și amintească. Văzuse pozele acelea în magazinele de modă și în revistele de scandal, cu Olympe îmbrăcată cu o rochie de la *St. Laurent* — sau poate

Lagerfeld? — la brațul lui Amedeo la diferite ocazii mai speciale. Paris se simți dintr-o dată ca un fel de vioara a doua. Ea fusese doar antreul, pentru că felul principal îl reprezenta Olympe, doar fata de amuzament pentru apetitul lui Amedeo Vitrazzi. Aruncându-și părul pe spate, se înfășură mai bine în cuvertură, pentru a-și acoperi goliciunea. Cel puțin obținuse cele șase luni de credit. Oricum meritase, zău că da.

— Desigur, Amedeo, se arătă ea de acord, ascunzându-și disperarea, a fost o prostie din partea mea să cred că erai liber. Poate ceva mai încolo în cursul săptămînii viitoare ne putem întîlni să discutăm aranjamentele micii noastre afaceri.

Amedeo își privi iarăși nerăbdător ceasul de la mînă. Fata asta oare chiar nu înțelegea nimic? Ochii lui îi întîlniră pe ai ei și se simți deprimat dintr-o dată. Avea și el o fată de vîrsta ei.

— Mîine plec la New York, *cara*, îi zise el grăbit. O să stau o lună. Voi vorbi cu cei de la contabilitate să te caute. Desigur, eu unul n-am nici un cuvînt de spus în materie de credite. Lucrurile astea depind în mare măsură numai de contabil. Zîmbetul lui era pur și simplu amețitor atunci cînd traversă camera ca s-o poată săruta. Oamenii plini de talente ca tine și ca mine, habar nu au de astfel de lucruri, nu-i așa, *cara*? Dar sînt sigur că dacă le dai referințele bancare, și tot restul, este posibil să se rezolve totul așa cum vrei. *Ciao, cara*. A fost foarte plăcut. Sărutul lui era foarte ușor și pasul grăbit atunci cînd traversă camera și se îndreptă direct spre ușa de oțel pe care Paris o vopsise în negru pentru a se armoniza cu stîlpii. *Ciao, ciao*. O mică fluturare a mîinii și dispăru. Amedeo Vitrazzi nu amesteca niciodată plăcerile cu afacerile.

Paris rămase înțepenită locului cu zîmbetul subțire înghețat pe buze, zîmbet pe care cu greu îl putuse schița

atunci cînd el îi spusese la revedere. Îi promisese! I-au plăcut schițele ei, îi spusese că avea ceva dintr-un geniu, o mină de aur datorită talentului. Și în schimb ea se vînduse lui. Ochii ei nedumeriți coborîră pînă în locul în care zăcea mototolită rochia de mătase gri, acolo unde o lăsase ea să cadă atunci cînd Amedeo se apucase s-o dezbrace. Chiloții de mătase verde precum menta zăceau aproape de picioarele patului. Oh, Doamne, își zise începînd să plîngă. Ce-am făcut? Lacrimile îi curgeau șiroaie pe față în timp ce-și amintea de hotărîrea ei, cum se gîndise că în fond nu era nimic prea rău în ceea ce făcea, și că el era destul de atrăgător. Și apoi, blestemată să fie, chiar îi plăcuse! Se simțea ca o cocotă ieftină. Se apucă să lupte cu disperarea, pînă cînd o copleși cu totul furia. Furie îndreptată spre Amedeo, furie îndreptată chiar spre ea, pe moda de avangardă și pe producătorii de mătase, și pe Jenny pentru că nu voia să-i dea nici un ban, pentru că susținuse mereu că dacă aveai talent atunci puteai reuși de unul singur.

Paris sări din pat și alergă goală pînă la planșeta de desen. *Merde!* Mîna îi mătura de pe ea prețioasele schițe. O altă lovitură trimise lampa direct pe podea, cu un sunet sec. La naiba cu toate astea!

Începu să sară peste schițe urlînd de furie.

— Bastarzilor! țipa ea în timp ce-și trecea mîinile peste rafturile încărcate cu schițe și materiale, aruncîndu-le pe podea, și apoi, pentru că încă nu se domolise, se apucă să tragă și să rupă pînă cînd prețioasele ei materiale cedară și se revărsară în bucăți mai mari sau mai mici peste tot în jur. La naiba cu toți fabricanții de stofe, gemu ea, în timp ce se îndrepta hotărîtă spre locul în care zăcea rochia de mătase gri. Cu o singură smucitură o sfîșie de sus și pînă jos. Urăsc mătasea, urăsc toate soiurile astea blestemate de mătase.

Lovi cu picioarele în resturile rochiei și furia o îneca parcă și mai mult. Tava lăcuită rămăsese acolo unde o lăsaseră, cu paharele încă pline cu whisky și *Campari*, și Paris se odihni un moment, numai cît să-și tragă răsuflarea. Luă o înghițitură din paharul ei. Avea un gust coclit și era la fel de amar ca și dispoziția ei, așa că aruncă paharul cu o strîmbătură de dezgust.

— Naiba să vă ia pe toți! urlă ea în timp ce se îndrepta spre baie. Oh, băga-mi-aș picioarele în tot și în toate.

Cu ultima fărîmă de energie dădu cu piciorul în ușa băii, amintindu-și mult prea târziu că era desculță. Durerea ascuțită din degete o aduse înapoi la realitate și se lăsă să cadă pe podea, masîndu-și piciorul rănit în timp ce lacrimile îi curgeau iar pe obraji.

— Paris Haven, ești o proastă. Ești atît de proastă, gemu ea. Își închipuise că era atît de deșteaptă și că ținea sub control întreaga situație. Oare dacă nu l-ar fi lăsat să facă dragoste cu ea, atunci era posibil să-i fi acordat creditul acela? Gîndul o lovi cu un impact aproape egal cu acela al ușii de la baie. Da, adăugă ea amărîtă, ești o proastă.

Telefonul începu să sune și ea îl urmări sprijinită de peretele băii, fără să facă nici o mișcare. Indiferent cine o căuta, ea n-avea nici un chef de conversație. În cîteva minute se va opri. Așteptă răbdătoare. Gata, acum era mult mai bine.

Trebuia să facă un duș; poate dacă se spăla, dacă îl alunga de pe ea pe Amedeo Vitrazzi, poate se va simți iarăși om. Oh, la naiba, iar telefonul ăla! De ce n-o lăsau în pace odată? Ezită în pragul ușii. Telefonul țîrîia supărător, parcă la nesfîrșit. Blestemat să fie, oare ce tot voiau de la ea? Paris se îndreptă încet spre aparat. Nu avea de gînd să se grăbească, și, poate așa, pînă să ajungă să răspundă, cel ce o căuta va renunța și o va lăsa în pace.

Sunetul acela era atît de enervant. Mîna i se întinse spre receptor.

— Da? Vocea îi era foarte slabă în liniştea bruscă din atelier.

— Mademoiselle Paris Haven?

— Da, la telefon mademoiselle Haven. Cine mă caută?

— Nu închideţi, domnişoară. Sînteţi căutată din Los Angeles.

Roma

Vila de pe Via Appia Antica era vastă și decorată în stilul acela fără de cusur al lui Fabrizio. Dar, în ciuda perfecțiunii ei, Indiei i se păruse întotdeauna că nu avea farmec. Nu era vina lui Fabrizio; el își adusese partea lui de contribuție. Ceea ce lipsea era elementul uman, tușeul unei femei, amintirile, pozele familiei și ale copiilor de pe undeva de pe o plajă, o pernă specială îmbrăcată în satin, preferata cuiva pentru odihna de seară, vreun desen făcut la grădiniță de unul dintre copii, prins pe peretele din bucătărie, o vază plină cu flori cumpărată doar pentru parfumul lor delicat sau pentru culorile vesele și nu pentru a se potrivi doar cu decorul. Cîteodată, se gîndi India vinovată, cineva chiar și-ar dori niște amprente lipicioase pe suprafețele lustruite ale pereților de un alb marmorean. Casa întreagă i se părea pur și simplu o copie fidelă a expoziției. Numai că de această dată această expoziție îi aparținea Marisei și nicidecum lui Fabrizio. Fiecare obiect de artă, fiecare tablou, fiecare carte înțelept plasată erau foarte scumpe, de o calitate îndoielnică, și garantate să atragă privirile musafirilor.

Numai camera copiilor era reală și pentru asta responsabil era Fabrizio. Marisa dorise niște fresce elaborate pe pereți, care să reprezinte eroi din povești, cavaleri îmbrăcați în armuri și prințese frumoase, dar Fabrizio se opusese. Pereți albi, pe care copiilor nu numai că li se permitea, dar erau și încurajați să picteze ce doreau și cînd doreau. Paturi joase de culoare roșie și cabinete de toaletă zugrăvite în alb și roșu. Dulapuri mari pentru jucării și coșuri imense în care să se poată strînge seara jucăriile folosite în cursul zilei. Apoi mai erau și tot

felul de aparate de sport, coșuri de baschet, și patine cu roțile. Copiii, îi spusese el cu fermitate, aveau să fie niște puști cît se poate de normali. Nici una dintre „fanteziile” Marisei despre perfecțiune nu avea loc în camera lor. Iar Georgio, cel de cinci ani, și Fabiola, de șase ani, erau cu totul de acord cu tatăl lor.

— India. Iarăși visezi cu ochii deschiși. Vocea Marisei era moale și catifelată. Te distrezi bine? Pari puțin obosită.

India oftă. Cînd Marisa îi spunea că pari obosită, însemna că arătai, de fapt, ca o sperietoare de ciori. Cina fusese incredibil de lungă și pe ea o plasase la ultima dintre mesele rotunde, cea de lîngă ușă, cu trei bărbați care tot timpul discutaseră despre industria de mașini înjurînd de mama focului, și cu încă două femei care se cunoșteau bine, cu mulți prieteni comuni, și care, dîndu-și seama că despre India de abia dacă se putea spune că lucra pentru Fabrizio, căzuseră la un fel de acord mutual și o ignoraseră cu succes întreaga seară. Rugămințile lui Aldo Montefiore nu avuseseră deloc rezultatul scontat; Marisei nici prin cap nu-i trecea să facă schimbări în privința locurilor de la masă, așa că el fusese obligat în cele din urmă să cedeze și să-i facă gazdei sale pe plac. Îl urmărise pe Aldo sporovăind și zîmbindu-i fetei din stînga lui, care, știa, era verișoară cu Marisa, iar în dreapta avusese o femeie de societate de-a dreptul strălucitoare, ba nu, India trebui să admită, era chiar uimitoare.

Marisa venise după ea în camera destinată doamnelor, pentru că voia să știe cam cît de bine îl cunoștea India pe Aldo Montefiore. Adevărul era că voia să o avertizeze pe India de la bun început în privința lui, doar în cazul în care aceasta devenea mult prea interesată de persoana lui Aldo. În fond, nu voia să aibă nici un necaz cu micuța protejată a lui Fabrizio, nu-i așa?

— Unde l-ai întâlnit pe Aldo, *cara?* o întreabă în timp ce-și scotea pudriera de aur din poșetuța mică de piele albastră. În timp ce-și pudra ușor nasul fără cusur, prinse privirea Indiei în oglindă.

India se apucă și ea să caute în sacoșa ei enormă, simțindu-se neîndemînică — ca întotdeauna — pentru că era și Marisa de față. Pe invitația pe care o primise era menționată „ținuta neconvențională“, dar exista o disonanță între puloverul acela scatojiu și bluza fină de cașmir de culoarea safirelor cu care era îmbrăcată Marisa.

— Ne-am întâlnit la expoziție, îi răspunse pe un ton plat. Am vărsat paharul cu șampanie pe el.

— Ah, draga mea, nu-ți face griji din cauza asta. Marisa o urmări cu atenție atunci cînd își trecu rujul peste buze. Nimic n-ar putea să strice costumele acela. Mă îndoiesc chiar că ar mai rezista încă o zi la curățătorie. Desigur, bietul băiat nu-și poate permite un lux atît de neînsemnat cum ar fi haine de calitate. Familia este disperat de săracă. Aldo este singurul lor bilet spre salvare. Desigur va trebui să ia în căsătorie o persoană cu mulți bani, și, după felul în care arată și în plus și cu titlul pe care-l are n-ar trebui să fie prea dificil. Are nevoie de o grămadă de bani. Marisa ridică din umerii delicați în semn de dezaprobare. Desigur, știi cine e el, nu-i așa, draga mea? Conte de Montefiore, unul dintre cele mai vechi titluri ale Italiei. Are casa aceea enormă din Veneția, dar care în cele din urmă se va scufunda în canal. Și desigur mai e și palatul Montefiore de pe coastă. Minunat, dar grozav de dărăpănat — desigur asta în cazul în care nu face cumva rost de bani, cît mai mulți și dintr-o dată. Se înțelege atît de bine cu vara mea, Renata, nu crezi? Marisa își luă poșeta și și-o închise cu o pocnitură seacă. Noi toți avem anumite responsabilități, nu-i așa? o întreabă ea,

aruncându-i un ultim zîmbet peste umăr în timp ce se strecura afară din cameră.

India, însă, mai avea puțin și scotea fum pe urechi. Obrajii i se înroșiseră din cauza furiei. Cum de îndrăznea Marisa să vină și să-i vorbească pe tonul ăla, de parcă ar fi fost vreo servitoare în goană după stăpînul casei? Tîmpenie de secol nouăsprezece! Și oricum pe ea n-o interesa deloc persoana lui Aldo Montefiore. Conte de Montefiore. Ochii ei căprui, strălucitori o priveau cu indignare din oglindă și își aminti dintr-o dată de vocea zîmbitoare a lui Aldo atunci cînd exclamase umit: „Extraordinar!” Și în nici un caz nu îl interesa în acest fel. Dar era atrăgător și drăguț...

India se ridică dintr-o dată. Era obosită. Era vremea să plece acasă. Îl va găsi pe Fabrizio, îi va spune noapte bună și va pleca.

Era încă devreme. Un pianist aplecat peste clapele pianului mare și alb din hol cînta inspirat melodiile lui Cole Porter. Oaspeții se adunaseră în grupuri sau stăteau comod instalați pe canapele și bîrfeau plini de încîntare. Chelnerii cu mănuși albe se învîrteau în jurul lor, oaspeții luîndu-și cafea și ciocolată fierbinte de pe tăvile imense de argint. India cercetă camera în căutarea lui Fabrizio și îl descoperi în cele din urmă sprijinit de pian și ascultînd încîntat melodiile parcă magice ale lui Cole Porter, care nu pierduseră nimic din frumusețe de-a lungul timpului.

— Trebuie să plec acum, Fabrizio. Îți mulțumesc pentru o seară minunată.

— India? Atît de repede? Mîinile lui calde le cuprinseseră pe ale ei și India simți un mic fior de încîntare din cauza acestei atingeri plăcute. Ciudat cum de Marisa o avertizase în privința lui Aldo care se părea că era foarte prins de verișoara Renata, și nu vedea ceea ce se întîmpla cu soțul ei.

— Sînt obosită, îi răspunse ea pe un ton plat. A fost o zi lungă și mîine trebuie să mă scol devreme ca să verific dacă au venit instalatorii în apartamentul Mondini.

Fabrizio simți o undă de vinovăție... Cîteodată i se părea că o muncea prea tare. Ar fi putut trimite cu ușurință pe altcineva să meargă și să-i verifice pe muncitori, dar asta era, pentru prima dată cînd ea urmărise întregul proces de la bun început și, dacă voia să învețe, atunci trebuia să vadă cum se pornește de la bază, nu numai strălucirea succesului. Instalațiile bine făcute erau la fel de importante ca și culoarea gresiei de la baie.

— Atunci, ai grijă ce faci, *cara*, îi zise el, aplecîndu-și capul și sărutînd-o tandru pe obraji. *Ciao*. Ne vedem mîine. O privi cum se îndepărta de el. India!

Ea se întoarse doar pe jumătate.

— Da?

— O să-ți trimit covorul mîine după-amiază.

Rîsul ei încîntat îi însenină seara.

India privi la *Rolls-Royce*-urile, *Mercedes*-urile și *Ferrari*-urile parcate în curte cu un aer puțin nedumerit, pînă cînd își aduse aminte. Desigur — ea nu mai avea mașină! Coborî încet și nesigură scările albe de marmură în timp ce valetul o aștepta să-i dea cheile ca să-i poată aduce mașina.

— *Volkswagen*-ul negru, te rog.

Aldo îi aruncă un zîmbet amețitor.

— Nu-l poate confunda. Este probabil singurul *Volkswagen* în toată curtea asta mare plină cu automobile luxoase.

— Oh, dar n-ar trebui să fii la petrecere? În ciuda ei înseși, India se simțea chiar foarte mulțumită și îi zîmbi la rîndul ei.

— Întotdeauna conduc înapoi acasă fata cu care am venit, îi răspunse el făcîndu-i cu ochiul, și, în afară de asta, cum poți să ajungi dacă nu te conduc eu?

Nici măcar nu-și dăduse seama de cît de obosită era pînă cînd nu se așeză pe scaunul de lîngă șofer, încercînd să-și dezmoștească puțin degetele de la picioare, strivite în ghetete negre. O privire aruncată spre profilul lui Aldo o lămuri cît de concentrat era asupra traficului aglomerat. În luminile farurilor de la mașinile care treceau pe lîngă ei, părea mult mai bătrîn și chiar puțin cam trist. Dar ei îi plăceau trăsăturile lui întunecate și puternice, cu pomeții proeminenți și cu nasul acela strivit. Și ochii lui întunecați, atît de asemănători cu ai ei. Mîinile cu care ținea volanul erau ferme și aveau o formă frumoasă, cu o fulguire de păr negru și moale pe dosul lor. Un mic fior de plăcere i se strecură pe șira spinării în timp ce îi privea mîinile.

Aldo își mută pentru un moment atenția de la traficul aglomerat la fata care stătea lîngă el. Privea drept înainte și fața îi părea cam palidă în lumina venită de pe stradă. Era extraordinar de drăguță. India Haves avea marea calitate de a stîrni tandrețea într-un bărbat și tocmai tandrețea voia el s-o evite, din păcate. Dar nu era în stare, își dădu seama de asta în timp ce încă o privea.

— Este aici, la stînga. Vocea ei cu un accent atît de plăcut îi întrerupse reveria și el întoarse mașina la stînga și apoi pe după un colț, urmînd instrucțiunile ei și concentrîndu-se din nou asupra traficului. Chiar după colțul următor și am ajuns, spuse iar India. Asta-i clădirea, chiar aici.

Mașina se opri lin.

— S-a oprit la fel de ușor ca un *Rolls*, îl complimentă India cu un zîmbet răutăcios.

— Mi-am ratat vocația. Trebuia să mă fac mecanic auto.

— Vorbești serios?

Aldo îi zîmbi disprețuitor.

— Nu, nu vorbesc chiar serios. Dar îmi iubesc mașinuța, este un fel de pasiune a mea.

Pasiune. India se întreba ce alte pasiuni mai existau în viața lui. Se hotărî să schimbe subiectul.

— Spune-mi, Aldo Montefiore și ce altceva mai faci?

— Administrez proprietățile familiei. Nu foarte bine, încă, dar sînt pe cale să învăț. Și tu ce anume faci?

— Îl asist pe Fabrizio. Nu foarte bine încă, dar mai învăț.

Rîsul lui era foarte jos și plin de apreciere la adresa ei și, la fel cum i se întîmplase atunci cînd îi privise mîinile, un mic fior de plăcere îi trecu din nou prin șira spinării. India simți cum începea să se relaxeze; se simțea bine în compania lui, îi plăcea felul în care arăta și felul în care se purta cu ea. Eh, la naiba cu Marisa și cu toate verișoarele ei, se distra mult prea bine.

Aldo aruncă o privire clădirii în care locuia ea. Fațada de piatră arăta destul de neprimitoare și ușile duble, care, ca la majoritatea clădirilor din Italia conduceau spre o curte interioară, erau bine închise împotriva intrușilor sau poate chiar a nopții. Oare care erau camerele ei?

— Acolo — i le arată cu un deget — la primul etaj. Cam prea mari pentru o singură persoană și puțin cam golașe deocamdată, dar le decorez încetul cu încetul în cel mai bun stil *Paroli*. Sper să nu se fi vărsat prea multă șampanie pe covor — adăugă ea cu un zîmbet — pentru că mîine e al meu. O să mai înveselească puțin mohoreala marmurei din reședința Haven, fără să mai pun la socoteală căldura și confortul de care voi beneficia în zilele reci de iarnă, care vor veni nu peste multă vreme. O să te poți gîndi la mine cum îmi afund degetele de la picioare în

moliciunea lui luxoasă în timp ce zăpada se așterne încet deasupra Romei.

— O să-mi amintesc de asta, îi răspunse el, întrebându-se dacă ea îl va invita să intre să bea un pahar împreună.

— Am auzit că ești conte, îi zise India dintr-o dată. Contele de Montefiore.

— Și eu am auzit că tu ești fata lui Jenny Haven. Zîmbetul lui Aldo era amabil, relaxat.

India înțepeni. Deci asta era. El știa cine era ea. Buna dispoziție îi scăzu simțitor. Și, bănuiesc că el își închipuie că sînt o altă fetișcană de bani gata, pregătită pentru atacul lui amoros, un fel de altă verișoară Renata, își spuse. Ei bine, de data asta s-a înșelat. Jenny poate să aibă o mulțime de bani, dar a muncit din greu pentru fiecare cent în parte. Milioanele ei le-a cîștigat cu multă trudă și nu cred că ar fi prea încîntată să le vadă risipite pe restaurările unor palate ruinate din Italia. Ai greșit fata, conte Aldo!

Sunetul puternic scos de portera trîntită părușe furios și Aldo se grăbi să coboare din mașină după ea.

— Noapte bună, îi ură India bătoasă, și mulțumesc că m-ai condus pînă acasă. Apreciez gestul tău.

— Dar, India, vreau să ne mai vedem. Nu poți să iei cina cu mine mîine seară? Te rog, spune da. Putem merge într-o mică cîrciumioară pe care o știu eu, pe dealuri. O să-ți placă la nebunie — Papa Rizzoli se ocupă de mîncare. Și la vremea asta din an o să aibă și un foc mare în vatră — din lemn de măr, miroase ca în rai. Și mai sînt și lumînări pe masă și vin din propria lor vie, și este locul meu favorit. Mi-ar face mare plăcere să te duc acolo, India.

Vocea lui era foarte convingătoare, dar India reuși să se sustragă de sub vraja ei.

— Am altă treabă mîine seară, îi răspunse ea destul de vag.

— Atunci seara următoare, sau cealaltă. Doar spune-mi când.

— Sună-mă. India se retrăsese deja în spatele celor două uși masive, pe care le închise cu o ușoară bubuitură în urma ei. Se sprijini de ele, ascultînd pașii lui pe pavajul străzii, și apoi pocnetul sec al portierei trîntite. Motorul porni de la prima cheie, după care mașinuța se îndepărtă silențioasă. Numai atunci o porni și ea spre holul puternic luminat. Cum ar fi fost dacă ar fi mers împreună cu el la cîrciumioară? Părea exact aranjamentul ideal pentru o seară plină de romantism alături de un bărbat plăcut, de care era chiar posibil să te îndrăgostești. Aroma lemnului de măr, licărul lumînărilor pe zidurile din piatră de rîu, vin din propria vie... și Aldo Montefiore cu mîinile lui ferme și profilul întunecat...

Sunetul ascutit al unui telefon italianesc îi penetră gîndurile în timp ce urca încet scările.

Suna un telefon. Telefonul ei! India urcă ultimele trepte cîte două odată, chinuindu-se să nimerească cheia în broască. Trîntind ușa în urma ei, se grăbi să traverseze camera, aruncîndu-și sacoșa pe canapea, din mers. Poate că era Fabrizio. Poate că se hotărîse să fugă de lîngă oaspeții săi și să stea cîteva ore împreună cu ea.

— Da. Vocea ei avea un ton în care se deslușea parcă o anume așteptare.

— Signorina India Haven?

— Da. Vă ascult.

— Un telefon pentru dumneavoastră, signorina, din Los Angeles.

Capitolul 2

25 octombrie

Jenny Haven murise. Titlurile se întindeau în ziar cu litere mari și negre ce confereau evenimentului o imagine de-a dreptul dureroasă. Fotografia reprodusă sub titlul imens reprezenta o femeie blondă, surîzătoare, fără să mai fie la fel de tânără pe cât se străduia din răspuțeri să pară, dar oricum, la fel de frumoasă. Poate că linia maxilarului era ceva mai puțin frumoasă, mai puțin perfectă decât fusese odată, binecunoscutul șezut al actriței ceva mai puțin ferm, dar ochii îi surîdeau cu privirea aceea amețitoare specifică lui Jenny, de un gri-albăstrui deosebit, iar buzele pline erau curbate în faimosul ei zîmbet în care se amestecau timiditatea cu provocarea. Nici fața și nici trupul ei nu datorau absolut nimic faimoșilor chirurghi plastici ai Hollywood-ului. Jenny fusese întotdeauna speriată de spitale și de doctori și ideea de a se supune de bunăvoie bisturiului o umpluse de o asemenea oroare, încât chiar și atunci când frumusețea începuse să i se ofilească puțin din cauza semnelor vârstei, și se părea că era necesar să întreprindă ceva pentru binele carierei, să „ajute puțin lucrurilor să meargă mai bine“, după cum îi sugerase și impresarul ei, tot nu reușise să se convingă să încerce așa ceva. Jenny Haven fusese combinația perfectă între femeia americană mijlocie, bine hrănită cu cereale, și o strălucitoare stea de cinema. Ea era în același timp și fata blondă de lîngă tine și intangibila vedetă care trăia în atmosfera rarefiată a cerului albastru și a strălucirii perpetue a soarelui, a limuzinelor și a amantilor, femeia care înfierbîntase mințile a mii de bărbați tineri și bătrîni din

întreaga lume, și idolul fetelor tinere care și-ar fi dorit să ajungă tot ca ea.

Venetia împături ziarul cu grijă, în așa fel, încît să nu mai vadă titlurile de fiecare dată cînd privea spre scaunul gol de lîngă ea. Și mai ales subtitlurile acelea de deasupra fotografiei: Jenny, „fata de aur” — sinucidere?

Jenny avusese mai mult de cincizeci de ani și ei încă o mai numeau *fată*.

— Asta-i din cauză că ei toți și-o amintesc, îi spusese Paris. Este vorba pur și simplu de afecțiune, Vennie, nu au vrut să fie răutăcioși.

Paris înțelesese. Și cu toate astea ea fusese singura dintre ele care nu protestase că era imposibil să fie adevărat. Paris rămăsese tăcută atunci cînd Venetia și India se dădeau de ceasul morții văitîndu-se că nu era corect din partea ziarelor să tipărească așa ceva, pentru că Jenny iubea atît de mult viața, deci în nici un caz nu s-ar fi sinucis. Ziarele speculasera copios că poate pilulele și băutura avuseseră o legătură semnificativă cu accidentul *Mercedes*-ului care căzuse tocmai pe fundul canionului din Malibu — și apoi mai era și o posibilă carieră umbrită deja de bătrînețe și de faptul că se despărțise de iubitul ei oficial cu care trăise ceva mai mult de două ani, Rory Grant, care avea cam jumătate din vîrsta ei și care dăduse lovitura cu rolul principal dintr-un nou serial de mare succes de pe unul dintre canalele televiziunii.

Ziarele cercetaseră absolut toate posibilitățile, folosind tot ce putuseră afla ca să mai adauge ceva la povestea al cărei titlu trecuse ca o rachetă prin toate canalele de știri ale lumii. Jenny Haven murise.

Lacrimile șiroiau pe obrajii Venetiei. Acum nici măcar nu mai încerca să le rețină și nici nu-i mai păsa de fardul scurs și de nasul roșu.

India fusese cea mai vehementă împotriva acuzațiilor din ziare.

— Sinucidere! țipase ea, în timp ce ochii ei căprui scăpărau de minie. Dacă Jenny ar fi avut de gând să se sinucidă, atunci ar fi făcut-o cel puțin în *Rolls*!

Avusese atît de multă dreptate, încît pentru un moment rămăseseră uimite de cît de amuzantă era această nouă idee, după care, toate trei, așa cum stăteau singure în camera destinată oamenilor mai importanți din *London's Heathrow Airport*, izbucniseră în hohote de rîs isteric care fuseseră cu mult mai dureroase decît toate lacrimile.

Venetia aruncă o privire în lungul avionului particular, unde o văzu pe India cu picioarele strînse sub ea și cu o carte în mîini, prefăcîndu-se că citea. Dar Venetia n-o mai văzuse întorcînd nici măcar o singură pagină în ultima jumătate de oră. Paris stătea întinsă pe cele trei scaune din spatele Indiei, cu un braț fin trecut deasupra feței în așa fel, încît ochii nu i se vedeau. Steward-ul o acoperise grijuliu cu o pătură pentru că i se păruse că dormea, numai că Venetia se îndoia serios.

Venetia își întinse picioarele amortite. Ceea ce simțea ea era mai degrabă amărăciune și grijă decît oboseală. Prea multe se întîmplaseră în mintea ei, prea multe gînduri, prea multe întrebări. Prea multă vinovăție. Dacă măcar s-ar fi dus acasă atunci cînd o rugase Jenny... Dintr-o dată se ridică și se îndreptă spre camera de toaletă care se găsea spre coada avionului.

În partea dreaptă era o ușă deschisă și ea își băgă capul înăuntru și aruncă o privire rapidă cămăruței mici și luxoase care era dominată de un pat jos, acoperit cu o cergă miștoasă de un maron-întunecat. Lumina plăcută venea din aplicile joase, mai erau o oglindă mare, și o consolă instalată chiar lîngă pat de la care se puteau

controla lumina, televizorul, monitorul video și sistemul stereo pentru muzică. Dormitorul lui Fitz McBain. Acum, dacă ar fi vrut, s-ar fi putut întinde pe patul acela. Pentru că era acolo ca ea să se poată odihni. Venetia se întrebă destul de vag cum era în realitate omul al cărui dormitor îl admira ea în acele momente, bărbatul acela bogat care deținea o duzină de hoteluri luxoase, un castel în Franța și un apartament în cea mai nouă și mai costisitoare clădire din întregul New York. Avionul este casa lui, îi spusese Morgan. Își petrece cea mai mare parte din viață în tranzit, zburînd de la o întâlnire la alta. Tatăl lui deținea două avioane de acest fel care erau absolut identice. Era ca și cum — cugetă Venetia amintindu-și de discuția pe care o avusese cu Morgan cu o seară în urmă — Fitz McBain încă stătea în baraca în care se născuse și Morgan. Un fel de baracă aeriană foarte luxoasă, dar parcă nu era mare diferență, nu? Fitz McBain încă trăia „deasupra lucrurilor“

Intră în micuța cameră de toaletă și privi în jur. Oglinzi, robinete de cristal, țevi de alamă... totul foarte masculin... o sticlă de colonie *Lagerfeld*, prosoape moi cu monograma McB brodată pe ele cu stacojiu. Erau prea puține detalii despre omul care, atunci cînd Morgan îl sunase la Hamburg, își pusese imediat avionul personal la dispoziția fetelor Haven. Asta și tot ajutorul pe care-l putuse oferi, care îi includea și pe cei doi tineri bodyguarzi care stăteau, cît mai discret cu putință, pe cele două fotolii din fața avionului și care odată ajunși la Los Angeles urmau să fie ajutați de încă doi.

Fitz McBain gîndise foarte rapid.

— O să le luăm pe celelalte două fete de la Roma și de la Paris și o să le aducem pe toate trei la aeroportul din Londra. Or să fie în siguranță, îi spusese lui Morgan. Și o să le scoatem de acolo înainte ca povestea să se împrăștie. Dar la *Los Angeles International* or să fie mari

necazuri: reporterii, televiziune și tot ce vrei. Toată lumea o să fie acolo în speranța că va obține o declarație de la fetele lui Jenny Haven. În toți acești ani le-a ținut în afara atenției publice și nu cred că ar vrea ca vreuna dintre ele să intre în vreo dispută atunci când vor coborî din avion. Și așa vor fi foarte triste și foarte obosite. O mașină cu încă două gărzi de corp le va aștepta chiar la ieșirea aeroportului și o să aranjez să fie duse direct de la avion la casa mea din Bel Air. Locul ăla e o adevărată fortăreață. Nimeni n-o să le deranjeze acolo. Imediat ce se odihnesc puțin, pot hotărî ce anume trebuie să facă.

Era ceva tipic pentru tatăl lui, cugetase Morgan, ca după mica tăcere care se lăsase după ce-i spusese de moartea lui Jenny Haven, să aibă grijă nu numai ca fetele să ajungă repede la Los Angeles, ci să și aibă puțină intimitate. Fitz McBain era un om care, în ciuda stilului de viață teribil de bătător la ochi și de luxos, respectase totuși toată viața lui intimitatea.

Venetia își examinează fața palidă și răvășită din cauza lacrimilor în oglinda mare din camera de toaletă. Arăta de-a dreptul îngrozitor, dar acum nu mai conta. Stinse lumina și se întoarse înapoi în dormitor. Ceasul digital așezat pe o parte a patului oferea ora exactă din Londra, New York, Los Angeles, Rio de Janeiro, Hong Kong, Tokyo și Sydney. Nu trebuia decât să apeși pe un buton. La Londra era ora zece dimineața și ora două noaptea în California. Oare asta însemna că Jenny murise de mai puțin timp în Los Angeles?

Vennie se ghemui pe patul cu cuvertură moale și plînse pînă cînd adormi.

Cartea la care se holbase fără s-o vadă în ultima jumătate de oră căzu pe podea cu o mică bufnitură, dar India aproape că nici nu observă. În fața ochilor nu vedea

decît imagini ale feței lui Jenny. Jenny care îi zîmbea, cu ochii ei albaștri, strălucitori, din cauza amuzamentului; Jenny vorbind la telefon, trecîndu-și mîna stîngă prin părul bogat și blond în binecunoscutul ei gest de nervozitate; Jenny privindu-se cu atenție în oglindă în timp ce-și prindea colierul în jurul gîtului pentru a participa la ceremonia de înmînare a premiilor *Oscar*; Jenny tandră și surîzătoare, întinsă în pat în timp ce cele trei fiice ale ei dădeau buzna peste ea rugîndu-se pentru încă o poveste înainte de culcare; Jenny cea arogantă care cerea cel mai bun apartament al unui hotel pentru că: „mi-am cîștigat dreptul ăsta, ce naiba!"; Jenny cea cu ochii măriți de emoție pentru că se îndrăgostise iarăși de vreun nou bărbat... și mereu existase cîte un nou bărbat, nici unul nu rezista prea mult timp. Biata Jenny.

Poate, cugetă India, dacă tatăl meu ar fi trăit, și-ar fi găsit și ea fericirea aceea de durată în locul unor plăceri trecătoare. Jenny l-a iubit foarte mult, cel puțin așa mi-a spus. Și el o iubise pe ea. Nu fusese la fel cum se întîmplase cu tatăl lui Paris, o pasiune de moment care trebuise pur și simplu consumată; și nici cum se întîmplase cu tatăl Venetiei. Atunci fusese doar un flirt cu un bărbat mai bătrîn și foarte corect, posesorul unui vechi titlu englezesc și cu vaste pămînturi moștenite, și pe care Jenny probabil că îl sedusese plină de încîntare, tentîndu-l pe tărîmul sexualității pe care el probabil nici nu-l cunoscuse vreodată și la care nici nu rezistase. India nu știuse niciodată dacă povestea cu gondola fusese pur și simplu o invenție de-a lui Jenny pentru a mai adăuga puțin piper poveștii, dar, după cîte o cunoștea, ar fi pariat și pe ultimul ban că era cît se putea de adevărată. Jenny ar fi făcut-o doar pentru a-și aminti mai tîrziu, cum englezul acela atît de țeapăn o încălecuse în gondola mișcătoare în timp ce se plimbau pe apele întunecate ale canalelor

Veneției, și probabil că se bucurase mai mult din cauza întâmplării decît de plăcerea trecătoare a actualui sexual în sine. Da, sexul nu fusese ceva de care Jenny să se bucure doar atunci cînd se îndrăgostea, indiferent de cît de scurt era acel interval, pentru ea însemnase chiar un mod de viață. Lui Jenny Haven îi plăcea la nebunie să facă amor — chiar dacă alții o spuneau într-un fel mult mai crud — dar, cu toate astea, India era sigură că Jenny îl iubise pe tatăl ei.

Un zîmbet luminează fața Indiei atunci cînd își amînti de „poveștile taților“ pe care le spusese Jenny, povestite pîrticică cu pîrticică, de-a lungul mai multor ani, garnisite cu mai multe detalii pe măsură ce ele crescuseră, pînă cînd deveniseră niște adevărate legende ale familiei. Povestea tatălui lui Paris era pasionantă, a Veneției plină de amuzament, dar a mea, se gîndi India, a fost una romantică, a mea a fost cu Jenny cea vulnerabilă, care, într-o căsuță plutitoare din Kashmir, fusese strînsă în brațe de iubitul ei, admirînd apoi răsăritul soarelui de pe lacul pe care plutea căsuța lor, lacul Srinagar... după care și-a botezat fiica India.

Și apoi, cînd filmul pe care-l făceau împreună s-a terminat, povestea de dragoste dintre ei a continuat. Urmau să se căsătorească după terminarea definitivă a complicatului divorț al tatălui ei, numai că, puțin înainte de căsătorie, el a fost găsit înecat în apropiere de Singapore. Doar unul din acele accidente nefericite care însă pot schimba atît de mult viața unui om. Probabil că ar fi fost o căsnicie reușită și atunci poate că și Jenny ar mai fi fost acum în viață.

Poate că din cauza asta m-a și ținut atît de aproape de ea, cugetă India. Oare acesta a fost motivul pentru care eu am făcut școala în Statele Unite și nu în Europa? Școli din Est, desigur — cele mai bune — în conformitate cu crezul

lui Jenny că educația este cel mai important lucru din viață. Mai întâi școala lui Miss Porter și după aceea *Vassar*, și mereu cu Jenny în permanentă legătură. India nu se simțise niciodată neglijată sau lipsită de dragoste doar din cauză că le despărțeau doar câteva mii de mile. Jenny era mereu la celălalt capăt al telefonului, sau făcea o călătorie rapidă cu avionul în cazul urgențelor, cum fuseseră apendicita sau genunchiul fracturat la schi. Oh, Jenny, te iubesc atât de mult, își spuse tristă India, te-am iubit ca pe o mamă, te-am admirat ca actriță care muncea din greu și, atunci când am fost suficient de mare ca să înțeleg, te-am iubit pentru femeia care erai.

Nu-i fusese întotdeauna ușor să fie fiica lui Jenny și India se împăunase mereu cu gloria ei sau se ascunsese de ea, mai ales atunci când începuse să aibă întâlniri cu băieții de la școala de arte. Și asta, pentru că fiecare dintre ei credea că știa adevărata poveste despre felul în care ajunsese la succes Jenny Haven, deși nici chiar India nu știa cât din această poveste era efectiv adevărată. În schimb fusese teribil de conștientă de felul în care ei speculau faptul că și ea putea semăna la fel de mult cu mama ei, fiind o pradă ușoară. Asta ținea de faptul că Jenny fugise din orașul ei natal din Carolina de Nord după ce câștigase un concurs, cîntînd și dansînd într-un mic local din oraș. Cu cei cincizeci de dolari ce reprezentaseră premiul, în buzunar, se urcase într-un autobuz Greyhound și o pornise spre Vest, spre luminile strălucitoare și atrăgătoare ale Hollywood-ului, în vîrstă de numai treisprezece ani, și arătînd ca de șaptesprezece, înaltă, blondă, sexy și inocentă. Pînă când a ajuns în oraș. Legenda potrivit căreia Jenny fusese sedusă de unul dintre regizorii mai bătrîni, faimos în Hollywood, cu care trăise timp de trei ani în timp ce el se „îngrijise de cariera ei”, spunînd tot timpul că pentru ea nu era altceva decît un

bătrîn unchi binevoitor, era cea pe care India o bănuia cea mai aproape de adevăr. Progresele făcute de Jenny în adolescență, trecînd prin paturile unor vedete masculine consacrate în vremea aceea, culcătul cu cei ce se ocupau de distribuții pentru a-și asigura un loc în filme... cît de multe erau exagerări și cît de multe corespundeau realității? Jenny mereu luase în rîs asemenea istorii și le alungase cu o simplă fluturare a mîinii. Dar nu le negase niciodată veridicitatea, nu-i așa?

Amărăciunea lui Jenny nu provenise de la vreo exploatare sexuală. Ba chiar îi plăcea sincer treaba asta — sau în mare parte; existau chiar cîteva scene pe care ar fi vrut să le uite dacă ar fi fost în stare — dar, această amărăciune a ei provenea din faptul că eră o ignorantă. Jenny Haven fusese convinsă că dacă ar fi avut educație și un fundal „potrivit“, atunci n-ar mai fi fost nevoită să-și înceapă urcușul spre succes cu atîta trudă, ci pur și simplu ar fi pășit cu demnitate spre locul care i se cuvenea în galeria oamenilor celebri din Hollywood doar datorită frumuseții sau talentului său. Dar chiar așa era? se întrebă India. Hollywood-ul era plin de femei frumoase și talentate, sau doar foarte frumoase. Dar cine ar fi putut spune care dintre ele va reuși?

Din aceste motive, Jenny, care nu se căsătorise cu tatăl nici uneia dintre fiicele sale, fusese atît de hotărîtă ca ele trei să fie crescute ca niște adevărate doamne, ca după primii ani petrecuți acasă să plece de lîngă tentațiile Hollywood-ului și de lîngă eticheta pe care ar fi primit-o ca făcînd față indiscrețiilor lui Jenny Haven... Fetele ei fuseseră crescute și educate doar în cele mai bune locuri, în cele mai bune școli unde se culturalizaseră, unde învățaseră atîtea despre artă, despre muzică și despre cărți. Orice talente descoperite la ele ea le încurajase, plecaseră la facultățile care le-ar fi putut lansa pe panta

succesului. Pentru că, desigur, fiecare dintre fiicele ei urma să aibă mult succes. Cum ar fi putut da greș? Doar erau fiicele ei. Jenny fusese de acord să cheltuiască orice sumă necesară educației lor, cumpărase cadouri extravagante, le întâlnise în Europa și stătuseră la cele mai luxoase hoteluri. Dar, imediat ce educația lor se terminase, le informase că deja erau pregătite pentru adevărata „viață”. Nu erau deloc obligate să urce scara spre succes în același fel în care o urcase Jenny, ignorantă, dureros de tânără și de disperată, dar era obligatoriu să reușească în viață prin forțe proprii. Jenny își câștigase cu greu milioanele ei și acum venise rîndul lor să procedeze la fel și să-și câștige singure faima și milioanele lor.

India oftă, amintindu-și tristă de chinul pe care-l cunoscuse ca fiind fiica lui Jenny Haven cu un singur talent minor. Plecase de la *Vassar* ca să urmeze un curs de istoria artei în Veneția și atunci se îndrăgostise de Italia. Avusese parte de niște zile idilice la școala din Florența unde învățase să facă bine acuarele și unde aflase că nu va fi niciodată un pictor renumit, nu avea suficient talent pentru a reuși la nivelul mamei sale.

India aruncă o privire spre Paris care se agita fără stare pe scaunele din spatele ei. Greșeala lui Jenny fusese aceea că presupusese că toate trei fiicele sale o moșteniseră în această direcție. Paris avea nevoie de succes, de recunoaștere, și India avea sentimentul nu tocmai plăcut că Paris era pregătită să facă orice pentru a-l obține. Dar Venetia? O Jenny Haven tânără, care avea aceeași combinație de-a dreptul vicioasă de inocență și senzualitate, de care India nu era tocmai sigură că Venetia era conștientă — încă.

Dar eu? India privi afară la norii gri care învăluiau avionul ce zbura mai departe în noapte. Eu ce vreau de la viață? Pînă acum am trecut prin ea bucurîndu-mă de ceea

ce mi-a ieșit în cale. Cred că sînt fericită... adică aș fi dacă Fabrizio ar fi liber. Nu-i așa? Încearcă să fii realistă, India, își spuse singură cu o amărăciune pînă atunci necunoscută. Fabrizio n-o va părăsi niciodată pe Marisa, indiferent de sentimentele pe care le are pentru tine, și, oricum, ce crezi că simte el pentru tine? Asta era o întrebare pe care în trecut o evitase de multe ori. De cînd îl întîlnise pe Fabrizio nu mai fusese și altcineva în viața ei, de fapt pe ea n-o mai interesase vreun alt bărbat, pînă în seara trecută cînd îl cunoscuse pe Aldo Montefiore. Își aminti de mîinile lui ferme așezate pe volanul mașinii, mîini puternice, acoperite cu păr negru, de profilul viguros ce-i apăruse în fața ochilor în lumina slabă a farurilor și a lampadarelor de pe stradă, și de ochii lui întunecați și plin de umor care priviseră în ochii ei. Jenny l-ar fi plăcut pe Aldo. Oh, și ce importanță mai avea? se întrebă India iritată. Conte de Montefiore avea de gînd să-și ia o nevastă bogată și ea ar trebui să fie cu mințile zdruncinate rău să accepte ca în permanență să fie „cea de-a doua femeie!“

Lacrimile îi alunecară pe obraji și începură să-i picure pe puloverul stacojiu pe care-l purtase la petrecerea din seara trecută. După primul apel telefonic și jumătatea de oră petrecută în singurătate, amețită din cauza veștilor, îl sunase pe Fabrizio și el venise imediat la ea. După care telefonul nu se mai oprise din țîrîit, aducînd tot felul de instrucțiuni și aranjamente. Totul fusese făcut într-o atît de mare grabă, încît nu mai avusese timp să-și ia niște haine potrivite, așa că iat-o, sosind pentru înmormîntarea mamei sale îmbrăcată în stacojiu. Oh, Jenny, Jenny, gemu ea în tăcere, tu ai așteptat atîtea de la mine, fiica omului pe care l-ai iubit cu adevărat, numai că eu nu am nimic remarcabil și nici nu am vrut ceea ce ai vrut tu. Și marea problemă este că nici acum nu știu ceea ce vreau cu adevărat.

Ochii lui Paris ardeau de lacrimile care nu voiau să curgă. Când îi închise i se păru că aude din nou apelul enervant al telefonului răsunînd în întregul ei atelier. Putea vedea din nou rochia de mătase gri, lenjeria de satîn, paharul spart. Își aminti din nou cum își făcuse speranțe inutile că era posibil, măcar în parte, ca acela care o căuta să fie Amedeo... și cum se urîse că se gîndea iar la el. Mai rău: cum se învinovățise că își permisesese să-l seducă pe Amedeo în schimbul mătăsurilor lui, dar nimeni nu era vinovat, ci doar ea singură. Și în tot acel timp Jenny zăcuse moartă în canionul de la Malibu. De ce? De ce conducea singură în acel canion, dimineața la ora patru? Îmbrăcată într-o rochie de seară?

Nu ieșise deloc în seara aceea, spusese menajera. Jenny nu se simțise prea bine și rămăsese în camera ei. Televizorul era încă aprins atunci cînd menajera se pregătise de culcare, pe la douăsprezece și jumătate — observase cît era ceasul din cauză că pe ecran apăruse Johnny Carson. Poliția spusese că totul se întîmplase dimineața, între patru și cinci, numai că accidentul fusese descoperit cu multe ore mai tîrziu. Oare de ce nu-i observase nimeni absența? Probabil, se gîndi Paris cu amărăciune, pentru că Jenny nu îngăduise nimănui să se apropie atît de mult de ea. Nimeni nu o avea pe Jenny, nici măcar iubiții ei. Fusese un spirit liber, care iubea și trăia acolo unde avea ea chef. Poate că și murise în același fel?

Venetia și India păreau convinse că fusese vorba de un accident, dar chiar așa să fi fost? Nu existaseră motive care s-o fi împins pe mama lor la sinucidere? Visul Hollywood-ului murise de mult timp în mintea lui Jenny Haven. Ea îl trăise, ea fusese chiar visul. Își cîștigase milioanele ei de dolari, dar știuse că totul nu era decît minciună. Ce-i adusese ei succesul? Nu soți, nu viață de familie fericită, nici un bărbat care să aibă grijă de ea în

acești ultimi ani ai vieții. Singura realitate tangibilă fuseseră fiicele ei și fusese nevoită să le trimită la multe mile depărtare de un stil de viață pe care-l câștigase cu greu, dar în care nu credea.

Eu sînt singura care semăn cel mai mult cu ea, sînt singura care i-am moștenit ambiția și puterea de muncă, deși, din punct de vedere fizic, nu semănăm deloc. Fiica cea mare, cea care fusese ținută în secret timp de ani de zile din cauza faptului că un asemenea scandal i-ar fi putut întrerupe cariera. În acei ani cețoși ai copilăriei, Jenny fusese vizitatoarea ei secretă, uimitor de frumoasă, care venea s-o vadă la vila din Franța în care locuia împreună cu „familia” ei. Și asta a durat pînă cînd a apărut și India și atunci Jenny a ridicat din umeri și nu i-a mai păsă de ceea ce ar fi putut spune lumea, cerîndu-le tuturor s-o accepte așa cum era. Și publicul îi acceptase mofturile și secretele — și copiii — ca o parte a mitului. Pentru că Jenny Haven nu putea greși.

Un gînd fugar la adresa tatălui său traversă în fugă mintea lui Paris. Și cu el ce mai era? Probabil că citise ziarele, văzuse la televizor buletinele de știri care informau lumea întreagă de moartea lui Jenny Haven, accidentul... sau sinuciderea ei. Oare ce simțise, își mai amintea oare? Dar cum ar fi putut uita? Jenny era în culmea succesului și a frumuseții atunci cînd îl întîlnise, iar el nu era decît un regizor francez de avangardă, de abia pe drumul abrupt al succesului, al afirmării. Nu durase prea mult, îi spusese Jenny; fusese doar una dintre acele pasiuni înflăcărate, dar trecătoare, în care, pentru trei luni pline, nu suportaseră să fie departe unul de celălalt, și în care Jenny chiar în mijlocul filmărilor se întrerupea, cerînd niște indicații din partea lui doar pentru a-l ține puțin de mînă, și cînd timpul de somn fusese prea puțin, pentru că era foarte romantic

să facă dragoste la răsăritul soarelui și apoi la apus și din nou sub clar de lună, în apartamentul lor de la *Ritz*.

Nu, tatăl ei nu ar fi putut s-o uite pe Jenny Haven, deși pasiunea lor a murit la fel de repede precum a și apărut, iar atunci când Jenny a aflat că era însărcinată a hotărât că copilul nu avea nimic de-a face cu sentimentele pe care ea le nutrea pentru tatăl lui. Era copilul ei și putea să-l crească și singură.

Paris o revedea în acea clipă pe Jenny așa cum o văzuse atunci când se plimbaseră amîndouă, mîna în mîna, pe malul lacului Lucerna, într-o zi strălucitoare de toamnă elvețiană care aureola părul lui Jenny cu revărsări de aur în timp ce ea îi spunea povestea tatălui ei. Paris avea atunci optsprezece ani și avea să afle numele lui. Înțelegerea subită a faptului că tatăl ei era o celebritate internațională, faimos nu doar pentru filmele pe care le regizase, ci și datorită reputației de creator de „vedete” din niște fete nubile și sfioase, pe care le transformase în adevărate bombe sexy cu sîni dezgoliți și buze senzuale, un bărbat a cărui fotografie ea și colegile ei de școală o păstrau ascunsă și la care visau cîteodată, o șocase și o trimisese într-o tăcere mormîntală. Jenny o privise atunci îngrijorată.

— Poate că ar fi trebuit să nu-ți pomenesc nimic despre numele lui, îi spusese ea plină de tandrețe, dar ai deja optsprezece ani, Paris. Nu m-ai mai întrebat nimic despre el de cînd aveai șapte ani, dar poate că într-o bună zi tot ai fi vrut să știi cine anume este și prefer s-o afli de la mine. Tu ai fost un copil al pasiunii, Paris, iar el nu ar fi putut niciodată să fie un adevărat tată pentru tine. Și pentru că a trebuit să țin locul ambilor părinți, am devenit o mamă mai bună, nu crezi? Ochii ei în acel moment parcă cereau confirmarea celor spuse. Jenny mereu își dorise cît mai multă dragoste din partea prietenilor, din partea iubiților și, mai ales, din partea fiicelor ei.

Paris se foi neliniștită pe scaunele avionului tapițate cu velur și își acoperi ochii cu pătura moale în care o înfășurase steward-ul. Tatăl ei era acum însurat cu o fată mai mică decât Vennie, cea de-a cincea nevastă în ordinea „vedetelor” nubile pe care le crease. Paris nu văzuse niciodată motivul pentru care ar fi trebuit să-l caute, să-i dea de știre că exista. Și acum, că Jenny murise, el nu va afla niciodată că are o fiică. Va rămîne secretul ei pentru totdeauna.

Amedeo Vitrazzi i se furișă iarăși în minte, cu trupul lui bronzat lipit de trupul ei, și revăzu rochia de mătase gri făcută grămadă pe podea. Oh, Jenny, oftă ea în timp ce lacrimile începură să-i curgă pe față, te-am trădat. Tu nu ți-ai crescut fetele ca să facă ce a trebuit să faci tu ca să-ți câștigi succesul. Și cu toate astea simțea o nevoie cumplită de afirmare, simțea aceeași credință în talentul și în forțele ei, simțea aceeași flacăra care o măcina, nevoia de succes, de recunoaștere din partea celorlalți... aceeași sexualitate moștenită de la mama sa.

— N-o să mai fac asta vreodată, Jenny, mormăi Paris. Mă voi folosi de toate oportunitățile, cinstite sau nu, ca să reușesc, dar niciodată nu-mi voi mai vinde trupul pentru asta.

Apoi un gând neliniștitor îi veni deodată în minte. Desigur, de acum înainte nu mai avea nevoie să facă așa ceva. Milioanele adunate de Jenny le aparțineau lor acum. Paris începu iarăși să plîngă.

Avionul trecu pe deasupra orașului, aplecînd palmieri grațioși, tulburînd apa din piscine, zburînd pe deasupra autostradei ca o pasăre de pradă imensă, pînă cînd ajunse la destinație, aterizînd cu o mică zdruncinătură pe pista lui *Los Angeles International Airport*. Cu o ultimă zdruncinătură din cauza motoarelor puternice, încetini pînă

ajunse la viteza unei mașini și rulă ușor pînă aproape de perimetrul clădirilor. Ajunseseră acasă.

Paris se prinse de scaun, anticipînd de pe acum evenimentele ce știa că vor veni în următoarele zile. Va avea loc ancheta asupra accidentului. Și după aceea înmormîntarea. După care vor trebui să pună în ordine toate treburile lui Jenny, atît afaceri, cît și probleme personale, și, în calitate de cea mai mare dintre fete, ea va trebui să se ocupe de toate astea.

India îi zîmbi îngrijorată de pe locul din față. Puloverul acela strălucitor parcă îi sublinia și mai mult paloarea feței și ochii împăienjeniți de oboseală. Buclele își pierduseră parcă strălucirea și încărcătura de energie și atîrnau în jurul capului ca niște bucăți de catifea udă, amintindu-i lui Paris de felul în care arătase atunci cînd erau copii.

Desfăcîndu-și centura de siguranță o privi îngrijorată pe Venetia care tocmai venea spre ele, traversînd culoarul dintre scaune. Părul ei blond părea ciufulit, iar pleoapele umflate și roșii. Se spălase pe față și fără farduri părea să nu aibă mai mult de cincisprezece ani, arătînd extrem de vulnerabilă.

— Vennie. Paris se lăsă să alunece pe scaunul de lîngă ea și-și puse un braț consolator în jurul umerilor ei firavi. Știu că n-o să fie deloc ușor, dar o să trecem și peste asta. Și, cel puțin, sîntem împreună. Dar, ține-te bine scumpo, curînd o să ajungem acasă.

De abia după ce cuvintele îi ieșiră din gură, își dădu seama ce mult se înșela. Nu se duceau deloc acasă. Mergeau acasă la Fitz McBain. Ochii albaștri și plini de lacrimi ai Venetiei îi întîlniră pe ai ei, exprimînd disperarea.

— O să fie totul în regulă, o să vezi. Paris spera ca vocea să-i sune mult mai convingătoare decît o simțea ea în acel moment.

Căută grăbită prin geantă și scoase o pereche de ochelari de soare, cu lentile întunecate, ultima piesă a echipamentului hollywoodian. Și, pentru prima dată, înțelese și de ce erau purtați. Cel puțin dacă nimeni nu ți se putea uita direct în ochi, încă mai puteai păstra puțină intimitate, ceva doar pentru tine.

Nici una dintre ele nu avea vreun bagaj, doar niște sacoșe în care azvîrliseră în pripă strictul necesar, așa că toate formalitățile vamale și de imigrare se făcură fără nici un fel de dificultăți. Și nu se așteptaseră defel la armata de reporteri care le așteptau în hol, cu microfoane și reflectoare orbitoare și cu blitz-urile aparatelor de fotografiat și cu țipetele și întrebările lor; voci care le strigau pe nume, cerîndu-le să privească într-o anumite parte și le puneau întrebări de genul: „Ați putea să le spuneți telespectatorilor ce părere aveți despre posibila sinucidere a doamnei Haven?” Dădură înapoi în pragul ușii, orbite de lumini și zăpăcite din cauza acelei îmbulzeli și a întrebărilor șocante.

— Barbarilor, suieră Paris. *Ce sălbatici!*

— Va trebui să alergăm pînă la mașină, domnișoară. Cei doi bodyguarzi ai lor fuseseră întăriți de încă doi care se așezaseră între ele și mulțimea aceea urlătoare. Ținîndu-le de braț, începură să alerge urmăriți de hoarda de reporteri de televiziune și ziariști, pînă în afara aeroportului și chiar pe trotuarul lîngă care le aștepta o limuzină. De după geamurile întunecate, Paris încă mai putea vedea fețele curioase și flash-ul blitz-urilor, în timp ce enormul *Mercedes* o pörnea încet din curbă.

— Mi-e teamă că ne vor urmări, domnișoară, îi spuse pe un ton de scuză celălalt paznic, și vor fi și mai mulți pe lîngă casă. Numai că acolo există și un zid înalt protejat electric. Ne vom asigura ca nimeni să nu vă tulbure

intimitatea. Domnul McBain a fost foarte categoric din acest punct de vedere.

— Slavă Domnului pentru al tău domn McBain, Vennie, îi zise India încă tremurînd. El a fost singurul care a anticipat una ca asta — mie nici măcar prin cap nu mi-a trecut. Dacă nu am fi avut escorta noastră am fi fost prinse în capcană.

Venetia se gîndi atunci la Morgan McBain. Fața lui blondă, arsă de soare, și petrecerea din seara trecută păreau pierdute undeva în trecutul îndepărtat. Privi prin geamurile întunecate la priveliștea familiară a standurilor unde se vindeau crenvuști și sandvișuri, la motelurile ieftine și la stațiile de benzină, care, atunci cînd fusese mică i se păruseră enorme. Seara care începuse atît de promițător se transformase într-un coșmar, odată cu acel telefon. Lydia și Roger Lancaster se oferiseră să vină cu ea, dar, cumva, nu i se păruse corect să aducă acei doi înlocuitori de părinți, pe care ea îi iubea foarte mult, tocmai la înmormîntarea mamei ei adevărate. Ea era fiica lui Jenny Haven și asta urma să fie ultima dată cînd vor mai fi împreună.

Limuzina cu ocupanții ei tăcuți urcă încet dealul pînă în vîrf, pe La Cienega Boulevard, trecu peste semafoarele cu lumină galbenă și întoarse spre vest pe Sunset, pe lîngă afișele mari ce anunțau ultimul succes în materie de rock, ultimul film, și vedetele din Las Vegas. India își feri privirea atunci cînd trecură pe lîngă peluzele verzi din Beverly Hills, unde locuise pînă nu demult și Jenny. Și cu toate că nu petrecuseră prea mult timp acolo, era totuși un fel de cămin pentru ele. Acolo dăduse petrecerile de ziua de naștere pe cînd fusese copil, tot acolo venise cu autobuzul galben al școlii, ținînd strîns la piept ultimele desene pe care apoi Jenny le lîpea pe pereții bucătăriei, acolo veneau colegii ei ca să înoate. Și, desigur, mai fuseseră și lungile săptămîni

de vară, petrecute în casa de pe malul oceanului, la Malibu. Bănuia că acum amîndouă proprietățile vor fi vîndute.

Paznicul de gardă la poarta de vest a proprietății din Bel Air îi lăsă să intre și limuzina își continuă mersul lin pînă în fața unei case mari, din cărămizi albe, cu coloane în față, care reprezenta o parte a lumii intime a lui Fitz McBain. Un tînăr le aștepta pe treptele scării din fața ușii.

— Bună ziua, le strigă el. Numele meu este Bob Ronson. Domnul McBain a dorit ca eu să vă întîmpin și să vă urez o ședere plăcută în casa dumnealui. O să fiu aici ca să am grijă de tot ce aveți nevoie, așa că dacă doriți ceva, indiferent ce, doar să-mi spuneți și eu vă voi servi.

Ronson era unul dintre puținii tineri ce făceau parte dintre angajații lui Fitz McBain, un fel de combinație de secretară, asistent personal, majordom, intenționînd să-și croiască drum în sus, prin ștraturile corporației McBain. Poziția lui era una pe care McBain o permitea doar celor mai buni și mai promițători tineri. Nu avea timp pentru lingăi și, în timp ce-și dădea seama că acești lingăi vor rămîne pentru totdeauna undeva la mijlocul companiei, în funcții fără răspunderi, în anturajul său nu permitea așa ceva.

Casa albă era liniștită și însorită și Venetia se gîndi atunci că părea teribil de europeană. Covoare *Isfahan* în culori pale acopereau pardoseala de marmură din hol și un tablou englezesc de o valoare neprețuită era atîrnat pe peretele casei californiene. O pereche de oglinzi fine, *Hepplewhite*, reflectau vasele cu flori de pe măsuțele pereche, ce erau așezate de-o parte și de alta a holului, și, instinctiv, Venetia se aplecă deasupra trandafirilor galbeni, inspirînd aroma lor familiară.

— Cît e de plăcut, murmură ea, întrebîndu-se dacă Fitz McBain prefera trandafiri englezești atît de parfumați

pentru toate casele lui sau dacă nu cumva cei de acum fuseseră aleși după gustul tânărului domn Ronson.

Ochii Indiei străluciră de admirație profesională atunci cînd dădu ochii cu salonul imens, ce se întindea pe toată lățimea casei, notînd dintr-o privire un Dufy, un Pissaro tîrziu și două tablouri de Monet pe pereți. După părerea ei, fără ele, acea încăpere ar fi putut fi etichetată drept „un interior luxos decorat“, deși chiar admira culorile foarte deschise, alb-gălbui și galben spre crem cu mici tușeuri de albastru electric.

— Ar trebui să i-l prezint pe domnul McBain lui Fabrizio Paroli, spuse ea în timp ce ieșea prin ușa cu arcadă direct pe terasă.

O pajiște verde se termina lîngă marginea unei piscine cu apă azurie, unde un tînar îmbrăcat în pantaloni scurți și un tricou alb se folosea de un fel de năvod pentru a aduna frunzele căzute în adîncurile bazinului. Părea un tablou de Hockney, însuflețit.

Ronson le conduse de-a lungul unei case de vară, vopsită, ca și casa cea mare, tot în alb, și care avea mai multe camere în care oaspeții se puteau schimba în costume de baie, precum și o mică sufragerie bine echipată, despre care el le spuse că era camera favorită a domnului McBain. Venetia își dădu seama imediat de ce. Era o încăpere în care te puteai relaxa; te puteai ghemui pe una din canapelele mari, îmbrăcate în piele, și puteai citi o carte de pe rafturile care practic înconjurau toată camera. Sau pur și simplu puteai să stai întins și să ascuți muzică de la superbul echipament hi-fi, dînd-o cît de tare ai fi dorit, prin difuzoarele puternice instalate prin colțuri.

— Și care este muzica preferată a domnului McBain? îl întrebă pe Ronson în timp ce-și trecea degetele peste titlurile care începeau cu Bach și ajungeau pînă la George

Benson, de la Vivaldi la Roxy Music, și de la Mozart la Motown.

Bob Ronson păru luat prin surprindere.

— Domnul McBain pune de obicei ceea ce crede dînsul că oaspeților le-ar face plăcere să asculte. Nu știu ce anume ascultă atunci cînd este singur.

Venetia se miră oarecum de răspunsul oferit de Ronson. Morgan îi spusese că erau multe femei nerăbdătoare să capete un loc în viața tatălui său. Oare putea fi deseori singur un om ca Fitz McBain? Era ciudat să te afli în casa cuiva pe care îl știai doar din auzite și a cărui înfățișare să n-o cunoști deloc. Nu-și amintea dacă reușise să vadă vreodată vreo poză de-a lui prin ziare, dar parcă Morgan îi spusese că era un tip foarte rezervat, căruia nu-i plăcea deloc publicitatea. Trebuia să arate cumva ca tipul mai în vîrstă din *Dallas*, hotărî ea, poate ceva mai solid și cam de vîrstă mijlocie, o mină de fermier în costum de afaceri.

India ridica vazele și le studia, după care se apucă să admire vechile lampadare victoriene.

— Este o cameră grozavă, le zise ea. Cît sîntem pe aici propun ca acesta să fie cartierul nostru general.

— Eu una sînt de acord, îi răspunse Paris, întinzîndu-se pe o canapea. Parcă ne simțim mai acasă aici.

— Vă rog, tratați totul ca și cum ați fi chiar la dumneavoastră acasă, le spuse Ronson. Aici nimeni nu vă va deranja. Acum, dacă sînteți gata, o să vă arăt și camerele dumneavoastră. Sînt sigur că ați vrea să vă odihniți puțin.

În hol le aștepta un bărbat solid care făcea parte din patrula Bel Air-ului. Cu excepția armei pe care o purta la șold, putea fi considerat geamănul gărzilor care le însoțiseră pînă acolo. Oare îi alegeau special pentru treaba asta? se gîndi Paris, în timp ce bărbatul, cu o expresie

serioasă și respectuoasă le informa că patrula era alertată și că locuința va fi păzită în permanență. Deci ele nu vor trebui să-și facă probleme din cauza fotografiilor care vor încerca eventual să se cocoate prin copaci pentru o poză cu vreuna dintre ele, nici din cauza camerelor TV nu vor trebui să-și mai facă probleme sau din cauza ziariștilor bîrfitori de pe lîngă porți. Oamenii lui vor avea grijă de toți aceia.

— Păi, asta-i o mare ușurare, îi mulțumi India.

Înțelegea destul de bine cum decurgeau treburile astea, încît pînă și o mică baie în piscină putea fi înregistrată și apoi să apară în ziare cu litere de-o șchioapă: „Fiica lui Haven înoată în piscina însorită a casei din California în timp ce ancheta încearcă să elucideze cauzele morții mamei ei.“ Nu era deloc o lume prea amabilă. Iar ancheta avea să aibă loc de abia peste două zile. Epuizată, le urmă pe surorile ei în refugiul oferit de camerele confortabile.

Capitolul 3

New York

Raymunda Ortiz, întinsă în patul dublu, îmbrăcată cu o cămașă de noapte virginală, din bumbac alb, schimba neconținut canalele televizorului, în timp ce cu o ureche asculta ceea ce spunea Fitz la telefon. El era mereu ocupat cu telefonul, mereu discuta despre afaceri. Ar fi putut jura că receptorul ăla îi crescuse direct în palmă, exceptînd, desigur, momentele cînd mîinile lui erau ocupate să o mîngîie. Aruncă o privire cămașii de noapte albe — cel mai bun bumbac suedez, brodat cu flori feciorelnice la guler și pe poale — confirma parcă faptul că îi dădea un aer inocent; adevărul era că n-ar fi vrut ca el să-și închipuie că era doar o dezvălătată îmbrăcată în decadentul satin. Nu, ea voia ca Fitz să înțeleagă că, indiferent ce se întîmpla în pat între ei, ea era totuși o doamnă, genul de doamnă care-i putea decora cu cinste casa, făcînd din aceasta cel mai bun loc de întîlnire pentru oamenii cu adevărat importanți, o doamnă potrivită pentru a-i deveni soție. Și era perfect adevărat, fusese o fată braziliană bine crescută, provenită dintr-una din familiile bune, care se măritase la optsprezece ani, devenise apoi văduvă la douăzeci și opt și acum, la cei treizeci și doi de ani cîți avea, își căuta cu disperare un soț potrivit. Și cine era mai bun decît Fitz McBain?

Aruncă o privire spre el, de-a lungul camerei. Fitz gol, doar cu un prosop înfășurat în jurul taliei, stătea sprijinit comod de masă, cu receptorul telefonului proptit bine sub bărbie. Părul lui întunecat era încă ud după duș și mici pîrîiașe de apă i se scurgeau pe spatele muscular. Raymunda se gîndi că i-ar fi făcut plăcere să lingă toți acei

stropi de apă direct de pe pielea lui... asta în cazul în care termina odată cu telefonul ăla nenorocit! Nerăbdătoare schimbă iarăși canalul și dădu peste un fel de joc cu public, ca atare dădu sonorul mai încet ca să-l poată auzi pe Fitz.

— Aruncă naibii propunerea aia la coș, politicos, dar ferm, Morgan, spunea el. Și să nu te atingi cumva de tancurile alea liberiene, au pierdut deja două dintre ele în ultimele șase luni.

Deci stătea de vorbă cu băiatul lui. Morgan era un tânăr teribil de atrăgător... și poate dacă lucrurile nu mergeau așa cum ar fi trebuit cu Fitz ar fi putut să-l încerce pe el? Nu, la treizeci și doi de ani nu se potrivea decât cu tatăl; și, la urma urmei, acolo era și locul în care stătea puterea.

Raymunda privi din nou la spatele lui Fitz. Picăturile de apă ajunseseră deja la nivelul prosopului. Și ea care îl așteptase acolo cu cămașa aia feciorelnică, pînă cînd el venise în final de unde fusese plecat în ultimul timp, parcă la Hamburg, sau așa ceva. Și după ce o salutase la repezeală, intrase direct sub duș, iar acum nu se mai dezlipea de telefon, tot discutînd afaceri cu Morgan. Nici măcar nu-i observase cămașa. O privi și ea, de data aceasta cu o oarecare îndoială. Poate că era mult prea feciorelnică? Desfăcu repede nasturii pînă în talie și lăsă să i se întrevadă bustul amplu. Pielea măslinie părea să fie precum satinul de moale la atingere și își trecu două degete peste sfîrcuri, plăcîndu-i răspunsul prompt al propriului trup.

Adevărata problemă era că nu mai știa cum anume să se joace cu Fitz. Cîteodată, în timp ce făcea dragoste cu ea, îi era foarte greu să-și amintească să folosească doar cuvinte potrivite unei doamne și încă nu era foarte sigură dacă un om de condiția lui, pentru că fusese dintr-o familie teribil de modestă, înțelegea că și unei doamne îi făcea

plăcere să se reguleze?! Era o mare dilemă și ca să joace un rol dublu era o treabă foarte grea.

— Fitz, strigă ea nerăbdătoare, am nevoie de tine.

El însă doar întoarse capul și îi zîmbi.

Necazul era că el chiar îi plăcea — îi plăcea trupul lui înalt și musculos, antrenat în anii aceia petrecuți în căutarea petrolului, prin ținuturile aride ale Texas-ului, la fel cum îi plăcea și părul negru și foarte des și fața cu pomeții aceia ieșiți în relief și ochii albaștri adânciți în orbite. Și mai era atrasă și de puterea banilor lui — îi tăia pur și simplu răsufarea genul acela de putere. Atunci cînd erai la braț cu Fitz McBain aveai impresia că lumea întreagă îți aparținea și, în plus, acești bărbați bogați aveau doar legile lor. Puterea era atît de excitantă!

Raymunda își lăsă cămașa să-i alunece de pe umeri și se întinse pe perne, pozînd grațioasă; îl voia cu orice chip în clipa aceea.

— Fitz, îl strigă ea din nou, vino odată, te vreau lîngă mine. El însă flutura excedat din mîină și își văzu mai departe de conversație.

— Oh, la naiba! Raymunda se ridică din nou și începu să schimbe canalele furioasă.

— Stai! Fitz trînti telefonul și veni cu pași mari spre pat. Dă din nou pe buletinul de știri, canalul doi.

— Canalul doi! La naiba, am stat aici și am așteptat un an ca tu să...

Fitz îi smulse telecomanda din mîină și apăsă un buton. Canalul doi, la programul de știri, tocmai prezenta niște fotografii ale lui Jenny Haven, după care comută totul pe scena care se desfășura în afara birourilor juristului din Los Angeles. La naiba, Raymunda asta închisese sonorul cu totul.

„...la autopsie s-a arătat foarte clar, spunea reporterul, că deși în sînge i s-a găsit o cantitate destul de mare de

alcool, Jenny totuși nu era deloc beată și, deși s-au depistat și unele urme de barbiturice, nu prea erau suficiente ca să cauzeze un atac de inimă, deși există întotdeauna posibilitatea unei reacții mai neobișnuite atunci când sînt luate cu alcool. Este posibil ca, pur și simplu, Jenny să nu fi putut dormi și atunci să se fi hotărît să meargă pînă la malul oceanului pentru o gură de aer proaspăt. Și atunci de ce era îmbrăcată în rochie de seară? Avea oare vreo întâlnire cu vreunul dintre iubiți? Pînă acum nu a apărut nimeni care să reclame acest privilegiu. În sala de ședințe s-a evidențiat faptul că Jenny era un șofer cu experiență și că noaptea a fost foarte senină, fără ceață venită de pe ocean. Deci, e vorba doar de un tragic accident care a răpit-o pe Jenny de lîngă noi? Sau e vorba de un ultim act, deliberat, al unei femei întristate din cauza bătrîneții care-i bătea la ușă, despărțită de cele trei fiice ale sale, pe care de abia dacă le cunoștea? Sau era incapabilă să facă față vieții de una singură? Reporterul se întoarce și gesticulă spre clădirea din spatele său. Azi-dimineață a trebuit să se lase verdictul deschis cu privire la moartea lui Jenny Haven“.

Apoi imaginile reveniră în studio.

— Din păcate, un sfîrșit tragic pentru o femeie pe care noi toți am iubit-o cîndva pe parcursul vieții noastre... Fitz închise televizorul și rămase nemișcat pe marginea patului. Acum, își dădu el cu părerea, ziariștii vor vîntura tot orașul ca să dezgroape orice poveste cu Jenny. Oare se sinucisese? Sau nu? Vor încerca să scoată la iveală fiecare poveste a trecutului — și numai Dumnezeu știa cît de puțin discretă fusese Jenny. Fitz își dădu seama că în chiar acea clipă, existau în Hollywood oameni care se rugau lui Dumnezeu ca Jenny să nu fi ținut vreun jurnal cu aventurile avute sau că menajera pe care o avusese vreme de douăzeci de ani să rămînă și în continuare loială și să

nu deschidă gura pentru vreo mită substanțială din partea redactorilor de ziare.

Și, desigur, cele trei fiice ale ei vor fi ținta principală. Într-un buletin de știri prinsese o frîntură în care ele alergau prin aeroport căutînd să scape de hoarda de reporteri care le împresurase. Păreau la fel de neajutorate și de vulnerabile după cum păruse și mama lor. Numai că, pe sub aparența ei frumoasă, Jenny fusese făcută din oțel, temperată poate, după anii lungi de luptă și de ambiție. Lăsase deoparte o viață plină de renunțări la fel și faptul că fusese folosită între treisprezece și nouăsprezece ani fără rușine, înainte să devină cu adevărat o mare vedetă. Asta era ceva ce el și cu Jenny avuseseră în comun.

— Fitz, Raymunda își trecu vârful unei unghii pe spatele lui, ce facem în seara asta, Fitz? El însă nu părea s-o fi auzit. Așa că încercă din nou, înconjurîndu-i talia cu brațele și lipindu-și sînii dezgoliți de spatele lui: Eu știu ce anume aș vrea să fac chiar acum. Aplecîndu-și puțin capul, își trecu limba ascuțită peste carnea moale a unui umăr.

Fitz, însă, îi dădu mîinile deoparte și se ridică deodată din pat.

— Du-te și îmbracă-te, Raymunda.

— Să mă îmbrac? Dar de ce? Sînt aici, pregătită pentru tine. Nu-ți place cum arăt în cămașa asta de noapte? Își dădu seama că purtarea ei de fecioară sfioasă fusese o mare greșeală, mai ales că lui îi plăcea să facă dragoste ceva mai furtunos. Raymunda își rupse de pe ea cămașa de bumbac brodat și se întinse iarăși în pat, întinzîndu-și picioarele lungi și musculoase. Lui îi plăcuseră întotdeauna picioarele ei și îi plăcea cum se încordau în jurul lui acei mușchi atunci cînd se așeza deasupra.

— Îmbracă-te. O să ieșim mai încolo pe undeva.

Raymunda se dădu jos din pat strîngînd pe ea rămășițele cămășii și se îndreptă furioasă spre ușă. El nici

măcar n-o observase, ci doar trăsesese draperiile și privea undeva afară, în noapte.

Prin fereastră, turnurile și blocurile înalte ale Manhattan-ului străluceau ca un milion de stele și era o scenă care îi procura lui Fitz o plăcere imensă, deși nu era deloc sigur dacă asta se întâmpla din cauza frumuseții orașului, sau era pur și simplu un memento că el, un puști amărît din ținutul arid al Texas-ului, răzbătuse tot drumul pînă la a deveni un prinț al acestui oraș mai dur și mai măreț decît toate celelalte, și că palatul său se afla tocmai la ultimul etaj de unde putea admira măreția imperiului său. Însă în seara aceea nici nu observă priveliștea.

Un zîmbet mic îi luminează deodată fața severă și frumoasă atunci cînd își aminti de după-amiaza în care se îndrăgostise de Jenny Haven. Avusese atunci treisprezece ani și își cheltuisese singurul dolar pentru care muncise din greu pe un loc la cinematograful și pe o pungă cu floricele de porumb, pe care de altfel o și uitase din cauza emoțiilor ciudate pe care le simțise cînd ochii albaștri și dezarmați ai lui Jenny priviseră direct de pe ecran parcă în ochii lui, zîmbindu-i, în sala micuță improvizată într-un fel de hambar infestat cu purici. Atunci fusese prima dată cînd simțise cum era să-ți dorești cu adevărat o femeie, simțind cum dorința i se aprinsese în piept nu doar pentru o fantezie tinerească alături de o fată cu țîțe mari și buze roșii, ci pentru creatura aceea blondă cu carne parfumată și buze de satin, pentru ceea ce bănuia că trebuia să fie.

Se maturizase datorită lui Jenny Haven. Tot datorită ei își dăduse seama că sexul însemna ceva mai mult decît un acord mutual, nerăbdător, doar pentru că amîndoi partenerii își doreau să acumuleze mai multă experiență; sau doar din cauza curiozității, cum fusese pentru el pînă atunci. Își dăduse seama că, cu o femeie ca Jenny Haven,,„făceai dragoste“

Rămăsese să mai vadă filmul încă o dată și plecase de abia atunci cînd sala de cinema fusese închisă, rugîndu-se apoi de casierul amuzat să-i dea și lui unul dintre afișele care decorau partea din față a sălii. Acea poză cu Jenny îmbrăcată într-un pulover și pantaloni scurți și cu o mîină sprijinindu-și bărbia mică, dar fermă, decorase multe camere ieftine din locurile în care poposise în timp ce călătorea prin Texas. Cumpărase și altele, și, chiar și după ce o cunoscuse și se căsătorise cu Ellen, tot le păstrase pe toate. El credea și acum că, datorită influenței de la distanță pe care o exercitase asupra lui Jenny Haven, învățase el cum să se poarte cu femeile.

„Mă faci să mă simt atît de sexy și de frumoasă“, îi spusese Ellen chiar și atunci cînd erau disperat de săraci și trăiau în cocioaba aia insalubră din mijlocul pustietății.

Mulți ani mai tîrziu o întîlnise pe Jenny doar o singură dată, la o petrecere din Beverly Hills. Fusese atît de nervos atunci știind că urma să fie și ea acolo, în aceeași cameră cu el. Ce s-ar fi întîmplat dacă acea întîlnire i-ar fi distrus imaginea pe care el și-o construise singur în minte? Ea îi schimbase viața, în mai bine, realitatea ar fi putut distruge acel mit. Dar totul fusese ca și atunci cînd o văzuse pentru prima dată pe ecran. Într-adevăr, mediul era mult mai luxos, de data aceasta era camera personală de proiecție a unui producător al Hollywood-ului, și atunci, Jenny stătuse chiar lîngă el, iar Fitz, în ciuda experienței, a sofisticării lui, a poziției și a averii, doar amintindu-și de acea nevoie sexuală pe care o avusese ca adolescent și pentru că ea era atît de aproape, avusese o erecție puternică, pentru care se rugase fierbinte să o poată ține sub control. Și, atunci cînd ea se aplecase spre el și îi șoptise în ureche cît de plictisitor i se părea filmul, ușoara presiune pe care o simțise pe braț, respirația ei caldă pe obraz și aroma subtilă de parfum aproape că-l nenorociseră.

Ar fi putut încerca s-o cucerească pe Jenny Haven. Avea mai mult decît suficient să-i ofere. Femeile îl găseau atrăgător, le plăcea felul lui de a face dragoste și trupul asprit de munca grea, le plăcea reputația lui de tip dur dar corect, și, desigur, le mai plăcea și puterea pe care le-o putea oferi banii lui. Dar pe atunci Jenny era deja încurcată cu un producător din Hollywood și nu fusese deloc momentul potrivit, și lui oricum îi era teamă să nu distrugă mitul pe care îl crease în jurul ei.

Trist, apăsă pe butonul care trăgea la loc draperia, astupînd strălucirea orașului în noapte.

Mîine, sau poate poimîine, o vor îngropa pe Jenny, iar el, Fitz McBain, care fusese întotdeauna îndrăgostit de ea, va avea grijă ca totul să se desfășoare în cele mai bune condiții. Se întoarse spre birou și ridică receptorul.

— Cel puțin cu asta s-a terminat, spuse India care stătea tolănită pe canapeaua mare și neagră din casa de vară.

— Și cel puțin n-au spus că a fost vorba de o sinucidere. Tonul cu care vorbise Venetia arăta că se simțea cumva ușurată.

— Acum nu mai urmează decît înmormîntarea. Paris nu mai putu suporta liniștea lăsată după cuvintele ei, așa că alese un album la întîmplare și îl puse în aparatul stereo. Era Ciccolini ce cînta piese de Erik Satie, și notele tînguitoare și izolate ale pianului umplură dintr-o dată încăperea. Se lăsă pe spate pe pernele moi, privind la praful argintiu ce plutea strălucind într-o rază de soare intrată pe fereastră. Octombrie era o lună caldă la Hollywood, slavă Domnului, lui Jenny nu i-ar fi plăcut deloc să fie înmormîntată într-o zi rece și ploioasă.

— Nici una dintre noi nu are haine potrivite, spuse India într-un final. Nu este totuși posibil să apărem în halul

ăsta la înmormîntare. Dar cum putem merge la cumpărături? Imaginați-vă doar ce-ar spune ziariștii despre una ca asta.

În ciuda gărzilor din casă și de afară, fotoreporterii tot reușiseră să strecoare cîteva aparate de fotografiat, luînd instantanee cu cei care intrau și ieșeau pe poartă. Pînă atunci nici unul dintre ei nu reușise să penetreze proprietatea și să le inoportuneze intimitatea, determinați fiind fără îndoială de cei doi cîini ciobănești germani care patruleau pe lîngă zid. Dar, ceea ce-i ținea pe ziariști afară, le ținea și pe ele înăuntru, prinse în cursă de faima lui Jenny și de curiozitatea nesățioasă a publicului.

Paris ridică receptorul telefonului.

— O să-l întreb pe Ronson ce putem face. Pare să știe totul.

El îi răspunse imediat.

— Oh, domnule Ronson. Ar fi mare nevoie ca eu și surorile mele să ne facem rost de niște haine potrivite pentru... înmormîntare. În mod foarte clar nu putem ieși și mă întreb dacă n-ar fi cumva posibil ca angajații vreunui magazin să vină ca să ne putem alege niște haine chiar aici, în casă? Oh! Oh, înțeleg. Dar ce facem cu măsurile? Serios? Da. Da, este foarte amabil. Mulțumesc mult, domnule Ronson.

Paris se lăsă să cadă la loc pe pernele moi.

— Se pare că nu trebuie să ne facem griji pentru nimic, le zise ea cu o voce încărcată de uimire. Domnul McBain a sunat cu o oră în urmă cu instrucțiuni detaliate despre tot. A luat legătura cu fostul impresar al lui Jenny, Bill Kaufmann, și cu avocatul ei, Stanley Reubin, ca să pună la punct toate aranjamentele funeraliilor. A discutat chiar și despre cei care ne vor conduce, asta cu Bill, și i-a sunat apoi pe fiecare dintre acești însoțitori pe rînd ca să-i întrebe dacă vor să accepte această onoare. Asta pentru

cazul în care, se gîndi ea cu cinism, vreunul din ei ar fi refuzat. Acest domn McBain nu lasă nimic în voia sortii. Funeraliile vor avea loc la St. Columbia în Beverly Hills și a avut grijă și de felul în care vor fi aranjate scaunele, precum și ieșirea din biserică fără probleme. A ales chiar și un monument care să fie ridicată în Forest Lawn — asta cu aprobarea noastră, firește, deși Ronson ne-a spus că este teribil de sobru — doar numele ei și datele. Domnul McBain s-a gîndit la toate. Chiar și la hainele noastre. *I. Magnin* trebuie să trimită o întreagă colecție de haine potrivite momentului din care noi să alegem ce anume dorim. Domnul Ronson ne-a ghicit măsurile, așa că nu a trebuit să ne mai deranjeze și cu asta. Cu multă acuratețe, aș putea adăuga.

Ochii lor uimiți îi întâlneau pe ai ei.

— Fitz McBain a făcut toate astea? o întrebă Venetia.

— Așa se pare. S-a gîndit la tot. Paris oftă în timp ce contempla puterea lui Fitz McBain.

— Dar de ce? Nu-l cunoaștem deloc. Și pe Morgan nu l-am văzut decît o singură dată, cu cîteva seri în urmă...

— Atunci ori a fost dragoste la prima vedere, ori Fitz McBain a fost un mare admirator al lui Jenny Haven. Paris se întinse cu voluptate pe canapeaua luxoasă. Oricum, este plăcut să știi că cineva are grijă de tine... Nu mai adăugase „așa ca o schimbare bine-venită“ dar cuvintele păreau agățate deasupra, nespuse. În luxul plăcut al casei lui McBain, Amedeo Vitrazzi și lupta ei pentru succes și recunoaștere a talentului păreau undeva foarte departe.

India începu să măsoare podeaua neliniștită.

— Să fii o prințesă mi se pare că seamănă foarte mult cu situația în care sîntem noi acum, spuse ea, gîndindu-se cu dor la străzile aglomerate ale Romei, cu căfenelele ei înghesuite. O să fiu foarte bucuroasă cînd totul se va

termina. Nu mai suport să fiu prinsă ca într-o capcană în casa asta.

„Totul“, însemnînd de fapt înmormîntarea, cugetă Venetia. Și va avea loc de abia poimîine. Cum de o va putea suporta ea, care, dacă ar fi venit înapoi acasă atunci cînd o chemase Jenny, acum poate că ar fi fost încă în viață...

— Vennie, interveni India cu un aer îngrijorat, nu are nici un rost să ne întristăm iarăși. Cred că și așa am plîns mult prea mult!

Vennie se ridică dintr-o dată în picioare și se îndreptă spre ușă.

— Vennie! Unde te duci? India se grăbi s-o ajungă din urmă.

— La bucătărie, îi răspunse cu un oftat. Cred că ne-ar prinde bine o ceașcă de ceai.

Fitz McBain ignoră semnalul roșu ce clipea pe marginea telefonului și care-l anunța că îl aștepta o altă convorbire. Apăsă pe soneria secretarei, dîndu-i de știre în acest fel că nu era disponibil pentru nimeni și că dorea să nu fie deranjat. Se uita la buletinul de știri de la ora șase de pe canalul doi.

Paris, îmbrăcată într-o rochie de mătase neagră și cu o pălărie cu boruri foarte late, tocmai îl lua de braț pe Bill Kaufmann imediat după coborîrea din mașină, ridicîndu-și demnă bărbia în fața camerelor de filmat. Bărbatul care o escorta o conduse cu agilitate în sus pe treptele bisericii de unde ea se întorsese ca să vadă dacă surorile ei erau în regulă. India, îmbrăcată într-un costum sobru de lînă, îl ținea de mîină pe Stanley Reubin și aproape că alergă în sus spre treptele bisericii unde o aștepta Paris. Apoi urmă Venetia, care ezită puțin imediat ce coborî din mașină. Era îmbrăcată cu o rochie neagră cu mîneci scurte și guler înalt

și îl ținea de braț pe Jake Matthews, o supervedetă a ecranului de mai bine de două decenii, de patru ori partenerul lui Jenny, și poate iubit de ocazie, în timp ce ochii ei albaștri și disperați priveau la aparatele de filmat cu uimire și durere. Apoi, lăsându-și privirea în jos, își trăsese borul pălăriei și mai pe frunte și, ajutată de Jake, își urmă surorile în biserică.

Sumarul de știri al televiziunii trecu repede la alte imagini, de data aceasta ale sicriului înconjurat de flori, scos afară pe treptele bisericii, înconjurat de o întreagă hoardă de gură-cască și admiratori. Reportera TV care se ocupa de bîrfe, o roșcată plină de nervi, care probabil se considera o vedetă cu mult mai mare decît ofilita Jenny Haven — în fond apărea la televiziune în fiecare seară și asta se întîmpla acum, nu cu douăzeci de ani în urmă — continuă narațiunea însuflețită:

„În toată această mulțime există oameni care au considerat-o pe Jenny Haven o adevărată prietenă — chelnerițele de la restaurantul studiourilor, de care își amintea mereu de Crăciun, electricienii și tîmplarii, garderobierele și coafezele, toți cei care au lucrat din greu pentru a merge treaba mai bine pe platoul de filmare, și de familiile cărora ea întreba întotdeauna, cunoscîndu-i pe toți după numele mic. Și mai sînt și șoferii care veneau s-o ia de acasă ca s-o ducă la studiouri dimineața la cinci și jumătate, o oră la care puțini dintre noi arată bine sau sînt bine-dispuși, dar care jură că Jenny chiar și atunci era la fel de minunată. Dar, în jurul studiourilor din acest oraș Jenny era foarte cunoscută printre acești oameni neînsemnați, ca o femeie generoasă. Generoasă cu timpul ei, ascultînd la problemele lor și deseori generoasă cu împrumuturile care erau de fapt niște cadouri, pentru că ea nu credea în returnarea lor.

Sînt multe fațete ale lui Jenny Haven, vedetă strălucitoare, pe care le cunoaștem de pe marele ecran, actrița realizată care ne-a făcut să rîdem cum s-a întîmplat în Fără pereche sau care ne-a făcut să plîngem, cînd a iucat în rolul lui Maggie din Timpul pierdut, film cîștigător al premiului Oscar. Sau vedeta dificilă care cerea de la toată lumea tot ce putea da mai bun, fie că era vorba de partenerul cu care juca, fie că era vorba de cea mai bună cameră a hotelului, pentru că merita așa ceva, ce naiba! Desigur mai exista o fațetă a lui Jenny pe care noi n-o cunoaștem. Jenny ca mamă a trei frumoase fiice pe care le-ați văzut astăzi la înmormîntare. Aceasta era femeia pe care prea puțini oameni o cunoșteau și care va rămîne și în continuare un mister pentru noi."

Aparatele de filmat le urmăriră din nou pe cele trei fete care ieșeau din biserică și se urcau în mașini, după care se focalizară asupra dricului în care fusese așezat sicriul mamei lor.

„Astăzi Hollywood-ul își ia rămas bun de la una dintre cele mai iubite și cele mai invidiate femei care au trăit prin preajma noastră."

Fitz închise televizorul, se îndreptă spre masă și își turnă un bourbon. Învîrtind paharul între degete îl privi gînditor. Cine ar fi crezut că fiica oea mai mică — Venetia — putea să semene atît de mult cu Jenny? Fusese ciudat să prindă privirea aceea albastră, tristă și uluită privindu-l cu atîta intensitate. Cea mai mare dintre fete, Paris, era o frumusețe sofisticată foarte la modă și cu ceva din mîndria ca de oțel a lui Jenny. India era doar o fată nevinovată cu păr cîrlionțat, în costumul acela sever.

Dădu băutura gata dintr-o sorbitură și își mai turnă o porție. Ei bine, acum totul se sfîrșise. Și la fel, în sfîrșit, și cu dragostea lui solitară pentru Jenny Haven.

Capitolul 4

Porsche-ul roșu ce-i aparținea lui Bill Kaufmann mergea poate, pentru prima dată, sub limita de viteză admisă, în timp ce se îndrepta de-a lungul lui Pacific Coast Highway spre Malibu. Soarele era mai fierbinte decât ar fi avut dreptul în luna aceea și, în timp ce închidea geamurile, dădu drumul aerului condiționat. Dar încă transpira. La naiba cu totul, nu așteptase deloc întâlnirea spre care se îndrepta! De ce naiba trebuise să facă Jenny ceea ce făcuse? Accident sau nu, fusese cumplit de urât din partea ei să lase toată nenorocirea asta în seama lui și a lui Stan Reubin. Ce naiba puteau să le spună fetelor ălor? Ea le-a cocoloșit toată viața, îngropându-le în lux, pînă cînd au terminat cu școlile, după care le-a dat pur și simplu drumul să se descurce singure. Atunci chiar se certase cu ea, spunîndu-i că nu trebuia să le abandoneze.

— Dar nu le-am abandonat deloc; Bill, îi replicase ea foarte calmă, le-am dat tot ceea ce era necesar, nu le-a lipsit absolut nimic, iar acum le-am dat și libertatea.

Atunci stătea așezată pe scaunul de machiaj de la studiourile *Burbank* în timp ce o fată se tot agita pe lîngă ea cu pufuri de pudră și rujuri, și el își dăduse seama că nu era tocmai momentul potrivit pentru o asemenea discuție, și, cumva și după aceea, niciodată nu se mai ivise momentul potrivit.

— Nu-ți face probleme, Bill, îi spusese ea rîzînd. Voi fi mereu prin preajmă să le prind în cazul în care vor cădea.

Da? Păi, uită-te acum la ele, Jenny, sînt în plină cădere și unde naiba ești tu?

El și cu Myra fuseseră foarte nedumeriți atunci cînd ea le trimisese în Europa. Aproape toți cunoscuții lor

avuseseră bunici care plecaseră din Europa și veniseră în America pentru o viață mai bună, iar Jenny parcă voise să inverseze acel proces. Unde, în altă parte a lumii, o întrebaseră de nenumărate ori și el și Myra, ai putea găsi un loc mai bun ca să-ți crești copiii decît în bogatul și influentul Beverly Hills? Jumătate din oamenii din lume ar da orice ca să trăiască în Beverly Hills! Și mai avea și casa aceea de pe malul oceanului. Fetele alea nu s-ar fi simțit mult mai bine acolo, decît la școlile alea simandicoase la care le trimisese?

Bill Kaufmann fusese impresar la Hollywood vreme de douăzeci și cinci de ani, timp în care își câștigase, într-un fel justificat, reputația de „mîină de fier” în domeniu. Lui nu-i prea făcuse plăcere să aibă o asemenea reputație, dar fuseseră momente în viața lui cînd fusese obligat să joace cu duritate ca să poată câștiga, iar Bill Kaufmann avea prin excelență stofă de câștigător. Ca tînăr bărbat ambițios, cu înfățișare plăcută și cu experiența străzii, reușise să manevreze în așa fel, încît să ajungă confidentul și prietenul tinerei Jenny Haven, în final torpilînd relațiile ei cu impresarul și managerul care se ocupau pe vremea aceea de cariera ei. Atunci o preluase el ca impresar și manager. Și asta fusese treaba lui de căpătîi pînă în urmă cu trei ani.

Eh, la naiba, avusese o mare ușurare că nu mai fusese nevoit să treacă prin aceleași scene nesfîrșite iarăși și iarăși... De ce nu i-a făcut rost de rolul din filmul lui Hofmann și de ce, cînd ea se așteptase la rolul principal dintr-un serial TV cu buget de multe milioane el venise cu o ofertă pentru rolul unei amante care urma să fie omorîită în primele patruzeci de minute?

Bill își aprinse încă o țigară și întoarse mașina prin porțile ce delimitau colonia Malibu, răspunzînd absent la salutul paznicului, în timp ce gîndurile i se întoarseră iar la fetele lui Jenny și la întîlnirea care îl aștepta. Atunci cînd

parcă mașina în fața casei de stuc roz nu mai spera decît ca Stan Reubin să aibă întreaga situație sub control, pentru că el, era sigur ca iadul, nu era în stare s-o facă.

Venetia fu cea care îi deschise ușa.

— Bună, Bill. Îl sărută pe bărbatul pe care-l considerase ca făcînd parte din familie, de cînd se știa pe lume. Mă bucur că ai venit. Totul pare atît de ciudat fără Jenny.

— Tu ești în ordine, pisicuțo? Își trecu un braț pe după umerii ei și intrară în camera spațioasă cu vedere spre ocean. Valurile erau înalte în ziua aceea, atingînd aproape marginea de lemn a podețului pe care stăteau celelalte două surori sub azurul cerului însořit.

— Acum sînt bine. Nu am fost deloc sigură că voi putea trece prin toate astea, dar cel puțin ce-a fost mai rău a trecut. Vino să stai la soare, e o zi atît de frumoasă.

Bill își scoase haina și și-o atîrnă de spătarul unui scaun, după care se aplecă s-o sărute mai întîi pe India și după aceea și pe Paris.

— Bună, fetelor, cum o mai duceți?

— Cred că ne simțim toate oarecum ușurate, ceea ce este oricum mai bine decît cum ne-am simțit în ultimele cîteva zile. Paris îi zîmbi atunci cînd se ridică în picioare. Pot să te servesc cu ceva? O bere rece? Un vin alb?

Berea i se părea foarte tentantă, numai că nevastă-sa l-ar fi omorît dacă nu și-ar fi respectat dieta — și dacă nu soția, atunci cu siguranță berea ar fi făcut-o în locul ei.

— Doar un *Perrier*, iubito, fără lămîie.

Se sprijini de balustrada podețului, tamburinînd nervos cu degetele marginea de lemn. Stan Reubin trebuia și el să apară în cîteva minute și atunci vor termina și cu toată acea farsă. Își aprinse cea de-a cincea țigară a dimineții. N-ar fi trebuit și se întrebă încă o dată dacă eliberarea pe care o simțea atunci cînd fuma merita toată frămîntarea și

vinovăția pe care le simțea după aceea. La naiba, ce fel de dietă mai era și asta, fără băutură și țigări; negarea propriilor plăceri devenise un mod de viață pentru el; și dacă n-ar fi existat cocaina și sexul atunci ce s-ar fi ales de mărețul Hollywood?

— Astăzi nu se face surf. India se sprijini de balustradă aproape de el privind la valurile mari și parcă sticloase care se rostogoleau și apoi se spărgeau într-o învîrtejire de spumă pe nisipul plajei.

O barcă neagră de salvare plutea undeva în spatele valurilor mari.

— Îți mai amintești cum m-ai învățat să fac surf, cu atîția ani în urmă? Pe vremea aceea nu cred că aveam mai mult de șapte ani. Rîse amintindu-și de fata slăbănoagă cu dinți proeminenți de șapte ani. Aveam un secret cu privire la tine, Bill. Pentru mine tu erai un fel de erou și treaba asta a ținut mulți ani. Credeam că erai mult mai frumos decît majoritatea prietenilor lui Jenny și oricum pe tine te plăceam cel mai mult. Mi-am închipuit că și tu mă plăceai, dar credeam că totuși șapte ani era un pic cam prea devreme pentru căsătorie, așa că mă hotărîsem să fiu nobilă și altruistă și să te las să te însori cu Jenny — cel puțin așa știam că urma să te am mereu lîngă mine. Dar n-a ieșit deloc așa.

Ochii ei căprui ce străluceau de amuzament îi cercetau fața întrebători. Cu coama lui de păr argintiu și cu ochii aceia ageri, puțin înfundați în orbite, și cu expresia lui firoasă, rămăsese încă un bărbat atrăgător.

— De curiozitate, Bill, ai cerut-o vreodată de nevastă?

El își aruncă țigara cu un gest de nerăbdare.

— Nu, India. N-am cerut-o. Oh, desigur, am fost și eu îndrăgostit de ea, pe la începuturi și apoi între certuri, și au fost și dăți în care aș fi vrut să mergem și mai departe, dar, slavă Domnului, bunul simț a triumfat de fiecare dată.

Mama ta și cu mine am reușit să rămînem prieteni aproape toată viață, pînă cînd...

— Pînă cînd? Spune mai departe, Bill.

Vocea faimoasă, bubuitoare a lui Stan Reubin răsună în interiorul casei, și Kaufmann se întoarse spre India ușurat, ignorîndu-i întrebarea.

— Aha, uite că a venit și Stan, în sfîrșit. Luînd-o de braț o conduse înapoi în camera însoțită. La ușă se opri o secundă. Și, India, îți mulțumesc pentru compliment.

Ea îi zîmbi.

— Cu multă plăcere.

— Iată-te și pe tine, Bill. Stan Reubin îi aruncă o privire rece. Din punctul lui de vedere, Bill ar fi trebuit s-o fi manipulat pe Jenny Haven mult mai bine decît o făcuse. În fond, nu asta fusese treaba lui? Veniți, fetelor, și așezați-vă, și lăsați-ne să vă spunem ce avem de spus. Nu că ar fi prea multe de spus, dar, după ce termin, sînt sigur că o să aveți un milion de întrebări.

Se sprijini de marginea căminului în care nu ardea nici un fel de foc, în timp ce cele trei fete se aliniară pe canapeaua albă din fața lui. Asta îi aminti de un Crăciun de demult, cînd cele trei fetițe, îmbrăcate în rochițe de sărbătoare, se așezaseră exact la fel pe canapea, așteptînd cu sufletul la gură momentul în care aveau voie să desfacă darurile așezate sub pomul împodobit, în aceeași casă în care se aflau și în acel moment. Amintirea îl întristă, însă lui Stan nu-i plăcea deloc să fie trist. Emoțiile acelea îl făceau nervos. Începu să măsoare podeaua încoace și-ncolo, prin fața lor.

— Știți, este foarte ciudat, le zise Paris, deși niciodată n-am petrecut prea mult timp în casa asta, totuși asta este locul la care mă gîndeam ca la un cămin. Numai că, desigur, fără Jenny nimic nu va mai fi ca înainte — pentru noi acasă însemna locul în care era și Jenny.

Stan își dresese glasul, un lucru pe care nu-l făcea niciodată în sala tribunalului. Mai bine să se termine totul cât mai repede.

— Înainte să încep, le zise el pe un ton părintesc, vreau ca voi să știți că eu și cu Bill am căzut de acord că ne puteți suna oricînd aveți nevoie de vreun sfat sau de ajutor — dar oricînd. Ați înțeles?

Ele încuviințară tăcute, privindu-l cu atenție.

— În ultimii ani, mama voastră a luat grija afacerilor și frîiele carierei din mîinile noastre. Ofertele pentru filme nu mai veneau tot atît de des, iar rolurile erau destul de mărunte. Nici prea multe filme nu s-au mai făcut în ultimul timp, iar cele care erau pe platouri cereau altfel de actrițe — nu numai mai tinere, dar de un tip cu totul diferit. Și asta nu din cauză că mama voastră nu era o bună actriță, dar rolurile principale cereau ceva mult mai contemporan, iar Jenny nu se mai încadra. Desigur, au existat și multe roluri pe care le-ar fi putut face pentru televiziune — și ea ar fi putut face această tranziție cu multă ușurință, după cum mi-a explicat și mie Bill — și cei care se ocupau de filmele și de seriarele ei de televiziune ne-au spus că existau o grămadă de posibilități, dar nu roluri principale. Mi-e teamă că ea a dat vina pe Bill pentru treaba asta și cînd eu i-am luat partea și am încercat s-o conving să-și evalueze cariera sub noua ei lumină, amintindu-i că nu mai avea treizeci și nouă de ani și că afacerile s-au schimbat, ne-a acuzat pe amîndoi că am trădat-o și ne-a spus să dispărem din viața ei.

Stan se opri și își tamponă sprîncenele cu o batistă albă, de bumbac.

— A fost sfătuită să ia această hotărîre de tipul cu care trăia pe atunci...

— John Fields, îi răspunse automat Venetia. Nu-l întîlnise decît o singură dată pe cînd venise acasă în vizită,

și chiar și pentru ochii ei naivi i se păruse atît de transparent în intențiile lui, încît o luase pe maică-sa la întrebări în legătură cu el. Însă Jenny îi ignorase întrebările, alungîndu-le cu o fluturare nerăbdătoare a mîinii, spunîndu-i că devenise mult prea englezoaică și că era mereu ușor să greșești confundînd entuziasmul cu agresiunea, și că ea ar fi trebuit să știe mai multe despre toate treburile astea.

— Exact. John Fileds... Jenny i-a permis să se ocupe de afacerile ei, iar apoi, după ce s-au despărțit, după vreo doi ani de conviețuire la rînd, a venit Rory Grant. Nu avea decît douăzeci și patru de ani și era un actor practic necunoscut, însă plin de ambiție și ea s-a îndrăgostit de el, sau după cum s-a spus, și-a pierdut capul cu totul. L-a dădăcit pe Rory, l-a îngrijit, l-a dus la *Rodeo Drive* și i-a lăsat pe cei de acolo să-l îmbrace pînă cînd a obținut acel stil fals neglijent. Apoi au făcut tot felul de experiențe pe părul lui pînă cînd au găsit exact nuanța de blond care să i se potrivească cel mai bine și care să mulțumească producătorii și regizorii. Tot ea a plătit și pentru cursurile de actorie, de dans și de exerciții fizice, a repetat cu el pentru audiții și, pentru că Jenny încă își putea permite să deranjeze pe oricine din orașul ăsta, i-a sunat practic pe toți — șefi de studiouri, producători, regizori, și le-a povestit tuturor de tînăra sa vedetă în devenire. Rory Grant a avut ocazia astfel să-i întâlnească pe toți.

Bill își aprinse o altă țigară.

— În ea se născuse ambiția de a face ceva cu băiatul ăla, adăugă el, iar bastardul a știut foarte bine de treaba asta. Nu că ar fi fost răutăcios cu ea, sau că nu s-ar fi purtat frumos, adăugă repede văzînd fețele lor încruntate, și nici n-a făcut-o vreodată să se simtă prost. Era un tip destul de drăguț — el avea ceea ce-și dorea ea, iar ea îi oferise ceea ce-și dorise el. Păreau chiar destul de fericiți

împreună. Cel puțin un timp. Din nefericire, continuă Stan, el s-a simțit dator să facă la rîndul lui ceva pentru ea. A încercat să îndrepte greșelile pe care le făcuse John Fields cu afacerile ei și, în loc să vină la noi — sau cel puțin să accepte un alt sfat de specialitate așa cum ne-am rugat noi de ea — l-a lăsat pe el singur să se descurce. Eu și cu Bill eram din nou în termeni relativ buni cu Jenny, cel puțin stăteam iarăși de vorbă, dar nu mai era ca înainte, și, cînd am încercat să-i oferim cîteva sfaturi, ea a crezut că de fapt nu încercam decît să-l criticăm pe Grant.

— Acum un an, continuă povestea Bill, lui Rory i s-a oferit rolul principal într-un film pilot pentru un nou serial TV, și parcă dintr-o dată lucrurile dintre ei au început să meargă tot mai rău. El lucra — ea nu. El pleca de acasă la cinci și jumătate în fiecare dimineață și ajungea înapoi la ora opt seara. Și atunci nu mai voia decît ceva de mîncare, să repete scenele de a doua zi, și la ora nouă să fie în pat ca să doarmă. Jenny era singură — dar nu era vina lui. Ea doar știa foarte bine ce program urma să îl aștepte imediat ce ar fi primit vreun rol și, pentru Dumnezeu, doar pentru asta se și străduise atîta cu el. Dar acum, că obținuse ceea ce dorise, pentru ea a devenit din ce în ce mai greu. Au început certurile. Iar el a început s-o acuze. Bill își mai aprinse o țigară de la mucusul celeilalte pe care o fumase pînă atunci. Ascultați, fetelor, Rory era în general un băiat bun. Desigur, a acceptat tot ce i-a oferit ea, și de ce nu? Dar n-a fost ca Fields, n-a fost omul care s-o exploateze. Bill ridică din umeri. Certurile au devenit o obișnuință de fiecare noapte, iar încordarea a început să se vadă la ceea ce lucra și, cînd serialul a fost cumpărat de o rețea, Rory și-a dat seama că trebuia să ia anumite măsuri — în fond avea în față o carieră promițătoare. S-au despărțit acum șase luni.

Paris își alege cuvintele cu multă grijă:

— Încerci să ne spui că Jenny a avut un motiv cît se poate de întemeiat ca să-și ia singură viața? Asta este? Că a fost atît de supărată că a părăsit-o?

— Să nu crezi așa ceva! Jenny era o luptătoare. Nu cunosc nici un bărbat care să se fi putut măsura cu ea. Jenny nu s-ar fi omorît pentru unul ca Rory Grant!

— Este doar o părere, întrebă cu amărăciune Paris, sau ai anumite dovezi?

— Nimeni nu are nici o dovadă, îi răspunse Stan. Jenny rămăsese aceeași femeie încîntătoare. Ar fi putut avea orice alt bărbat, chiar s-ar fi putut căsători dacă și-ar fi dorit.

— Dar niciodată n-a dorit așa ceva. India își sprijini capul de pernele moi ale canapelei. Ea mi-a spus că singurul bărbat cu care s-ar fi măritat a fost doar tatăl meu. Cred că l-a iubit mereu.

— Ascultați-mă bine, fetelor, le zise Stan verificîndu-și discret *Rolex*-ul de aur; timpul fugea cu repeziciune și el trebuia să fie la unsprezece și jumătate la club, pentru o partidă de golf, nu are nici un rost să discutăm iarăși despre toate astea. Eu personal cred că totul n-a fost decît un simplu accident și nici nu cred că mersul cu mașina dimineața la ora patru era ceva atît de neobișnuit pentru un om ca Jenny, făcea zi din noapte ori de cîte ori dorea asta.

Îi aruncă o privire speriată Venetiei care admira strălucirea soarelui pe întinderea albastră a oceanului. N-avea de gînd să facă vreo nebunie, nu-i așa?

— Știți cît de imprevizibilă era Jenny... Își drese iarăși glasul, scoțînd din servietă un teanc de hîrtii. Acum cred că este cazul să trecem la afaceri, deși nu prea văd ce am avea de discutat despre asta. Îmi pare rău că trebuie să vă spun că în ultimii cîțiva ani mama voastră împreună cu „sfătuitoarii” ei au reușit să arunce pe fereastră o mare parte din avere. Noi credem că și Fields a reușit cumva să-și

burdușească bine buzunarele cu banii ei, deși n-avem nici o dovadă concretă despre așa ceva; prin asta vreau să spun nici o dovadă care să reziste în fața vreunei instanțe. Oricum, majoritatea banilor au fost pierduți în investiții proaste și afaceri ciudate cu proprietăți. Cum de-a putut cineva să piardă bani în afacerile cu proprietăți, în orașul ăsta mai ales, să depășește, dar se pare că Jenny a reușit și performanța asta. A plătit maximum de preț pentru niște terenuri despre care a fost greșit informată că vor crește ca valoare odată cu noile șosele și noile construcții. Cineva și-a bătut joc de ea. Oricum locul în care a cumpărat ea a fost exact în direcția opusă terenurilor pe care urmau să se construiască noile așezări sau șosele: Silicon Valley, de exemplu, deține terenuri cam la cincizeci de mile depărtare. A plasat bani în terenuri costisitoare pe marginea lacului crezînd că va câștiga o avere din asta, vînzînd apoi terenurile pentru cei care doreau să-și construiască case pe lîngă Mammoth Lake. Probabil că ea a fost singura care n-a auzit că acolo au fost o serie întreagă de cutremure și că terenurile ei erau exact deasupra unei falii; acolo nimeni n-o să cumpere vreodată teren pentru casă. Mereu aceeași poveste. A speculat pe piața bunurilor de larg consum și chiar și cei mai experimentați oameni își pot pierde și cămășile de pe ei la acest gen de afacere. Mama voastră a jucat sperînd la profituri mari și a pierdut .

Stan își înălță capul din hîrtii.

— Fetelor, ce altceva aș mai putea să adaug? Ridică din umeri. Este totul aici ca să puteți vedea cu ochii voștri.

Trei perechi de ochi uimiți îi întîlniră pe ai lui, iar el se grăbi să-și coboare iarăși privirea spre hîrțile pe care le ținea în mînă.

— Nu e adevărat! Nu poate fi adevărat! Începu să se vaite Paris. Nu putea suporta, pur și simplu nu putea

suporta așa ceva... nu mai voia să audă ceea ce bănuia că îi va mai spune avocatul.

Dar cea care pronunța următoarele cuvinte a fost Venetia:

— Dar a muncit din greu toată viața ei, nu putea pierde chiar toți banii!

Stan îi aruncă o privire lui Bill Kaufmann care însă îl evită și începu să privească spre nemărginirea oceanului. Era al dracului de uimitor cât de fascinantă părea priveliștea aceea pe ziua de azi, se gândi cu amărăciune Stan.

— Stan, mama mea era o femeie foarte bogată, îi spuse India încercînd din răspuțuri să-și păstreze calmul și să discute ca o femeie de afaceri. Sînt sigură că măcar o parte din banii ei fuseseră investiți în afaceri sigure și proprietăți de valoare, nu-i așa? Casa asta, de exemplu, ar trebui să reprezinte o sumă considerabilă, acum.

— Mama voastră a cumpărat casa asta cu douăzeci de ani în urmă pentru șaptezeci de mii de dolari. După cum a crescut valoarea proprietăților din Los Angeles în ultimii ani, acum ea valorează cam patru milioane de dolari.

Paris se simți cuprinsă deodată de un sentiment de ușurare; desigur mai rămăsese și casa, și cea de pe North Canyon Drive din Beverly Hills.

— Slavă Domnului! exclamă ea. Am crezut că aveai de gînd să ne spui că totul s-a dus naibii.

Stan își dresе glasul din nou.

— Casa asta a fost ipotecată de Jenny acum trei ani și anul trecut a mai făcut încă o ipotecă asupra ei. Îmi pare rău, Paris, dar casa asta aparține de fapt lui *First National and City Bank*. Și aceeași poveste se întîmplă și cu casa din Beverly Hills.

Lacrimile se adunară în genele lui Paris și trăsăturile parcă i se adînciră și i se întunecară și mai mult.

— Poate că ar fi mai bine dacă ne-ai spune exact cu ce am rămas, sugerează India. Atunci cel puțin o să știm precis cum stăm.

Stan puse la loc hîrțile și le gratula cu cea mai luxoasă privire a sa, pe care o flutura și în sala de judecată ca să-și exprime simpatia.

— Foarte bine, fetelor. Asta este. Casele și ceea ce conțin vor trebui vîndute pentru a restitui băncii banii și pentru a plăti restul datoriilor rămase restante. Restul investițiilor lui Jenny n-au absolut nici o valoare. Ceea ce a mai rămas intact este o poliță de asigurare pe care Jenny și-a făcut-o pe cînd avea doar șaptesprezece ani. Poate că pe vremea aceea mamei voastre i s-a părut că înseamnă o mare grămadă de bani... Oricum suma totală se ridică la zece mii de dolari.

— Zece mii!

India ignoră strigătul de oroare al lui Paris. Ridicîndu-se de pe canapea începu să se plimbe de colo-colo; i se părea mai ușor să facă față greutăților stînd în picioare; era evident că cineva trebuia să înfrunte direct aceste știri, și cum Venetia părea înțepenită în tăcere, iar Paris părea să fie la marginea isteriei, era mai bine ca ea să fie aceea.

— Înțeleg. Dar cum rămîne cu mașinile — *Rolls*-ul și... își aminti în ultima clipă că *Mercedes*-ul fusese zdrobit... și bijuteriile? Jenny avea atîtea piese frumoase.

— Mi-e teamă că tot ce-a mai rămas va trebui dat; a împrumutat atîția bani, știți, anul trecut. Și acum, că ea a murit, creditorii au devenit foarte nervoși și nerăbdători.

— Dacă măcar am fi știut, spusese Venetia revenindu-și parcă din transa în care se aflate pînă atunci, poate că am fi putut s-o ajutăm. De ce nu ne-a spus nimeni nimic? Tu, Bill, tu ai știut!

— Ba... n-am știut deloc, pisicuțo! Jur că n-am știut. Știam că ea și cu amicul ei speculau pe piața proprietăților,

dar cine n-o făcea? Vă dau cuvîntul de onoare că habar n-am avut de cît de mult s-a întins peste posibilități.

— N-a spus nimănui. Stan Reubin începu iarăși să se plimbe prin fața lor ca și cum ar fi fost în timpul unui proces, căutînd o breșă în pledoaria apărării. Asta aparține deja trecutului, fetelor, trebuie să vă împăcați cu ideea asta. Jenny v-a lăsat exact zece mii de dolari. Se opri și se întoarse cu fața spre ele, cu mîinile duse la spate, și cu sprîncenele ridicate în semn de bunăvoință. Oricum, nu trebuie să vă faceți griji cu datoriile ei. Bani sînt destul de rari anul ăsta cu impozitele suplimentare și cu cheltuielile mari, dar eu și cu Bill am căzut de acord să renunțăm la orice bani ne-a datorat nouă Jenny. Și, natural, nici un fel de plată pentru serviciile mele.

Se îndreptă spre cealaltă parte a camerei, după care se întoarse pe călcîie și le zîmbi.

— În zilele astea nu-i deloc ușor să pui mîna pe ceva bani gheață, dar dacă aveți nevoie de cîteva sute, vom vedea ce vom putea face.

Paris era sigură că nimeni de pe pămînt nu va ști ce efort o costase să-și păstreze o voce calmă, un ton cît mai egal, atunci cînd de fapt ea ar fi vrut să-l omoare pe Stan Reubin.

— Stan, Bill, apreciem oferta voastră ca prieteni vechi ai mamei noastre. Dar vedeți voi, Jenny ne-a dat tot ce-a crezut ea de cuviință că avem nevoie. Cu mult timp în urmă a hotărît că trebuie să ne descurcăm singure, exact la fel cum s-a descurcat și ea. Asta a fost ceea ce a vrut și toate trei ne vom supune dorințelor ei.

Îi privi cu răceală pe cei doi bărbați care se considerau vechi prieteni ai mamei ei, dar care, și ea știa foarte bine, făcuseră niște sume uriașe datorită talentului și muncii ei.

— Cei zece mii de dolari vor fi mai mult decît suficienți pentru noi.

Paris nu-și dădu seama dacă se așezase ea singură sau picioarele i se tăiaseră pur și simplu. Tot ce știa era că n-o dezamăgise pe Jenny și de data asta. Își salvase mîndria — și pe a mamei sale.

— Asta a fost ceea ce a dorit ea, încuviință și India. N-o să fie foarte diferit de modul nostru de viață de cînd am terminat cu școala. Noi toate am reușit într-un fel sau altul să ne cîștigăm existența.

— Absolut, confirmă Venetia. Ea terminase școala de numai doi ani și zîmbetul ei era poate ceva mai palid, dar hotărîrea ei era foarte fermă.

Stan băgă documentele înapoi în servietă, pregătindu-se de plecare. La naiba, trebuia să le admiri pe fete. Erau niște micuțe foarte dure. Stătuseră în camera aceea așteptîndu-se să audă că erau milionare și primiseră lovitura drept în față. Aveau în ele ceva din tăria lui Jenny Haven. Poate că pînă la urmă le-a crescut și le-a educat foarte bine. Oricum, el fusese eliberat din cîrlig.

— Mă întreb, spuse Paris cumva ezitantă, credeți că ar fi posibil ca fiecare dintre noi să-și aleagă ceva, doar un singur lucru de-al lui Jenny, ca să-l păstreze? Curtea de justiție, mă gîndesc, nu ar avea vreo obiecțiune dacă procedăm așa, nu? Vreau să spun, știu că totul trebuie vîndut, dar dacă am putea să cumpărăm cîte un lucru, ceva care să ne amintească de ea. Și le vom plăti din cei zece mii de dolari.

Asta era breșa mult așteptată! Stan răsuflă ușurat. Asta era calea de ieșire din toată povestea. Îi cam fusese teamă de zvonurile răutăcioase care se vor împrăștia prin ziare — toată lumea știuse că el și cu Bill fuseseră implicați cu Jenny timp de mulți ani. Era capabil să piardă cîteva bucățele, cîteva piese din inventarul ei personal și, în fond, era foarte corect și cinstit ca fetele să-și dorească cîte ceva din lucrurile mamei lor. Soția lui va fi prima care va sprijini

acest punct de vedere. — și o să spună tuturor celor din Beverly Hills, mai ales celor mai bîrfitori, cît de bun și de drăguț a fost Stan cu fetele.

— Alegeți ce doriți, le zise el mărinimos. Nu este deloc nevoie să plătiți. O să am eu grijă să fie șterse apoi din inventar.

— Dar dacă sînt creditorii care...?

— Vă rog. Stan avea pe față cel mai plăcut zîmbet al său pe care-l afișa și la tribunal. Luați-vă ce doriți. Lăsați-mă pe mine să mă ocup de detalii.

Venetia se îndreptă imediat spre portretul lui Jenny care era atîrnat chiar în partea dreaptă a căminului. Era Jenny la douăzeci și opt de ani, înaltă și suplă, îmbrăcată într-o rochie de seară de un albastru foarte pal, în păr cu diamante strălucitoare, și cu ochii aceia atît de albaștri și atît de asemănători cu ai ei. Toată viața ei, Venetia fusese încîntată de acel tablou. Artistul o văzuse pe Jenny în același fel în care o văzuse și ea, adevărata femeie de după fațada strălucitoare. Pe buze îi flutura un zîmbet ușor care parcă își bătea joc chiar de ea însăși și, chiar dacă fusese conștientă că juca rolul mării vedete care pozează pentru propriul portret, acolo mai era și un ușor aer de vulnerabilitate pe care Jenny rareori îngăduia să se vadă. Era un portret tandru, și Venetia considera că reușise s-o surprindă pe mama ei așa cum era.

Își trecu un deget peste tablou ca și cum ar fi vrut s-o atingă pe Jenny.

— Pentru mine, întotdeauna tabloul ăsta a însemnat foarte mult, spuse ea. N-am idee de cît de mult valorează...

— Ia-l, ia-l, o îndemnă Stan. Ți-am spus să nu-ți faci griji, este al tău. Ca piesă de artă n-ar fi valorat chiar așa de mult, deși poate că vreun studio ar fi plătit un preț destul de bun... Totuși, puștoaica îl voia, nu-i așa? Aprinse o

Romeo și Julieta, și se apucă să pufăie din trabuc, așteptînd.

— Nu știu dacă este bine să cer tocmai asta, începui India, pentru că, exact ca Vennie, nu am nici cea mai mică idee de cît valorează. Cred că este scump, dar pentru mine înseamnă foarte mult...

— Mda? Ce anume? o întrebă Bill.

— Îți mai amintești de inelul pe care-l purta întotdeauna? Rubinul? Tata i l-a dat în Kashmir cînd i-a spus că era însărcinată cu mine. A fost inelul lor de „logodnă”. N-am văzut-o niciodată fără el. Ochii ei triști, de un căprui închis îi întâlneau pe ai lui Stan. Aș vrea tare mult să-l păstrez, crezi că e posibil?

— Sigur. Desigur, India, este al tău. Stan vorbise repede înainte să se poată răzgîndi. Țsta era ceva mai scump decît îi convenea lui. Totuși, dacă mai ținea bine minte, rubinul ăla nu era chiar așa de prețios.

— Și, Paris? Tu ce-ai vrea? India își privea cu anxietate sora. Paris părea atît de palidă, încît îi era teamă să nu leșine.

— Jenny a venit să mă vadă cu vreo doi ani în urmă, le spuse Paris atît de încet, încît avea impresia că mai degrabă vorbea pentru ea. Era iarnă și vremea era rece și umedă, dar soarele strălucea. Jenny era înfășurată toată în blana asta, pe care o luase de la *Fende*, o blană de nurcă foarte mătăsoasă și cu o culoare ciudată, oliv. Arăta atît de pariziană cu ea și poate, pentru prima dată, am arătat ca mamă și fiică. Se întoarse să le privească pe surorile ei. Mi-ar face mare plăcere să am blana aceea.

— S-a făcut, îi răspunse Stan, bucuros că ieșise din toată afacerea cu bine, fără să-l coste prea mult; ar fi fost stînjenitor să-și ia cuvîntul înapoi. Ridicîndu-și servieta, deschise ușa. Așa. Dacă aveți nevoie de orice sfat, știți unde trebuie să veniți.

Paris se îndoia serios că vor avea nevoie.

Bill Kaufmann era foarte mulțumit de el însuși. Fusese mult mai ușor decît crezuse, fără lacrimi, fără reproșuri, fără agitație de prisos.

— Atunci totul a fost aranjat, le spuse el în timp ce ieșise deja în curte după Stan.

— Exact, Bill, confirmă India, totul a fost aranjat. Îi întinse haina. Ai uitat de asta.

Bill își aruncă haina peste un umăr și se îndreptă cu pași mari spre stradă.

— Bill, îți mulțumesc pentru tot. Acum ai grijă cum conduci, în mașina aia rapidă, îi strigă India.

Oare tonul ei avusese și o urmă de ironie? Desigur că nu. După tot ce făcuse pentru ele? Nimeni nu s-ar fi așteptat să facă mai mult de atît. Nici ele, nu?

— Ei bine, atunci cred că ne spunem la revedere. Stan își mută trabucul din mîna dreaptă în mîna stîngă, și strînse apoi mîna fiecărei fete. Poate că doamna Reubin și cu mine vom merge în primăvara viitoare la Paris. Îi cam place să se plimbe pe acolo, să mai facă niște cumpărături, știți voi. Auzi, Bill, care-i restaurantul ăla pe care-l tot laudai? *Lassere*? Ce părere ai de asta, Paris? Bun, nu? Ei bine, contăm pe tine să ne însoțești acolo, într-o seară, la cină. Ceva la care să te gîndești în viitor, nu? Și la fel și celelalte fete, dacă sînt prin oraș. Ar fi ca o adevărată reuniune de familie. Băgîndu-și trabucul uriaș iarăși în gură, se îndepărtă legănîndu-se spre Rolls-ul *Camargue* albastru, parcat chiar în fața *Porsche*-ului.

Bill Kaufmann le săruta pe fete pe obraji.

— De cîte ori veniți pe aici, le strigă el în timp ce se îndrepta spre mașină, dați-mi și mie de știre. Myrei i-ar plăcea la nebunie să stați puțin și cu ea... a fost foarte legată de Jenny.

Se strecură în spatele volanului, așteptînd nerăbdător ca Stan să pornească *Rolls*-ul. De ce dracu' nu se grăbea și el puțin? Slavă Domnului, îi dăduse drumul și putea pleca și el! Schimbă vitezele ascultînd cu plăcere torsul motorului care se ambala tot mai mult sub apăsarea piciorului său. Cel puțin nu ieșise la iveală că acum era impresarul lui Rory Grant și că Stan era avocatul lui... nu că ar fi fost ceva în neregulă cu asta. Bill își aprinse încă o țigară. Asta era afacerea!

Apăsă pe buton ca să coboare geamul de la fereastră, aplecîndu-se puțin în afară, gata să le zîmbească și să le facă semn cu mîna, dar poarta grea de lemn era deja închisă. Ce naiba, puteau să mai aștepte puțin, după cîte făcuse pentru ele.

India se aruncă pe canapera, lovind furioasă cu pumnii în perne.

— Ticăloșii! țipă ea. Nu sînt altceva decît o pereche de ticăloși.

— India! strigă Vennie șocată.

— Poți tu să te gîndești la un calificativ mai bun pentru ăștia doi? Ai măcar cea mai mică idee de cît de mulți bani au făcut ăștia de pe urma lui Jenny? E cu mult mai mult decît ceea ce ne-a rămas nouă, pot să te asigur de asta. Au fost angajați — plătiți — ca să aibă grijă de ea! Doamne, mi se face rău doar cînd mă gîndesc. Imediat ce lucrurile s-au înăsprit puțin au lăsat-o să se descurce de una singură. Oh, nu, Vennie, nu mai e nici o îndoială, sînt o pereche de gunoaie!

— Ei bine? întrebă Paris. Și acum ce-o să se întîmple? Rămînem aici să reconstituim ultimii ani ai lui Jenny cu toate problemele pe care le-a avut și s-o învinovățim că și-a pierdut toți banii?

— N-a fost vina ei, strigă Venetia sărind în apărarea mamei lor. Și-a cîștigat singură banii ăștia și avea tot dreptul să facă ce voia cu ei.

— Chiar așa, Vennie? Vocea lui Paris era încărcată cu amărăciune. Părinții au anumite responsabilități față de copiii lor, știi asta. Chiar dacă și-a dorit ca noi să reușim singure, cred că ar fi trebuit să ne acorde măcar un gînd înainte să fi făcut toate investițiile alea nebunești, mai ales că nu avem tați care să ne ajute la nevoie. Paris era foarte aproape de lacrimi, așa că își strînse mîinile, băgîndu-și unghiile adînc în carnea moale a palmelor. Se gîndi la Amedeo și la cît de disperată fusese să îl convingă să-i acorde ajutorul financiar, creditul lui. Oh, la naiba, strigă incapabilă să-și mai rețină resentimentele. De ce, de ce, de ce nu mi-a dat banii de care aveam nevoie? Eu eram o investiție mai puțin riscantă decît afacerile în care s-a băgat. Nu vedeți? A terminat toți banii cu toți puștanii ăia, în timp ce eu mă luptam...

Lacrimile i se revărsară pe obraji și ea și le șterse furioasă în timp ce India și Venetia o priveau neputincioase.

— Îmi pare rău, suspină Paris. Nu asta am vrut să spun, zău că nu. Scoase un șervețel din buzunar și își șterse ochii. Ai dreptate, Vennie. A cîștigat toți banii muncind din greu și avea dreptul să facă ce voia cu ei. A fost o proastă, asta-i tot, și singură și vulnerabilă. Și, adăugă ea tăcută, nimeni nu înțelege lucrul ăsta mai bine decît mine.

Venetia privea tăcută la întinderea nesfîrșită a oceanului și la ceața ușoară, portocalie, ce se zărea la orizont. O zi tipică pentru Hollywood. De fiecare dată cînd se întorcea în oraș își dădea seama precis de ce nu va putea niciodată să trăiască în el. Cerul albastru al Hollywood-ului și soarele strălucitor și viața ușoară ce

părea să se ducă acolo erau suprafața ce camufla stricăciunile și urîțeniile care trebuiau plătite afacerilor cu filme. Orașul închisese vulnerabilitatea între tentaculele sale luxoase într-un fel de gheară mortală, pînă cînd oamenii erau prinși în capcana valorilor lui false. Jenny se luptase din greu împotriva lui și își trimisese fetele cît mai departe de tentațiile lui, dar pînă la urmă se dăduse bătută; și pentru ea, Dumnezeu se mutase tot în Hollywood.

Venetia începu să tînjească dintr-o dată după străzile anonime, spălate de ploaie și de ceață ale Londrei, și după libertatea ce domnea în căminul familiei Lancaster. Deci, ce se va întîmpla în continuare? Ea una va fi în regulă; avea o diplomă și avea de gînd s-o folosească preparînd prînzuri gustoase directorilor din oraș, ocupîndu-se de petreceri și de serate. Kate Lancaster îi spusese că știa o agenție bună de care se putea folosi. Își închipui că și India va face ce făcuse și pînă atunci; lucrurile păreau să se prezinte bine în privința ei, cu excepția lui Fabrizio Paroli, desigur, dar asta făcea parte din joc. Paris urma să fie cea mai doborîită de această situație. Era complet singură. Și, din cîte știa Vennie, nu exista nici un bărbat în viața ei, nu avea decît ambiție, și, chiar cu talentul pe care-l avea, tot urma să fie o luptă dură, de lungă durată, ca să devină cunoscută printre creatorii de modă, acum că pînă și speranța că mama lor avea s-o ajute în cele din urmă dispăruse cu totul. Și nu erau decît zece mii de dolari pentru toate trei. Zece mii de dolari...

— Paris, spuse ea, scoțîndu-le pe surorile ei din amorțeală, vreau ca tu să iei și partea mea din cei zece mii de dolari. Poate că asta o să te ajute să-ți pui pe picioare colecția.

Ochii întunecați ai lui Paris străluciră din nou de speranță. Dar nu, nu putea face așa ceva.

— Este foarte drăguț din partea ta, Vennie, dar nu te pot lăsa să faci așa ceva. Probabil că într-o bună zi o să ai nevoie și tu de bani.

— Poți să iei și partea mea, interveni India. N-ai spus tu că ești o investiție mai bună decît au fost puștaniile lui Jenny? Tu ești singura din familie care ai talent, Paris, și toți cei zece mii de dolari ai lui Jenny vor sponsoriza prima colecție *Liniile Paris!*

Liniile Paris... zece mii... nu era tocmai de ajuns s-o faci așa cum se cuvenea, dar asta era tot ce aveau, și însemna cu mult mai mult decît nimic, ceea ce fusese tot ce avusese înainte. Oh, Doamne, erau minunate, surorile ei. Paris își trecu brațele în jurul umerilor lor, îmbrățișîndu-le recunoscătoare.

— Dar sînteți sigure?

— Sigur că da.

— Este o responsabilitate atît de mare — toți banii familiei!

Paris le privi cu nervozitate, părul negru și mătăsos încadrîndu-i fața palidă și îngrijorată. Și dacă nu era de ajuns de bună? Nu! Era bună, era sigură de asta. Dar atîtea lucruri puteau merge anapoda.

— Paris, nu-ți face probleme, îi spuse pe un ton liniștitor India, banii sînt toți ai tăi, fără nici un fel de fire agățate de ei. Dacă alegi să-i termini pe o viață de huzur, asta-i treaba ta, noi nu vrem să știm. Nici un fel de piedici, bine?

— Fără piedici, repetă Paris. O să le răsplătească, va avea succesul pe care știa că îl merita, și atunci va avea grijă ea de amîndouă, în felul în care ar fi trebuit s-o facă Jenny. N-o să regretați, le promise ea.

— Atunci, cred că e timpul să plecăm și noi. India le făcu semn celor două gărzi de corp care așteptau pe plajă, în fața casei, ocupîndu-se cu aruncatul pietrelor în valuri.

Făcură și ei semn cu mîna și începură să se îndrepte spre casă. Ei bine, remarcă cu un oftat, mergînd spre ușă, asta e. Se întoarse ca să mai arunce o ultimă privire camerei drăguțe. Canapelele albe erau mototolite pe locurile pe care stătuseră ele și scrumierele și paharele goale erau împrăștiate pe masă. Ferestrele mari încadrau doar oceanul gri-albăstrui și cerul fără nori. Ar fi bine să ne luăm adio de la ea, șopti.

Paris și Venetia aruncară camerei o ultimă privire încărcată de amintiri. Părea cumva diferită acum, că nu le mai aparținea, se gîndi Paris cu păreri de rău, poate puțin părăsită, puțin obosită — casa unui străin, așa cum ar privi o un eventual cumpărător.

— Nu pot suporta să intru în dormitorul lui Jenny, șopti Venetia.

— Nici eu. Paris întoarse spatele camerei.

— Mă întreb care Jenny era, le zise India încuind ușa în spatele lor, cea care a părăsit Beverly Hills ca să facă ultima călătorie spre Malibu Canyon? Îmi place să cred că era Jenny cea indiscretă și sexy, îndreptîndu-se spre o întîlnire cu vreun nou iubit.

— Nu. Era Jenny cea în dispoziție romantică, tînjind după priveliștea lunii pline deasupra oceanului. Venetia era sigură de asta.

Paris rămase tăcută. Sau, poate, cugetă ea în timp ce se îndepărtau tot mai mult de casă, era doar vedeta bătrînă cu o frumusețe ofilită a cărei carieră o luase deja în jos și a cărei viață dezorganizată nu mai avea nici un fel de viitor, cu excepția celui de pe fundul stîncos al lui Malibu Canyon.

Capitolul 5

Tînărul valet din parcare de pe Rodeo, care arăta ca și cum ar fi putut fi salvamarul șef al stației din Zuma Beach, luă cheile mașinii de la Rory Grant și îi zîmbi triumfător. Într-o bună zi, și el, putea ajunge la fel de celebru; și era foarte posibil, pentru că acela era Hollywood-ul.

Rory ieși pe stradă, verificîndu-și înfățișarea în vitrinele magazinului *Bijan* în timp ce trecea chiar pe lîngă ele. Arăta bine, în stilul american — sau mai degrabă californian — cu părul lui lung într-un fel „neglijent“, fals decolorat de soare, și ușor ondulat, tăiat în așa fel încît să-și poată trece o mîină „neglijentă“ prin el, gestul cunoscut de milioane de telespectatori; îmbrăcat cu o pereche de blugi tociți, teniși *Nike*, o cămașă de polo foarte scumpă, luată de la *Jerry Magnin*, și un pulover *Misoni* legat de mîneci în jurul umerilor.

Nu era tocmai sigur de pulover, știau suficient de mulți oameni că era de la *Misoni* și că era aproape indecent de scump. Oare n-ar fi fost mai bine să-și fi pus cămașa de cașmir albastru sau poate cămașa aceea de la *Armani*? Dar, ce naiba, puloverul ăla costase o grămadă de bani, mai mult decît cîștiga taică-său într-o lună, mai mult decît cîștigau foarte mulți oameni într-o lună. Își verifică iarăși înfățișarea în vitrine... Arăți bine, Rory, chiar foarte bine, exact ca o vedetă mare, așa cum și ești, aproape. Despre asta voia el să discute cu Bill.

Bill îl aștepta la o masă din *Cafe Rodeo*. Îl aștepta de douăzeci de minute și bănuia că Rory urma să-și facă apariția cam cu o jumătate de oră întîrziere; cam așa procedau toți atunci cînd ajungeau să aibă un anume

succes; după asta, rămînea doar de ghicit. Era binecunoscut faptul că, adesea, deveneau brusc politicoși și ușor manevrabili, dar era totuși ceva destul de rar.

— Ce mai faci, dragă Bill? Rory răspunsese diverselor saluturi ale celor așezați la alte mese și se așeză și el pe scaunul din fața lui Bill.

— Destul de bine. Urma să fie o plîngere, iar Bill o și vedea plutind prin fața ochilor. Auzise un ton de insatisfacție în salutul fără zîmbet pe care i-l adresase Rory.

— Salată, comandă Rory chelneriței care se apropiase de masa lor, avocado, creveți, și spune-le să mai adauge niște felii de pâine uscată, din grâu încolțit. Și *Perrier*. Încă de cînd Jenny îl pusese la dietă, scăzînd cele nouăzeci și ceva de kilograme cît avusese la început pînă la optzeci și cinci de kilograme de mușchi, Rory devenise foarte atent la ce anume mîncă.

Era mare păcat, cugetă Bill, că Rory nu era la fel de atent și cu ceea ce lua. Prizele perpetue nu erau pentru nasul unei mari vedete în devenire.

— Ar trebui să renunți la cocaină, Rory, îl sfătui el. Îți nenorocești coardele vocale.

— N-am venit aici ca să discutăm despre asta, izbucni Rory, verificînd încăperea ca să vadă cine cu cine era. Am venit aici ca să discutăm despre bani.

Deci asta era. Plîngeri la adresa salariului.

— Ce-i cu ei?

— Nu sînt destui, asta-i cu ei. Rory se juca cu micuța lingură de aur pe care o purta la gît pe un lăntîșor. Era singura lui bijuterie. Rory se hotărîse să nu-și cumpere un *Rolex* din cauză că toată lumea purta așa ceva, iar cei care nu-și puteau permite unul veritabil, își cumpărau cîte o copie ieftină. Încă aștepta să vadă care ceas urma să fie „la modă“ după aceea, în așa fel încît să fie printre primii.

Fata îi aduse salata și el o gratulă cu un zîmbet larg. Ca să vadă că avea niște dinți frumoși.

— Ascultă, Rory, ți-au mai mărit o dată salariul, acum primești treizeci de bătrîne pe episod. Suma asta nu e deloc de lepădat. Bill zîmbi gîndindu-se la lăcomia lui, însă Rory îl privea încruntat pe deasupra farfuriei cu salată.

— Nu este de ajuns. Eu sînt vedeta spectacolului, fără mine se duce totul naibii. Toate celelalte femei — femei, Bill — din celelalte seriale cîștigă mult mai mult decît mine.

Era adevărat, era vedeta serialului, numai că serialul era încă foarte nou. Toate celelalte — *Dynasty*, *Dallas* — țineau afișul de ani de zile.

— I-au cîștigat pe merit, Rory, ei toți și-au dat tributul la începuturi.

— Mda. Numai că eu nu intenționez să aștept atît de mult. Poți să le și spui, Bill, din partea mea, că nu mai apar la filmări în sezonul următor dacă nu primesc cel puțin cincizeci de mii la episod. Mesteca pîine uscată, dorindu-și să-i fi plăcut ceva mai mult gustul. Și vorbesc foarte serios, Bill.

Bill își păstră zîmbetul binevoitor pe față, deși pe dedesubt fierbea. După cîte făcuse, acum puștiul ăsta avea de gînd să strice tot jocul, doar pentru că nu mai putea aștepta și el puțin; se lăcomise mult prea devreme.

— Acum, ascultă-mă bine, Rory, îi zise el, luîndu-și sandvișul pe care-l ceruse, tot ce trebuie tu să faci este să stai potolit o vreme, să ai sub centură cîteva sezoane bune, și de abia atunci și compania o să se aștepte ca tu să ai pretenții la mai mulți bani. Și o să fie rezonabilă atunci cînd o să fie sigură că serialul are succes și poate continua. O să ajungi și tu la onorariul pe care-l obțin cei din *Dynasty*.

— Acum! spuse Rory. Fără așteptare!

Furia lui Bill începu să dea în clocot. Zîmbetul îi rămase însă la fel de blînd și se strădui ca și vocea să-i rămînă joasă și egală, în așa fel, încît nimeni de pe la mesele vecine să nu-și dea seama că un anumit lucru nu era deloc în regulă între ei.

— Mucos mic și cu gura mare. Zîmbi iarăși. O să faci exact așa cum îți spun eu. Să nu îndrăznești să-mi dai tu mie ordine, gîndindu-te că ești mare vedetă, pentru că știi foarte bine că nu ești pînă cînd nu spun și eu treaba asta.

Ochii căprui ai lui Rory scînteiau pe sub sprîncenele groase și blonde, iar mîna în care ținea furculița încărcată cu avocado i se opri la jumătatea drumului spre gură.

— Ce vrei să spui? Eu sînt tipul ăla care apare pe ecran — acum tu nu mai poți să faci nimic.

— Nu?

Rory își lăsa furculița în farfurie; știa cum să deosebească o amenințare dintr-un ton plăcut atunci cînd auzea una.

— Ar fi cuvîntul tău împotriva cuvîntului meu, îi zise el în defensivă.

— Cuvîntul meu, zise el, chemînd chelnerița să-i aducă nota de plată, și al lui Stan Reubin. Stan este unul dintre cei mai valoroși și mai respectați avocați ai noștri, Rory, doar știi asta, nu? Or să creadă toți ce ar spune el despre ultima noapte pe pămîntul ăsta petrecută de Jenny Haven.

Rory îl privea împietrit în timp ce Bill lăsa și un bacșiș de trei dolari pe masă.

— Așa că, Rory dragă, apucă-te serios de lucru. O să am grijă de tine foarte bine. Să nu-ți faci griji din cauza asta.

Bill se îndreptă spre ușă și Rory îl privi plecînd. La naiba, cugetă el stînjenit, oare episodul ăsta nu fusese

îngropat pentru totdeauna odată cu Jenny? Ce voise Bill să spună cu amenințările alea?

— Pot să vă mai servesc cu ceva, domnule Grant? Chelnerița îi zîmbea. Era destul de drăguțică. Îmi plac la nebunie lucrurile de la *Misoni*, îi zise ea atingîndu-i mîneca puloverului.

— Mulțumesc, îi zîmbi Rori. Știuse el că *Misoni* era un număr cîștigător.

Capitolul 6

Morgan McBain se plimba la ultimul nivel al imaculatului aeroport al Genevei, oprindu-se ici și colo ca să privească pe ferestre la zăpada care se tot cernea din înaltul cerului. Ninge neîntrerupt de trei ore și pătura groasă de omăt oprise tot traficul aerian, închizând aeroportul din Geneva — și pe el — pentru tot restul lumii. Avionul lui, cel care venea din Atena, fusese ultimul care mai reușise să aterizeze înainte de începerea furtunii și era imposibil de spus cît timp urma să se mai scurgă pînă cînd ninsoarea avea să se mai domolească puțin ca să permită plugurilor să curețe pistele și ca el să-și poată continua zborul spre Paris.

Sprijinit de un perete, supraveghe cozile nesfîrșite de la ghișee, curierii înnebuniți să traverseze holul aglomerat și grupurile de schiori iritați, pentru că în loc să se afle în cabanele lor de pe munte își iroseau timpul și banii într-un aeroport îngropat sub zăpadă. Fete drăguțe încălțate cu cizme de blană și costume de schi strălucitoare se îngrămădiseră la bar, iar Morgan fu bombardat cu zîmbete vesele și interesante atunci cînd sări peste bagaje și trecu printre grupurile adunate, ca să-și cumpere cea de-a treia ceașcă cu cafea de cînd se afla în aeroport. Ieșea în evidență din cauza costumului închis la culoare, costum de afaceri, și din cauza aerului reținut pe care-l afixa.

Oare cît timp a trecut de cînd n-am mai schiat? se întrebă, reamintindu-și de fiorul plăcut al mișcării fizice, de camaraderia ușoară dintre schiori și de farmecul vesel al cabanelor singuratice dintre vîrfurile munților acoperite de zăpadă. Trei, sau poate chiar patru ani?

Indiferent cît, fusese prea mult!

Descoperind un colț mai neaglomerat, sorbi din cafea, trăgînd cu urechea la trîncăneala celorlalți despre „sărituri mortale“ și „coborîri negre“, cine purta cei mai strîmți pantaloni de schi și era un sportiv îngrozitor de prost și de ce la Verbier se adunau cei mai buni tineri, cei mai buni schiori și cele mai frumoase fete. Schiorii ăștia sînt cu toții de vîrsta mea, cugetă el, șocat de faptul că automat își închipuise că era mult mai bătrîn decît toți ceilalți. Am douăzeci și cinci de ani și, ca și tatăl meu, îmi petrec viața în tranzit. Și nu e vorba doar de schi, cînd am avut ultima dată o vacanță adevărată? Sînt atît de implicat în întreprinderile *McBain*, încît nu mai am deloc timp pentru viața mea personală, cîteva zile aici, cîteva zile dincolo și asta-i tot!

Iahtul tatălui său, *Fiesta*, cel de o sută cincizeci de picioare lungime, era în clipa aceea ancorat în Carlisle Bay, în Barbados, cu un echipaj complet și fără pasageri. Fitz era la New York și spera să poată ajunge peste cîteva săptămîni, în plin sezon acolo, iar Morgan își petrecuse cu un an înainte cinci zile pe *Fiesta* în drum spre obișnuitele porturi mediteraneene de vară, navigînd între St. Tropez și Sardinia. Și așa fusese tot! Și mai vizitase hotelul lor din Bahamas ca să verifice felul în care fusese condus sau să discute despre extensiile structurale sau despre greșelile săvîrșite. Fusese atît de ocupat încercînd să devină indispensabil în imperiul tatălui său și încercase atîta să evite eticheta de „fiul șefului“ încît nu-și mai permisesese deloc și puțin timp ca să se relaxeze. De multe ori își petrecuse zilele în cîte o clădire goală de prin Kuwait sau pe la vreo rafinărie din Galveston, în loc să fi petrecut măcar o singură zi făcînd plajă sau coborînd o creastă înzăpezită.

Dacă nu era foarte atent, decise Morgan, lăsînd în jos ceașca de cafea, va deveni exact ca și tatăl său, mult prea

prins de interes în *McBain Corporation* ca să mai guste și din celelalte plăceri pe care viața i le putea oferi cu generozitate.

Îi zîmbi ca răspuns fetei în haina de schi de un albastru aprins și blugi. Avea un păr roșu parcă de nestăpînit și nasul obraznic înconjurat de pistrii, și un zîmbet teribil de tentant.

— Arăți ca un schior, îi zise ea măsurîndu-l cu privirea, începînd cu părul blond și umerii lați și terminînd cu vîrfurile picioarelor, dar nu ești deloc îmbrăcat ca unul dintre ei.

Morgan rînji.

— Îmi caut schiurile pe pantele din Vail și zăpada în Park City din Utah.

— Nici nu știi ce pierzi dacă nu schiezi în Elveția, îi replică ea, dar pun pariu că ești un coborîtor înfocat, așa-i?

— N-ai greșit prea mult. Sînt genul de schior aventuros.

— Sînt sigură că așa e, aventuros, vreau să spun. Își adună schiurile și sacoșa în care-și ținea clăparii, cercetîndu-l cu atenție. Nu era cu mult mai mare decît ea, dar dădea impresia de maturitate, ca și cum și-ar fi știut foarte bine locul pe care-l avea în lume și era foarte încrezător în posibilitățile lui. Era o calitate atrăgătoare și el era un tip atrăgător.

— Ești sigur că nu vrei să scapi de costumul ăsta de afaceri ca să vii cu mine?

Între ei se instalase un fel de atracție sexuală reciprocă. Ea era foarte drăguță și ar fi putut paria pînă la ultimul cent că și schia al naibii de bine.

— Și încotro te îndrepti?

— Verbier. Ăla-i locul în care se adună toți britanicii.

Toți britanicii... Se întrebă dintr-o dată dacă și Venetia tot acolo se ducea. Ciudat, mereu se gîndise la Venetia ca

la o englezoaică și cu toate astea și ea era la fel de americană cum era și el. Mă rog, aproape.

— Poate data viitoare. Oricum, mulțumesc pentru ofertă.

— Pentru puțin. Păcat, totuși, ne-am fi distrat de minune. Își dădu părul roșu după urechi și-și ridică schiurile pe umăr.

Morgan o privi cum se îndrepta spre grupul din care ieșise. Erau vreo duzină de tineri ce păreau foarte legați între ei. Un tânăr cu înfățișare athletică își puse un braț în jurul umerilor fetei și o introduse înapoi în mijlocul grupului. Erau foarte veseli, râdeau din orice și păreau surescitați, anticipând distracția pe care urmau s-o savureze pe pante și în cluburile schiorilor.

Morgan se întoarse spre bar și ceru un scotch. Era un călător experimentat și știa că nu era prea bine să bea atunci când zbura cu avionul, dar se simțise deodată lăsat deoparte și foarte singur. Și asta nu din cauză că în viața sa nu existau deloc femei... Le întâlnea la fiecare pas. În oricare oraș mergea, erau cel puțin o jumătate de duzină de fete frumoase pe care le putea suna, și vreo duzină de gazde frumoase, doritoare să-l invite la ele. Fusesse la balurile din Monaco și la galele de operă din New York. Jucase tenis cu actrițele la Los Angeles și scosese manechine din Paris la cine pe care ele le ignorau pur și simplu, în restaurante costisitoare, care păreau să aibă toate același soi de meniuri, și, mai mult decât ar fi dorit să-și amintească, luase mese singuratiche în apartamente singuratiche ale hotelurilor cu aer condiționat care puteau să fie și în Frankfurt, dar și în Abu Dhabi, din cauza anonimatului lor asemănător.

Putea să jure că grupurile acelea de schiori urmau să aibă parte de mai multă distracție în săptămîna care urma, decât avusese el în ultimii cinci ani.

Viața, decise Morgan terminînd scotch-ul, devenise cumplit de plictisitoare. Cu excepția Venetiei Haven. În cele trei luni de cînd o cunoștea, mereu își găsise tot felul de scuze și chiar făcuse ochuri pentru a putea petrece cîțva timp la Londra. Deseori nu reușise să rămînă decît o singură noapte în oraș, și asta însemnase și un început al zilei următoare înfiorător de devreme, dar ea merita toate aceste eforturi. O ducea mereu să cineze într-un restaurant micuț pe care-l știa ea și se ținuseră de mîină în lumina palidă a lumînărilor, iar el își dăduse seama că era incapabil să-și dezlipească privirea de la fața ei. Nu prea vedea asemănarea frapantă dintre ea și faimoasa ei mamă, poate pentru că Jenny fusese cu ceva mai mult de o generație în urma lui; ceea ce vedea el era o fată delicată, puțin osoasă, blondă, cu ochi care-și schimbau culoarea odată cu fiecare schimbare de expresie, aprinși și strălucitori atunci cînd era interesată, gri atunci cînd era obosită, și adînci, cu o tentă de violet, atunci cînd era mișcată de tandrețe.

Vennie era o fată hotărîtă să-și găsească independența, să se descurce de una singură în viață și, cu toate astea, era aceeași fată ale cărei buze tremuraseră sub ale lui atunci cînd 0 sărutase... și pînă acum asta fusese tot ce făcuse, o sărutase doar. Pentru că dacă se întîmpla ceva mai mult, cu o fată ca Vennie treaba devenea un fel de angajament, unul pe care nu era tocmai sigur că era pregătit să și-l asume. Știa că ei îi plăcea să fie cu el și nu cu fiul lui Fitz McBain. Vennie nu-i ceruse niciodată s-o ducă la cele mai scumpe restaurante sau cluburi; se simțea foarte bine în restaurantul micuț din vecinătate dacă și lui îi plăcea, unde luminile erau slabe, lista de vinuri surprinzător de bună și mîncarea o adevărată aventură.

Din difuzoarele mari se auzi un mesaj în franceză care anunța că toate cursele urmau să aibă întârzieri și mai mari, mesaj primit de schiori cu rîsete batjocoritoare și fluierături. Dintr-o dată Morgan se simți și mai singur în aeroportul aglomerat. Făcîndu-și loc cu greutate spre camera destinată VIP-ilor, închise ușa în spatele lui, acoperind scena aglomerată și zgomotoasă. O jumătate de duzină de bărbați își citeau ziarele sau se întinseseră confortabil pe canapelele din camera liniștită. Alți cîțiva își vedeau de hîrțile lor sau făceau conversație la un pahar de băutură. Un steward veni să le ofere ultimele informații despre furtună și despre întârzierile preconizate. Cel puțin încă două sau trei ore. Dacă domnul McBain dorea, îi putea închiria o cameră la hotel.

— Am să-ți spun ce anume aș vrea să fac, îi zise Morgan dîndu-i biletul de transbordare. Schimbă-mi cursa asta pe următoarea care pleacă spre Londra, te rog, și adu-mi și un telefon pentru o convorbire internațională.

Stewardul băgă telefonul în priză și i-l dădu, iar Morgan ridică receptorul și începu să formeze un număr. Se întreba dacă Venetiei îi plăcea să schieze.

Vîntul puternic se transformase într-un fel de lapoviță care înroșise obrajii Venetiei în timp ce-și croia cu greu drumul de la mașina parcată în stradă, așa cum era încărcată cu ustensilele de bucătărie și coșurile cu provizii. Ajungînd la adăpostul holului din blocul acela plin cu birouri, lăsă povara jos în fața ușilor ascensorului și se apucă să-și scuture zăpada și gheața din păr, uscîndu-l cu un capăt al fularului de lînă. Cînd apăsă pe butonul etajului zece se simți cuprinsă de căldură și de mirosul dezinfectanților folosiți în lift de femeile de serviciu. Îi trebuiseră două drumuri ca să-și aducă tot echipamentul din mașină și înghețase de tot. Cizmele/italienești de un gri

pal, foarte elegante, erau acoperite de noroiul străzii, le cumpărase doar cu o săptămînă înainte cînd muncise pentru trei prînzuri și două dineuri și se simțise foarte bogată, ceea ce, cugetă ea cu amărăciune, tocmai venea să-i dovedească că nu era cazul să-și cumpere obiecte de lux pe care nu și le putea permite sau că trebuia să devină mult mai practică în privința lor!

Ascensorul se opri și își ridică din nou coșurile grele, zîmbindu-i recepționerei instalate la biroul său de la etajul cu mochete gri al executivelor firmei *Blakemore și Honeywell*, specialiști în consultanță și management. Bruneta cu păr cîrlionțat dădu din cap indiferentă, văzîndu-și mai departe de unghiile lungi și roșii.

— Bucătăria e pe acolo, în jos pe coridor, în stînga ta.

Nu se oferi deloc s-o ajute și Venetia făcu iarăși două drumuri.

În fond, cugetă Venetia, inspectînd bucătăria, asta-i treaba mea și nu a ei. Dar, toate doamnele astea pe post de secretare se obișnuiseră s-o trateze de parcă ar fi fost femeia de serviciu și ele stăpînele casei! Directorii pentru care gătea erau de obicei destul de cumsecade, ori o observau și îi zîmbeau în semn de apreciere, sau își făceau un punct de onoare din a nu-i da nici un fel de atenție în timp ce-și mînceau prînzul și discutau despre afaceri. Indiferent de felul în care procedau, pentru Venetia era cam totuna, atîta timp cît le plăcea mîncarea și o plăteau, sau și mai bine, atunci cînd îi cereau, prin secretarele lor, evident, să gătească pentru mai multe întîlniri de prînz, de regulă cam o dată pe săptămînă; în felul acesta avea angajamente pentru un timp îndelungat și asta însemna că se putea baza pe niște cîștiguri frumoase în luna aceea.

Nu-i fusese deloc ușor să-și găsească de lucru, oricum nu după cum se așteptase ea. Școlile refuzau din prima

clipă o tânără doamnă cu diplomă de bucătar de lux și fiecare anunț din *The Times* atrăgea zeci de ofertanți care de cele mai multe ori aveau mult mai multă experiență decît Venetia. Prin familia Lancaster și prin propriul ei grup de prieteni reușise să-și mai găsească cîte ceva de lucru pe ici-pe colo, pregătind mîncare pentru vreun botez sau cîte o petrecere de aniversare, și, printr-o agenție, s-a aventurat chiar și pe la petrecerile de la sfîrșit de săptămîină, sau dineurile cu grad de urgență, cele de la care bucătarul angajat plecase în ultimul moment lăsîndu-i pe cei din casă într-o mare încurcătură.

De obicei Venetia nu-i învinovățea deloc. Atitudinea stăpînilor ei temporari era să se poarte cu ea ca și cum ar fi fost vreun fel de servitoare iritantă care ar fi trebuit să știe precis unde erau toate așezate într-o bucătărie străină pentru ea, și să se descurce la perfecție, repede și fără să-i deranjeze pe ei! Majoritatea femeilor erau sîcîitoare și greu de mulțumit. Bărbații însă o vedeau într-o lumină cu totul diferită, precum un accesoriu decorativ al bucătăriei, bun de privit în timp ce-și sorbeau ginul cu apa tonică și soțiile își făceau baia, ca apoi s-o ia cu un braț pe după umăr sau s-o ciupească de fund propunîndu-i o întîlnire pentru „o masă cu adevărat bună... să mai ieși și tu din bucătărie, ha, ha, și după aceea...”

Se părea că era un fel de hazard al profesiei ei care o deranja cumplit, deși pînă atunci reușise să-i țină pe toți la distanță, rămînînd în același timp și politicoasă pentru că avea atît de mare nevoie de bani. Dar ce satisfacție ar fi avut să plece pur și simplu lăsîndu-i să le explice apoi soților de ce dineurile lor erau ruinate!

Desfăcîndu-și coșurile, scoase la iveală un aspic delicat de ouă de prepeliță pe care îl aranjă pe un pat de salată proaspătă și îl garnisi cu felii de lămîie și migdale amare. Directorilor de vîrstă mijlocie pentru care gătea le

plăcea mîncarea simplă care să nu-i îngrașe prea tare și cu ingrediente de calitate, iar pulpa de miel pe care o acoperise cu un strat fin de muștar și mirodenii și pe care trebuia să o țină la cuptor pînă cînd devenea roz-maronie, era un pariu sigur. Și mereu încercase ca și deserturile să fie cît mai ușoare, un mereng de lămîie cu biscuiți subțiri și proaspeți, pe care-i făcuse chiar în aceeași dimineață, sau cîte o salată de fructe proaspete la care mai adăuga și diverse sortimente de brînză. Vinurile veneau direct din pivnițele directorilor, așa că nu mai era obligată să-și bată capul și cu ele; cu antreurile reci gata preparate și desertul de asemenea pregătît dinainte nu avea de copt decît felul principal și legumele. Dar și acestea fuseseră cumpărate cu o zi înainte și pregătite în acea dimineață în bucătăria familiei Lancaster, începînd cu ora șapte și jumătate. De regulă pe la ora zece era gata cu toate, deja împachetate în coșuri, pregătite de plecare. Atunci mai avea exact timpul necesar unui duș rapid și să se îmbrace în costumul de lucru, o fustă și o bluză simplă și evident șorțul în care se înfășura de două ori și îl lega în față. Apoi doar își încărca mașina și pleca la treabă.

După ce aprinse cuptorul și îl dădu la minimum, pregăti un ibric cu cafea. Douăsprezece. Cu puțin noroc, femeia care aranja mesele și spăla apoi vasele trebuia să sosească în scurt timp; însă pînă atunci era preferabil să se aranjeze și ea puțin.

Venetia se grăbi iarăși pe coridor în căutarea toaletei pentru doamne, găsind-o fără ajutorul indifferentei recepționere, care părea ocupată cu o convorbire telefonică destul de interesantă, dacă judeca după expresia feței. Oglinda îi arată că nu era chiar atît de rătăcită, părul și cizmele i se uscaseră și cu puțin noroc va arăta și îngrijită și eficientă. Legîndu-și la spate părul blond cu o panglică bleu începu să-și caute rujul prin poșetă.

Vederea lui Morgan era pusă în buzunărelul în care o pusese în acea dimineață. O cămilă neajutorată o privea apatică dintr-un dreptunghi al deșertului Abu Dhabi, și, cu un zîmbet, reciti mesajul lui Morgan înscris pe spate: „*De încredere, eficientă, cu cost redus, ecologică... cine mai are nevoie de mașină? Mi-e dor de tine.*”

Își luase obiceiul să-i trimită cîte o vedere din fiecare loc nou în care pleca, scrisă pe spate în grabă cu un: „*Aș vrea să fii și tu aici*” sau cîteodată: „*Cu dragoste și sărutări*”. De cele cîteva ori cînd se întîlniseră, de două luni de cînd se întorsese din California, începuse să-l placă pe Morgan McBain din ce în ce mai mult. Putea discuta cu el atît de liber, iar el îi asculta problemele și necazurile și îi puneă întrebările potrivite — genul de întrebări la care putea să-i dea răspunsurile cele mai potrivite pentru situația ei. Și, pe deasupra, mai trebuia să admită că se simțea foarte bine la brațul unui bărbat atît de atrăgător; și le și observa pe celelalte fete cum se uitau după el. Kate Lancaster credea că era de-a dreptul amețitor! Morgan parcă exulta de puterea aceea specifică americanilor, de încredere în sine, cel puțin ea avea sentimentul că el se putea descurca în absolut orice fel de situație, tot așa cum se descurcase și în noaptea aceea îngrozitoare din urmă cu trei luni. Desigur, le era profund recunoscătoare și lui Morgan și tatălui său pentru tot ce făcuseră pentru ele.

Și îi plăcea atunci cînd el o săruta. De fapt, îi plăcea chiar foarte mult și bănuia că și lui îi plăcea. Și atunci de ce o săruta doar și nu mergea și mai departe? N-o găsea destul de atrăgătoare? Poate că avea ceva care îl făcea să se stăpînească. Venetia privi din nou la propria imagine din oglinda mare de la toaleta doamnelor, care o alungea parcă și mai mult și o subția pînă aproape de dispariție. Era destul de drăguță, știa că așa era, dar cîteodată, în sinea ei, nu se simțea foarte sigură de înfățișarea pe care o

avea. Și Morgan nu mai sugerase și altceva în plus față de sărutări...

Oh, Doamne, ia uitate ce târziu se făcuse! Băgînd vederea la loc în poșetă se grăbi să intre iarăși în bucătărie.

— Domnișoară, să știți că am aranjat masa, o întîmpină vocea veselă a chelneriței.

— Oh! Oh, desigur, mulțumesc mult de tot. Am făcut cafea, dacă te tentează o ceașcă. Venetia băgă friptura în cuptor și trînti ușa.

— Mulțumesc, domnișoară. Femeia aceea plăcută, de vîrstă mijlocie, cu un pronunțat accent cockney, se servi cu o cană cu cafea și o privi pe Venetia cu atenție. Îți cunosc fața, continuă ea. Semeni foarte mult cu o femeie pe care am văzut-o la televizor.

— Poate. Venetia îi zîmbi și se apucă să aranjeze legumele.

— Acum știu! Semeni cu vedeta aia, tipa care s-a omorît la Hollywood cu cîteva luni în urmă, Jenny. Și ea, tare frumușică a fost la viața ei. Pe cînd eram încă fată, tare mult îmi doream să semăn cu ea. Stai puțin... dar nu, nu se poate, nu poți să stai și să gătești prînzurile astea, vreau să spun nu poți fi fata lui Jenny Haven... dar te-am văzut totuși la televizor!

Venetia îi zîmbi timidă. Crezuse că odată încheiate și funeraliile, atenția presei se va întoarce spre următorul scandal sau poveste de amor, dar reporterii practic înconjuraseră casa familiei Lancaster săptămîni întregi și reușiseră s-o fotografieze de cîteva ori cînd ieșise după cumpărături sau cînd scosese cîinii la plimbare. Avusese chiar cîteva cereri pentru interviuri și i se oferiseră sume mari de bani de la două reviste rivale pentru a spune „adevărata poveste“, pe care, desigur, le-a ignorat. Fusese chiar și o mențiune în coloana lui Nigel Dumpster din *Mail*

cu o fotografie neclară cu ea și cu Morgan în timp ce se urcau într-un taxi.

— Păi, eu n-am crezut niciodată că te voi întâlni tocmai aici gătind prânzul pentru toți umflații ăștia! Fața femeii se luminează parcă dintr-o dată, înțelegînd ceva anume. Atunci asta era cu telefonul ăla! Samantha de la recepție spunea că americanul ăla bogat, McBain, a fost la telefon, suna dintr-o țară străină și întreba de Venetia Haven. Așa că evident Domnișoara Deșteptăciune de dincolo i-a spus că nu lucrează nimeni cu numele ăsta aici. Oh, și era toată numai zîmbete și miere. El pe tine te-a căutat, scumpo. Mai bine te-ai duce și ai întreba-o. Cred că a spus că o să mai sune încă o dată pentru că era sigur că trebuia să apară. Își sorbi cafeaua și îi zîmbi Venetiei, încîntată că putuse să-i aducă niște vești bune, și știa precis că erau bune numai după cum luceau ochii fetei. Tare drăguță mai era, exact cu maică-sa.

Morgan? Morgan o căutase tocmai aici?

— Dar de unde a știut...?

Chiar în timp ce pronunța acele cuvinte își dădu seama cît de prostească fusese întrebarea; desigur, Morgan sunase acasă și cei de acolo îi dăduseră numărul la care o putea găsi. Probabil că era ceva urgent dacă el nu mai putuse aștepta s-o caute atunci cînd ajungea acasă.

— Îți mulțumesc, îți mulțumesc mult de tot, îi spuse ea îndreptîndu-se spre ușă. Oh, poți să păzești tu puțin mielul din cuptor pentru mine? Nu o să întîrzii.

Samantha de la recepție, care își sorbea laptele rozaliu plin de proteine, și care reprezenta masa ei de prînz, o privi pe Venetia cu o suspiciune rece.

— Pentru tine? Vocea ei avea un ton arțagos; în mod evident fata greșea. McBain-ii din lumea asta nu dădeau

telefoane urgente tocmai de la Geneva bucătăreselor de ocazie.

— Eu sînt Venetia Haven. Nu a întregat de mine?

Privirea Samantha o măsură pe Venetia din cap pînă-n picioare pentru prima dată. Dumnezeu, desigur. Era acea fată Haven, de ce n-o observase de la bun început? Telefonul sună din nou, animînd biroul adormit, iar ea răspunse automat.

— *Blakemore și Honeywell*. Oh, da, domnule McBain. Da, ați avut perfectă dreptate, domnule McBain. Este chiar aici, v-o dau imediat. Înminîndu-i receptorul Venetiei, continuă să soarbă din lapte, prefăcîndu-se că nu ascultă.

— Morgan? Venetia își puse receptorul sub bărbie, vorbind aproape în șoaptă. Da, da, sigur că mă bucur că m-ai sunat, dar de ce aici? Este ceva urgent? Este? Da, sigur că schiez... Cînd? Oh, Morgan, sună atît de îmbietor, dar nu sînt sigură că pot... ești prins în zăpadă — ce romantic! Da, sigur că mi-ar plăcea să fiu cu tine, dar am și de lucru, Morgan... Oh, bine, poate că aș putea...

Rîsul ei sparse tăcerea din birou și Samantha o privi cu invidie.

— Bine atunci, vorbim despre asta după ce ajungi aici... și o să mă convingi pînă la urmă? Rîse din nou. O.K. Aștept telefonul tău... da... și eu... Pa!

Venetia puse receptorul la loc și o porni voioasă în direcția bucătăriei, urmărită de privirea invidioasă a Samantha.

Rolls-ul trimis după el de la *Palace Hotel*, îi hurduca pe străzile acoperite de zăpadă din St. Moritz, și apoi în sus, pe serpentinele ce duceau spre o clădire impunătoare care Venetiei i se părea că seamănă mai mult cu un castel care tot creștea în dimensiuni. Directorul îi aștepta în ușă ca să-i

poată întâmpina personal și să-i asigure că oamenii din subordinea sa aveau să vegheze să aibă tot confortul dorit.

— Zăpada este bună, îi informă el, și încă va mai ninge, prea mult probabil. Dar dacă rămânem înzăpeziți, domnișoara va avea destule lucruri de făcut în hotelul nostru. Puteți patina pe patinoarul hotelului, puteți înota în piscina cu apă încălzită, puteți face exerciții în camera specială, puteți chiar să jucați tenis, bridge, să dansați, poate chiar să faceți niște cumpărături...

— Las-o baltă, rîse Morgan, domnișoara va urca pe munte și apoi va coborî cît de repede va fi în stare. Am pus pariu pe zece lire că o s-o întrec, o să fiu cel mai bun în cinci ture.

— Dar ceea ce nu ți-am spus, îl informă Venetia în timp ce se îndreptau spre ascensor, este că am schiat pentru prima dată cînd am împlinit trei ani. Am venit aici cu mama care era o adevărată atletă. Era un schior desăvîrșit și a avut grijă să fiu educată de cei mai buni instructori. Chiar dacă mă întreci la viteză, Morgan McBain — și nu pot să admit că așa se va întîmpla — nu mă vei întrece deloc din punct de vedere al stilului.

— Probabil că ai dreptate, îi replică el zîmbind. Instructajul meu a constat într-o jumătate de oră petrecută cu tatăl meu care mi-a arătat doar mișcărilor de bază. După care m-a urcat într-un scaun care m-a dus în vîrfurile pantei și mi-a spus doar: „Urmează-mă“. Așa că n-am avut de ales, dacă voiam să cobor de pe muntele ăla afurisit, trebuia să mă țin după el. Deci, am plecat. Și mi-a plăcut la nebunie, chiar dacă am căzut de vreo zece ori. Tata nu m-a ajutat deloc, doar mă mai aștepta la vreo cotitură și îmi dădea cîteva instrucțiuni. Și asta a fost tot.

În timp ce-l urmau pe director pe hol, Venetia își imagina băiețelul speriat și singur în vîrfurile pantei albe; probabil că pentru el părase atît de mare.

— Pare un tată foarte dur, comentă ea.

— Așa a și fost — și încă este. Dar este cel mai bun. M-a crescut de unul singur, fără nici o mamă prin preajmă, și a făcut-o cum s-a priceput el mai bine. Morgan zîmbi aducerii aminte. Era hotărît ca fiul lui să nu fie crescut în puf, banii erau doar pentru mîncare bună și o educație corespunzătoare, dar nu pentru a deveni un alintat.

Venetia în sinea ei îl considera pe Fitz McBain un fel de tiran bătrîn și foarte dur, dar își păstră această părere doar pentru ea.

— Camera dumneavoastră, domnișoară. Directorul îi deschise ușa invitînd-o galant înăuntru.

Era spațioasă, însorită și plină de flori. Două paturi de o persoană așteptau parcă alegerea ei, iar ea își mută întrebătoare privirea spre Morgan.

— Camera mea este chiar alături, îi explică el. Îți dau doar cincisprezece minute să-ți pui echipamentul, după care pornim, bine?

— Prînzul se servește la restaurant, domnule, sugerează directorul, urmîndu-l pe Morgan spre ușă.

Venetia rîse atunci cînd auzi răspunsul lui.

— Prînz? Nu-i timp pentru așa ceva, o să mîncăm ceva la vreo cafenea de pe drum.

Cînd Morgan voia ceva, atunci trebuia să întreprindă totul imediat! Sosise cu un avion la Londra, o convinsese să renunțe la toate angajamentele și o adusese în Elveția cu următoarea cursă de la Londra. Vennie privi paturile gemene cu un fior de aprehensiune. Desigur că se așteptase să aibă propria ei cameră — Morgan n-ar fi fost niciodată atît de neinspirat încît să rezerve o singură cameră pentru amîndoi, și nici atît de indiscret — oricum lucrurile între ei n-ajunseseră încă la acest punct. Încă. Se așeză pe marginea unui pat, își scoase cizmele și pantalonii și-și trase o pereche de pantaloni de lînă, colanți,

și o cămașă de bumbac cu guler înalt, și pe deasupra costumul de schi. Apoi își puse cizmele îmblănite, își puse și o căciulă, își pescui mănușile și se îndreptă spre ușă. Morgan era chiar în fața ei, cu o mînă ridicată, gata să bată.

— Te-am întrecut, îi zise el triumfător. Prima rundă este a mea.

— Eu credeam că întrecerea se desfășoară pe pîrtie, se plînsese Venetia.

— Așa e, așa e... dar ai grijă, domnișoară Venetia Haven, o preveni el. Te așteaptă vremuri grele!

Venetia uitase cît de plăcut putea să fie. Începură cu o pîrtie ușoară, doar cît să-și obișnuiască picioarele cu schiurile, după cum îi spusese Morgan, deși, în sinea ei, credea că Morgan era doar drăguț cu ea, dîndu-i posibilitatea să se retragă fără să mai încerce pantele cu adevărat dificile dacă simțea că nu era capabilă de așa ceva. Și era foarte posibil, cugetă ea în timp ce-și desfăcea schiurile de pe bocanci și și le așeza pe umăr; genunchii deja îi tremurau din cauza încordării neobișnuite. Dar fusese cu adevărat superb; zăpada era perfectă, cerul albastru doar cu niște nori albi și pufoși undeva departe de orizont și soarele fierbinte. Numai că ea era deja la poalele pîrtiei și-l aștepta încă pe Morgan, care luase vreo două căzături cînd începuse cursa și ca atare rămăsese cu mult în urma ei. Îl întrecuse cu cel puțin trei minute, calculă ea în timp ce el executa o întoarcere bruscă, oprindu-se apoi lîngă ea.

— M-ai întrecut cu adevărat și pe cinstite. Zîmbi. Ce naiba, Vennie, nu te-am crezut atunci cînd mi-ai spus că ești destul de bună. Ești nemaipomenită. Asta înseamnă că m-am împăunat degeaba.

— Bineînțeles că asta ai făcut, îl luă în rîs Vennie, și învinsul îi cumpără vin fierț și un sandviș cîștigătorului, nu?

Morgan inspire o dată, adînc.

— Nici măcar nu știi în ce te-ai băgat. Își luă schiurile pe umăr și cu celălalt braț o luă pe după umeri, îndreptîndu-se spre cafeneaua cu terasa aglomerată cu vedere spre vale. S-ar putea să regreți pînă la sfîrșitul săptămînii, Vennie Haven. O să te coste!

Soarele strălucea pe zăpadă într-un milion de prisme în timp ce ei stăteau pe terasă, încălziți de razele lui și de vinul fierț, și întăriți de sandvișurile cu șuncă delicioasă, privind mulțumiți scena din fața ochilor.

Era aproape perfect, se gîndi Morgan. Era în munți, ceea ce mereu îi plăcuse, într-o zi frumoasă parcă adusă special de Dumnezeu pentru ei, cu fata de care începuse să se îndrăgostească alături de el. Aruncă o privire spre profilul lui Vennie care sorbea tăcută din vin și privea spre valea care se întindea sub ei, ca într-o carte poștală ilustrată. Îi plăcea foarte mult curba delicată a profilului ei, umbra unei cute apărea și dispărea atunci cînd vorbea, dîndu-i un farmec deosebit, un farmec poate puțin asimetric atunci cînd zîmbea. Îi plăceau și ochii ei mari și albaștri, genele lungi și întoarse și parcă stropite cu aur, îi plăcea și felul în care-și strîngea părul blond și des într-o codiță de cal și felul în care arăta linia spatelui ei, fragilă chiar și în costumul greoi de schi. Și cu toate astea, nu era deloc fragilă. Venetia era puternică nu numai din punct de vedere fizic, dar și al caracterului. Știa cît de hotărîtă era să se descurce singură în toată acea aventură cu gătitul și își dori s-o poată ajuta în vreun fel; desigur trebuia să existe o cale prin care să facă totul mai ușor pentru ea, nu? Pentru că el avea sentimentul că nu avea de gînd să se dea bătută, pentru nimeni și nimic, încercînd să-și împlinească aspirațiile.

— Vrei să mai încercăm o dată? îl întrebă Vennie, punându-și căciulița de angora pe cap, un model care se potrivea perfect cu costumul de schi. Sînt gata să încerc o pîrtie dificilă dacă și tu ești pregătit.

— Atunci, hai să-i dăm drumul.

Bocănind pe terasa de lemn cu ghetetele lor greoaie, își luară schiurile proptite afară, în zăpadă, le puseră în picioare și se îndreptară spre lifturi. Să se țină de mîna în timp ce urcau pe muntele înșorit era ca și cum s-ar fi aflat în rai, cugetă Venetia fericită.

Zăpada care amenința în norii de la orizont începu să curgă din belșug în timp ce ei coborau pentru a cincea și ultima oară panta dificilă a muntelui, și, pînă să ajungă la *Palace*, se transformase deja într-un viscol de toată frumusețea.

— Am reușit, îi zise Morgan în timp ce restituia clăparii și schiurile magazinului de unde le închiriaseră, și pun pariu că mâine nu se va mai putea schia.

Venetia gemu întinzîndu-și puțin mușchii înțepeniți.

— Oh, nu sînt foarte sigură că îmi pasă... nu mă pot gîndi decît la o baie fierbinte și eventual după aia să dorm o săptămînă.

— Cred că o baie lungă și fierbinte o să-ți permit să faci, îi zise Morgan, dar după aia mergem să bem ceva la bar și apoi la o cină romantică în doi la lumina lumînărilor, și după aceea... Morgan o înconjură cu un braț, trăgînd-o mai aproape.

— Și după aceea? murmură ea, zîmbindu-i pe sub gene.

— Oh, puțin dans, cîteva sărutări... Gura lui Morgan se lipi cu fermitate de gura ei, încălzindu-i buzele reci în timp ce ea îi înconjura gîtul cu brațele.

— Ia uită-te la noi, sărutîndu-ne într-un magazin ca doi liceeni, zîmbi Morgan, și tu ești înghețată bocnă. Niciodată

n-am sărutat pe cineva cu asemenea buze reci. Haide, trebuie să te băgăm cît mai repede într-o baie fierbinte. Continuăm cu treaba asta ceva mai tîrziu.

Este atît de plăcut, se gîndi Vennie în timp ce se chinuia să țină pasul cu el, să fie cineva care să-ți poarte de grijă. Era atît de confortabil să fie împreună cu Morgan.

Vennie era îmbrăcată într-o rochie lungă, de lînă violet, cu guler înalt, cu umeri lați și mîneci lungi, prinsă în talie cu o centură de satin violet. Pe o altă fată rochia aceea ar fi arătat vulgară și stridentă, se gîndi Morgan, elegant el însuși în costumul de seară, dar pe trupul înalt și subțire al lui Vennie arăta absolut superbă. Erau un cuplu extraordinar de frumos într-un hotel plin de oameni frumoși, ce își întoarseră capetele după ei atunci cînd părăsiră căldura plăcută a căminului de la bar, îndreptîndu-se spre restaurant.

Revigorată de baia fierbinte și fortificată de cocktail-ul de șampanie, Vennie se simțea o altă femeie. Surescitarea parcă îi curgea prin vene, deși un altfel de surescitare decît cea experimentată pe pantele muntelui. Aceea fusese din cauza încordării și excitării sportive și a unei zile frumoase. Starea de acum era din cauză că era tînără și pentru că se simțea drăguță și pentru că era împreună cu Morgan.

Chelnerul îi așeză la o masă luminată doar de lumînări și Morgan își întinse o mînă peste fața de masă imaculată ca s-o poată prinde pe a ei.

— Ți-am spus cît de minunat arăți în lumina lumînărilor? o întrebă cu un zîmbet. Poate chiar mai bine decît pe pîrtii, deși trebuie să admit că e pe aproape!

— Și tu arăți la fel de bine, îi răspunse Vennie tachinîndu-l ușor. Lumina lumînărilor îți schimbă culoarea ochilor, dîndu-le o nuanță ca aceea a vinului de *Porto* de calitate.

— Aha, deci înapoi la mâncare și băutură. A fost un fel de apropo că ești moartă de foame? Morgan îi sărută degetele înainte să-i elibereze mîna.

— Bineînțeles. Nu m-ai lăsat să mănînc decît un amărît de sandviș în loc de o masă de prînz cum s-ar fi cuvenit, îi spuse Vennie, în timp ce citea cu un ochi de expert lunga listă a aperitivelor. Dumnezeule mare, cîte ai putea să-ți alegi.

Morgan o privea amuzat cum lua în considerare toate felurile, trecîndu-și un deget pe listă și murmurînd tot felul de comentarii.

— Morgan? Crezi că e în regulă dacă iau două aperitive și nici un fel principal? Toate astea sînt așa de bune... Pur și simplu trebuie să gust din melcii ăia și după aceea puțină șuncă de munte.

Morgan oftă exprimîndu-și un fals regret.

— Și fără nici un fel principal, atunci?

— Fără, îi răspunse ea cu fermitate.

— Slavă Domnului. Morgan zîmbi ușurat. Pentru tine poate că aș fi îndurat întregul supliciu, dar pentru nimeni altcineva în lume. Vennie, dacă vrei, poți să iei și trei aperitive, sau patru sau cinci.

— Două, mulțumesc, îi răspunse Venetia.

— Știi precis ce anume vrei, nu? Ochii li se întîlniră pe deasupra lumînărilor.

— Cîteodată, murmură Venetia, cîteodată chiar știu.

Mîncară surprinzător de puțin pentru doi oameni atît de înfometați, dar totul avusese un gust, după cum spusese și Vennie, „sublim“, iar după aceea începură să danseze după melodii lente, cu brațele strînse unul în jurul celuilalt, ea cu capul lipit de pieptul lui, unde, cugetă Morgan, ar fi trebuit să rămîină mereu. Pe la miezul nopții oboseala însă începu să dea semne tot mai vizibile și, în ciuda faptului că nu era deloc momentul potrivit, Venetia începu să caște.

— Îmi pare rău, se scuză ea imediat, dar sînt cumplit de obosită.

Morgan începu să rîdă.

— Păi, măcar nu e din plictiseală, îi zise, luînd-o de mîină și escortînd-o pînă la ascensor. Te-ai mai sărutat vreodată în lift? murmură el imediat ce ușile se închiseră în spatele lor.

— Niciodată, șopti ea veselă.

Însă de această dată sărutul fu foarte diferit, mai puțin tandru și mult mai posesiv. Și dură pînă cînd ușile se deschiseră iarăși la etajul lor, expunîndu-i îmbrățișați privirilor amuzate ale unui cuplu ce aștepta.

Roșind, Venetia se grăbi pe hol, ținîndu-l pe Morgan de mîină; nu se așteptase deloc să vadă pe cîineva, fusese pierdută pur și simplu în sărutul lui.

Se opriră în fața ușii ei, iar Morgan băgă cheia în broască, descuind-o. Se gîndi că arăta tare obosită; culorile sănătoase pe care le avusese în acea după-amiază în obraji dispăruseră, lăsîndu-i palizi și umbriți, dar cu toate astea Vennie era tare frumoasă. Nu putea suporta s-o lase singură.

— Vennie? Ochii ei îi întîlniră pe ai lui. Pot să intru pentru un sărut de noapte bună? Vreau să spun, doar nu vrem să fim prinși pe hol, nu? Scena cu ascensorul a fost destul de scandalosă.

Venetia îi zîmbi.

— Mi-ar face mare plăcere.

Brațele lui în jurul ei îi dădeau un sentiment atît de reconfortant... i-ar fi plăcut să poată dormi în îmbrățișarea lui Morgan, ar fi fost minunat. Buzele i se desfăcură sub forța sărutului lui și Venetia așteaptă să se întîmple — graba miraculoasă a emoțiilor fizice, artificiile care trebuiau să explodeze undeva în adîncul ființei ei, pasiunea care te

lasă tremurînd neajutorat. Ceea ce trebuia să simți atunci cînd te îndrăgosteai de cineva.

Morgan își lăsă mîinile să-i alunece pe spatele ei subțire, trăgînd-o și mai aproape, mîngîind-o și depunînd sărutări ușoare pe pleoapele ei închise. Doamne, ce mult o dorea... Se opri un moment pentru a o privi mai bine. Arăta atît de frumoasă — și atît de obosită!

— Sînt o brută, îi zise el sărutînd-o pe obraz. Ești extenuată. Trebuie să te bagi în pat și să dormi pînă cînd te vei trezi, precum prințesele din povești.

Asta era, desigur, cugetă Venetia, după ce el plecă de lîngă ea cu un ultim sărut, era doar foarte obosită. Aruncîndu-și pantofii din picioare, se așeză gînditoare pe pat, gîndindu-se la Morgan. Dar se presupune oă trebuia să simți mult mai mult decît atît, nu? Nu era ca și cum Morgan ar fi fost un prieten oarecare, era foarte special din multe puncte de vedere. Cînd era alături de el, mereu se simțea atît de... în grija cuiva. Nu-și mai amintea să mai fi simțit asta de cînd plecase de acasă, de lîngă Jenny, la școlile din Anglia. Da, Morgan avea mereu grijă de ea. Chiar și acum, de exemplu; își dăduse seama că ar fi vrut să facă dragoste cu ea, dar fusese atît de bînd și de înțelegător. Dar n-ar trebui pasiunea să ignore pur și simplu oboseala? se gîndi ea cumva deranjată de întrebare. N-ar fi trebuit ca atingerea buzelor lui s-o înflăcăreze? Jenny mereu căzuse victimă pasiunii, pentru că dacă n-ar fi fost așa atunci cele trei surori n-ar mai fi existat pe lume, dar din cele spuse de Jenny înțeleșese că acel sentiment înlătura orice piedică din calea lui. Pentru Jenny pasiunea fusese atotcuprinzătoare. Și atunci ea de ce nu fusese copleșită?

Vennie își scoase rochia și-și puse pijamaua bărbătească de mătase care fusese un cadou al Lydiei Lancaster pentru soțul ei, cadou pe care acesta îl primise

de Crăciun, și pe care Vennie îl „împrumutase“ pentru că era mult mai sexy decît orice cămașă de noapte de dantelă sau altfel. Își șterse fardul de pe față și, curată și strălucitoare, cu părul bine periat, rămase în continuare să se privească în oglindă. Era îndrăgostită de Morgan, nu? Sau cel puțin i-ar fi plăcut să fie îndrăgostită de el. Și mai credea că și Morgan se îndrăgostise de ea — sau mă rog, așa spera; oricum de plăcut, o plăcea. Oftînd se îndepărtă de imaginea nedumerită pe care o privise în oglindă pînă atunci și se strecură în pat. Cu luminile stinse rămase întinsă pe întuneric, amintindu-și cît de bine se distraseră împreună pe munte, urcușul în scaunele telefericului, mîna în mîna, apoi cina aceea la lumina lumînărilor, dansul lent, sărutul din ascensor... se pierduse toată în sărutul lui, nu? Oricum, își zise singură în timp ce aluneca deja spre somn, existau diferite tipuri de dragoste; nu toată lumea era copleșită de pasiunea arzătoare. Adevărata dragoste putea fi mult mai... mult mai confortabilă.

Nici Morgan nu putea dormi. Camera era prea încinsă, decise el, dîndu-se jos din pat și mergînd pînă la fereastră ca să privească afară. Noaptea era albă din cauza ninsorii abundente. Morgan lăsă perdeaua să cadă la loc cu un oftat. Mîine nu vor mai putea schia, vor fi pur și simplu înzăpeziți. Și cu cine să fii prins de zăpadă într-un hotel dacă nu cu Venetia? Cu nimeni altcineva. Știa. Și mai știa și că de această dată totul era diferit. Mai fusese îndrăgostit și înainte — de vreo două ori de fapt — și de fiecare dată crezuse că nu va putea trăi fără ele, pînă cînd, după un timp, descoperise că putea, și chiar mult mai bine. Numai că de această dată nu mai era la fel. Nu era numai faptul că Venetia era atît de drăguță, și nici că n-ar fi vrut să facă dragoste cu ea — pentru că voia, și nu-i fusese deloc ușor să plece de lîngă ea în seara aceea — dar

Vennie scosese la suprafață o altă fațetă a lui, una pe care nici măcar n-o bănuise.

Pentru prima dată în viața lui dorea să aibă grijă de cineva, voia s-o protejeze, să vegheze ca totul să-i meargă bine. Și avea un caracter atît de ciudat, atît de independentă pe de o parte, și atît de inocentă și de vulnerabilă de cealaltă parte. Morgan simți un fel de durere în capul pieptului cînd se gîndi la inocența ei. Doamne, ce brută fusese cînd intenționase să facă dragoste cu ea, mai ales că sāraca era așa de obosită. Și era încă un copil. Mai bine ar avea grijă de cum se purta, fără să grăbească lucrurile, să meargă pas cu pas, așa cum ar proceda oricare alt bărbat cu o fată ca Vennie. Să facă dragoste cu ea, ar însemna un mare angajament, unul pe care, cu timpul, și-l va asuma bucuros. Vennie era adorabilă, era frumoasă, o companie plăcută, se distrase de minune cu ea în ziua aceea. O să-i facă plăcere să lase lucrurile să se desfășoare încetul cu încetul în privința ei, să se bucure de fiecare fază. O va suna din orice țară se va afla, îi va scrie și-i va trimite flori, cādouri, și o va curta pe inocenta Vennie pînă cînd va fi pregătită.

Morgan se lăsă pe spate în pat, cu mîinile sub cap, făcînd tot felul de planuri în legătură cu Venetia.

Zilele treceau atît de repede cum numai în vacanță se putea întîmpla, fiecare scurgîndu-se cu repeziciune spre cealaltă, într-o învălmășeală de mici activități; patinaj împreună cu Morgan pe patinoarul hotelului; ținutul de mînă în sania trasă de cai cu clopoței la gît, amintind de Crăciunul vesel, în timp ce traversau pădurea de pini și aerul era rece și tare, iar ei stăteau comod așezați sub o pătură de blană; să-l bată pe Morgan la săriturile și piruetele pe gheață, triumfînd atunci cînd el îi dăduse cinci lire cît fusese pariul lor — din care îi și cumpărase un

cadou, cea mai moale și mai fină eșarfă din cașmir, pe care i-o și înfășurase în jurul gâtului, după ce îl sărutase; apoi bucuria de a schia din nou atunci când zăpada devenise iarăși puțin bătătorită și pîrțiile trasate din nou; apoi cinele la lumina lumînărilor și dansul, și atențiile dragăstoase și blînde ale lui Morgan. Dar de ce, se întreba Venetia în timp ce se îmbrăca pentru ultima lor cină acolo, de ce nu mai încercase să facă dragoste cu ea? Ce nu era în regulă? Nu păruse mai puțin atent sau mai puțin îndrăgostit. Ba dimpotrivă; fusese plin de mici atenții; și păruse la fel de fericit ca și ea; mereu rîdeau împreună de cîte ceva. Atunci de ce, la naiba? Nu era ea suficient de atrăgătoare?

Venetia se încruntă la propria-i imagine reflectată de oglindă. Se hotărîse să poarte iarăși rochia aceea violet — în fond se părea că atunci când o purtase în prima seară o ajutase enorm. Aplecîndu-se în față își scutură părul lung și blond, apoi îl dădu pe spate trecîndu-și degetele prin el pînă cînd începu să arate ca un fel de coamă zbîrlită. Renunțase la fardul de pleoape în seară aceea în favoarea rimelului, transformîndu-și privirea directă într-o expresie misterioasă și adîncă; și își scosese pomeții în evidență cu o nuanță ceva mai închisă de fard, folosind pentru buze un ruj cu o tentă violet, acoperit apoi cu un strat strălucitor, care, după spusele lui Paris, te făcea să pari mult mai sexy. După care urmară și cîteva stropi de parfum *Penhaligon's Bluebell*. Așa. Dacă nici asta nu mergea, altceva sigur nu mai putea face. Trebuia și ea să admită că arăta superb — mai spera doar ca și Morgan s-o aprecieze la fel de mult!

Venetia ești ridicolă, își spuse rîzînd; un minut nu ești prea sigură dacă vrei să facă dragoste cu tine, după care nu mai ești sigură dacă simți ceea ce trebuie să simți atunci cînd el dorește asta, iar apoi te întrebi de ce nu face

totuși dragoste cu tine! De abia aștepta s-o întrebe pe prietena ei, Kate Lancaster, ce părere avea de toată treaba asta. Luîndu-și poșeta, mai aruncă o privire prin cameră. Hainele erau împrăștiate peste tot, și, luîndu-le la repezeală, le înghesui în fundul șifonierului, netezind apoi învelitoarea patului și băgînd pijamaua sub ea, pentru orice eventualitate, se gîndi, privind satisfăcută în jur, asta pentru cazul în care s-ar decide în sfîrșit să vină la ea.

Morgan o aștepta la masa lor favorită de la bar, alături de strălucirea veselă a focului din cămin, și savurîndu-și whisky-ul cu sifon. Morgan observă imediat capetele întoarse cînd ea se opri la ușă, zîmbindu-i atunci cînd îi prinse privirea. Era chiar dispus să parieze că nici măcar nu era conștientă că fiecare mascul din încăpere întorsese capul ca s-o admire. Asta era una dintre cele mai plăcute calități ale lui Vennie, nu părea deloc conștientă de frumusețea ei. În seara aceea, însă, arăta cumva mai altfel; mergea parcă ceva mai încet, părea puțin mai conștientă de ea însăși și privirea ei nu era cea obișnuită, deschisă, directă. Părea teribil de tentantă, la naiba! Nu-i fusese deloc ușor să reziste impulsurilor lui naturale toată acea săptămîină și iat-o acum arătînd minunat, ca un fel de violetă sălbatică și mirosind ca o pășune primăvara, cu expresia aceea sexy pe față și în ochi. Isuse, ce încerca să-i facă...?

Venetia îl sărută pe obraz atunci cînd el se ridică s-o întîmpine, așezîndu-se pe scaunul alăturat învăluită în mirosul parfumului.

— Îmi place, îi zise Morgan în timp ce tușea sufocat, atît de adînc inspirase aroma aceea în piept. Parfumul cu care te-ai dat, vreau să spun.

Venetia îl gratulă cu cea mai sexy privire a ei.

— Vorbești serios? murmură ea dorindu-și ca parfumul să se fi chemat altfel, „*Floarea Pasiunii*” și nu *Clopoțelul albastru*.

Morgan o privea uimit. Ce se întâmplase cu ea?

— Te simți bine? o întrebă plin de solicitudine. Nu ești prea obosită, nu-i așa?

Oh, Doamne, se vede că nu fac ce trebuie, se îngrijoră Venetia, el își închipuie că sînt obosită și eu care mă străduiesc să par cît mai sexy!

— Bineînțeles că nu sînt obosită și oricum nu pot fi extenuată în permanență, știi, dragă Morgan?

— Nu. Nu, sigur că nu. Ei bine, ce-ai spune de o băutură? Cocktail de șampanie, ca de obicei?

Venetia sorbi din pahar, dorindu-și să fi fost destul de sofisticată ca să bea *Martini* sau amestecuri cu vodcă, sau vreo altă băutură la fel de exotică și care i-ar fi făcut cumplit de rău, dar care ar fi ajutat-o să pară mai mare și mai blazată. Mai înțeleaptă, era cuvîntul potrivit, se gîndi ea. Doamne, ce mult și-ar fi dorit să fi semănat mai mult cu Paris, atunci ar fi fost în stare să mînuiască totul fără probleme. De ce n-o trimisese Jenny și pe ea la școlile elvețiene în locul celor englezești? Dar Paris nu știa să gătească, își spusese în defensivă — și nici n-avea nevoie își răspunsese tot ea, probabil că în fiecare seară era scoasă la cele mai scumpe restaurante, de către bărbați frumoși și sofisticati cum numai la Paris poți să găsești!

— Te plictisești?

— Cum? Venetia lăsă deoparte poza pe care o luase și îl prinse de mîină. Oh, nu, sigur că nu, dar ce te face să crezi așa ceva?

— Păi, stăteai și priveai în jur încruntată și nu spuneai nimic, și asta nu prea îți seamănă.

Venetia zîmbi.

— Ai mare dreptate, încuviință, nu-mi prea seamănă! Oricum, eu sînt moartă de foame, tu nu? În seara asta o să comand iarăși o porție de melci.

— Eu m-am gîndit pentru început să luăm niște caviar, îi zise Morgan. Și am comandat și o sticlă de *Dom Perignon* pusă la gheață.

— Minunat, și după aia o să mănînc și melci.

Morgan izbucni în rîs.

— Bine, atunci grăbește-te și termină-ți băutura.

Caviarul a fost un deliciu, șampania o adevărată minune și căpșunile cu frișcă ultimul lux al unui hotel înzăpezit. Morgan era Morgan, se gîndi Venetia în timp ce dansau făcînd turul discotecilor din oraș, iar ea rămăsese aceeași Venetia dintotdeauna, erau doi oameni care se plăceau reciproc și care se bucurau de compania celuilalt. Probabil că asta însemna dragostea. Asta ar fi trebuit să însemne, distracție și rîs, ținutul de mîna și dansurile lente. Poate că erau mult prea tineri pentru o pasiune arzătoare. Nu aveau nevoie decît de romantism, de romantism și de rîs.

Morgan tînjea s-o strîngă în brațe, să-i spună cît de mult o dorea, că o iubea, dar era mult prea devreme. Era încă un copil; era destul s-o privești cît de bine se distra. Mai petrecuse astfel de seri cu multe alte fete și, pînă la această oră, ele ar fi fost deja înfășurate în jurul lui, la fel de pregătite ca și el pentru ceea ce știau că urma, dar cu Vennie nu putea fi la fel, așa că trebuia să se potolească și să fie iubitul blînd și înțelegător pînă cînd va fi și ea pregătită. Era sigur că asta era cea mai bună cale prin care o putea cîștiga.

Capitolul 7

Întreaga podea a atelierului fusese acoperită cu cearceafuri albe, curate. Paris, în picioarele goale, cu niște blugi negri și un tricou, era îngenunchată în mijlocul cearceafului, prinzînd fusta manechinului cu ace de gămălie. Fata, care era goală de la brîu în sus, se înfioră ușor, observînd pielea de găină de pe brațe în timp ce se uita la ceas.

— Paris, aici e ca într-un congelator, se plînsese ea. O să fac pneumonie dacă nu te grăbești puțin.

Accentul ei greoi, texan, răsună în încăpere, iar Paris oftă. După părerea ei, toate manechinele ar fi trebuit să-și țină gurile bine închise înainte să-și bage picioarele în ele. Finola nu avea de făcut altceva decît să stea liniștită în timp ce Paris proba toate lucrurile pe ea, dar și așa fusese cumplit de sîcîitoare.

— După asta probăm și haina, îi zise. Aștept doar ca Berthe să termine de cusut reverele.

Berthe Mercier, cea mai bună maestră în croitorie, stătea așezată în fața unei mese lungi din colț, cosînd de mîna reverele lungi și curbate ale hainei de satin. O altă femeie, mai tînă, stătea lîngă ea, făcînd tivul unei fuste de lînă.

— E deja trecut de patru și jumătate, mormăi nemulțumită Finola, și trebuie să fiu la... în altă parte la ora șase.

— Unde în altă parte? o întrebă Paris. Ai ajuns aici după ora trei și am crezut că tot restul zilei o să fii liberă.

— Mda, păi să vezi, sigur. Dar șase deja este seara, nu?

Paris termină de prins și ultimul ac în partea din spate a fustei cu talie înaltă.

— Bine. Și mâine la ce oră ai de gând să vii? Se dădu puțin în spate ca să poată examina mai bine rezultatul muncii de pînă atunci.

— Nu sînt tocmai sigură. Dar o să te sun și-o să-ți spun.

Paris își privi manechinul cu multă atenție. Punea ceva la cale și simțea asta. Finola juca un anume joc, dar care?

— Ascultă, Finola, îi zise ea, aranjînd puțin tivul în partea dreaptă, am creat toate rochiile de seară pe măsura ta, pe trupul tău. Mai am nevoie doar de vreo două zile și totul e gata. Și acum, la ce oră ai de gând să vii mâine?

Berthe Mercier îi aduse haina de satin.

— Am terminat-o, mademoiselle.

Paris examinează cu grijă reverele.

— Arată superb, Berthe, ca de obicei!

Berthe Mercier lucrase la cele mai bune case de modă din Paris, încă de la vîrsta de cincisprezece ani, iar acum avea două servicii ca s-o poată ajuta pe fiica ei să termine cu bine școala de balet. Se părea că acele repetiții și cursuri erau nesfîrșite și în plus mai avea și atîtea alte lucruri de făcut, dar, cu toate astea, merita efortul. Într-o bună zi Naomi a ei va deveni o adevărată vedetă. La fel ca și Paris Haven; avea încrederea unui adevărat maestru și tăieturile ei erau impecabile.

Finola își trecu haina peste umerii subțiri, încheind-o undeva mai jos de talie, cu un fel de cataramă metalică ținînd loc de nasture. Liniile fluide îi acopereau perfect trupul, atrăgînd atenția asupra lui exact în locurile potrivite. Materialul din care era făcut costumul, satinul, și reverele îndrăznețe și decolteul adînc erau într-un contrast delicios cu sobrietatea tăieturii și a culorilor, la fel cum și cutele din spate erau surprinzător de frumoase și de elegante. Finola

își inspectă înfățișarea în oglinda mare de pe peretele opus. Haina lăsa foarte mult din piept expus și trase ușor de revere.

— Arată superb, Paris, îi zise ea, plimbându-se puțin încolo și înapoi, dar mi-e teamă că dacă mă mișc prea mult, o să-mi iasă țîțele afară.

— Finola, și dacă ai avea țîțe, tot n-ar ieși afară, după cum este croită haina.

Finola izbucni în râs.

— *Touchee*, după cum spun ăștia pe aici, îi replică ea. Și acum, pot să plec?

— Unde? Să-ți cauți de lucru și în altă parte? Didier de Maubert trînti ușa în urma lui, rîzînd atunci cînd prinse privirea întunecată a Finolei. Îmi pare rău, *cherie*, n-am spus-o cu răutate. Doar că am auzit finalul conversației voastre, asta-i tot.

Didier de Maubert, parcă născut să se îmbrace numai în costume albe, care de altfel erau ca un fel de uniformă pentru el, fie vară, fie iarnă, era colegul lui Paris, asistentul ei, și omul bun la toate. Ceea ce însemna că el avea grijă de mărunțișurile afacerii, lăsînd-o pe Paris să se ocupe de partea de creație. Didier era cel care scria cecurile și care ținea un ochi atent asupra finanțelor lor; el descoperea cele mai bune surse pentru nasturi, fermoare, dantele și satinuri și le lua la cele mai bune prețuri. Îi hăitua pe furnizori, se lupta cu manechinele, se ruga de maestrele în croitorie, făcea cafeaua, se asigura că Paris își mîncea cina în fiecare seară și îi ștergea lacrimile atunci cînd plîngea de oboseală și din cauza tensiunii în care lucra.

Didier o cunoștea pe Paris încă de cînd aceasta avea șaptesprezece ani și studia la școala de artă designul vestimentar. El avusese pe atunci douăzeci și trei de ani și tocmai începuse o gamă de confecții cu cămăși și pantaloni de vară. Hainele lui aveau un aer teribil de nautic

care prinseseră ca un fel de uniformă pentru vacanțele de vară, așa că avusese succes încă de la prima lui aventură de acest gen. De atunci *Didi's Designs* avuseseră sușurile și coborîșurile lor; cîteodată era plin de succes, altădată mai puțin, dar întotdeauna reușise să-și mențină capul deasupra apei într-o afacere cumplit de riscantă, iar prietenia lui cu Paris începuse pe trotuarul din fața unei cafenele și de atunci rămăsese la fel de caldă și de fermă.

Desigur, totul rămăsese la stadiul de prietenie pentru că Didi era, după cum parafrazaseră ziaristii care se ocupau de bîrfe, „un burlac convins”. El însă îi spusese lui Paris cu mult timp în urmă că prietenia lor rezista datorită faptului că interesul sexual pentru el se îndrepta totuși spre frumusețea sexului tare. „Cu o femeie atît de frumoasă ca tine”, îi spusese el atunci, „orice bărbat ar fi devenit demult amantul tău”.

Didi urmărise progresele lui Paris — sau lipsa lor — încă de cînd ieșise din adăpostul confortabil al colegiului de artă și pînă la frustrarea de care suferise în marile case de modă pînă în momentul în care se hotărîse să încerce totul pe cont propriu. O ascultase atunci cînd ea se plîngea de lipsa de bani și se oferise să pună o vorbă bună pentru ea în marile case care creau confecții și care erau mereu în căutare de designeri noi și talentați, numai că ei îi fusese teamă că va fi înghițită în lumea aceea vastă și impersonală, și îi mai fusese teamă și că-și va pierde stilul sau că îl va da pe gratis altcuiva.

Dacă Didier ar fi avut suficient capital ar fi finanțat chiar el noua linie de modă a lui Paris, dar n-avusese niciodată suficient, încît să poată începe o nouă afacere. Cînd Paris revenise din Hollywood cu povestea ei, cu cei zece mii de dolari și cu ambiția de a reuși, Didi se oferise s-o ajute.

Didi băgă în atelier un întreg raft pe roți de care atârnavă diferite modele de haine, învelite cu grijă în folie de plastic, pe care de altfel de-abia atunci le luase de la lucrătorii din afară.

— Uite ceva care să te înveselească, îi strigă el.

Paris scoase învelitoarele de plastic și examinează hainele.

— Didi, arată fantastic.

Șirul de fuste lungi din lână — de un gri scoică cu un portocaliu palid ca de piersică, albastru șters cu violet, gri cu sidefiu — atârnavă alături de bluzele de mătase croite ca niște tricouri de vară foarte lejere. Pantalonii din același material, croiți foarte larg, urmau să fie purtați cu haine ample de mătase. Chiar și așa pe umerașe, toate păreau foarte tinerești și exuberante; așa că dispoziția lui Paris începu să se mai însenineze.

— Ți-am spus că totul o să se rezolve, comentă ea. Slavă Domnului. Începusem să cred că nimic nu se va mai termina.

— Ți-am spus că totul o să se rezolve. Didi zîmbi și își privi ceasul. Paris, trebuie să verificăm și accesoriile, după care trebuie să luăm hotărîrea finală asupra locului în care vom ține spectacolul. Nu mai puteam amîna mai mult de atît.

Își restrînseseră alegerile pentru a prezenta colecția doar la două locuri — una într-un neinspirat salon dintr-un hotel nou, dar care avea marele avantaj că era aproape de centrul modei din Paris, și cealaltă alegere, un vechi hotel în stil renașcentist pe care ea îl descoperise chiar în spate la *La Halles*, vechea piață de mîncare a Parisului care fusese transformată însă într-un loc minunat, plin de magazine mici și cafenele elegante. Această hotărîre era una foarte importantă, așa cum erau și detaliile finale ale accesoriilor, dar Paris obosisese să tot mai ia hotărîri.

Fiecare costum în parte avea nevoie de pantofii potriviți, de pălăriile potrivite, sau de ornamente pentru păr, centuri speciale, agrafe cu bijuterii fantezie, coliere, brățări, cercei — multe dintre ele pe care le desenase chiar ea și acum erau confecționate în ateliere mici, împrăștiate prin tot orașul. Planul întreg care fusese în capul lui Paris încă de la bun început începuse să demareze cu adăugarea fiecărui detaliu separat și, cu cât se apropia termenul, nervozitatea ei era în continuă creștere. Și acum și Finola îi făcea o mulțime de probleme! Aruncîndu-și pe umeri haina de blană a lui Jenny, îl urmă pe Didi în jos pe scări pînă la *Mercedes-ul* 450 alb, parcat la curbă și cu o amendă pentru parcare neregulamentară pusă pe parbriz.

— *Merde!* exclamă Didi, aruncînd biletul în compartimentul de mănuiși, alături de celelalte. Amenzile acelea erau niște dureri necesare vieții în orașul atît de aglomerat. Ca să găsească un loc de parcare sau chiar să caute un loc, ar fi însemnat să umble pe jos pe vremea aceea mizerabilă, iar Didi n-ar fi făcut nici în ruptul capului așa ceva.

Didi era cel mai reprezentativ bărbat al Franței, genul tipic, singurul pe care-l văzuse Paris de cînd stătea în Franța. Avea o față lungă și palidă și ochi întunecați și triști ca ai unui sfînt medieval, totul combinat apoi cu nasul ușor coroiat și cu buza de jos plină, a la de Gaulle. Dar era atrăgător, mereu imaculat în veșnicele lui costume albe — purtate vara cu tricouri de un albastru închis, iar iarna cu cămăși albastre sau roz și cu cravate fanteziste. Din ceea ce-i povestise Didi, îi cunoștea deja viața amoroasă la fel de bine precum o cunoștea și el pe a ei — sau mai bine spus lipsa ei. Dar cîne avea timp pentru aventuri amoroase? Totul nu era decît muncă și iarăși muncă. Și asta era ceea ce dorea și ea. Didi era singura persoană din lume căreia îi povestise de episodul cu Amedeo Vitrazzi.

— Așteaptă, *cherie*, așteaptă, îi spusese el pe un ton liniștitor. Când vei deveni celebră îți vei cumpăra mătasurile de la *Derome* și atunci îi vei putea spune lui signor Vitrazzi — când te va întreba de comanda pe care ar vrea s-o primească din partea ta — că materialele lui nu sînt suficient de bune. După care îl vom trimite înapoi la Olympe Avallon.

— Unde mergem mai întîi? îl întrebă pe Didi care se chinuia să-și croiască drum prin traficul aglomerat de seară.

— Mergem după pălării. Apăsă pe frînă și după aceea întoarse mașina pe o străduță laterală. I-am spus că vom ajunge înainte de cinci și deja am întîrziat.

— Oh, Didi, sper că Jean-Luc le-a nimerit așa cum trebuie.

Pălăriile erau cele mai importante accesorii și vitale pentru imaginea pe care o voia Paris pentru colecție.

Didi parcă din nou aiurea în timp ce Paris deja se grăbea pe scări în sus, spre atelierul lui Jean—Luc. Era încă tînăr și fusese descoperit de Didi, chiar de pe băncile școlii de design. Mostrele lui o fascinaseră pe Paris, numai că acum era cumplit de nervoasă. În fond, asta era prima comandă pe care o primise; dacă nu era atît de bun pe cît crezuseră ei?

Ușa i-o deschise tînăra soție a lui Jean-Luc. În brațe ținea un bebeluș și o întîmpină pe Paris cu un zîmbet.

— Vă rog să intrați, domnișoară, Jean-Luc vă așteaptă. Pot să vă ofer o ceașcă de ceai sau poate un pahar de vin?

Paris făcu un efort imens pentru a se calma puțin în timp ce o urma pe tînără în încăperea întunecată. Bebelușul îi aruncă un zîmbet știrb de pe umărul mamei sale, iar ea îi răspunse tot cu un zîmbet, atingîndu-i mînuța grăsulie cu un deget. Era atît de dulce.

— Totul este gata și te așteaptă, Paris. Jean-Luc îi strînse mîna și o conduse spre masa mare, de lucru, care se întindea pe toată lățimea unui perete. Pălăriile ei stăteau așezate pe niște suporturi mici, arătînd ca un lung răzor de flori de vară, pierdute în teritoriul iernii din camera aceea friguroasă și cenușie.

Jean-Luc crease un fel de cutie îmbrăcată în satin, cu boruri înguste ce putea fi trasă pe un ochi, în stilul celor purtate prin anii '30, apoi o pălărie spaniolească, cu boruri late, bună de purtat la costume, și florentine cu boruri imense încărcate de panglici pentru a înveseli atmosfera la o rochie ușoară de zi. Paris nu ar fi trebuit să-și facă griji, erau perfecte.

— Mai mult decît perfecte, adăugă ea, îmbrățișîndu-l, sînt ca niște pălării pictate direct din rai, iar tu ești un adevărat geniu, Jean-Luc. Pălăriile acestea or să aibă atîta succes, încît la anul n-o să-mi mai permit să te angajez.

Jean-Luc zîmbi cu modestie.

— Sper să ai dreptate, dar mă bucur că ești atît de mulțumită de ele.

— Trebuie să vii la prezentare, toți trei trebuie să veniți, spuse ea incluzîndu-l în invitație și pe bebeluș.

Didi intră grăbit în camera întunecoasă, costumul său alb părăind la fel de nepotrivit în încăperea aceea precum pălăriile ei.

— Didi, uită-te, nu-i așa că sînt minunate? Paris își puse una din pălării pentru el.

— Fantastic. Bună treabă, Jean-Luc. Știam eu că o să reușești. Slavă Domnului, sînt superbe. Haide, Paris, trebuie să ne grăbim.

O zori să coboare scările, așeză cutiile cu pălării în spatele mașinii și o porni mai departe spre următorul furnizor, cel de unde trebuiau să ia pantofii, după care merse să ia și bijuteriile și apoi ornamentele pentru păr.

La ora opt, stăteau amîndoi în mașină, obosiți, dar fericiți.

— Nu am decît o singură plîngere, zise Paris în timp ce se întindea, și asta din cauza sandalelor albastre, pentru că nu se potrivesc prea bine cu costumul, nu așa cum ar fi trebuit. În afară de asta, totul pare perfect. Nu ești de acord, Didi?

— Ba da, mulțumesc lui Dumnezeu. Pentru niște creatori ca ei, niște novici în meserie, se descurcaseră surprinzător de bine. N-a mai rămas decît un singur lucru de rezolvat, adăugă. Salonul pentru prezentare. Ce facem, îl vedem înaintea sau după un pahar cu ceva tare?

O băutură i se părea binevenită lui Paris. Dar mai rămăsese și acea ultimă decizie de luat, și cea mai importantă.

— Mi-ar plăcea, spuse ea încet, un cocktail de șampanie foarte mare și foarte rece. Și cu o cireașă înăuntru.

— Minunat, îi răspunse Didi pornind motorul.

— După ce vedem saloanele.

El oftă resemnat.

— Cumva, eram sigur că asta o să spui!

Paris își sorbi cafeaua de la micul dejun, gîndurile învîrtindu-i-se în jurul hotărîrii luate. Era foarte clar că hotelul renașcentist era cam în afară drumului, dar creatorii de modă începuseră să-și prezinte colecțiile pe stradă și în parcuri, iar hotelul acela avea exact atmosfera trebuincioasă colecției ei. Modelele ei fuseseră influențate de strălucitoarele spectacole muzicale ale anilor '30, și și-l putea imagina cu ușurință pe Fred Astaire dansînd și coborînd scările acelea late și ușor curbate din fața hotelului. Didi o contrazisese, spunîndu-i că trebuia să fie cît mai în centru, acolo unde se ducea toată activitatea, și

că vor ocupa camera prezentării cu multe flori în așa fel încît să nu se mai vadă nimic altceva decît florile și modelele ei, și ea aproape că cedase, dar, în cele din urmă, hotărîseră că oricum camera era mult prea mare pentru prezentarea ei și așa destul de mică. Și dacă veneau doar jumătate din oamenii pe care-i invitaseră? Ar fi rămas prea mult spațiu gol. Așa că rămăseseră la vechiul hotel.

Data viitoare, își zise singură, punînd cana deoparte și coborînd din pat, data viitoare voi închiria cel mai mare apartament de la *Ritz* unde am să dau o recepție și îmi voi ține prezentarea în unul dintre cele mai mari saloane de acolo. Voi deprinde spiritul lui Chanel. Pînă atunci, însă, asta era tot ce-și puteau permite. Cu aproximație!

O scurtă privire aruncată pe fereastră îi spusese că afară ploua din nou. Oare iarna asta mizerabilă nu se va mai termina niciodată? Și, Doamne, era deja șapte și jumătate? Avea atîtea de făcut pînă cînd trebuia să vină Finola la douăsprezece. Totul mergea ca pe roate și după program. Dar era atît de greu să faci chiar totul, deși și Didi o ajuta cît putea de mult, și de fapt, împreună făceau cît cinci oameni. Dar ea ar fi avut mare nevoie să fi fost cineva care să se ocupe în exclusivitate de accesorii și de încă cineva care să se ocupe de fiecare secție în parte a prezentării, hainele sport, hainele de zi și hainele de cocktail și de seară. Oh, bine — își zîmbi — data viitoare pe vremea asta totul va fi diferit. O să am un succes uriaș și o să fiu în apartamentul meu nemaipomenit, sculîndu-mă la ora nouă, în timp ce asistenții mei împreună cu ajutoarele lor se vor ocupa de toate detaliile plictisitoare. Aș putea chiar să mă retrag în vila mea de la Marrakesh doar ca să „creez“... Visatul cu ochii deschiși era foarte plăcut și ea stăruia în el în timp ce-și făcea dușul. Era singurul lucru plăcut din acea zi.

Pe la unu și jumătate, Finolă încă nu apăruse și nici măcar nu încercase să dea un telefon. Paris se agita încontinuu pe lângă cele șase rochii de seară croite pe trupul osos și aproape lipsit de curbe al Finolei.

Paris insistase s-o aibă pentru prezentare, în ciuda prețului piperat pe care-l ceruse aceasta, și numai din cauză că Finola avea picioare lungi, umeri lați și trup subțire și osos precum cel al vedetelor de prin anii '30, și care mergea perfect pentru hainele ei. Urmau ca la prezentare să mai participe și alte patru modele, angajate doar pentru ziua aceea, iar hainele lor erau cele normale, făcute la mărimea șablon pentru manechine, orice mică ajustare rămânînd să fie făcută cu o zi înainte de spectacol. Patru fete nu prea erau de ajuns, știa și ea. Asta însemna ca manechinele să se schimbe foarte rapid, dar nu-și putea permite altele, din cauza Finolei. Și acum tîrfa întîrziă.

— Didi, unde naiba e?

— Nu ți-a spus nimeni că este posibil să aibă o întîlnire în timpul prînzului?

— Ba da, dar mi-a mai spus și că o să mă sune în cazul ăsta.

Didi formă iarăși numărul Finolei, ascultînd țîrîitul de la celălalt capăt al firului. Nimeni nu răspundea. Se îndreptă deodată grăbit spre ușă.

— Și tu unde naiba pleci? strigă Paris luîndu-se după el.

— Mă duc s-o caut. Tu rămîi aici. Coborî scările în fugă pînă la mașină. Și cînd o s-o găsesc, se gîndi el cu ciudă, o să-i rup afurisitul ăla de gît.

Finola ieși grăbită din salonul sculptor al unui creator de modă japonez, care trecuse frontiera cu modelele sale în urmă cu doi ani, și de atunci reputase succes după succes. Se simțea foarte mulțumită de ea; jucase cu ei un

fel de joc al răbdării și acum câștigase; îi oferise o sumă absolut fabuloasă ca să prezinte colecția lui. Asta dovedea, de fapt, cugetă ea, coborînd grăbită scările, că dacă ții strîns cu dinții de ceea ce vrei, în final tot reușești să obții. Ei aveau nevoie de ea. Desigur, asta însemna ghinion pentru Paris Haven, dar colecția ei era atît de mică și ea își putea alege destul de ușor pe altcineva, dar, desigur, manechinele cu adevărat bune fuseseră deja angajate.

Didier o prinse de braț, cînd ajunse pe trotuar și o împinse spre mașina care-l aștepta la curbă.

— Dă-mi drumul, ți-pă Finola. Ce naiba crezi că faci?

— Ce fac? Te duc la o întîlnire de care după cum vād se pare că ai uitat cu desăvîrșire.

Finola îl privi cu o urmă de vinovăție în ochi.

— Ce întîlnire?

Didi îi eliberă brațul și își băgă mîinile în buzunarele costumului alb. Începuse iarăși să plouă și părul negru i se lipise de cap. Ochii negri îi străluceau pe fața foarte palidă și părea amenințător.

— Ce-ai pus tu la cale, Finola?

Ea păși în spate, grăbită și speriată.

— Oh, da, acum mi-am amintit. Trebuia s-o sun pe Paris... tocmai asta voiam să fac chiar acum.

— Și ce ai de gînd să-i spui? Că nu mai poți veni la prezentarea ei? Asta-i, Finola? Mitsoko ți-a oferit poziția de vedetă și mai mulți bani?

Finola își trase capul mai pe spate, deodată înfuriată, scuturîndu-și coama de păr auriu. Ce naiba, începuse deja să se ude!

— Este exact, domnule, iar eu am acceptat oferta lui. Mi-e teamă că într-adevăr nu voi participa la prezentarea colecției lui Paris. Poți să îi spui să sune la agenție și să-și ia pe altcineva.

Didier simți nevoia imperioasă s-o pocnească peste față, dar își înfundă mâinile și mai adânc în buzunare, încercînd cu disperare să se stăpînească. Tîrfa asta nemernică se folosise de ei pentru a mai sălta prețul la Mitsoko ca să devină vedetă în spectacolul lui... Într-un anume fel nu era chiar atît de vinovată, viața unui manechin era foarte scurtă, dar, Isuse, ce mult ar fi dorit s-o poată ucide pentru ceea ce-i făcuse lui Paris!

— Du-te-n mă-ta, Miss Texas, izbucni el întorcîndu-se spre mașină.

Finola se înroși toată.

— Ba tu să te duci în mă-ta, homosexualule! țipă ea, insensibilă la privirile uimite ale trecătorilor.

— Didi, ce-o să mă fac acum? Vocea lui Paris părea să cuprindă întreaga disperare a lui Sarah Bernhardt din *L'Aiglon*, și Berthe își ridică ochii de pe satinul sidefiu pe care cosea o floare din strasuri foarte mici.

Didier se mișcă de pe un picior pe celălalt, fără a-i spune însă cum puteau rezolva problema.

— O să sunăm la agenție și o să cerem pe altcineva.

— Nu mai este altcineva! Toată lumea, fiecare model din Paris a fost deja angajat pentru următoarele două săptămîni cît țin prezentările. Doamne sfinte, Didi, n-a rămas decît drojdie, manechinele de cameră; atît!

Berthe îi asculta cu interes. Deci frumoasa Miss Finola îi lăsase cu fundul în baltă, nu? Berthe nu era deloc surprinsă; de fapt chiar se întreba cum de o fată atît de întreprinzătoare și de răzbătătoare ca Paris reușise să aducă una dintre manechinele celebre deja, dar crezuse că erau prietene, și că aceasta îi făcea lui Paris o favoare. Totuși, după părerea ei, le era mult mai bine fără ea, deși Finola era un manechin bun, și numai bunul Dumnezeu mai știa cîtă nevoie aveau de așa ceva. Din cei patru oameni prezenți în camera aceea — ea, Paris, Didier și

cealaltă maestră, madame Lescort, Berthe avea cea mai mare experiență în domeniu. Erau cîteva lucruri pe care le considerase greșite de la bun început, dar ea fusese angajată dcar pentru măiestria ei la broderie și nimeni nu-i ceruse părerea în legătură cu ceva. Cu toate astea se întreba curioasă cum se vor descurca în continuare.

Paris se aruncă în patul ei antic și începu să plîngă.

— Oh, Didi, asta-i prea de tot, mult prea mult. Ce pot să mă fac acum?

Didi se așeză lîngă ea, simțindu-se neajutorat. Pentru prima oară în viața lui nu știa cum să mai procedeze.

— O să fie totul în regulă, Paris, o să se rezolve totul, o să vezi. Finola nu este chiar indispensabilă.

— Ba este, știi foarte bine că este, cel puțin pentru următoarele două săptămîni.

Didi știa foarte bine că avea dreptate.

— O să-ți aduc o cană de cafea, se oferi el, sau poate mai bine un pahar cu coniac?

Paris, însă, își băgă capul în pernă continuînd să hohotească.

Berthe nu mai putu suporta. Puse deoparte broderia delicată și se îndreptă spre ei.

— Scuzați-mă, domnișoară, domnule...

Didier se ridică în picioare. Era de o politețe desăvîrșită cu oamenii care lucrau pentru el.

— Da, Berthe.

— Am auzit ce s-a întîmplat cu manechinul american, domnule, și trebuie să vă spun că nu sînt deloc surprinsă. Îmi pare foarte rău, domnule, domnișoară.

— Îți mulțumesc, Berthe, este foarte frumos din partea ta.

— Dacă-mi permiteți, domnule, o mică sugestie. Am lucrat în saloanele caselor de modă încă de cînd eram doar o fetiță, de aproape patruzeci de ani. Am multă

experiență, am văzut sute de prezentări — și mai bune, și mai rele — și am văzut toate bătăliile care au dus pînă la ele. Am o idee, domnule. Cred că încă mai putem salva prezentarea colecției dumneavoastră.

Privirea sceptică a lui Paris o întâlnește pe a lui Didier, ca apoi amîndoi să se întoarcă și să se holbeze la Berthe.

— Berthe, te rog să stai jos. Didier o prinse de un braț și o conduse pînă la cel mai apropiat scaun. Așa. Și acum, spune-ne. Care-i ideea aia?

Capitolul 8

Ferrari-ul roșu era parcat chiar în fața sălii de expoziție de la *Paroli*, vopseauda udă strălucind în lumina care ieșea în valuri prin ferestre. Doi tineri stăteau sprijiniți de mașina luxoasă, cu atenția mărită, indiferenți la ploaia rece ce se scurgea șiroaie de-a lungul străzii întunecate, așteptînd, cu aparatele de fotografiat adăpostite bine sub hainele de ploaie, ca Fabrizio Paroli să iasă de la birou. Zvonurile șopteau că era mult mai implicat cu fata lui Haven decît se credea și de două ori îi surprinseseră părăsind expoziția împreună. De fiecare dată el o condusesese pînă la apartamentul ei, oprindu-se doar cît să-i permită să coboare din mașină. Oricum, zvonul acela era o poveste bună, iar reporterii de scandal erau vînători iscusiti, captînd mirosul subtil al unei povești de dragoste ilicite, pregătiți oricînd să aprindă focul în jurul ei. Nici n-ar fi însemnat mare lucru — doi oameni prinși pe neașteptate de flash-ul blitz-urilor ar fi desigur uimiți, iar uimirea lor ar putea fi interpretată cu ușurință drept vinovăție — dacă momentul era potrivit ales.

Fabrizio își ridică gulerul hainei atunci cînd ieși pe ușa de serviciu, alături de lucrătorii săi, pe aleea întunecoasă din spatele expoziției. Cu capul plecat se grăbi de-a lungul aleii, intrînd apoi pe o straduță laterală, unde la colț, îl aștepta un taxi.

India îi deschise portiera și el urcă, scuturîndu-și stropii de ploaie din păr. Buzele lui reci le întîlniră pe ale ei în timp ce taximetrul dispărea în anonimatul nopții.

Era ciudat, cugetă India în timp ce sărutul de bun venit al lui Fabrizio se tot prelungea, devenind din ce în ce mai pasionat, iar mîinile lui îi mîngîiau trupul pe sub haina din

blană de vulpe, cum interesul subit al reporterilor de scandal, care, de cînd aflaseră de mcartea lui Jenny o hăituiau prin toată Roma, stimulase și interesul lui Fabrizio în legătură cu persoana ei. Se părea că o dorea tot timpul, pe oriunde se întîmpla să se găsească, în birou, în mașină — chiar și aici în taxi, el parcă nu mai avea răbdare. Mîinile lui erau acum pe sub cămașă și îi mîngîiau sînii, iar India oftă de plăcere. Fabrizio își desprinsese buzele de pe gura ei. Ochii îi străluceau în întuneric atunci cînd îi luă mîna și o așeză deasupra erecției mai mult decît evidente. Ea îi simți imediat căldura trupului pe sub materialul fin de tweed din care erau croiți pantalonii, și automat începu să-l mîngîie.

— Oprește-te, stai, *carina*, murmură el, prinzînd-o de braț.

India îi aruncă o privire scurtă șoferului, a cărui atenție eră concentrată asupra străzii întunecate și umede, în vreme ce tocmai ieșeau din Roma și o luau pe un drum prost, de țară. Fabrizio își îngropă capul în haina de blană prinzîndu-i un sfîrc cu buzele și mușcîndu-l ușurel, pînă cînd ea începu să geamă, apoi să țipe.

— Ssssst! murmură Fabrizio.

India își aminti deodată de povestea lui Jenny, care făcuse amor cu englezul ei într-o gondolă, la Veneția. Un taxi nu era la fel de romantic ca o gondolă, dar ideea era cam aceeași. Începu să chicotească. Fabrizio își înălță capul cu o iritare crescîndă.

— De ce naiba ai început să rîzi, India? Ce am făcut?

— Nimic... tu nu ai făcut nimic, e doar nostim, asta-tot. Își lăasă capul pe spate izbucnind în hohote de rîs nestăpînite, în timp ce Fabrizio se îndepărtă de ea, aranjîndu-și haina și netezindu-și părul.

— Eu nu văd nimic nostim, îi zise el stînjenit. Nici o femeie nu rîsese de el atunci cînd o iubea.

Instinctul lui de mascul — împreună cu erecția — erau atât de dezumflate, încît India găsi treaba asta și mai amuzantă.

— Încetează cu rîsul, îi ordonă Fabrizio. Ce s-a întîmplat cu tine în seara asta?

— Oh, nu știu. Suspină încet printre sughițuri. E vorba de ceva ce mi-a venit în minte.

— Eu mă gîndeam doar la tine, îi zise Fabrizio cu răceală, și credeam că și tu te gîndeai la mine în timpul ăsta.

— Chiar mă gîndeam, zău că da... este... ei bine, tocmai îmi trecuse prin minte ceva ce mi-a povestit mama mai demult, și mi-am dat seama că semăn cu ea mai mult decît am crezut.

— Aha, mama ta! Fabrizio era plin de simpatia aceea specifică italienilor pentru o mamă pierdută prea devreme. Biată India! O să vezi, durerea asta o să mai treacă odată cu timpul. Cîteodată rîsul pornește din cauza amintirilor dureroase.

India își trase haina de blană peste sîni. Era al naibii de friguros să încerci să faci dragoste într-un taxi. Începu iarăși să rîdă.

— Zău așa, India, chiar ajunge. Ai devenit de-a dreptul isterică.

— Îmi pare rău, Fabrizio, n-am vrut. Pur și simplu s-a întîmplat. Încercă să-și recapete calmul, așa că privi pe geamurile întunecate. Nu putu vedea decît un drum de țară scufundat în întuneric. E foarte întuneric, acolo, afară, remarcă ea.

— Așa sînt de regulă drumurile astea, de la țară, i-o întoarse Fabrizio.

India oftă. Desigur, îi rănise cele mai profunde sentimente. Să rîzi atunci cînd un italian făcea amor cu tine — chiar și unul atât de sofisticat precum Fabrizio — era

ceva cumplit de nepotrivit. Probabil că îi insultase virilitatea, cînd ea de fapt nu se gîndise decît la propriile-i reacții. Totuși altceva din ceea ce îi reproșase el fusese foarte adevărat, că în acele momente el nu se gîndea decît la ea și că, la rîndul ei, ar fi trebuit să se gîndească la el. Dar ea nu se gîndise deloc la persoana lui, nici nu era pentru prima dată. În ultimul timp, din ce în ce mai des, gîndurile îi zburau în altă parte în timp ce Fabrizio se lăsa consumat de pasiunea lui pentru ea. Și, într-adevăr, nu era deloc în regulă să te întrebi ce se întîmpla în altă parte a lumii cînd un bărbat face dragoste cu tine într-o cameră de hotel foarte sofisticată. Oare faptul că relația lor era atît de secretă însemna că devenise și plictisitoare? Nu era din cauza felului în care făcea dragoste Fabrizio, îl putea asigura de asta, dar totuși lipsea ceva. India îi luă o mîină și i-o sărută, iar el își trecu un braț pe după umerii ei.

— Așa-i mai bine, *cara*. Îi așeză capul pe umărul lui. Ești mult mai calmă acum.

— Sîntem pe aproape?

— Încă o jumătate de oră de mers. Nu-i prea mult, iar după aceea vom rămîne doar noi doi, singuri.

Asta era problema, se gîndi India, îmi lipsesc oamenii din jur. Relațiile amoroase cu bărbații însurați erau niște afaceri cam singuratice, prea singuratice. Ca acest weekend, de exemplu. Marisa era la Milano vizitîndu-și familia și trebuia să se întoarcă de-abia luni. Fabrizio se scuzase spunînd că are prea mult de lucru și că trebuia neapărat să rămînă în Roma, și astfel aranjase să împrumute vila de țară a unui prieten plecat în străinătate. Vor rămîne două nopți împreună, numai două pentru că lui îi era teamă că Marisa putea să-i facă vreo surpriză și să se întoarcă acasă duminică seara în loc de luni. Nu credea că îl bănuia încă, rîsesse cu poftă cînd citise articolele din

ziare și nu păruse îngrijorată deloc, dar nu puteai fi sigur niciodată.

India se trase mai aproape de Fabrizio. Îi făcea plăcere să fie aproape de el și îl plăcea foarte mult, era un tovarăș foarte plăcut. Și era un iubit pasionat, iar la început și ei îi plăcuse secretul. La început totul fusese mult mai ușor, după cum ținea ea minte; noile iubiri înfloresc în restaurantele retrase, unde era prea puțin probabil să te întâlnești cu cunoscuți. Iubirea era apoi și mai fierbinte în camerele de motel sau în pensiunile de pe marginea șoselelor, iar pasiunii îi era permis să-și modeleze traiectoria în camere secrete, în apartamente secrete; iar pentru început erai satisfăcut chiar cu mult mai puțin. Dar oare dragostea putea să se vestejească doar pentru că nu putea face parte din lumea reală?

— La ce te gîndești, *cara*? Fabrizio îi sărută vîrfurile rece ale nasului.

— Nu sînt nici eu prea sigură. India rămase cu privirea pironită pe fereastra ce înfățișa noaptea umedă și rece, în vreme ce taximetristul tocmai intra printr-o poartă din fier forjat, minuțios proiectată ca să dea impresia de grandoare.

Vila se găsea în capătul aleii drepte, flancată de plopilor ce se plecau sub ploaia nemiloasă. Părea mohorîită și neprimitoare atunci cînd coborîra din mașină, iar India se zgribuli atunci cînd se adăposti pe verandă, așteptînd ca Fabrizio să-i dea ultimele instrucțiuni șoferului, ca să vină din nou să-i ia de acolo duminică dimineața.

— Servitorilor li s-a spus să ne aștepte, zise el apăsînd pe butonul soneriei.

India privi cum luminile taximetrului dispăreau de-a lungul aleii, lăsîndu-i singuri în întineric. Fabrizio sună din nou — și din nou rămaseră în așteptare. Ploaia ce cădea

pe acoperișul verandei părea și mai zgomotoasă în tăcerea ce se lăsase între ei.

Fabrizio ridică ciocanul de metal și începu să bată cu el în ușă.

— La naiba, unde este toată lumea? întrebă el. Hei, e cineva acasă?

— Eu sper să fie cineva pînă la urmă, murmură India. Dacă nu era absolut nimeni acolo și ei rămăseseră blocați în mijlocul pustietății pe o asemenea noapte? Ce să spun, marea vacanță în doi de două zile — ilicită!

— Rămîi aici, îi comandă Fabrizio. Eu mă duc să caut servitorii.

— Dar, Fabrizio, dacă nu există nici un servitor?

El era deja la jumătatea scărilor, îndreptîndu-se spre un colț al casei.

— Aici sînt în permanență servitori.

Vocea lui păruse furioasă și India spera din suflet să aibă dreptate. Privi nervoasă în întunericul rece. Statuile ce se deslușeau prin întuneric ca niște stafii și vîietul vîntului printre ramurile copacilor îi aminteau de filmele de groază de care rîsese mereu, numai că acum nu mai părea deloc amuzant. Se lipi de ușă și se rugă că Fabrizio să nu lipsească prea mult.

Trecuseră deja cinci minute. India se strînse mai bine în haina de blană; înghețase tot stînd pe loc, nu se putea feri deloc de vînt. Își verifică iarăși ceasul, încă cinci minute. La naiba, unde era Fabrizio? Desigur că pînă acum ar fi trebuit să dea peste cineva, nu? O ramură se frînse cu un zgomot ca de pistol, lovind pămîntul undeva de-a lungul aleii întunecate. Ce fusese asta? Unde era Fabrizio? Unde era toată lumea? Nu mai putea suporta să rămînă și să aștepte înțepenită pe loc, așa că va merge să-l caute. Parcă o luase la dreapta, mergînd spre spatele casei, nu?

Ținându-se aproape de zid, India se grăbi să plece după el, împiedicându-se de statuile și de urnele ornamentale pe care, pe întuneric, nu le putea vedea. Fiecare fereastră era oblonită, așa că, în cazul în care era cineva acasă, ar fi fost imposibil să vezi măcar un firicel de lumină, dar, desigur, stăpînii erau plecați, deci toate camerele principale fuseseră probabil închise. Fabrizio plecase în căutarea casei servitorilor. O poartă arcuită permitea intrarea în spatele vilei, iar India privi prin ea, ezitînd. Ești o proastă, își spuse singură, bineînțeles că nu e nimeni aici, nu ai absolut nici un motiv de teamă. Ridicîndu-și bărbia, își luă inima în dinți și pași prin poartă, făcînd cîțiva pași șovăielnici. Chiar dacă nu o pîndea nici un pericol, în spatele casei părea mult mai întuneric decît în față, așa că se opri neliniștită.

— Fabrizio? Vocea îi sună încet în bătaia vîntului. Ascultă cu atenție, dar nu reuși să deslușească decît ropotul ploii pe acoperișul și pe zidurile vilei. Fabrizio? De data aceasta strigase cu ceva mai multă putere și-și ascuți auzul ca să prindă un eventual semnal din partea lui. Probabil că i se întîmplase ceva. Oh, Doamne, și rămăsese acolo, singură și fără o mașină, probabil la mile întregi distanță de cel mai apropiat oraș. Panica puse stăpînire pe ea. Îi trebuiră cîteva secunde înainte să-și dea seama că de fapt auzise ceva, un sunet diferit de cel al ploii și al vîntului atît de familiar. Zgomotul unor pași pe pietriș. India se întoarse pe călcîie, ciulind urechile. Da, acum îl auzea iarăși. Panica o copleși din nou, așa că o luă la fugă spre poarta în formă de arc, direct în brațele omului care venea din direcția opusă.

— India! Pe unde naiba ai umblat? Fabrizio o strînse cu putere de umeri. Te-am căutat peste tot!

— Fabrizio. Oh, slavă Domnului! Genunchii i se înmuiaseră de ușurare. Am crezut că ai pățit ceva. Ai fost plecat atîta timp, încît m-am speriat.

— De ce naiba să te sperii? Dacă ai fi stat locului nu ai mai fi așa de udă. Acum sîntem amîndoi learcă!

— Unde sînt servitorii?

— Care servitori? Întrebă Fabrizio cu amărăciune.

— Ția care sînt în permanență aici. Îți amintești?

— Nu e nimeni pe aici. Probabil că a fost o neînțelegere în privința zilelor.

— Cum? India îl privea cu neîncredere. Ploaia îi șiroia pe față, scurgîndu-i-se apoi pe după guler. Nu se poate să vorbești serios. Vrei să-mi spui că sîntem în mijlocul pustietății, fără mașină și fără o cheie de la casa asta blestemată?

— Se pare că asta e situația, îi replică Fabrizio bățos.

— La naiba cu toate. India bătu din picior de furie. De ce naiba n-am luat mașina mea?

— Știi foarte bine de ce. Reporterii te-ar fi reperat imediat și ne-ar fi urmărit pînă aici! Ar fi făcut poze chiar prin ferestrele dormitorului! Dacă ți-ai închipuit că la Hollywood a fost rău, apoi aici nu există nici un fel de bariere, India, și asta o știi și tu foarte bine.

— Și atunci de ce am venit aici? Ne-am 'fi putut întîlni într-un hotel cald și plăcut din Elveția, sau Franța, dar nu, tu ai găsit un cuibușor bun de iubire chiar la distanță de o oră de Roma! La dracu'! India bătu iarăși din picior, numai că din neatenție îl lovi pe el.

— Aaaauu! Fabrizio făcu un pas în spate, ținîndu-se de piciorul rănit. O privi cu mînie în întunericul ce-i înconjura. Violența nu te prinde deloc bine, India dragă.

Replica lui la lovitura ei fusese atît de bătoasă și de pompoasă, încît India izbucni iarăși în rîs.

— Am crezut că numai napolitanii sînt alunecoși și nebuni. Chicoti. Dar, la naiba, Fabrizio, chiar că merita o lovitură bună.

Întorcîndu-se pe călcîie, se întoarse foarte demn și începu să șchioapete spre colțul casei.

— Fabrizio, așteaptă! Așteaptă-mă și pe mine!

Îl prinse din urmă pe verandă și îl luă de mîină.

— Îmi pare rău, iartă-mă, n-am vrut să te lovesc, zău că nu.

— Și de ce naiba rîdeai? Ai rîs pe înfundate toată seara, este foarte supărător, India dragă.

— Nu știu, toată situația asta mi s-a părut atît de ridicolă. Fabrizio, zău că ar trebui să fii mulțumit că rîd și că nu plîng!

— Da, știu, ai dreptate. Își trecu un braț pe după umerii împlăniți și foarte uzi. Și este vina mea, ar fi trebuit să mai verific încă o dată tot aranjamentul, dar cîteodată este tare dificil.

— Și acum, ce naiba facem?

— O să spargem casa, o anunță Fabrizio cu un calm olimpiu. În spatele casei este o fereastră mică care a fost lăsată fără oblon. Probabil că este de la cămara de lîngă bucătărie. O s-o sparg cu o piatră și apoi o să desfac zăvorul ca să poți intra pe acolo.

— Eu? Ochii Indiei se măriseră de uimire.

— Bineînțeles că tu, este evident că eu sînt mult prea mare pentru o asemenea fereastră. Vino, o să-ți arăt.

Fereastră era destul de mică chiar și pentru ea, iar India o privea cu multă îndoială.

— Și zici tu că nu mai e și altă cale? Îl întrebă cu o voce mică.

— Nu, asta dacă nu vrei să mergi vreo șase kilometri pînă în cel mai apropiat oraș. Hai, India, nu e chiar așa de greu. Înăuntru este bine și cald, haine uscate, mîncare și

băutură. Se rugă în tăcere să aibă dreptate și să nu fi fost părăsită casa de prea mult timp ce către servitori. Cel puțin o să găsim un telefon, adăugă.

Un telefon! Linia civilizației.

— Uite aici o piatră, îi răspunse India.

Sunetul făcut de sticla spartă a fost mult mai mic comparativ cu vuietul vîntului care acum părea că atinsese o forță de nedescris, arătîndu-le de ce era în stare, așa că India se ghemui sub puterea lui, încercînd să-și păstreze ceva din puțina căldură ce-i mai rămăsese în trup, în timp ce Fabrizio își și vîrîse mîinile prin geamul spart și se chinuia să deschidă fereastra.

— Am reușit, chiui el triumfător, deschizînd fereastra în afară. Vino, India, și fii atentă la bucățile de sticlă spartă.

Însă fereastra era mai înaltă decît crezuse; de-abia putea ajunge cu degetele pînă la pervaz. Fabrizio o ridică de un picior și ea reuși să se prindă și să-și strecoare capul cu precauție înăuntru, privind în întunericul deplin.

— Dă-i drumu' mai departe! Fabrizio o mai împinse puțin.

— Dar nu văd nimic, îi strigă ea cu o voce înfundată.

— Cunosco casa asta, îi strigă el. Sînt destul de sigur că ăsta-i geamul de la bucătărie. Ar trebui să fie o chiuveță chiar sub fereastră, dacă te întinzi puțin în jos ai putea simți robinetele și atunci o să fii sigură că am dreptate. Nu e distanță mare de la fereastră și pînă la podea, așa că nu trebuie să-ți fie teamă.

India întinse precaută o mînă; da, simțea un robinet.

— Ai dreptate, îi strigă ea, împingîndu-se mai departe. Dacă se întorcea puțin într-o parte intra cu totul în casă. Am reușit, îi strigă triumfătoare. Stau cu picioarele chiar în chiuveță.

— Bine, acum o să-ți spun ce trebuie să faci. Dacă am dreptate, chiar în fața ta ar trebui să fie o ușă care dă într-

un hol. Dacă te întorci la stînga și străbați tot holul, o să dai de o ușă care dă chiar în grădina din spate. Dacă avem noroc, cheia o să fie chiar în broască, pentru că ușa aia e folosită foarte rar, exista alta care se folosește de la trecerea din bucătărie în grădină.

India țipă.

— Ce s-a întîmplat, țipă și el alarmat. Ce este?

— Oh, oh, e-n regulă, nu-i decît o pisică. S-a frecat de picioarele mele pe întuneric și m-a băgat în toți sperieții.

Pisica începu să-i toarcă pe la picioare și ea se aplecă și-o luă în brațe. Căldura ei era reconfortantă.

— Pisicuță, drăguță, tu o să rămii cu mine, nu-i așa? Oricum tu cunoști casa asta mai bine decît mine.

Stînd pe marginea chiuvetei, India sări pe podea, unde rămase cîteva clipe nemișcată încercînd să-și recapete simțul orientării.

— Măcar îți amintești pe unde e comutatorul ca să aprind lumina? strigă ea.

— Încearcă pe lîngă ușă.

Vocea lui Fabrizio părea foarte departe și ea își întoarse privirea spre micul dreptunghi de semiîntuneric încadrat de rama ferestrei.

— La naiba, mă pisoiole, ce caut eu aici? șopti ea în timp ce pisica i se și cocoșase pe un umăr, torcînd veselă. Aș fi putut fi acum într-o cîrciumioară veselă și caldă, cu prieteni veseli, bînd vin roșu cald și plăcut și mîncînd paste mele preferate. Nu era nevoie să fac atîta drum ca să intru în bucluc!

Cu o mîină ținînd pisica și cu cealaltă întinsă în față, reuși să străbată camera, folosind fereastra drept ghid. Peretele opus veni spre ea mai repede decît își închipuise și își lovi mîna cu putere de ușa de lemn. Ar fi putut să-mi spună că e o cameră așa de mică, gemu ea frecîndu-și încheieturile degetelor. Își trecu mîna de-a lungul peretelui

din stînga uşii pînă cînd simţi comutatorul din metal rece. Aha, ăsta era! Recunoscătoare, India apăsă butonul şi camera fu scaldată dintr-o dată în lumină, şi zîmbi cînd auzi chiotul de încîntare al lui Fabrizio, care încă aştepta afară în ploaie.

Atuncă o privire pisicii, care-i stătea cocoţată pe umăr. Era la fel de neagră ca şi noaptea de afară, cu o blană mătăsoasă şi strălucitoare, spre deosebire de blana de pe ea! Privi cu oroare la haina din blană de vulpe. Şi la noile ei haine de tweed, „pentru la ţară“, cumpărate special pentru acea ocazie. Nimeni nu-i spusese că atunci cînd tweed-ul se uda puţin începea să atîrne!

Oftînd, India puse pisica pe podea şi deschise uşa. Nu văzu nici un comutator prin preajmă, dar venea suficientă lumină din bucătărie încît să zărească pe unde calcă, prin holul căptuşit cu teracotă. Pisica i-o luă înainte aşteptînd răbdătoare să se chinuie cu cheia ruginită ca să descuie uşa cu pricina.

— Am reuşit, anunţă ea triumfătoare, deschizînd uşa larg.

Pisica fugi în noapte în timp ce Fabrizio mărşălui în casă, apa scurgîndu-i-se şiroaie din păr şi de pe haine.

Se priviră un moment în tăcere, dar, în ciuda eforturilor făcute, India izbucni iarăşi în rîs.

— Îmi pare rău, Fabrizio, dar eşti atît de căraghios, parcă ai căzut în puţ.

— Ar trebui să te uiţi la tine, i-o întoarse şi el cu un zîmbet. Arăţi ca un pudel înecat. Pentru numele lui Dumnezeu, scoate-ţi haina aia de pe tine.

Ținîndu-şi hainele ude în mîini, îşi croiră iarăşi drumul înapoi prin hol şi apoi printr-o uşă de la capătul îndepărtat.

— Aşteaptă puţin aici, îi strigă el. O să aprind luminile.

În timp ce aştepta, îşi dădu seama cît de friguros era holul acela şi se cutremură. Ce n-ar fi dat pentru o baie

fierbinte! Camera apăru mai întâi în lumina slabă a cîtcruva veioze și apoi mult mai strălucitoare atunci cînd Fabrizio aprinse și uriașele candelabre. India privi spre tavanul cu fresce, unde niște nimfe goale pluteau pe niște norișori albi pe cerul de un albastru intens.

— Nimfele alea, săracele, cred că au înghețat demult, strigă ea. Aici cred că sînt mai multe grade sub zero.

— Stai puțin. Fabrizio dispăru pe o ușă din cealaltă parte a camerei, revenind cîteva momente mai tîrziu cu o sticlă de coniac și două pahare. Haide, îi zise, acum o să mergem sus.

— Ce-ai zice dacă am da drumul la încălzirea centrală? Dinții Indiei clănțăneau atunci cînd îl urmă în sus pe scările frumos curbate, pe care cu altă ocazie poate ar fi stat să le admire.

— Asta-i încălzirea ta centrală, îi zise Fabrizio fluturînd sticla. Nu-ți face griji, foarte curînd o să te încălzești. Gata, am ajuns. Deschise o ușă și aprinse veiozele cu abajururi de culoarea piersicilor.

Era, se gîndi India, cea mai perfectă cameră, doar că era la fel de rece precum un cavou. Pereții erau tapetați cu mătase florentină de culoarea ambrei, pe podea erau așternute covoare moi de culoarea coralilor, iar în centrul camerei trona un pat imens cu baldachin, cu cearceafuri moi de pînză foarte fină de culoarea aurului. O canapea mică era așezată de o parte a camerei și de cealaltă parte se găsea un vechi cămin de piatră unde niște bușteni mari erau așezați frumos pe grătar așteptînd doar să fie aprinși.

— Slavă Domnului, oftă ea. Începusem să cred că am venit în castelul lui Dracula.

— Ăla n-ar fi fost un loc potrivit în care să duci o fată frumoasă ca tine. Fabrizio o strînse în brațe, trăgînd-c mai aproape de el. India îi putea simți aroma cunoscută de

colonie și își ridică o mîină cu care începuse să-i mîngîie părul ud și cîrionțat de la spate.

— Biata fetiță, ai înghețat toată, îi murmură la ureche. O să aprindem focul, o să bem puțin coniac și o să te încălzești imediat.

Pîrîitul plăcut al focului umplu încăperea cînd lemnele se aprinseră de la prima încercare, trimițînd în jur o licărire portocalie, care, chiar dacă încă nu încălzea, măcar dădea senzația de confort și căldură. India își așează haina de blană pe podea ca să se usuce și acceptă cu recunoștință paharul cu coniac pe care i-l oferea el.

— Minunat, murmură, în timp ce se sprijinea de polița căminului, sorbind din coniac și încălzindu-și degetele de la picioare la flăcările jucăușe.

— Ți-am spus că totul o să fie în regulă. Fabrizio îi aduse din baie un prosop mare și mătăsos. Ia, usucă-ți puțin părul, îi comandă pe un ton serios.

India își desfăcu părul, ștergîndu-l viguros cu prosopul, pînă cînd îi încadră fața ca un fel de aureolă de culoarea bronzului. Obrajii îi erau îmbujorați din cauza coniacului și a focului și, se gîndi Fabrizio, arăta de-a dreptul fermecătoare.

— Hai să reluăm de acolo de unde ne-am oprit, îi sugeră el, începînd să-i descheie cămașa udă.

— Eu aș mai vrea un coniac.

— Mai încolo. Reuși să-i scoată cămașa udă pe umeri în jos.

— Dar ce-ai zice de-o cină? India se gîndea cu o oarecare nostalgie la *tagliatelle* fierbînd sub un strat gros de suc de roșii proaspăt făcut, înmiresmat cu cîțiva căței de usturoi.

Fabrizio îi desfăcu fermoarul fustei ude de tweed, îngenunchind ca s-o poată trage în jos pe coapse, ferindu-i cu grijă ciorapii. India păși afară din fustă.

— Ciorapii, gemu el, ăștia sînt cei mai mari dușmani ai bărbatului.

Apoi reuși să-i scoată fără a produce pagube.

— Dar ce-ai zice de o baie fierbinte? sugeră plină de speranțe India.

— Bună idee, murmură el în timp ce-și îngropa fața în moliciunea dintre picioarele ei.

India începu să rîdă.

— Am făcut-o, nu-i așa? murmură ea.

— Ce-ai făcut? Limba lui trimitea fiori de plăcere prin tot trupul Indiei.

— Să vin pînă aici doar ca să dau de bucluc.

Focul, alimentat cu noi bușteni, arunca luciri jucăușe asupra festinului lor. India stătea cu picioarele încrucișate în fața căminului, îmbrăcată doar cu un pulover de cașmir de-a dreptul uriaș pe care-l descoperise într-unul din dulapuri, mestecînd o felie de șuncă de Parma pe care Fabrizio o descoperise prin bucătărie. Împreună cu brînză uscată de la munte, cu biscuiți și o cutie de fursecuri tari, compuneau o masă delicioasă pentru doi amănți flămînzi, totul spălat cu o sticlă de *Amarone Riserva*, luată din pivnița de vinuri.

— Poate că pînă la urmă o să-i iert, hotărî Fabrizio, tăindu-și o altă felie de șuncă.

— Pe cine să ierți? India se lăsă pe spate, sprijinită într-un cot, sorbindu-și visătoare vinul.

— Pe cei doi Brandinis, pentru că ne-au dat peste cap seara.

— Categoric, căscă somnoroasă, atîta timp cît mîine vom putea împrumuta de pe undeva o mașină, sau cel puțin să găsim servitorii ăia atît de fantomatici.

— Consideră treaba ca și rezolvată, îi zîise el cu amărăciune. Hai, arăți foarte obosită. Hai să ne culcăm.

India se urcă în patul imens, simțindu-se ca și cum ar fi plutit pe o mare de culoarea aurului, atunci când Fabrizio trase în jurul lor perdelele baldachinului. Rareori se întâmpla să-și poată permite să-și petreacă o noapte împreună și India privi cum Fabrizio își scoase halatul de baie în care fusese înfășurat, admirându-i mușchii vînjoși și trupul zvelt când acesta se întinse gol alături de ea.

— Știi, Fabrizio, murmură atunci când el o cuprinse în brațe și flăcările din cămin luminau perdelele baldachinului, patul ăsta seamănă cu tărîmul nimănui, undeva pe o plajă de aur.

În cap îi răsună un sunet chinuitor și India își dori cu disperare ca acest bîzîit să dispară. Era un sunet cunoscut, precum o sirenă. De ce nu făcea ceva Fabrizio ca acest sunet să înceteze? Se trezi dintr-o dată atunci când ușa dormitorului se lovi de perete și luminile se aprinseră brusc.

— Oh, Dumnezeule mare, țipă ea, în timp ce Fabrizio o înconjura protector cu un braț.

— Poliția! lătră omul proțăpît în cadrul ușii, în mîină cu un pistol. Alți doi bărbați se iviră în spatele lui și India strînse în dreptul pieptului cearceaful moale.

— Poliția? țipă Fabrizio. Dar de ce-ați dat buzna la modul ăsta peste noi? Ce s-a întîmplat?

— Aș putea să vă pun exact aceeași întrebare și dumneavoastră, domnule.

— Sînt un prieten al familiei. Mi-au împrumutat casa pentru weekend.

— Înțeleg. În ochii polițistului, însă, stăruia o strălucire amenințătoare care demonstra că nu credea o vorbă, mai ales când o privi pe India. Ea se retrase sub privirea aceea acuzatoare, strîngînd și mai bine pătura la piept. Și la fel și doamna, nu?

— Ce naiba-i cu toată mascarada asta? întrebă Fabrizio furios.

— Sînteți amîndoi arestați pentru spargere și violarea acestui domiciliu. Negați cumva că ați spart o fereastră și ați forțat intrarea în această casă?

— Nu, sigur că nu, dar pot explica...

— Ne veți explica pe îndelete la sediul poliției și vă avertizez că oamenii mei cercetează și restul casei pentru a găsi pe ceilalți tovarăși ai voștri.

— Ceilalți? India îl privi împietrită. Tîmpitule, nu mai sînt și alții. Încercam să petrecem un weekend liniștit în casa unor prieteni. Cum de îndrăznești să dai buzna în dormitorul meu în felul ăsta? Cînd se înfuria, italieneasca ei căpăta un accent american foarte pronunțat, iar polițistul începu s-o privească cu un interes sporit.

— O străină, înțeleg... Ei bine, sper că aveți pașaportul la dumneavoastră, doamnă?

— Oh, Doamne, gemu Fabrizio, ținîndu-și capul în mîini, întrevăzînd deja scandalul. Este de-a dreptul ridicol. Îți poți imagina ce-or să ne facă ziarele?

India îl privea cu oroare. Cu numai cîteva ore în urmă se gîndise că era la fel de discretă ca și maică-sa. Iar treaba asta devenea din ce în ce mai rea, nu mai voia ca numele ei să fie iarăși împrăștiat prin toate ziarele, legat, așa cum știa că urma să se întîmple, de mama ei și de publicitatea acesteia... Speriată de-a binelea, se lăsă să cadă iarăși pe perne.

— Dar de unde au știut că sîntem aici? îi șopti lui Fabrizio în timp ce omul inspecta camera și nota ceea ce vedea în jur, oprindu-se mai ales la mîncare și băutură.

— Alarma, doamnă. Căpitanul nu omisese nimic. Toată casa este plină de alarme, mici butonașe de presiune au fost așezate pe sub toate covoarele, și am fi venit imediat dacă n-ar fi fost blestemata asta de furtună și

șoselele atît de umede și de alunecoase. Și acum trebuie să vă rog să vă îmbrăcați și să veniți cu noi. Îi scoase pe ceilalți doi polițiști din încăpere. O să așteptăm afară ca să se poată îmbrăca și doamna.

Apoi ușa se închise în urma polițistului. India și Fabrizio, încă stînd în pat, se priviră uimiți unul pe celălalt.

— Fereastra, șopti India cu panică în glas.

— Nu fi ridicolă! Fabrizio se dădu jos din pat și începu să-și pună cămașa. Am intrat într-un necaz serios, dragă India. Oh, nu din punctul de vedere al acuzațiilor aduse, pentru că în mod evident, acesteă vor fi retrase imediat, dar din cauza scandalului. Am fost prinși. Și trebuie cumva să fac în așa fel încît Marisa să nu afle nimic din toate astea.

— Dar cum? India stătea pe marginea patului, cîntărind în minte urîtenia unei celule de închisoare și mînia Marisei, întrebîndu-se care din două era cea mai rea.

— Am sentimentul, îi zise Fabrizio trăgîndu-și pantalonii, că afacerea asta o să mă coste o grămadă de bani.

Capitolul 9

Rory era supărat. Foarte supărat. Atît de supărat, încît își încurcase toate replicile și, cum nu avusese decît cîteva, asta îl făcea să se prezinte tare rău în fața celorlalți. Strîmbă din nas dezgustat în timp ce machioza îi pudra iarăși fruntea. Într-un colț îndepărtat, regizorul, Dirk Boner, discuta cu Shelly Jones, partenera lui din film. Shelly dădea din cap, cu ochii plecați, ascultînd cu atenție la ceea ce-i spunea Dirk. Dirk probabil vorbea despre el, îl dărima de pe soclu și îi spunea ei ce mare vedetă era!

Paranoia îl copleși atunci cînd se întoarse spre spațiul în care se turna *Jocul din Chelsea*, o închisoare din centrul Los Angeles-ului, una adevărată, cu tot ce trebuia, gratii de fier și niște lacăte imense. Nefolosită acum și goală, desigur, dar tot îl treceau fiorii că se găsea în acel loc. Bill probabil le aranjase să poată filma acolo doar ca să-l învețe pe el minte ca să se țină de treabă în continuare. La dracu'! Ca și cum totul ar fi fost doar din vina lui!

— Spune-i lui Dirk că sînt în cabina mea, cînd este gata, să mă cheme, îi zise el curtenitor fetei care îl aranjase.

În timp ce scurgea o linie fină de cocaină pe o foaie de hîrtie, Rory cûgetă la problema lui. Avusese o baftă chioară că o întîlnise pe Jenny Haven la petrecerea aceea, cel puțin asta fusese ce crezuse atunci! Era încă foarte drăguță, încă foarte sexy, și faptul că fusese alături de ea fusese o mare plăcere, la început, înainte să se fi apucat ca lumea de cocaină. Însă lui Jenny nu-i plăcuse acel obicei al lui și îi plăcuse și mai puțin atunci cînd îi spusese că era bătrînă, că nu se mișca împreună cu timpurile moderne. Alcoolul fusese drogul generației ei, deși nu și

pentru Jenny, ea fusese al naibii de abstinentă. Mult prea sobră! Ei nu-i plăcea obiceiul lui de a priza cocaină și nici prietenii lui nu-i plăceau. El stătuse potolit și tăcut, încercase s-o țină cât mai fericită, în timp ce ea își cheltuia energia încercînd să-l creeze. Rory, vedeta ei personală. Desigur, și el fusese un elev înzestrat, și avusese și bazele necesare începutului, dar ea îi dăduse luciul acela de mascul feroce contemporan, tot ea îl scăpase de acele kilograme în plus, de părul lui castaniu, chiar și de mustață, în cazul în care cineva l-ar fi bănuit de homosexualism.

După care începuse să-și deșerte sacul problemelor ei în fața lui, spunîndu-i cum ea singură avea grijă de afaceri. Și el o ajutase, îi dăduse cîteva sfaturi bune, între timp scoțînd exact cît avea nevoie pentru cocaina cu care ea nu era deloc de acord. Și? De unde altundeva ar fi putut să ia și el niște bani? Pe vremea aceea încă nu avusese de lucru. Și mai fusese și altceva: Jenny se așteptase ca ea să-i fie parteneră atunci cînd el obținuse rolul din serial. Fusese oare vina lui că regizorul își dorea pe cineva mult mai tînăr? Ea începuse atunci să se gîndească că ar fi putut regiza cîteva episoade mai importante pentru el, dar Dirk nu era deloc omul care să se dea la o parte nici chiar pentru Jenny Haven. Asta i-ar mai fi lipsit lui Dirk, ca Jenny să culegă laurii pentru serial!

Rory ridică hîrtia pînă în dreptul nării stîngi, prinzînd cu zgomot, după care execută aceeași operație și cu nara dreaptă. Doamne, așa era mult mai bine!

Oricum, Jenny n-ar fi trebuit să-l lase să-i controleze într-atît banii. Ar fi trebuit să aibă singură grijă de afacerile ei sau să plătească pe altcineva s-o facă. Jenny fusese foarte generoasă atunci cînd fusese vorba să-i cumpere haine scumpe, cine pentru doi, și șampanie scumpă, dar bani de buzunar nu reușise deloc s-o convingă să- i dea; așa că fusese obligat să acționeze ca să pună și el mîna

pe o parte din ei. Începuse prin a găsi „ohilipiruri“ de proprietăți, de care îi spunea că sînt nemaipomenite și că vor da lovitura; fusese foarte simplu să umfle prețul și diferența s-o bage în buzunar. Ea se încrezuse total în el, în fond, el era bărbatul pe care ea îl ajuta din toate puterile și ca atare nu avea cum s-o înșele, nu-i așa? Rory zîmbi aducîndu-și aminte, bineînțeles că o înșelase, dacă avea nevoie de bani și ea nu-i dădea deloc! La fel fusese și cu acțiunile de la bursă. La început îi făcuse plăcere să joace. Cîștigase ceva, după care pierduse cumplit de mult. Aia erau banii ei și nu ai lui. Cînd se întîmpla să cîștige, atunci aceia erau banii lui. Încercase la mărfurile de larg consum pentru că se și cîștiga mai bine, însă a pierdut foarte mult, iar restul rămas l-a băgat în propriul buzunar.

O părăsise atunci cînd ea își dăduse seama că era falită. El însă dăduse vina numai pe ea, spunîndu-i că el făcuse doar ceea ce îi ceruse ea să facă. Și era adevărat, nu? De fiecare dată cînd avea un pont bun la bursă, îi spusese și ei și fusese de acord. Nu fusese deloc vina lui că pierduse mult mai mult decît cîștigase, se întîmpla mereu și asta multor oameni. Dar, oricum, sosise ceasul să o părăsească, se săturase de ea. Era prea bătrînă pentru el; și, în afară de asta, pentru el lucrurile mergeau chiar foarte bine, tocmai fusese ales ca vedeta serialului. El era Chelsea din *Jocul lui Chelsea*.

Și totul ar fi fost în perfectă regulă dacă n-ar fi murit în felul ăla... și dacă n-ar fi fost ticăloșii aceia de Kaufmann și Reubin! Ei îl șantajau! Pentru că alt cuvînt mai bun nici nu exista. La naiba! Erau foarte buni în meseria lor, din punctul ăsta de vedere nu exista nici o îndoială, dar Kaufmann lua treizeci de procente ca impresar, iar Reubin se autointitulase avocatul lui pentru o sumă de-a dreptul uriașă, cu cît cîștiga Rory mai mult, cu atît mai mare devenea acea sumă. Este doar cinstit și corect, Rory, îi

spusese demult Stan cu vocea aia mieroasă de avocat, doar corect, luînd în considerație circumstanțele.

Rory își privi imaginea atrăgătoare din oglindă, reconsiderînd acele circumstanțe. Nu-i plăceau deloc și nici eventualele lor consecințe, ba chiar deloc. El era un tînăr în pragul unei mari cariere, așa că nu avea de ales decît să se lase șantajat de Reubin și de Kaufmann.

— Rory? Asistentul regizorului își vîrî capul pe ușă. Dirk e gata peste cinci minute, bine?

— Mda. Rory își mai verifică încă o dată imaginea din oglindă. Ce naiba, transpirase tot! Trebuia iar să-și pudreze fruntea. Avea întîlnire cu chelnerița de la *Cafe Rodeo*, aceea drăguțică care-i admirase puloverul. Fusesse dansatoare, dar făcuse hepatită și-și pierduse postul din compania pentru care lucrase. Avea de gînd s-o ducă la petrecerea lui Sally Fox, oricum urma să fie nemaipomenit. Avea nevoie să-și mai decoloreze puțin părul, nu părea puțin cam prea închis în partea din față? Coafeza lui Jenny era foarte bună, dar, totuși, el știa mai bine de ce avea nevoie.

— Gata, Rory?

Rory își trecu un deget peste hîrtia împăturită din care prizase cocaina, apoi și-o frecă gînditor de gingii. Trebuia să țină minte să pună accentul cuvenit pe numele acela, acum, la următoarea filmare...

Se îndreptă spre platou, o luă pe Sally în brațe, și așteptă ca ceilalți să verifice continuitatea acțiunii, și ca Dirk să verifice unghiul camerei de luat vederi. De data aceasta reuși totul dintr-o singură filmare.

— Superb, Rory, absolut superb, îi strigă Dirk. Știam eu c-o să reușești de data asta.

Capitolul 10

Venetia își dădu seama că nu ar fi trebuit să vină. Lawten Hall era ascunsă undeva prin sălbăticiunea regiunii Wiltshire, într-o zonă de cîmpuri înghețate și copaci scheletici care se potriveau perfect cu personalitatea doamnei Fox-Lawten. Cînd apăru la ușa din față și o muștră cu răceală ca pe viitor să facă bine și să folosească ușa din spate pentru servitori, Venetia ar fi trebuit să prindă din zbor mesajul și să plece. Dar făcuse contract cu agenția pentru acel weekend, ca să gătească pentru paisprezece persoane, așa că rămăsese. Și era vorba de o muncă de trei zile, care urma să-i mărească considerabil bugetul.

Necazurile începuseră încă înainte să-și fi putut dezbrăca haina, cînd Sondra Fox-Lawten dăduse buzna în bucătărie pentru a discuta meniurile. Nici vorbă să-i ofere măcar o ceașcă de cafea sau să-i arate camera, ceea ce într-un fel fusese un lucru bun, pentru că atunci cu siguranță Venetia n-ar fi rămas sub nici o formă. Camera destinată ei se găsea la mansarda, care, atunci cînd familia Fox-Lawten renovase bătrîna casă, fusese omisă de la încălzirea centrală. Cămaruța întunecoasă fusese mobilată probabil cu piese cumpărate de la magazinele de vechituri, iar un radiator cu un singur element trebuia să-i ajungă ca unică sursă de căldură.

Prima bătălie s-a dus în jurul meniurilor, pe care le discutaseră și mai înainte la telefon, în așa fel încît Vennie să poată face cumpărăturile și pregăti cîteva feluri încă de acasă. Acum însă, doamna Fox-Lawten se răzgîndise, sau mai degrabă Tony Fox-Lawten se hotărîse să servească un *Haut Brion* din '64 cu felul principal tocmai în seara zilei

de sîmbătă cînd trebuia să aibă loc un dineu, cu încă șase oaspeți în plus, așa că acum nu mai putea să servească pui fiert în șampanie cu garnitură de struguri albi, în jurul căruia Venetia își construise întregul meniu. Voiau să servească fazani, ceea ce însemna niște feluri mult mai ușoare care să le înlocuiască pe cele gata preparate de ea. Și legumele trebuiau acum schimbate. Însemna al naibii de multă muncă în plus cînd ea și așa avea destul de lucru cu micul dejun, prînzul, cinele, plus ceaiurile de la ora cinci pentru cei care doreau să le servească.

Tony Fox-Lawten venise în bucătărie să se prezinte singur, vineri seara, după ce venise din oraș.

— Am venit ca să te deranjez, îi spuse el după ce-și vîrîse capul pe ușă. Și ca să mă scuz. Ochii lui voioși o cercetaseră cu atenție și îi zîmbise încîntat atunci cînd traversase bucătăria apropiindu-se cu pași repezi spre ea. Ei, bună, de regulă nu prea avem bucătari pe aici care să arate așa ca tine.

Venetia își ridicase părul de pe față, pentru că uitase să și-l prindă și își încrucișase brațele peste șort. Tony Fox-Lawten era mic și gras, cu obraji roșii și cu o bărbie ce bătea în albastru, pe care, fără îndoială, și-o rădea de cel puțin două ori pe zi pentru a nu arăta neîngrijit.

— Nu e nici un deranj, domnule Fox-Lawten, îi răspunse ea politicoasă. După care, la naiba cu toate, i-o spusese în față: Ei bine, de fapt mi-ați dat mare bătaie de cap și asta înseamnă cumplit de multă muncă în plus.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, o să încerc să mă revanșez. Ceva mai mult la plată pe care am negociat-o și totul va fi în regulă. Ce-ai zice de o băutură, eh? Te-ar mai înveseli un pic. Și probabil că o să ai mare nevoie dacă Sondra are de gînd să-și facă numărul obișnuit. O perfectistă dată naibii, Sondra asta. Atunci ce să fie, gin cu apă tonică?

Era uimitor, cugetă Venetia, cît de transparenți erau cu toții. Sau era doar bafta ei chioară să meargă numai în case în care nevestele erau o adevărată pacoste iar soții erau și mai răi pentru că făceau avansuri bucătăreselor?

Tony Fox-Lawten luase refuzul ei drept o fîstîceală de moment, așa că își luă prostul obicei de a intra în bucătărie ori de cîte ori i se ivea ocazia, doar ca să vadă cum se descurca „micuța”. Venetia s-ar fi descurcat de minune fără nici un Fox-Lawten care s-o bată la cap.

Astfel, ziua de vineri trecu destul de calmă, deși ritmul fusese de-a dreptul infernal. Nu avusese nici măcar timp să mănînce o masă ca lumea, ci doar să guste de ici și colo în timp ce prepara cina. Oaspeții începuseră să sosească încă de pe la ora trei, așa că Venetia fu nevoită să tot servească ceaiuri și gustările aferente pînă aproape de ora șase. După asta urmau băuturile de la ora opt și cina de la opt și jumătate. Ceea ce însemna că avea la dispoziție doar două ore ca să prepare o cină pentru paisprezece persoane. Totuși fusese un lucru bun că preparase fileul de somon cu maioneză și budinca ușoară, de vară, încă de acasă, pentru că altfel ar fi fost cu totul depășită; și mai fusese un lucru bun și că preparase plăcinta cu curcan pentru prînzul de sîmbătă, pentru că pînă să termine cu micul dejun s-ar fi făcut aproape timpul de prînz.

Adevărata ceartă cu Sondra Fox-Lawten a avut loc însă sîmbătă după-amiază. Venetia se culcase după miezul nopții și nu reușise deloc să doarmă din cauza frigului din cameră, îi ieșeau aburi din gură pe care îi putea vedea în lumina lunii. Scîrbită și deziluzionată chiar se hotărîse că era mai bine să uite de acel gînd pentru că era posibil să trezească pe cineva din casă și nu dorea să se întîlnească cu Tony Fox-Lawten în cămașă de noapte și halat. Apoi se sculase de la șase și jumătate ca să prepare fazanii și garnitura lor și să pregătească tăvile cu micul

dejun ca să fie duse în camere de către doamna Jones, femeia care venise din sat ca s-o ajute. După asta se apucase să prepare și masa de prînz. Pe la trei și un sfert tocmai termină de pus în mașina de spălat vasele și ultima farfurie cînd veni s-o vadă doamna Fox-Lawten.

— Vom servi ceaiul la ora cinci, Venetia, îi comandă ea, și aș vrea să ne faci și niște pateuri miciuțe ca să le putem servi cu băuturile diseară.

— Ar fi trebuit să-mi fi spus mai devreme, doamnă Fox-Lawten, îi răspunse Venetia pe un ton potolît. Mi-e teamă că acum nu este timp pentru așa ceva.

— Ba sigur că este vreme. Sondra Fox-Lawten își ridicase o sprînceană bine pensată. Doar acum nu faci nimic, nu-i așa?

— Da, îi replică Venetia pe un ton neutru. Dar, tocmai mă pregăteam să fac ceva. Sînt în această bucătărie de la șase și jumătate dimineața și acum am de gînd să mă retrag în mansarda aia înghețată pe care dumneata o socotești potrivită s-o numești dormitor ca să mă întind pentru o oră și jumătate pînă se face ora ceaiului. După asta voi fi foarte ocupată cu cina. Îmi pare rău, doamnă Fox-Lawten, dar fără pateuri în seara asta.

— Ei, nu zău! Ochii verzi ai Sondrei scăpărau în timp ce părul roșcat i se ridicase parcă în vîrfurile capului de furie, nimeni n-a îndrăznit vreodată să-mi vorbească pe tonul ăsta! Trebuie să-ți amintesc că ai venit aici cu un anume scop! Eu te plătesc ca să gătești, nu să te întinzi puțin!

— O să gătesc, doamnă Fox-Lawten, îi zise Venetia trecînd pe lîngă ea spre ușă, lăsînd-o pe Sondra nemișcată în locul în care se găsea. Cina va fi gata la timp.

Ceva mai tîrziu regretase. Probabil că s-ar fi simțit mai bine în bucătărie făcînd pateuri decît să fi încercat să rămînă cît de cît calmă în camera înghețată.

Tony Fox-Lawten apăru în bucătărie exact înainte de ceai, tocmai când ea mînca un sandviș cu șuncă.

— Văd că nu prea mori de foame, îi zise el cu subînțeles. Ce-am auzit că s-a întîmplat între tine și Sondra?

— Domnule Fox-Lawten, dacă aș fi fost ca sora mea, India, i-aș fi spus doamnei Fox-Lawten ce anume să facă cu pateurile și cu tot acest dîneu. Eu cel puțin am fost politicoasă.

— Pun pariu că așa e. Rînji. Ai maniere mai frumoase decît Sondra. Toți banii din familia ei vin din măcelării și cîteodată cred că asta apare și în genele urmașilor!

Venetia gîndise atunci că poate domnul Fox-Lawten nu era chiar așa de rău, cînd el făcu mișcarea.

— Ce-ai zice de un pahar de băutură ceva mai tîrziu, doar noi doi? o întrebă încet, prinzînd-o de o mînă.

— Nu, mulțumesc, îi răspunsé ea la fel de politicoasă ca întotdeauna.

— Oh, haide, nu mai face mofturi.

Apoi se auzi sunetul unor pași ce veneau spre bucătărie.

— Ne vedem mai tîrziu, îi șopti grăbit, evaporîndu-se din încăpere, fără îndoială speriat de genele Sondrei, cugetă Venetia cu răutate.

Și apoi, pe la șapte și jumătate, cînd ea era tocmai în febra pregătirilor pentru cină, Sondra Fox-Lawten intră parcă plutind în bucătărie, într-o rochie amplă de șifon albastru pal, cu puf de gîscă pe la umeri, și răsturnă castronul cu piure de cartofi cu șofran care ar fi trebuit servit împreună cu fazanul.

— A dracului de treabă scîrboasă, țipase ea, uită-te la rochia mea! M-a costat patru sute luna trecută la *Harvey Nichols*. Cum de-ai putut fi atît de idioată, încît să lași castronul pe marginea mesei?

Venetia privea îngrozită la pata roșie întinsă pe rochia diafană, patru sute de lire! Distrusă! Dar nu era vina ei, rochia era genul acela foarte amplu care agăța tot, probabil că și ea își întinsese brațul și prinsese bolul cu piure pe care apoi îl răsturnase.

— Îmi pare foarte rău pentru rochie, doamnă Fox-Lawten, îi spuse ea, dar bolul era acolo unde trebuia să fie. Mi-e teamă că rochia dumitale nu avea ce căuta aici.

— O să vorbesc cu cei de la agenție despre asta, o amenință Sondra Fox-Lawten, oprindu-se tocmai la timp ca să nu-i spună că nu o va mai plăti, treaba asta putea aștepta pînă mai încolo, după ce fata termina de gătit toate felurile. Nu avea chef să fie lăsată baltă și măcar să scoată de la ea tot ce putea pentru a-și despăgubi cumva rochia distrusă.

Sondra ieși grăbită din bucătărie, iar doamna Jones, în timp ce trebăluia cu argintăria, comentă cu un glas scăzut:

— E puțin cam dificilă doamna Fox-Lawten, dar nu trebuie să-ți faci griji, scumpo, n-a fost vina ta.

— Știu, îi răspunse cu amărăciune Venetia.

Doamna Jones dispăru pentru a așeza masa și Venetia se sprijini de frigider cu ochii plini de lacrimi. La naiba cu toate, voise atît de mult ca totul să iasă cît mai bine! De ce apăreau mereu atîtea probleme? Viziunea ei despre o companie de servicii domestice, foarte selectă, condusă chiar de ea, care să supravegheze toate petrecerile selecte ale Londrei, începu să se pălească rău de tot.

Tony Fox-Lawten apăru în pragul bucătăriei într-o mîină ținînd o sticlă de gin și în cealaltă o sticlă de apă tonică.

— Iată-mă-s, îi zise el vesel. M-am gîndit că poate simți nevoia de un strop de întăritor după ce am văzut rochia Sondrei. Piureul ăla a trecut prin tot, mai ales că ea

jură că este toată purpurie și că trebuie să facă o baie ca să se curățe. Începu să rîdă închipuindu-și o Sondra purpurie și, în ciuda ei înseși, rîse și Venetia cu el.

— Mi-ar face mare plăcere să beau ceva, încuviință, dar chiar a fost vina ei, știți? Bolul era pe masă și ea l-a răsturnat cu mîneca.

— Nu-ți face probleme în privința asta, o liniști Tony dîndu-i un pahar plin și omițînd să-i spună ceva de faptul că Sondra nu avea de gînd s-o mai plătească. Noroc, atunci, în sănătatea noastră.

Venetia îi întîlni ochii pe deasupra paharului și văzu amenințarea care se apropia cu pași mari.

El puse paharul jos și, vîrîndu-și degetele pe sub cordonul șorțului înnodat în față, încercă s-o tragă spre el.

— Vino puțin mai aproape, murmură. Vreau să te întreb ceva.

— Ce anume? Venetia se retrase puțin, în timp ce el deja îi înconjurase umerii cu un braț.

— Știi, sînt la Londra în fiecare zi. Ne-am putea vedea acolo, poate ca să cîinăm împreună? Poate la tine acasă?

— Familiei mele nu prea i-ar plăcea treaba asta, îi răspunse bătoasă Venetia.

— Atunci în alt loc, înțelegi ce vreau să spun. Ar fi amuzant și nici un fel de Sondra pentru care să-ți faci griji.

Respirația îi mirosea a gin și Venetia își feri fața, încercînd în zadar să-i desprindă mîna de pe cordonul șorțului, în timp ce el o trăgea tot mai aproape.

Sondra Fox-Lawten stătea în pragul bucătăriei îmbrăcată în halatul ei roz, de casă, observîndu-l pe soțul ei cum îi făcea avansuri bucătăresei.

— Nemernic mic și împruțit ce ești! Vocea ei răsună ascuțit în tăcerea ce se lăsase în bucătărie, iar Tony se îndepărtă de Venetia atît de repede, de parcă tocmai ar fi fost împrușcat pe la spate.

— Oh, haide, Sondra, nu e ceea ce părea să fie. Avea doar ceva în ochi, asta-i tot. Fata n-a vrut să facă nici un rău.

Sondra era prinsă în mijlocul unei dileme. Renunță, își spuse singură, o să trebuiască să discut cu ea despre treaba asta ceva mai târziu, nu-i pot spune să plece în clipa asta pentru că nu mă mai descurc cu cina. Și mai era și prânzul de duminică și micul dejun.

— Vorbim noi despre asta mai târziu, îi zise pe un ton glacial, dar o să raportezi purtarea ta celor de la agenție, de asta poți fi sigură.

Venetia se apucă să-și scoată șorțul.

— Sunați-i chiar acum, doamnă Fox-Lawten, îi zise mergînd spre ea, și spuneți-le să vă trimită pe altcineva. Pentru că eu plec.

— Dar nu poți! gemu Sondra.

O expresie americanescă îi trecu în acea clipă prin minte.

— Punem pariu? o întrebă în timp ce se îndrepta cu demnitate spre ușă.

Capitolul 11

Fitz McBain simțea ceva care parcă îi apăsa sistemul nervos. Să fie oare vremea mizerabilă din New York? Stagnarea sîcîitoare a afacerilor petrochimice din America Latină? Sau capriciile neașteptate ale Raymundei Ortiz?

Fitz își întoarse scaunul tapițat cu piele gri, de la biroul plin de hîrtii spre panorama Manhattan-ului care însă era aburită din cauza ploii ce se scurgea din cerul ca de plumb. Priveliștea nu avea nici un fel de farmec și, punîndu-și brațele musculoase sub cap, începu să se întrebe cum anume să acționeze în legătură cu afacerea aceea. Ar fi trebuit s-o fi finalizat cu o lună în urmă. Acordurile preliminare fuseseră încheiate, rafinările erau disponibile, iar documentele nu așteptau decît să fie schimbate între cele două părți. Fiecare persoană cu care negociaseră fusese fermecătoare și plină de asigurări, dar cu toate acestea afacerea tot nu se încheiase. Asta însemna încă o călătorie în Brazilia — a treia în ultimele două luni — o altă tură de asigurări, mai multe cine nesfîrșite cu oameni de afaceri importanți și cu nevestele lor ambițioase, iar, în final, va reuși să-și atingă scopurile și să încheie înțelegerea? Trebuia să admită că pentru prima dată nu știa. Ceea ce știa însă era faptul că își pierduse răbdarea. Această situație era intolerabilă pentru el.

Se întrebă dintr-o dată dacă chiar merita, nu numai acea afacere, dar totul, în general, toată acea foșgăială nesfîrșită și negocierile prelungite, lupta pentru poziție și întrecerea dintre competitori. Pentru el, mai ales la început, reprezentase totul, cînd viața însemna doar supraviețuire, și apoi, cînd supraviețuirea fusese asigurată, însemnase

doar distracție. Când, se întrebă singur, distracția dispare și începe obișnuința?

Poate că ar trebui să renunțe. Să se retragă și să lase totul pe mîna lui Morgan. Și după aceea ce urma? Avea patruzeci și patru de ani și muncea de la vîrsta de treisprezece. Și ce naiba să facă dacă nu va mai munci? Cu un fior contemplă o viață petrecută escortînd o Raymunda Ortiz de la o petrecere la alta. Cît de diferită i-ar fi fost viața dacă mama lui Morgan ar fi trăit? Așa se gîndea acum la Ellen; ca la „mama lui Morgan“. Dragostea și pasiunea lor tinerească i se păreau vechi de secole. Poate că ar fi avut și alți copii și un cămin potrivit, nu doar o selecție de proprietăți impunătoare în diferite părți ale lumii pentru care plătea doar facturile și în care poposea foarte rar. Morgan îi spusese mereu că de fapt casa lui adevărată era avionul și, a naibii treabă, avea foarte mare dreptate; Fitz era foarte fericit în cămăruța aceea mică, de unul singur, suspendat între fusurile orare și continente și înconjurat de nori.

Destul cu gîndurile! Va merge la club și va face cîteva partide de squash, va scăpa de depresia aceea și-și va mai ridica nivelul energiei cu vreo două gradații. Munca era singura „entitate“ cu adevărat importantă din viața lui. Cuvîntul pensionare sau retragere nu exista în vocabularul lui, și femeile de seama Raymundeii Ortiz erau undeva foarte jos pe lista lui de priorități.

Fitz apăsă un buton și așteptă ca secretara lui să-i răspundă. Miss Clarke fusese alături de el în ultimii zece ani. El mereu crezuse în șanse egale pentru fiecare salariat de-al lui și ea era mai mult decît o secretară, era asistenta lui personală cu două secretare ale ei; ea era o parte a vieții lui, un păstrător al secretelor, și poate una dintre puținele prietene adevărate pe care le avea. Dar

încă îi spunea „Miss Clarke“ și ea încă îi spunea „domnule McBain“.

— Te rog, reține-mi toate telefoanele, Miss Clarke. Vreau să cobor pînă la sala de gimnastică pentru o partidă de squash. Mă întorc în patruzeci de minute.

Ceea ce avea nevoie de fapt era un alt punct de vedere asupra afacerilor cu America Latină, hotărî el în timp ce se schimba în hainele de sport, într-o toaletă micuță anexată biroului său. O să-l trimită pe Morgan în Brazilia; ar fi ceva plăcut și pentru el și venind cu mintea proaspătă în această afacere poate că va fi în stare să depisteze ce nu era în regulă. Pentru că de un lucru era foarte sigur, brazilienii nu aveau de gînd să i-o spună în față. Afacerile cu ei erau la fel de ciudate și de evazive ca și cele cu japonezii, pentru că lor nu le plăcea să spună „nu“ vreodată. O încuviințare politicoasă și „pe mîine“ erau sortite să te facă să înțelegi că probabil nu erau chiar cu totul de acord cu ceea ce voiai tu.

La fel se întîmpla și cu Raymunda; flirta și te tachina și era de acord cu tine, după care devenea mofturoasă și botoasă. Raymunda era o femeie frumoasă și senzuală. Îi plăcea să fie alături de ea — cel puțin atunci cînd se purta rezonabil și nu ca o adolescentă răsfățată — și la fel de mult îi plăcea să fie în pat cu ea, dar avea sentimentul neplăcut că Raymunda făcea cărțile în așa fel, încît să-l conducă spre altar. În ultimul timp fusese teribil de evazivă la telefon sau distrată în timpul cinelor, și mersese pînă atît de departe, încît anulasese două întîlniri chiar în ultimul moment pentru niște motive necunoscute.

De ce, se întrebă el, nu se poate bucura cu atît cît este? Eu unul n-aș putea fi fericit căsătorit cu Raymunda și nici ea n-ar fi mai încîntată de treaba asta, doar o știe foarte bine.

Fitz privi de la etajul său, cel de-al patruzeci și patrulea, la ploaia fină care se tot scurgea. Cel puțin putea face ceva în privința vremii. *Fiesta* stătea în ancoră în Barbados cu un echipaj pregătit și nerăbdător să pornească în călătorie. Mai bine uita de meciurile de squash! Acolo soarele era fierbinte, iar cerul albastru și nu merita și el o săptămână de vacanță? O să-l ia și pe Morgan cu el. Îl putea introduce în secretele afacerii cu brazilienii, după care ar putea pleca direct de acolo. Dacă o mai adăuga și pe Raymunda la pachet, rezolva dintr-un foc cele trei probleme arzătoare ale zilei. Cel puțin temporar, adăugă el în gând, în timp ce ridica receptorul telefonului.

Kate Lancaster stătea în patul Venetiei, cu ursulețul prietenei ei în brațe și mînca pîine prăjită cu marmeladă, la fel cum se mai întîmplase de atîtea ori în dormitorul lor de la școală.

— Sînt cîteva gusturi pe care le deprinzi încă din copilărie, enunță ea luînd o altă mușcătură, și de care nu mai scapi niciodată. Dacă s-ar întîmpla să fii azvîrlită pe o insulă pustie, aș tînji după pîinea prăjită unsă cu marmeladă.

Vennie izbucni în rîs.

— Dacă s-ar întîmpla să fii azvîrlită împreună cu mine, atunci ți-aș face sufleu de ananas și budincă din nucă de cocos. „Insula pustie” ar fi un nume grozav pentru un restaurant, adăugă ea gînditoare.

— Și ce se mai aude cu slujba de la *Cafe Laurent*? Accepți oferta lor mizerabilă sau mai ai răbdare pînă găsești ceva mai bun?

— Nu știu. Îmbrăcată într-un costum roz, Venetia dansa energic, împreună cu echipa de fete de pe caseta video cu exerciții de aerobic. Doamne, chestia asta poate

să te omoare, suspină ea în timp ce încerca să țină ritmul cu fetele de pe casetă.

— Eu tot nu pricep de ce te mai ostenești atîta. Kate mai ronțai o bucățică de pîine prăjită. Tu oricum arăți mai bine decît fetele alea de pe casetă. Eu am de gînd să aștept pînă cînd o să fiu grasă și-o să am patruzeci de ani.

— Ideea este, gemu Vennie, să nu fii niciodată grasă și să nu arăți de patruzeci de ani! Of! Se lăsă să cadă pe podea cu un geamăt. Ajunge, ajunge...

Kate se aplecă peste marginea patului privindu-și prietena întinsă pe podea și răsufînd din greu.

— Mie mi se pare că n-o să ai prea multe șanse să ajungi la patruzeci de ani dacă o ții în ritmul ăsta. Uite, ia o felie de pîine prăjită cu marmeladă.

— Mulțumesc. Venetia se sprijini de pat mestecînd gînditoare. Kate, ce să fac? Sau, mai degrabă, am de ales?

Kate Lancaster avea păr castaniu lucios și ochii mamei ei, de un verde fantastic, și fața, după cum spunea mereu tatăl ei, a unui heruvim bine hrănit, ușor îmbujorată și foarte atrăgătoare. Oricum, pe sub înfățișarea aceea atrăgătoare zăcea creierul unui vrăjitor în ale matematicii. Kate era la *Cambridge* studiind computerele, iar natura ei era analitică și practică.

— Vennie, dragă, hai să examinăm toate faptele, îi zise ea. Unu. Nu poți merge să mai gătești la toate orgiile alea de sîmbătă.

— Petreceri particulare, o corectă Venetia.

— Ba sînt orgii în toată regula, cînd soții sînt lăsați de capul lor. Și nu mă mai întrerupe, Vennie. Deci, unu: fără orgii la sfîrșit de săptămînă. Doi: prînzurile organizate în oraș sînt o afacere bună, dar pînă acum nimeni nu ți-a oferit o slujbă permanentă, și munca asta la întîmplare nu-ți aduce suficienți bani.

— Poate că nu sînt destul de bună? Venetia își termină felia de pîine și se întinse iarăși pe covor, urmărind cu un aer absent fetele din California care se chinuiau în continuare cu exercițiile de aerobic.

— Asta-i o prostie și ți-am zis să nu mă întrerupi. Și acum, trei: o altă posibilitate este să obții o slujbă permanentă într-un restaurant sau o cîrciumă, și cel mai bun rămîne totuși *Laurent's* pentru că sînt noi și îți vor da șansa să-ți faci un nume ca bucătar al lor. Dar — și asta este un „dar“ major — banii pe care ți-i oferă ei sînt o nimica toată, pentru că ești atît de tînără și nu ai destulă experiență. Este exploatare curată și ei știu foarte bine. Țrei să plătească de cinci ori mai mult un bărbat cu doar cîțiva ani de serviciu în spate și fără să fie nici măcar pe jumătate la fel de bun ca tine.

— Deci? Venetia își întoarse ochii de pe ecranul televizorului pentru a-i întîlni pe cei ai prietenei sale. Ce trebuie să fac?

— A naibii să fiu dacă știu!

Telefonul începu să sune și Kate sări din pat pentru a merge să răspundă.

— Asta-i beleaua cu voi, oamenii computerelor, strigă Vennie după ea, vă lipsește cu totul sensibilitatea umană. Apoi dădu mai încet sonorul ca să poată auzi ce vorbea prietena ei la telefon. Trebuia să fie cineva foarte drăguț, pentru că părea încîntată.

— Vennie, o strigă Kate de pe hol, e pentru tine.

— Cine e? Venetia se ridică leneșă de pe podea.

— E Morgan. Și, grăbește-te, sună din Barbados.

— Barbados? Venetia sări în picioare și alergă în camera Lydiei, unde Kate stătea pe marginea patului, chicotind împreună cu Morgan McBain.

— Atunci, la revedere, îi zise ea. Acum a venit și Vennie.

— Morgan, bună. Chiar ești în Barbados? Vorbești serios? Și cerul este albastru și soarele strălucește în lumea asta umedă? Venetia se urcă în pat și-și trase picioarele sub ea, cu un zîmbet luminos pe față. Da... cred că și mie mi-e dor de tine.

Kate o privea cu interes. În mintea ei nu mai exista nici o îndoială că Morgan era foarte prins de Venetia.

— Morgan, vorbești serios? Nu se poate. Dar nu pot, adică este de-a dreptul imposibil... S-ar putea ca de săptămîna viitoare să am o slujbă nouă. Ce vrei să spui? Ca să gătesc, bineînțeles, de fapt ca bucătar al unui restaurant nou.

Kate o privea neliniștită.

— Ce se întîmplă? șopti ea.

Vennie își puse o mîină pe receptor.

— Vrea să mă duc în Barbados pentru o săptămînă sau două, pe iahtul tatălui lui. Dar cum aș putea? Trebuie să iau slujba asta.

— Ohhh! gemu Kate luîndu-se cu mîinile de păr, foarte dramatic, și lăsîndu-se să cadă pe covor. Venetia Haven, cîteodată ești atît de proastă, încît nu pot să suport.

Venetia îi zîmbi cu îndoială.

— Nu, nu, Morgan, nu-i decît Kate care se poartă ca o proastă. O privi din nou pe Kate. Spune că poți să vii și tu cu mine.

Kate gemu de părere de rău.

— Oh, Vennie, am examene în viitoarele două săptămîni! Dar nu și tu.

— Morgan, îi zise Venetia cu fermitate, nu pot veni, este foarte tentant, dar nu pot veni. Trebuie neapărat să primesc oferta restaurantului. Cum? Oh, acum îți bați joc de mine! Vrei să verifici ca să fii sigur? Bine. Da, da. S-a făcut... da, și eu. Pa!

— Ce? țipă Kate. Ce s-a întîmplat?

— Morgan mi-a spus că bucătarul de pe *Fiesta* vrea să se întoarcă la New York, o ofertă nouă, și că trebuie să-și găsească un alt bucătar. Și părea destul de sigur că aş putea obține eu postul lui pentru tot sezonul de iarnă în Caraibe. Vennie își astupă repede urechile cu palmele atunci cînd Kate începu să țipe de încîntare.

— Uimitor! se entuziasmă Kate. Superb! Cea de-a patra opțiune! Ia stai puțin, și cu cît te vor plăti?

— Of, Kate, nu știu, rîse Venetia, dar oricum nu prea cred că ar trebui să accept postul ăsta.

— Și de ce nu? Ești foarte bună.

— E un fel de... ei bine, ei îmi fac un fel de favoare oferindu-mi mie postul ăsta.

— Și ce altceva? se supără Kate. Doar pentru asta sînt prietenii, nu? Mi-aș dori să aibă nevoie și de un programator doar pe jumătate format.

Venetia izbucni în rîs.

— Atunci tu ești de părere că ar trebui să accept postul ăsta, în cazul în care mi-l oferă?

— Bineînțeles, îi răspunse foarte fermă Kate, și să iei și un borcan mare cu marmeladă la tine, în cazul în care ești debarcată cu Morgan pe o insulă pustie. Cu excepția a vreo doi prinți, Morgan McBain este cea mai mare partidă a deceniului, și mai cred că umblă după tine!

— Ah, nu sînt decît o pasiune trecătoare, îi răspunse Venetia amintindu-și de felul în care îi simțise buzele pe buzele ei, și de felul în care o îmbrățișase.

— Nici vorbă, o asigură Kate. Are toate semnele unui bărbat la începutul unei mari iubiri, și tu ești obiectul pasiunii lui secrete!

Cînd li se întîlniră privirile, izbucniră în hohote nestăpînite de rîs, răsturnîndu-se în patul mare.

— Poți să-ți imaginezi oum aş putea să fiu eu obiectul pasiunii secrete a unui bărbat? gemu Venetia. Eu, femeia fatală!

Lydia Lancaster se întreba ce anume se întâmpla. Cele două fete se tot învîrteau pe lîngă telefon, tresărind și sărind să răspundă de fiecare dată cînd suna, ca niște adolescente îndrăgostite, ceea ce bănuiesc că și sînt de fapt, își zise singură, ridicînd receptorul și aruncîndu-se să formeze un număr.

— Mamă, pe cine vrei să suni?

Lydia o privi pe Kate, încremenită.

— Vreau s-o sun pe Jenifer Herbert, dragă. De ce?

— Oh, mamă, te rog, nu acum, mereu vorbești cîte o sută de ani cu ea și noi așteptăm să ne sune cineva în orice clipă. Un telefon foarte important, adăugă ea, punîndu-și degetul pe furcă.

— Kate! Zău, asta le întrece pe toate. Mi-ai oprit apelul!

— Îmi pare rău, mamă, dar, te rog, doar de data asta. Este foarte important.

Kate își păstră degetul în furcă, impasibilă, în timp ce maică-sa o privea uimită.

— Cine...

Telefonul începu să sune și Kate își ridică degetul.

— Alo? se auzi o voce.

Lydia privi surprinsă telefonul, uitînd că ținea în mînă receptorul.

— Alo? răspunse.

— Vorbesc cumva cu doamna Lancaster?

Vocea era adîncă, foarte plăcută și total necunoscută ei.

— Da, la telefon Lydia Lancaster.

— Bună ziua, doamnă Lancaster. Fitzgerald McBain vă deranjează.

— Domnule McBain! Doamne... ei, îmi pare bine să vă aud. Lydia era uluită. Desigur, noi îl cunoaștem foarte bine pe Morgan, vine mereu să ne vadă.

— Da, doamnă Lancaster, mi-a povestit de acele vizite și aș vrea să vă mulțumesc dumneavoastră și familiei pentru ospitalitate. Înseamnă foarte mult, mai ales pentru cineva ca Morgan, care călătorește foarte mult, să fie salvat de singurătate, de hoteluri și restaurante și să fie luat într-o casă de oameni cumsecade.

— Pentru puțin. Și cred că nu mai e nevoie să precizez cât de recunoscători vă sîntem pentru ceea ce ați făcut pentru Venetia și pentru surorile ei.

Lydia aruncă o privire fetelor care așteptau lîngă umărul ei. Deci acesta era telefonul pe care-l așteptau, nu?

— Fitz McBain? Întrebă Kate din vîrfurile buzelor.

Lydia încuviință din cap, ascultînd.

— Este Fitz! Kate o îmbrățișă pe Venetia în culmea încîntării. Are de gînd să-ți ofere slujba el personal!

— Înțeleg. Da, sînt foarte sigură că împreună cu dumneata este în perfectă siguranță. Și, da, Morgan are dreptate, este o bucătăreasă de excepție și cu multă imaginație. Sînt foarte sigură că veți fi mulțumit de ea. Pare teribil de generos. Da, domnule McBain, desigur că are permisiunea mea, dar poate că ar fi mai bine să vorbiți chiar cu Venetia. Desigur, mulțumesc, sună minunat. La revedere, domnule McBain.

Lydia îi înmîină receptorul Venetiei.

— Fitz McBain a sunat chiar el personal ca să-ți ofere slujba de pe iahtul său pentru tot restul sezonului, dacă te interesează.

Venetia zîmbea atunci cînd rosti:

— Bună ziua, domnule McBain.

— Venetia, am tot auzit de tine de la alte persoane și de la depărtări apreciabile. Dar se pare că acum o să ne întâlnim, asta în cazul în care preiei tu postul?! Vocea aceea profundă avea un ușor accent sudist, care străbătea toate barierele depărtărilor. Era foarte plăcută.

— Pare prea frumos ca să fie și adevărat, îi răspunse Venetia.

— Să nu crezi asta. Munca rămîne muncă, deși s-ar putea să-ți mai găsești și puțin timp liber doar pentru tine. Eu unul nu prea reușesc să vin pe aici atît de des pe cît mi-ar plăcea. Morgan mi-a sugerat să te sun eu ca să-ți dai seama că nu e vorba de nici un fel de favoare. Și pot să-ți dau cuvîntul meu de onoare că așa este. Bucătarului nostru de pe vas i s-a oferit un nou post în New York și el crede că este foarte important pentru cariera lui, așa că l-a acceptat. Eu nu sînt omul care să țină în frîu un alt om care are multă ambiție, așa că i-am spus că e liber să plece. Așa că, Venetia, dragă, ai de gînd să vii la noi?

— Mi-ar face mare plăcere, și vă promit că o să dau tot ce pot mai bun. Și sînt destul de bună.

— Morgan mi-a spus că ești mai mult decît bună, și la fel mi-a comunicat și doamna Lancaster, dar, vom vedea.

— Domnule McBain?

— Da?

— V-am scris niște mulțumiri pentru tot ce-ați făcut pentru mine, pentru noi, cînd a murit mama. Voiam doar să vă mai mulțumesc încă o dată.

— Am primit scrisoarea ta, Venetia. Mă bucur că am putut să vă ajut. Și acum — vocea îi deveni ceva mai gravă —, anunță-ne cînd ai de gînd să vii și cineva de la biroul meu va avea grijă de toate detaliile călătoriei. La revedere, Venetia. Complimentele mele surorilor tale.

Venetia puse receptorul în furcă, întorcîndu-se spre Kate și Lydia care o priveau așteptînd să audă rezultatul.

— Cam ce credeți voi, le zise ea strălucind de încântare, că ar trebui să poarte bucătarul unui vas de lux?

Capitolul 12

Noile manechine ale lui Paris se plimbau pe scenă la fel de viu colorate ca un stol de păsări tropicale în rochițele lor scurte, de seară, cămășuțe de mătase ca argintul tăiate foarte drept, pînă în dreptul șoldurilor, și cu fuste pline de volane și încrețituri, făcute din tulle în culori surprinzătoare, magenta, purpuriu, roz electric, violet și safir. Lui Paris îi venise ideea acelor rochii ușoare cu o zi în urmă, după ce le văzuse pe fata lui Berthe, Naomi și pe colegile ei dansatoare, după ce le văzuse frumusețea tinerească și trupurile suple și elegante.

Ideea lui Berthe fusese absolut genială; nu numai că îi salvase întreaga prezentare, dar îi mai și adăugase o dimensiune fizică total nouă. Naomi era o brunetă frumoasă cu ochi de orientală și picioare nemăsurat de lungi care ar fi arătat foarte bine și într-un sac, dar care în rochiile lui Paris era excepțional de frumoasă. Prietenele ei aveau toate acea eleganță cîștigată cu greu după lecțiile de balet, dar care odată însușită, nu avea să le mai părăsească nicicînd, erau toate moderat de înalte și aveau păr negru, și erau aproape înspăimîntător de subțirele. Erau chiar mai mult decît perfecte, erau parcă născute pentru prezentarea hainelor lui Paris. Acele rochii, la care ea și cu Berthe stătuseră toată noaptea să le coasă, erau făcute special pentru a atrage privirile, pentru a încînta ochii cu culorile lor, și pentru a spune publicului încă de la început că acea prezentare de modă urma să fie altfel, că lumea designului vestimentar se îmbunătățise cu o nouă forță vitală prin creațiile lui Paris.

Jean-Luc crease pentru acea ocazie specială noi pălăriețe de mătase, ce trebuiau purtate pe vîrfurile capului și

încălnate peste un ochi și care fuseseră făcute din aceleași nuanțe și culori ca și rochiile lui Paris. Și pălăriuțele fuseseră făcute tot peste noapte și mîinile soției lui încă erau roșii din cauza muncii.

Fetele arătau absolut fantastic, cugetă Paris, privind la picioarele lor musculoase, de dansatoare, picioare îmbrăcate în ciorapi negri și încălțate în pantofi viu colorați, cu tocuri foarte înalte, în timp ce străbăteau mai departe scena, la fel de neobosite ca la început. Și par chiar și puțin răutăcioase, ca niște Carmen contemporane, fugite direct de pe scena Operei. Priveliștea era absolut teatrală, absolut nouă și era pur și simplu o inspirație de moment care putea avea răsunet în întreaga lume, făcînd-o pe Paris celebră peste noapte, cum se întîmplase cu taioarele cu umerii lați ai lui Montana și cu costumele de seară ale lui St. Laurent.

În timp ce încă privea, Naomi și celelalte colege ale ei renunțară la atitudinea arogantă a manechinelor și începură să danseze o samba improvizată pe muzica de carnaval pe care Didi o încerca de la aparatele complicate din spatele scenei.

Doamne, încă se mai auzeau pocnituri prin difuzoare! Didi tot nu reușise să le aranjeze, încă. Din ochi începu să-l caute pe electrician prin salonul plin de haos. Cum, se întrebă ea, o să fie gata totul pînă mîine? Furnizorii încă erau ocupați cu așezarea scaunelor de plastic, atît de necesare oricărei prezentări din Paris, electricienii păreau să lucreze la nesfîrșit la reflectoarele puternice, în timp ce cineva părea că se juca cu luminile colorate de deasupra scenei. Furnizorii trimiși de la florărie erau încă ocupați să aranjeze marginile scenei cu buchete mari de crini de un alb imaculat la care Paris ținea foarte mult pentru că se potriveau cu spiritul anilor '30, așa cum plănuiise totul, deși Didi îi reproșase că părea mai degrabă o înmormîntare

decît o prezentare de modă, și că lui personal crinii îi produceau alergii. Berthe și asistentele ei stăteau la o masă dintr-un colț, cosînd tivuri și lungind sau scurtînd mîneci, în timp ce în culise, hainele și accesoriile lor erau aranjate pe rafturi pe care era trecut numele fiecărei fete, precum și ordinea în care trebuiau să le îmbrace. Două machioze amestecau pudre și farduri care să fie în ton cu rochiile, în timp ce coafeza și asistentele ei treceau prin chinurile creației încercînd să surprindă exact tonul coafurilor de prin '30, îmbunătățite cu note moderne, așa cum le ceruse Paris. Însă muzica de carnaval care se răvărsa din difuzoare n-avea nimic comun cu ceea ce se întîmpla pe scenă, iar fetele tot nu reușiseră să intre bine în ritm.

— Hei, așa, le strigă Paris. Vreau să dansați pe scenă una lîngă alta, într-o explozie de culori și mișcări grațioase.

Privi încîntată cum fetele reușiră de la prima încercare, dar muzica aceea trebuia schimbată. Își băgă capul printre faldurile cortinei, căutîndu-l pe Didi.

— Didi, nu cred că muzica asta de carnaval merge bine. Vreau ceva și modern și sexy, găsește ceva mai dur, poate niște Rolling Stones sau Joe Jackson.

Naomi dansa pe scenă după o muzică ce răsuna numai în capul ei, prinzînd în ritm exact ceea ce dorea Paris.

— Asta e, asta e, strigă ea, Didi găsește niște muzică care să meargă cu asta.

Didi, însă, era într-o zi proastă. Venise la *Hotel de l'Abbaye*, încă de la șase dimineața să-i supravegheze pe muncitorii care sosiseră pe rînd, împiedicîndu-i pe electricieni să pornească o grevă cînd Paris le spusese că nu avea de gînd să le dea nici o pauză de cafea, împrăștiind panica atunci cînd, în jurul amiezii, scaunele comandate tot nu sosiseră, strănutînd tot timpul din cauza

crinilor și ducînd o luptă pierdută de la bun început cu pîrîitul difuzoarelor. Nu băuse decît o singură ceașcă de cafea neagră și deja se făcuse douăsprezece și jumătate.

— De ce nu încerci să te descurci cu ceea ce avem deja? o certă el privind-o cu reproș.

— Pentru că se poate și mai bine. Didier de Maubert, doar n-ai de gînd să mă dezamăgești, nu-i așa?

Zîmbetul lui Paris era însă plin de blîndețe și de bunătate. Trecuse prin nopți nedormite și multă muncă, bucurîndu-se de haos și de acțiune. Pînă acum n-o mai văzuse nicicînd în starea aceea, era atît de surescitată, încît părea că mai avea puțin ca să-și ia zborul, iar energia ei nemăsurată părea să-i tragă și pe ei, ceilalți, după ea. Toată lumea se întrebuse, chiar și el, dacă nu cumva se droga, dar, cunoscînd-o pe Paris, erau doar adrenalina și hotărîrea cele care o susțineau. Cu toate astea, se temea totuși că nici adrenalina și nici hotărîrea nu vor fi suficiente ca s-o ajute să treacă cu bine de ziua care urma, prezentînd rochia Finolei chiar ea însăși, încercînd să supravegheze bine treburile din culise și să-și țină un ochi pe public ca să prindă reacțiile acestuia.

— Mă duc să mă schimb, îi zise Paris. Muzica e *Avalon*, nu, Didi?

— Da, Paris.

Doar cu niște modificări aduse de Berthe, rochia Finolei venea de minune pe Paris și Didi trebui să recunoască chiar și el treaba asta, în timp ce o ajuta să-și pună haina de satin argintiu.

— Eu încă mai cred că ar fi mai bine s-o lași pe Naomi să facă și treaba asta, sau cheamă un manechin de la agenție, îi propuse cu o jumătate de gură.

Paris însă îl ascultase doar cu o singură ureche. Își strecură picioarele în pantofi cu un ochi privind la fetele

care se înghesuiseră pe după cortină, în timp ce cu celălalt se admira în oglindă.

— Mai întâi fustele de lână și cămășile și după aceea pantalonii și sacourile, le strigă, în timp ce-și verifica ceasul și-și netezea fusta. Aveți la dispoziție exact nouăzeci de secunde. Și nu uitați să schimbați fardul de obraz și rujul, nu vreau să văd roșu magenta cu bluzele de culoarea piersicii și a ambrei. Didi, muzica. Hai să-i dăm drumul.

— Paris, ești sigură că poți să te descurci cu toate astea? Este nevoie de tine acolo, în culise, ca să fii sigură că toate manechinele arată exact așa cum vrei tu, și apoi în față împreună cu presa și cu eventualii cumpărători.

— Dacă mă descurc? Paris se holbă la el surprinsă. Sigur că pot să mă descurc, atîta timp cît nu stau să mă gîndesc prea mult! Haide, Didi, trebuie să facem repetiția generală a spectacolului într-o singură secvență, fără pauze, ca să ne încadrăm așa cum trebuie în timp, după care o să avem tot restul zilei ca să șlefuiм detaliile. O să plecăm de aici numai după o repetiție generală bună, numai una singură, și atunci o să fiu sigură.

— Sigură de ce? întrebă Didi printre acordurile melodioase ale lui Bryan Ferry ce cînta *Avalon*.

— De succes.

Paris ieși pe scenă, exagerat de elegantă în satinul argintiu, vizualizînd deja contrastul pe care acesta îl va face cu rochia de mireasă care urma la finalul prezentării, din tulle alb și satin, cu fustă foarte scurtă, purtată cu ciorapi albi de mătase și un voal foarte lung auriu, din dantelă. O să fie senzațional, toată prezentarea va fi senzațională, putea simți treaba asta în oase.

Didi nu mai voia să audă vreodată muzica aceea, puțin îi păsa de Roxy și de Stones și de Jerome Kern, și de tot restul. Îl durea capul. Trecuse deja de două și jumătate.

Cineva se strecurase afară pe la ora unu și adusese lapte și sandvișuri pentru manechine și, pe la ora trei, așteptau și șase dansatori, care, în costume albe, închiriate, cu cravate albe sau papioane, le vor escorta pe fete pe scenă.

La naiba cu totul, vor trebui să se descurce și fără el vreo jumătate de oră. Simțea nevoia unui pahar cu băutură. Privi în jurul încăperii, căutînd-o pe Paris. Era într-un colț certîndu-se cu electricianul din cauza filtrului roz pe care el insista să-l pună peste reflectoare, cînd ea de fapt le dorea chiar foarte albe, fără măcar o umbră de galben, cu atît mai puțin roz. Didi o lăsă să se descurce singură.

Barul *Buenos Aires* din fața hotelului oferea o teighea de zinc în vechiul stil franțuzesc, un scotch formidabil și o întreagă selecție de tangouri argentinienne prin niște difuzoare care nu pîrîiau. Didi ar fi supraviețuit și fără tangouri, dar fără cîteva păhărele de scotch nu credea să reușească performanța.

— Didi, deci aici te-ai ascuns! Paris, cu machiajul elaborat al manechinelor pe față și celebra haină de blană a mamei ei pe umeri, apăruse lîngă el ca din pămînt. Cred că nu te-ai apucat să te îmbeți, nu? îl întrebă suspicioasă. Sper că n-o să aflu că ești un alcoolic ascuns.

— *Merde!* N-am băut decît două păhărele și pot să spun că ăsta a fost felul principal al zilei. Mai ales că lucrez din greu încă de cînd s-a crăpat de ziuă! Didi încerca să-și țină furia sub control. Nu era decît oboseala de vină, își spuse singur, era doar obosit și atît. Cine ar fi crezut că Paris urma să fie atît de încăpățînată și de smintită în legătură cu prezentarea ei?

Paris comandă un pahar cu vin alb. Oh, la dracu' își zise iritată, oare Didi avea de gînd să clacheze tocmai acum? Tocmai cînd am cea mai mare nevoie de el? Și trebuie să fac singură absolut toată treaba?

— Și care-i felul principal aici? îl întrebă ea pe un ton înghețat.

— Orez cu fasole, argentinienne.

Paris începu să rîdă.

— Oh, Didi, uită-te la mine, faimoasa creatoare de modă, în pragul succesului, mîncînd orez și fasole la o tejghea dintr-o cîrciumă nenorocită.

Didi rînji.

— Să înțeleg atunci că vrei și tu orez și fasole?

— Bineînțeles că vreau, sînt moartă de foame. Tocmai acum mi-am dat seama că pe ziua de azi n-am mîncat absolut nimic. Și cred că nici tu. Îl bătu ușor pe umăr și se aplecă să-l sărute. Îmi pare rău, Didi. N-am vrut să fiu chiar atîț de dificilă, numai că mă simt atîț de... emoționată. Am așteptat momentul ăsta atîț de mult timp și acum, că a sosit, sînt hotărîtă ca totul să meargă cît mai bine. Am fost chiar atîț de dură cu toată lumea?

— Nu și acum, cînd pui problema în felul ăsta. Didi zîmbi ștergîndu-și rujul strident de pe obraz. Sîntem cu toții puțin cam obosiți, asta-i tot.

— Obosiți? Paris devora cu poftă orezul cu fasole. Eu nu sînt obosită. Pot continua așa și toată noaptea și dacă e nevoie este exact ceea ce am de gînd să fac.

— Bine, bine. Dar lasă-ne pe noi, cei mai puțin ambițioși, să mai facem și cîte o pauză din cînd în cînd, pauza aceea ciudată, de zece minute, pentru o cafea, un sandviș și alte necesități naturale... știi tu, chestii care să te poată ține în viață...

— Categorie! Paris își lăsă furculița și îl chemă pe barman. Vreau să comand niște șampanie, zise ea în timp ce Didi o privea uimit.

— Desigur, doamnă.

— O duzină de sticle din cea mai bună pe care o aveți aici, îi zise Paris cu grandoare, și niște tăvi cu sandvișuri, care să fie trimise la hotel în seara asta pe la opt.

— Douăsprezece sticle din cea mai bună... Paris, ne ruinezi! gemu Didi.

— Sîntem deja ruinați. Am cheltuit toți banii noștri și alții în plus. Ce mai contează și o duzină de sticle de șampanie? Și trebuie să fie o șampanie cît de cît decentă, nu vreau ca manechinele mele să aibă dureri de cap înainte de prezentare. Oh, Didi, mîine vom fi pe culmile succesului și nici n-o să te mai gîndești la ce înseamnă douăsprezece sticle de șampanie. Aha, bine că mi-am adus aminte, adăugă ea, coborînd de pe scaunul înalt de la bar și îndreptîndu-se spre ușă. Băuturile pentru ziua de mîine au venit?

— Încă nu. Didi plăti consumația și o urmă. Dar trebuie să vină. O să-i sun pe cei de la depozit imediat ce ajung lîngă telefon. Adevărul era că trebuia să admită că Paris nu uita niciodată, nimic.

Paris simți cum încîntarea o copleșea atunci cînd dansatorii intrară pe scenă în spatele lui Naomi, superbă, în micuța rochie de mireasă. Cei șase dansatori frumoși în costumele lor albe formau minunata ei escortă, iar electricianul prinsese în lumină întregul grup exact așa cum își dorise și ea, iar pîriiții acela enervant dispăruse din difuzoare. Vocea lui Fred Astaire care cînta *Night and Day* adăuga o nuanță de romantism scenei în timp ce Naomi zîmbea fermecător, oprindu-se pe marginea estradei. Luminile se retraseră dintr-o dată spre spatele scenei în timp ce melodia se schimbase în una mai ritmată, parcă ceva de Eurythmics, iar celelalte manechine își făcură apariția în rochiile viu colorate pe care le purtasera și la început.

Doamne, erau minunate, pur și simplu, minunate. Ridicîndu-se din scaunul pe care stătuse pînă atunci verificînd timpul și fiecare costum în parte ca să se asigure că toată lumea purta accesoriile indicate și că machiajul și coafurile erau ceea ce dorise, Paris începu să aplaude zgomotos.

— Bravo, bravo, le strigă ea, ați fost cu toții minunați. Cred că, în sfîrșit, am nimerit-o. Știu că acum sînteți și epuizați. Cuvintele ei fură urmate de gemete sonore. Bine, bine. Imediat ce vă scoateți hainele, veți fi serviți cu șampanie.

De pe scenă se auziră ovații și fluierături și Paris începu iarăși să rîdă... Uitase cît erau de tineri cu toții, și fetele și băieții, și neasemănători cu adevărații manechini, nu erau deloc blazați. Adevărul era că munciseră din greu și șampania nu era decît o foarte mică recompensă. După ziua de mîine, se gîndi ea, întinzîndu-și spatele amorțit, voi putea să le dau la toți și cîte o primă.

Sticlele erau înșirate în frapiere de mai mult de o oră de cînd venise chelnerul de la bar să le aducă, la ora opt fix. Gheața se cam topise, dar băutura era încă rece, iar Didi începuse să desfacă sticlele și să toarne în pahare.

— Primul pahar este pentru tine, zise el, înmîinîndu-i-l. Ea îl luă de mîină privindu-l cu tandrețe.

— Fără tine nu m-aș fi descurcat.

— Ba da, probabil că te-ai fi descurcat, oftă Didi, dar oricum, mulțumesc. Își ridică paharul. Succes, Paris.

— Succes, repetă ea.

Era aproape de ora zece cînd Didi se opri în fața casei lui Paris, care chiar și atunci plecase de la hotel după multe proteste.

— Știi foarte bine că nu sînt deloc obosită, îi zise ea, aplecîndu-se pe geamul mașinii ca să-l sărute. Aș fi putut

rămîne ca să ajut la aranjarea locului și ca să mă asigur că totul e pregătit pentru ziua de mîine.

— Nu e nevoie, îi zise vesel Didi. O să mă întorc la hotel ca să mai verific, și oricum totul este sub control.

— Păi... dacă ești atît de convins. Îl sărută iarăși și se urcă pe bordura trotuarului.

— Didi! Își vîrî iarăși capul în mașină.

— Ce mai e acum?

— Tocmai mi-a trecut o idee teribilă prin cap. Ce se întîmplă dacă izbucnește vreun incendiu?

— Doamne sfinte, Paris, bineînțeles că n-o să fie nici urmă de foc, țipă Didi exasperat. De cînd s-a construit, hotelul ăsta n-a avut niciodată nici un fel de incendiu, cît de minuscul, și atunci de ce naiba crezi că vor avea tocmai în seara asta? Oricum, să știi că paznicii sînt la posturile lor. Nici nu mai poate să meargă prost, îți promit.

— Ei bine, atunci cam asta e. Îl privi cu îndoială.

— Bine. Acum ce mai e?

— Sper că ți-ai amintit să trimiți invitațiile alea, nu?

— Sigur că da, idioată mică ce ești! Du-te la culcare, Paris, și încearcă să te odihnești puțin, și nu-ți mai face atîtea griji.

— Bine, bine, am plecat. Paris se retrase iarăși pe trotuar în timp ce Didi îi mai făcu o dată cu mîna și dispăru în noapte.

Era ciudat felul în care ea nu simțea absolut deloc oboseala, cugetă Paris în timp ce urca scările cîte două odată, mai ales că toată noaptea trecută stătuse trează și cususe rochițele acelea colorate. Doamne, și ce bine arătau fetele îmbrăcate cu ele. Erau chiar mai mult decît niște articole drăgălașe cu care să deschidă prezentarea, fuseseră pur și simplu o adevărată inspirație.

Atelierul arăta parcă ciudat fără cearceafurile albe întinse pe jos, fără pălăriile și mostrele de pantofi și bijuterii

și fără haine pe jumătate terminate, împrăștiate peste tot. Oare cît timp voi mai locui aici? se întrebă Paris. Doar cîteva luni pînă cînd o să găsesc un loc mai spațios și mult mai luminos. Vreau să am niște ferestre de-a dreptul enorme, poate cu vederea spre un rîu sau un parc. Cu un oftat se lăsă să cadă pe patul mare, examinîndu-și casa. Tavanul opac, atît de cunoscut, țevile care treceau de-a lungul lui și pe care ea le vopsise în verde-aprins, perdelele acelea de catifea pe care ea le salvase din cine știe ce teatru bătrîn, oglinzile mari de pe perete, planșeta de desen, asta fusese un cadou din partea lui Jenny, masa de croitorie cumpărată la mîna a doua, patul vechi pe care îl găsise India pentru ea. Poate că era ciudat, dar totuși îi va lipsi locul ăsta. Se întîmplaseră atîtea cît timp stătuse acolo. Ei bine, nu era cazul să se gîndească la toate chiar acum. Nu era cazul ca tocmai în seara asta să se simtă atît de tristă. Ceea ce simțea ea în acele momente era singurătatea care parcă o copleșea, nu-i plăcea deloc să fie singură, nu cînd era stăpînită de o asemenea surescitare. Voia să fie înconjurată de oameni, să rîdă și să danseze. Avea nevoie să fie în mijlocul unei petreceri. Asta era! Oricum nu era capabilă să doarmă în noaptea asta. Ridicînd agenda cu numere de telefoane începu să-i răsfoiască paginile. Cine ar fi cel mai potrivit? Desigur, Jules Santini, mereu dădea petreceri, și dacă nu el, atunci știa cu siguranță cine anume avea vreo petrecere în seara aceea.

Olympe Avallon se distra bine la petrecerile lui Henri din cîteva motive. În primul rînd, îi plăcea foarte mult mini-conacul din piatră cenușie, destul de îndepărtat de Bois de Boulogne, și care era mobilat numai cu lucruri drăguțe, și unde, de regulă, veneau oameni plăcuți. Al doilea motiv era că Henri servea numai mîncare bună, iar Olympe era

mereu înfometată la petreceri, un lucru știut de toată lumea. Calitatea vinurilor servite depindea de numărul invitațiilor, mult mai bun pentru câțiva oameni, numai că în seara aceea era o adevărată îmbulzeală, șazececi dacă nu șaptezeci de indivizi. Asta însemna că se va servi vinul casei, cel alb, care venea chiar din via lui Henri, sau cel roșu care era o adevărată otravă... Și al treilea motiv era faptul că arăta superb, mai ales în seara asta, cu noul mantou de iarnă și rochia albă de la Valentino, un fel de sac din jerse foarte fin care-i atârna de pe un umăr auriu, mulîndu-se pe fesele încă frumoase. Prinzînd o lucire a imaginii ei în oglinzile mari de pe hol, Olympe își dădu seama că era cea mai frumoasă femeie din seara aceea, albul purtat iarna era mereu ceva extraordinar de frumos, mai ales la ochii ei mari și verzi și la coama de păr blond. Arăta, hotărî ea, zîmbindu-și singură, frumoasă, interesantă și foarte costisitoare. Desigur, mai era și Barbara Dumont care arăta și ea destul de bine, dar toată lumea știa că-și făcuse operație estetică, nu avea nici măcar o singură cută pe față și doar avea pe puțin patruzeci și doi de ani. Olympe își verifică repede fața în oglindă; nu, slavă Domnului, la treizeci și cinci de ani, arăta încă foarte bine. Patruzeci era vremea potrivită pentru o operație estetică, așa că mai avea încă destul de așteptat pînă atunci. Cu toate astea tare mult și-ar fi dorit să aibă iarăși douăzeci și șase de ani și fața ca și întregul trup să-i rămînă mereu ca atunci. Ceea ce o ducea la cel de-al patrulea motiv pentru care se bucura de petrecere. Existau acolo doi bărbați de care era foarte interesată, iarăși pentru diferite motive.

Bendor Grumwald avea și titlu, numai unul papal dar foarte vechi, și era prinț și mai era și foarte, foarte bogat și teribil de interesat de persoana ei, deși ea îl ținea mereu în cumpănă. Bendor era bine cunoscut în toate locurile în

care se adunau oamenii cu adevărat interesanți, iar reputația lui de playboy dura de mai bine de treizeci de ani, de când ieșise de sub oblăduirea familiei lui germane ca moștenitor al unui adevărat imperiu industrial. Era foarte îndrăgostit; de asta își dăduse seama și ea. Acum el se apropiase binișor de cincizeci de ani și își cam căuta o soție. Venise timpul să înceapă o dinastie; fiecare om bogat ajuns la cincizeci de ani își dorea fii care să-i preia moștenirea și s-o sporească.

Apoi, desigur, mai era și Hugo Reresby, care era cel mai sexy bărbat pe care-l întâlnise de mai bine de un an. Dacă te uital doar la el nici măcar nu-ți dădeai seama, cugetă ea; englezii erau atît de înșelători, cu obrajii lor rumeni plesnind de sănătate și cu ochii lor albaștri, atît de politicoși, cu privire de băieți bine crescuți și educați la școli înalte. Pînă nu-i băgai în pat nici nu știai de ce erau în stare.

Hugo îi prinse privirea și îi făcu semn cu mîna din cealaltă parte a camerei. Olympe încerca să se decidă dacă să se ducă ea la el sau să-l lase pe el să vină la ea, așa cum de altfel era posibil să și procedeze. Cercetă camera în grabă ca să vadă dacă venise și soția lui împreună cu el... Nu, nu în seara asta. Cu atît mai bine.

Îi plăcea la nebunie încăperea în care se aflau cu toții; pătratele mari de marmură albă și neagră pe care erau înșirați în neorînduială oaspeții îmbrăcați în culori strălucitoare semăna cu un joc de șah exotic făcut parcă pentru giganți.

— Olympe!

Cînd își auzi numele strigat, se întoarse. Era Henri care arăta uimitor de „gay” într-o cămașă de mătase de culoarea caramelelor cu lapte și pantaloni de piele băgați în niște cizme de cowboy.

— Să nu-mi spui că ești singură, o întâmpină el, sărutînd-o pe obraz. Toată lumea știe că la ușa ta așteaptă duzini de bărbați numai pentru plăcerea de a fi cît mai aproape de tine, printre care sînt unii pe care i-aș vrea și la ușa mea.

Olympe îl luă de braț și îl conduse spre hol. Un bubuit ritmic venea de la subsolul în care se instalase un fel de discotecă pentru tineret.

— Sînt singură, încuviință ea, pentru un timp...

— Nici nu-i nevoie să spui mai mult. Henri îi zîmbi. Doar spune- mi și mie... care din ei este, Bendor sau Hugo?

— Depinde de ce dispoziție o să am în seara asta... de dorințele mele cele mai profunde, îl necăji ea.

— Cele mai profunde dorințe ale tale sînt pentru fripturi și căpșuni, îi răspunse Henri conducînd-o spre sufragerie și spre bufetul bine garnisit. Tu de fapt ești o fată foarte simplă, dragă Olympe.

— Și de ce în afară de tine nu mai vede treaba asta și restul lumii? Sînt foarte simplă, îmi place doar să mănînc, să beau vin, să fac plajă, să dansez și să fac dragoste. În spatele acestei fațade exotice sînt o adevărată mic-burgheză.

Bendor, care o observase încă din cealaltă parte a camerei, apărură deodată lîngă ea.

— Olympe, nu-mi distruge toate iluziile, o mustră el. Eu umblu după cealaltă femeie; cea exotică, frumoasa care trăiește doar cu aer proaspăt și petale de trandafiri.

— Poți să mă crezi pe cuvînt, interveni Henri, e vorba de friptură și fructe proaspete. Numai bunul Dumnezeu știe cum de reușește să nu se îngrășe. Eu unul dacă aș mîncă atît aș pune pe mine vreo trei kilograme peste noapte.

— la uitați-vă la fata aia, le atrase Olympe atenția, arătînd spre Paris, care rămăsese chiar lîngă ușă,

înfășurată în blana mamei ei, probabil că ea este cea care mănîncă petale de trandafiri și se și satură cu ele. Henri, cine e?

— Habar n-am. Henri o măsură cu privirea. Dar îmi place la nebunie haina aia. Se îndreptă grăbit spre Paris.

— Olympe, mormăi rugător Bendor.

— Da?

— Nu vrei să cinezi cu mine în seara asta, doar noi doi? Bendor își puse un deget posesiv sub bărbia ei. Friptură și fructe proaspete dacă îți face plăcere.

Olympe se gîndi un moment. Ochii ei verzi îi întîlniră pe ai lui. Bendor se trase și mai aproape de ea. Olympe avea niște buze pe care oricare bărbat ar fi dorit să le sărute, ba chiar să le muște... și, dacă va reuși cumva să fie singur cu ea, chiar așa va și face. După care o va pune să se plimbe pentru el, de-a lungul și de-a latul camerei, așa cum proceda pe cînd mai era manechin, pentru că toată lumea știa că Olympe avea un mers cu adevărat sexy.

Olympe culese o țelină mică de pe o farfurie din apropiere. Dinții ei albi și drepecți mușcară din ea cu un cronțănit care-l făcu să se înfioare.

— Știi, îi zise ea mușcînd încă o dată, nu e decît un singur loc în care mi-aș dori să iau cina în seara asta.

— Și unde e? Spune-mi, îi ceru el pe un ton imperios.

— Oh, nu e decît un loc micuț. Olympe luă o bucățică de morcov și o înmuie în maioneză. Nu e de mare lux, dar mîncarea... ah, Beny, e de-a dreptul divină.

— Da, da?

— Desigur, oftă, este imposibil din păcate...

— *Merde!* Olympe, unde e locul ăsta? întrebă Bendor. Hai să mergem. Olympe îl privi cu îndoială.

— Se cheamă *Julie's*, Beny. Nu servesc decît produse cu specific pescăresc, homari cu maioneză proaspătă, și

crabi și fripturi de pește spadă proaspăt pescuiți din mare. Marea Caraibilor... în Barbados.

— Vom merge, îi răspunse Bendor, prinzînd-o strîns de braț, doar tu și cu mine, Olympe. Putem merge chiar acum, în seara asta.

Olympe izbucni în rîs.

— Oh, Beny, ce plictisitor! Știam că așa o să spui. Nu ți-ai dat seama că doar te necăjeam? Sînt chiar fericită aici cu țelina și asparagusul meu, și chiar cu o căpșună sau două. Porni mai departe în jurul bufetului luînd cîte o înghițitură din fiecare loc în care se oprea.

— Olympe, atunci cînd o să cinezi cu mine?

— Nu ți se pare că despre asta am tot discutat pînă acum? Bendor era foarte prins de ea, se gîndi Olympe cu încîntare.

Hugo îi zîmbi din cealaltă parte a camerei și Olympe îi răspunse în secret, în așa fel încît Bendor să nu observe.

Lîngă ușă, Henri prindea mîna rece a lui Paris în mîna sa.

— Te cunosc cumva? o întrebă ridicînd un deget în sus pentru a o opri pe Paris să mai încerce să-i explice ceva. Nu, nu-mi spune. Dar mă bucur foarte mult că ai venit la petrecerea mea. Eu sînt Henri Santier. Și tu ești...?

— Paris.

— Ce nume potrivit, un moment de geniu din partea mamei tale? Paris și mai cum?

— Paris Haven. Sînt o prietenă de-a lui Jules Santini și trebuia să mă întîlnesc cu el aici.

Henri o ajută să se dezbrace de haină, bucurîndu-se de moliciunea ei.

— Pe Jules nu l-am văzut încă, îi zise el aranjînd haina în dulapul mare de pe hol, dar trebuie să-ți spun că-mi place la nebunie haina ta.

— A fost a mamei mele, îi explică automat Paris după care își dori să n-o fi făcut.

Henri observă inițialele brodate pe lîngă guler.

— JH. Da, acum înțeleg. Îi zîmbi. Tu ești acea Paris. Ei bine, draga mea, mama ta a fost un adevărat geniu. Își puse un braț prietenos în jurul taliei ei. Și acum, vino cu mine. Sînt pe aici niște oameni pe care cu siguranță o să-ți facă plăcere să-i cunoști.

Paris intenționa s-o evite pe Olympe Avallon. O observase, desigur, imediat ce intrase pe ușă. Olympe era atît de frumoasă și de exotică, încît era și greu să nu-ți sară în ochi, nici o femeie nu avea dreptul să arate atît de bine, tot timpul. În revistele europene mereu apăreau tot felul de fotografii cu Olympe, în care făcea plajă într-un costum de baie minuscul pe vreun iaht de prin St. Tropez, fără nici un fard pe față și cu părul bine strîns la spate, sau făcînd parte din publicul select la vreo cursă de mașini în St. Laurent, îmbrăcată cu gust și cu cîte o pălărie cochetă pe cap și bijuterii asortate; sau la vreun bal de caritate la Savoy în Londra, surclasîndu-i pe eleganții englezi cu rafinamentul ei deosebit. Nici nu era de mirare că Amedeo Vitrazzi alergase cu sufletul la gură la întîlnirea cu ea după micul lor episod. Olympe era o femeie pe care nici un bărbat n-ar fi vrut s-o piardă.

— Paris, îi zise încet Henri, aș vrea să faci cunoștință cu Olympe Avallon și cu prințul Bendor Grumwald. Beny pentru tine. Aceasta este Paris Haven.

Ce față interesantă, cugetă Olympe după ce o salută, niște pomeți de-a dreptul fantastici și părul ăla negru, superb... și un corp frumos, osos și foarte subțire.

— Ești cumva manechin? o întrebă. Pentru că dacă nu ești, asta-i ce ar trebui să faci.

— Sînt creator de modă, îi răspunse Paris bătoasă, deși mîine, trebuie totuși să admit, voi fi și manechin.

— Oh, pentru cine? De ce era fata atît de bătoasă cu ea? se întrebă Olympe. Spusese oare ceva ce nu fusese tocmai potrivit?

— Pentru propriile mele modele. Mîine voi prezenta prima mea colecție,

— Ce interesant! exclamă Olympe. Și cine oare, se întrebă ea, va merge să vadă colecția fetei cînd toată lumea știa că Mitsoko își schimbase ziua prezentării chiar în ultimul minut, pentru că avea probleme cu manechinele? Prezentarea lui era cea mai căutată în tot Parisul, chiar și ea avusese probleme să-și procure un bilet.

— Dar tu trebuie să fii fata lui Jenny Haven, spuse dintr-o dată Bendor. Am sentimentul că am cunoscut-o foarte bine pe mama ta. Am crescut cu ea, evident văzînd-o doar pe ecran.

— Ai grijă, dragule, îi zise Henri, vîrsta a început să se vadă și la tine. Și acum, Paris, te rog să vii după mine. Aș vrea să mai cunoști și alți oameni.

Henri începu s-o conducă prin sufragerie unde oaspeții săi gustau din mîncărurile apetisante și bîrfeau despre prieteni și cunoscuți. Oare ce era cu tensiunea aceea ciudată pe care o simțise între Paris și Olympe? Oare se întîlniseră și înainte? Era teribil de intrigat... poate că va reuși să mai afle cîte ceva despre toată afacerea.

— Hugo, strigă, iată pe cineva pe care aș vrea s-o cunoști.

Hugo Reresby strînse cu fermitate mîna lui Paris. Avea o privire cinstită și plăcută, cugetă Paris, și o piele foarte bronzată care arăta că era genul de om care prefera să stea cît mai mult pe afară.

— Tu ești Paris Haven, îi spuse Hugo. Ți-am văzut poza prin ziare.

Paris îi zîmbi și pentru prima dată, n-o mai deranja publicitatea care se stîrnisese pe seama mamei ei și a lor, a celor trei surori.

— Și asta este un plus sau un minus? îl întrebă.

— Oh, un plus, categoric. Hugo o luă de mîină. Vrei să dansezi cu mine, Paris? O conduse pe scări în jos spre subsol, unde muzica se schimbaseră de la ritmul îndrăcit de mai devreme în ceva cu mult mai melodios și mai lent. Cînd brațele lui Hugo o înconjurară, Paris își dădu seama că asta fusese ce căutase toată seara și Hugo era omul ideal pentru așa ceva.

Olympe era sîcîită. Bendor era cumplit de plictisitor, iar Hugo dispăruse. Trecea dintr-o cameră într-alta cu Bendor pe urmele ei, implorînd-o să plece cu el și să meargă acasă împreună. Ca și cum ea ar fi acceptat așa ceva! Olympe nu se încurca niciodată cu afaceri de genul asta, nu la un asemenea nivel la care ajunsese prietenia ei cu Bendor. Lucrurile erau întotdeauna plănuite cu multă grijă și apoi aranjate. Asta era felul în care îi plăcea ei, ușor și sigur. Nu era deloc ușor să ducă viața pe care o ducea, cu bani foarte puțini. Trebuia să aibă grijă de apartamentul și de mașina ei, hainele nu erau o problemă, desigur, pentru că creatorilor de modă le făcea plăcere s-o îmbrace, dar prietenii ei, cel puțin din partea lor se aștepta, nu, îi obliga, să contribuie cu ceva la confortul ei. Pînă atunci se descurcase destul de bine și, de-a lungul anilor, încă de cînd avea douăzeci de ani, reușise să adune un capital destul de frumușel, pentru că într-o bună zi cu siguranță va îmbătrîni și va avea mare nevoie de ei. Evident, înainte de asta se aștepta să aibă și vreo două căsnicii cu un beneficiu material frumușel de pe urma lor, dar o fată trebuia să fie foarte atentă cu toate lucrurile astea încurcate. Iar cei de teapa lui Hugo erau pur și simplu

pentru propria-i plăcere. De fapt cu Bendor ar trebui să se căsătorească, dacă reușea să-l aducă pînă acolo, deși avea sentimentul neplăcut că pînă la urmă el își va lua o fată zdravănă de vreo optsprezece ani care să-i poarte copiii în pîntec, în timp ce pe ea o va păstra deoparte, ca pe o amantă. Dar nici nu se punea problema.

— Henri, nu cumva l-ai văzut pe Hugo?

— Desigur, draga mea. Este jos, dansează cu Paris Haven... acolo a fost cam toată seara. Ochii lui Henri aveau sclipiri răutăcioase. Poate că n-ar fi rău să te duci și tu la ei, îi mai sugeră în fugă.

Olympe culese o căpșună dintr-un vas de argint și mușcă din ea gînditoare.

— Căpșunile astea de iarnă întotdeauna mi s-au părut cumva diferite, comentă ea, fără chef. Deci Hugo o descoperise pe Paris, nu? Sau mai degrabă Henri o descoperise pe Paris pentru Hugo? Ei bine, poate că Henri avea dreptate, poate chiar ar trebui să coboare și să vadă cu ochii ei. Cum era proverbul ăla? Dacă nu poți învinge atunci te alături celui mai tare? Se îndreptă spre scări.

— Beny, mă duc să-mi pudrez nasul, spuse ea exasperată, nu poți veni și tu cu mine.

— Și de ce nu? murmură el, trecîndu-și o mîină de-a lungul brațului ei gol.

— Pentru că funcțiile trupesti sînt ceva cu totul și cu totul personal, izbucni Olympe, trăgîndu-și brațul din mîna lui. Așa că du-te și mai ia-ți ceva de băut, eu mă întorc în cîteva minute.

Paris stătea pe cîteva vrafuri de perne, într-un mic alcov, din capătul îndepărtat al subsolului. Brațele lui Hugo erau în jurul ei, iar ea îl săruta cu foc. Și îl tot săruta de vreo oră, nimic altceva, el nici măcar n-o atinsese, doar o sprijinea și îi răspundea. Și era ca în rai, trupul ei înviorat

de adrenalina vărsată în tot cursul zilei răspundea minunat fără ca măcar să fi fost atins.

Ridicîndu-și fusta, Olympe se așeză cu picioarele încrucișate pe o pernă din fața lor, privindu-i. Făcliile care licăreau pe pereții subsolului, pentru că Henri considerase că era un mod mai exotic de a lumina o discotecă improvizată, dădeau strălucire părului negru și lung al fetei. Probabil că Hugo i-l dezlegase pentru că mai înainte nu observase toată acea lungime a lui. Unul dintre brațele lui Hugo era în spatele fetei, celălalt îi cuprinsese ceafa. Se bucurau din plin unul de celălalt, nu mai exista nici o îndoială în privința asta, nici măcar n-o observaseră cum stătea în fața lor și îi privea. Sau dacă totuși o văzuseră, însemna că nici nu le păsa. Era foarte interesant, cugetă Olympe, să-l vadă pe Hugo sărutînd în felul ăsta pe altcineva... știa exact cum anume se simțea Paris în acel moment. Un fior de senzualitate îi trecu prin pîtec cînd se aplecă puțin spre ei.

Hugo își dezlipi gura de buzele moi și umede ale lui Paris.

— Foarte frumos, murmură el, minunata mea Paris. Apoi îi mîngîie fața doar cu vîrfurile degetelor și Paris oftă fericită.

Hugo întoarse capul și îi zîmbi lui Olympe. Stătea chiar în fața lor cu bărbia proptită în palme, urmărindu-i cu atenție și răspunzîndu-i la zîmbet. El, desigur, știuse încă din primul moment că ea era acolo.

— Hugo, îi zise Olympe, am văzut-o pe soția ta pe hol. Te căuta.

— Nu zău? Replica lui Hugo fusese leneșă, neinteresată. Brațul drept îi era încolăcit pe după umerii lui Paris, în timp ce mîna stîngă îi mîngîia părul.

Părul ei mătășos, cugetă Olympe. Întinse un braț bronzat spre el. O legătură cu chei argintii străluciră în lumina făcliilor.

— Nu vrei să iei astea? îi zîmbi ea. Nu e nimeni în apartamentul meu. Ai putea s-o duci pe Paris acolo.

Paris întoarse și ea capul ca s-o privească pe Olympe. Zîmbea, prietenește... conspirativ. Paris îl privi apoi cu îndoială pe Hugo, iar el îi zîmbi.

— Cred, începu Hugo pe un ton scăzut, că este o idee de milioane. Paris, tu ce părere ai?

Brațul din spatele ei se încordă ușor, trăgînd-o cu un centimetru mai aproape. Ea nu voia decît să-l sărute iarăși, de fapt dorea mult mai mult decît acele sărutări.

— Minunat, îi șopti ea.

Hugo se întinse să ia cheile din mîna lui Olympe și, în acel moment, privirile li se întîlniră.

— Paris, mulțumește-i lui Olympe, îi ceru el. Nici nu-ți dai seama cît de amabilă a fost cu noi.

— Hugo, cred că mai ții minte pe unde se află băuturile. Olympe își desfăcu picioarele și se ridică de pe perne. Dă-i lui Paris tot ce dorește. Încă zîmbea cînd se înapoie la Bendor care o aștepta răbdător pe hol.

Patul lui Olympe era foarte, foarte mare, în stilul american. După patul ei, care nu era nici el chiar micuț, Paris se simțea acum parcă pierdută în moliciunea ca de puf, așa cum stătea întinsă, goală și singură chiar în mijlocul lui. Își dori ca Hugo să se grăbească puțin; plecase să aducă ceva de băut pentru amîndoi. Șampanie, parcă spusese, pentru că era o celebrare. Oricum se părea că ea celebra totul într-o singură zi și deja băuse atît de multă șampanie, încît se simțea plutind pe balonașe. Era adevărat, își simțea trupul la fel de ușor ca și aerul, probabil din cauza țigării cu marijuana pe care o fumase

împreună cu Hugo, țigară făcută din provizia de iarbă de cea mai bună calitate pe care o avea Olympe. Cel puțin Hugo spunea că era cea mai bună calitate și el părea să știe ceva despre asta. Și mai știa și o mulțime de lucruri despre Olympe. Știa unde anume își ținea iarba, știa că întotdeauna era și o sticlă de șampanie în frigider, pentru orice eventualitate, știa că pătura de pe pat era din cașmir. Dar dacă, așa cum bănuia ea, Hugo și Olympe erau amanți, atunci de ce naiba le împrumutase apartamentul ei?

Paris se întoarse pe-o parte și apăsă pe butonul magnetofonului, dînd drumul la muzică. Era Richie Havens care cînta *I'm not in love*. Muzica și vocea lui pătrunzătoare loviră un nou colț al sufletului ei; se simți înconjurată de muzică, absorbită de ea.

Hugo intră în dormitor însoțit de un clinchet plăcut de pahare. Era gol și în mînă ducea o sticlă și trei cupe de cristal. Hugo dezbrăcat era absolut fantastic, cugetă visătoare Paris, o piele mult mai întunecată decît te-ai fi așteptat la părul lui de un blond-deschis, picioare solide, fese mici și musculoase și cel mai delicios echipament. Paris se întinse satisfăcută și îi zîmbi. Hugo știa exact cum trebuia să folosească echipamentul cu care-l dotase natura și, după cum arăta, era gata din nou de acțiune.

— De ce trei cupe de șampanie? îl întrebă Paris, trecîndu-i o mînă peste coapsă atunci cînd el se așeză pe pat.

Hugo o sărută în creștetul capului.

— Olympe s-a întors, îi zise el nepăsător. Mî-a zis că poate vine și ea să bea un pahar împreună cu noi.

— Olympe?

— Păi, este apartamentul ei, scumpo, o mustră Hugo cu blîndețe. Paris, îți tremură mîinile.

Cîteva picături de vin îi căzuseră pe un sîn și el își înclină capul că să le lingă.

— Ți-am mai spus pînă acum, șopti el, că ai un gust minunat?

Se aplecă puțin în față și mai vărsă puțină șampanie peste triumghiul de păr întunecat, pe care apoi îl mîngîie cu degetele în timp ce Paris ofta de plăcere.

Hugo luă o înghițitură de șampanie în timp ce continua s-o mîngîie cu degete experte.

— Moale, îi șopti el, ești atît de moale, și de alunecoasă și de tentantă...

Paris nu mai voia șampania, ea îl dorea pe Hugo, acum, înăuntrul ei, exact în același fel în care fusese și mai devreme. El îi găsisese perfect ritmul; ar fi putut face dragoste de o sută de ori înainte, așa de bine se cunoșteau reciproc doar din instinct.

Este o scenă foarte frumoasă, cugetă Olympe, stînd în pragul ușii. Luminile discrete, patul mare cu căpătîiul atît de masiv, pictat cu heruvimi și ghirlande de flori, muzica atît de blîndă și de plăcută, și cei doi oameni frumoși, goi, cu pielea delicată ce strălucea atît de frumos sub lumina lămpilor. Se apropie de pat și se aplecă să-l sărute pe Hugo. Paris rămase încremenită, în timp ce degetele lui Hugo încă o mîngîiau și Olympe îl săruta.

— Frumos, murmură Olympe, voi amîndoi, păreați atît de frumoși. N-am vrut să vă întrerup. M-am simțit doar foarte singură... și un pahar de șampanie mi s-a părut foarte tenfant.

Își scoase pantofii și se așeză pe pat chiar la picioarele lui Paris.

— Îmi dai voie? o întrebă luîndu-i paharul din mînă. Ochii ei îi întîlniră pe ai lui Paris într-un fel de zîmbet secret. Nu e Hugo cel mai romantic bărbat pe care l-ai

cunoscut vreodată? Îi șopti: Știe precis cum anume te simți, exact ceea ce vrei din partea lui, fără să scoți un singur cuvânt... este un amant atît de priceput. Și întotdeauna e atît de plăcut să fii iubită așa cum trebuie.

Punînd paharul deoparte, Olympe se mișcă mai aproape ca să-l sărute pe Hugo pe gură, într-un fel lasciv. Mîinile ei se așezară ezitant pe pîntecele lui și Paris simți cum mîna lui se încorda puțin, o săruta pe Olympe și o mîngîia pe ea! Privea fascinată la felul în care Olympe își coborîse capul asupra lui Hugo, îi putea vedea limba roz atît de ocupată să-l guste. Hugo își întoarse capul și îi zîmbi lui Paris, privind-o drept în ochi.

— Eu cred că Olympe ar trebui să rămînă, tu nu? o întrebă încet.

Excitarea explodează parcă în interiorul lui Paris, vinul, marijuana, adrenalina, scena erotică, toate astea îi dădură un sentiment, o senzație pe care nu o mai experimentase vreodată pînă atunci. Voia ca Hugo să facă tot felul de lucruri și cu ea și cu Olympe, voia să-l împartă cu ea, să privească ce face ea, ce face el...

Olympe își scoase rochia albă și se așeză lîngă Paris, trecîndu-și o mînă de-a lungul trupului ei. Paris se cutremură și gemu atunci cînd degetele lungi ale lui Olympe se încolăciră în jurul sfîrcurilor ca apoi să coboare de-a lungul trupului ca să întîlnească degetele lui Hugo, în triumghiul de păr negru și cîrlionțat de la baza picioarelor. Ochii îi erau închiși din cauza extazului, dar îi deschise ca să-și privească noua amantă. Hugo stătea într-o parte, Olympe în cealaltă, și ea îi cuprinse cu brațele pe amîndoi, în timp ce Olympe se apleca deasupra ei, pregătită s-o sărute. Un sărut care dorea să țină o veșnicie.

Olympe străbătea străzile cartierului Marais în micuțul ei *Citroen*, căutînd Rue de l'Abbaye și mulțumindu-i lui

Dumnezeu că nu își dorise niciodată o mașină mare. Ea era cel mai prost șofer din întreaga lume, un fapt susținut și de claxoanele furibunde ale celorlalți conducători atunci când traversase două culoare de circulație, când înconjurase un magazin și când înaintase înnebunitor de încet de-a lungul unei străzi pe care mai fusese. Era deja trei și jumătate — ea căuta *Hotel de l'Abbaye* de mai bine de o oră. Paris avusese mare dreptate când spusese că era ascuns pe undeva prin spatele halelor, era ascuns atît de bine, că nici măcar nu reușea să găsească clădirea aceea.

Olympe începu să bată cu un deget înmănușat pe volan, așteptînd să se schimbe lumina semaforului. Un ceas așezat în vitrina unui bijutier din dreapta ei arăta trei și patruzeci de minute, iar prezentarea lui Paris începuse la ora trei fix. Dacă nu găsea locul ăla afurisit mai repede va pierde tot spectacolul. La dracu' și mai pierduse și prezentarea lui Mitsoko din cauza asta. Dar, promisese, și Paris era atît de drăguță. Un zîmbet îi luminează fața atunci cînd își aminti de noaptea ce trecuse. Fusese absolut minunat. Hugo reușise să scoată tot ce era mai bun din ele. Oh, Doamne, idioții ăia iar o claxonau. Trecînd *Citroen*-ul pe primul culoar, Olympe o manevră cu grijă printre celelalte mașini. Afurisitul ăla de hotel trebuia să fie pe undeva prin zonă și era mai bine să-l găsească mai iute.

La ora patru reuși să-l găsească. Își mai pierdu cinci minute încercînd să dea peste un loc de parcare în care să-și strecoare mașina și, în cele din urmă, o abandona cu roțile din spate ieșind pe șosea. Înfășurîndu-se mai bine în blana de vulpe argintie ca să-i fie mai cald, se grăbi să traverseze strada, ignorînd cu totul mașinile care frînau brusc și claxonau furioase, la fel cum ignoră și fluierăturile muncitorilor cocoțați pe schelele unei clădiri în reparație. Slavă Domnului, își spuse singură în timp ce deschidea ușile de sticlă, am reușit.

Acordurile melodiei lui Roxy, *Avalon*, se amestecau cu mirosul crinilor imperiali și cu mirosul de tutun ce venea pînă pe hol, și zîmbi atunci cînd deschise ușile. Paris pusese chiar cîntecul ei. Cele o sută de scaune de plastic de abia dacă erau ocupate de cîțiva oameni împrăștiați prin toată sala, oameni ce păreau să fie prietenii ei. Pe ringul din față stăteau vreo jumătate de duzină de fete cu carnetelele deschise pe genunchi, sorbind din paharele cu șampanie și bîrfind între ele. Olympe cunoștea toți cumpărătorii și editorii de magazine de modă de la Roma și pînă la New York, și nu recunoscuse pe nici unul dintre aceștia. Așa că era destul de sigură că fetele acelea erau asistentele asistenților de la revistele de modă și de pe la ziare, sau poate chiar niște biete secretare care se bucurau de spectacol și de băutura gratuită pe biletele pasate de femeile indiferente sau care aveau alte treburi mai importante pe agendă, cum ar fi fost prezentarea lui Mitsoko și petrecerea selectă care se dădea după aceea, de această dată la Versailles. Olympe își dori să fi mers și ea acolo. Pentru că aici, nu mai exista nici o îndoială, era pur și simplu un adevărat dezastru.

Ușa se închise ușor în spatele ei și lîngă ea apăru apoi un bărbat cu păr negru, îmbrăcat într-un costum alb. Zîmbetul îi era încordat atunci cînd o întrebă dacă o putea ajuta cu ceva.

Evident, Didi o recunoscuse, dar ce căuta acolo Olympe Avallon?

— Nu vreți să gustați un pahar cu șampanie? o întrebă atunci cînd Olympe se așeză pe un scaun de lîngă ușă, privind la scena puternic luminată.

Fetele acelea nici măcar nu erau manechine, realizează ea în timp ce Naomi dansa de-a lungul scenei, urmată de celelalte fete, ce se învîrteau pentru a fi văzute mai bine în rochițele colorate. Dar indiferent ce anume făceau, erau

pur și simplu minunate, și la fel erau și hainele. La naiba, ce mult și-ar fi dorit să fi fost acolo încă de la început. În clipa aceea apăru și Paris pe scenă, într-un costum argintiu care era o adevărată lovitură, de-a dreptul uimitor! Ochiul de profesionistă al lui Olympe notă imediat tăietura, linia jachetei, detaliile broderiilor de pe fustă. Și Paris era atât de frumoasă, un manechin grozav pentru modelele ei.

Din spatele camerei începură să fulgere blitz-urile și Olympe se întoarse repede să vadă cine anume era, pentru că nu observase nici un fotograf atunci când intrase.

Trei tineri erau împinși pe ușă afară de către Didi, care gesticula furios. Desigur, erau fotoreporterii de la ziarele de scandal, veniți aici să facă tot felul de presupuneri despre moartea lui Jenny Haven și despre prezentarea colecției fiicei ei. Olympe începu să se foiască neliniștită pe scăunelul de plastic. Oh, Doamne, nu era chiar sigură dacă mai voia să fie acolo pînă cînd se termina totul.

Paris ieși de pe scenă 'cu obraji în flăcări și cu buzele strînse din cauza furiei. Manechinele, care se schimbau repede în rochițele lor colorate, o priviră neliniștite în timp ce Naomi, îmbrăcată în rochia de mireasă tocmai ieșea pe scenă împreună cu frumoasa ei escortă de dansatori. Băgîndu-și picioarele musculoase în pantofii cu tocuri înalte se grăbiră să iasă și ele pe scenă după Naomi, toate odată, într-o explozie de culoare și mișcare, exact așa cum le arătase Paris.

Paris își scoase haina și fusta, aruncîndu-le pe podea.

— Oh, Doamne, spuse pentru a suta oară, oh, Doamne, ce am greșit oare? Ce s-a întîmplat? De ce n-a venit nimeni? Îmbrăcîndu-se cu tricoul negru și cu blugii tociți, se apucă să-și tragă și cizmele în picioare. Era gata, terminată. Pierduse și nici măcar nu știa de ce anume.

Olympe trecu tăcută pe lîngă Didi ca să ajungă la ușă.

— Amețitor, îi șopti la ureche, minunat... spune-i lui Paris că o s-o sun ceva mai târziu în seara asta.

Didi o privi îndepărtându-se pe hol. Habar nu avea de ce venise Olympe la prezentarea lui Paris, dar era singura persoană care se pricepea în domeniu și care se arătase acolo, restul publicului erau genul de oameni care ar fi mers oriunde pentru o băutură gratis. Fetele se învîrteau pe scenă, zîmbind publicului răsfirat și aplauzelor slabe ce se făceau auzite din sală. Se terminase. Mai avea suficient timp pentru vreo două păhărele băute în grabă la barul de peste drum, după care va trebui să-i facă față lui Paris. Avea doar cinci minute în care să se gîndească la ce-ar trebui să-i spună.

Olympe chiar intenționase s-o sune pe Paris, chiar foarte serios, dar pînă la urmă constată că nu mai avea la dispoziție decît foarte puțin timp. Cînd ajunsese acasă o așteptau o grămadă de flori, buchete enorme de iasomie timpurie și boboci de-abia înfloriți de prin sud. Și bilețelul de la Bendor. Închiriasse o vilă în Barbados și avea de gînd să plece într-acolo în seara aceea cu un avion particular și cu un grup de prieteni. Dar fără ea totul ar fi un nonsens. Voia să vină?

Era un sentiment înălțător să știe că avea o asemenea putere asupra lui, cugetă Olympe, începînd să-și împacheteze cîteva lucruri în valiza *Vuitton*, foarte elegantă. Ea nu făcuse decît să sugereze restaurantul lui Julie și el și înhățase momeala. Și realizase de asemenea că o plimbare de genul ăsta, doar în doi, nu ținea, așa că aranjase la repezeală o mică petrecere la vila de acolo, asta ca un fel de mită. Și era destul de corect din partea lui, se gîndi ea trăgînd fermoarul peste cele cîteva haine pe care le împachetase, nici n-avea nevoie de mai multe, pentru că putea cumpăra de acolo orice altceva ar fi dorit

sau ar fi avut nevoie. Asta  ra șansa să afle dacă inten iile lui Bend r în legătură cu ea erau strict onorabile sau nu. Ea una spera să fie chiar foarte onorabile.

Capitolul 13

Myra Kaufmann dădea una dintre petrecerile ei de duminică dimineață și era supărată pentru că ziua devenise dintr-o dată noroasă și începuse să bată și un vînticel cam aspru. Spera ca bărbații să reușească să-și joace partidele de tenis înainte să înceapă ploaia.

Masa mare și rotundă din sufragerie fusese deja aranjată cu platouri cu friptură de vacă, salamuri, brînză de Jarlsberg și brînză topită, pește afumat, fructe proaspete și compoturi și pîine de secară. Bioll aranja punch-ul de șampanie și sucul de portocale — pentru mimoze, cum zicea el —, iar cafetiera era deja plină cu cafea fierbinte și tare. Pe bufet erau așezate platourile de argint cu capace deasupra unde se păstrau la cald jumările de ouă cu slăninuță și clătitele făcute cu iaurt, lîngă care trona o canistră imensă cu sirop de arțar pregătit special pentru clătite.

Destul colesterol încît să ne omoare pe toți, cugetă ea, în timp ce-și privea oaspeții, cu semnele vîrstei care se arătau pe fețele lor. Doar imaginează-ți cum ea, Myra Kaufmann, i-ar putea curăța dintr-un foc pe toți capii industriei cinematografice cu una dintre reuniunile ei de duminică dimineața, producători, directori de studio, avocați, impresari; totuși fără scenariști și regizori, pentru că Bill nu putea să-i suporte pînă și duminica pe oamenii cu imaginație, pentru că se săturase să aibă de-a face cu ei toată săptămîna cît era de lungă.

Apoi apăru pe ușă și Jessie Reubin la braț cu Stan, ușa din față rămăsese deschisă larg, ceea ce indica că petrecerea începuse și casa era deschisă invitaților, iar vîntul șuiera pe tot holul; așa că va trebui s-o închidă sau

s-o lase deschisă foarte puțin, ca oamenii să nu fie nevoiți să sune.

— Hei, Jess, ce mai faci?

Se sărutară una pe cealaltă pe obraji. Jessie era o femeie subțire, foarte modernă în hainele ei țipătoare. Probabil că acasă îl înfometa rău pe bietul Stan și din cauza asta mânca atît de mult cînd venea în vizită la ei. De fapt, cu toții mâncau mult, inclusiv Bill. Era probabil singura dată cînd nevestele nu-i mai cicăleau cu dietele și cu plîngerile lor că vor rămîne văduve ca să hoinărească după aceea, precum caii la pășune, de la Palm Springs pînă la Palm Beach.

— Nemaipomenit, Myra. Stan o să mă ducă la Paris luna viitoare. Cam la această dată din an mergea în Europa. Lui îi place să mănînce și mie îmi place să merg la cumpărături, o vacanță satisfăcătoare pentru amîndoi. Și altele nici că mai sînt. Știi, Myra, mie îmi face mare plăcere să mă prăjesc la soare pe lîngă o piscină, nu a noastră, firește, dar Stan nu suportă așa ceva. Devine deodată neliniștit și supărăcios și se plînge mereu că nici măcar un joc de cărți ca lumea nu poate face în hotelurile alea de lux.

— Înțeleg perfect ce vrei să spui, încuviință Myra servind-o cu un pahar de șampanie. Și mie îmi place Mauna Kea sau Kahala. Hawaii este atît de plăcut în orice perioadă a anului.

Jessie oftă.

— Poate că n-ar fi rău să plecăm amîndouă și să-l lăsăm pe cei doi să-și poarte singuri de grijă, pentru un timp. Nu crezi că le-ar face și lor bine?

Myra izbucni în rîs imaginîndu-și-l pe Bill descurcîndu-se de unul singur.

— Nici nu se pune problema, răspunse ea. Eu plec pentru zece zile și în timpul ăsta el se îngrașă cu zece

kilograme. Dacă nu îl supraveghez cu un ochi de vultur ar sta toată ziua în fața televizorului, bînd bere și mîncînd alune sau floricele, și fumînd eventual două pachete de țigări. Și tu, Jessie, ar trebui să-l supraveghezi mai bine pe Stan, s-a cam îngrășat. Ai încercat vreodată cu Stillman?

Stan în acest timp își umpluse farfuria cu brînză și cu salam, adăugînd apoi și o lingură plină cu salată de cartofi și o linguriță de muștar foarte iute pentru a da mai mult gust mîncării, ascultînd cu atenție la ceea ce-i spunea Bill.

— Așa că m-am gîndit că pînă la urmă cel mai bine e să-l ținem pe puști cît mai mulțumit, știm doar amîndoi ce pățim cînd vedetele astea devin iritate, munca se duce naibii și studiourile pur și simplu renunță la ei. Am vorbit și cu Myron și el mi-a spus că tot ce pot face e să ridice cu încă cinci bătrîne per episod, ceea ce înseamnă treizeci și cinci de mii de dolari, Stan, și ăștia-s bani frumoși. Eu am spus că e-n regulă, dar poate că vor mai face și ei niște mici cadouri, știi tu, cîte o fată drăguță, o mașină nouă sau o excursie pe undeva. Myron spunea că au de gînd să filmeze și prin străinătate, au un scenariu excelent pentru vreo trei episoade, fiecare dintre ele să fie filmat într-un alt loc: New York, Londra și pe undeva pe niște insule, cel mai probabil Barbados. El de-abia așteaptă să mute toată treaba și să înceapă filmările în străinătate cît de curînd și asta o să-i dea o pauză și lui Rory, o să vezi, Stan. O să-l scoată de aici, o să-l lase s-o facă pe vedeta în altă parte, unde oamenii încă își închipuie că vedetele de pe micul ecran chiar sînt vedete adevărate. Bill puse în mîna liberă a lui Stan un pahar cu șampanie.

— Sună destul de bine. Stan își termină pîinea cu salam și se îndreptă spre bufet ca să-și ia o porție de ouă cu slăninuță. Și cît de repede înseamnă acest curînd pentru tine?

— În cîteva săptămîni în Barbados, cît timp ține și vremea bună. După aia New York și Londra.

— Bine. Atunci ai grijă să fie mulțumit, Bill. A stat mereu pe capul meu că vrea să cumpere casa aia mare de pe Benedict Canyon, deși i-am spus că încă nu e pregătit pentru așa ceva, că trebuie să mai aștepte cel puțin un an ca să se asigure că serialul continuă și că are priză la public, după care va putea avea orice își va dori. Cu moderație, desigur. Și după ce-mi plătește serviciile și comisionul tău și tot restul taxelor...

Cînd nevestele se apropiară de ei, cei doi rîdeau încîntați.

— Hei, voi doi, îi admonestă Myra, se presupune că trebuie să vă amestecați cu ceilalți oaspeți, nu să vorbiți de afaceri.

— Ne amestecăm, ne amestecăm, murmură Stan, plecînd cu multe regrete de lîngă clătite și siropul de arțar.

— Ți-a spus Jessie că luna viitoare o duc la Paris? Și desigur, o să mă coste totul o avere. Mereu se întîmplă așa.

— Dar merită și ea o vacanță de genul ăsta, Stan, îi spuse Myra loială prietenei ei; în fond nevestele trebuiau să se susțină reciproc, mai ales în orașul ăsta, unde erau destule fete tinere și frumoase care le subminau încrederea în ele; așa că nu era cazul să se mai înfrunte și una cu alta. Bine atunci, cine e pentru o partidă de tenis? Mai aruncă o privire neliniștită cerului, sperînd să nu plouă și să-i strice toată distracția.

Capitolul 14

Marisa Paroli era o obișnuită a prezentărilor de modă pariziene. Era mereu așezată într-unul dintre fotoliile de protocol din fața scenei, loc de unde putea fi fotografiată cu ușurință, și întotdeauna după prezentare era sărutată de către Yves sau Karl sau Marc personal, și mereu lăsa câte o comandă la fiecare casă în parte. În anul acesta, însă, venise însoțită și de mai tânăra sa verișoară, Renata, în felul acesta devenind și mai cunoscută, de vreme ce Renata era tratată drept una dintre ultimele mari cheltuitoare. Desigur, Renata avea bani și era pentru prima dată când fusese lăsată singură să vină să vadă prezentarea colecțiilor, iar Marisa era cu siguranță unul dintre cei mai indicați oameni care s-o învețe cum să-și cheltuiască banii. Oricum fusese distractiv, chiar și spectacolul lui Mitsoko, deși ei îi displicuseră modelele fără formă care fuseseră prezentate de niște manechine severe, și toate în tonuri de gri sau negru fără cea mai mică pată de culoare care să le mai înveselească puțin. Marisa se înfioră amintindu-și, era străin sufletului ei de italiancă să înțeleagă cum de o femeie ar fi vrut să aleagă să-și ascundă formele sub niște haine fără linie, și cu niște culori atât de dure și de urâte.

Ea și Renata își luau micul dejun în apartamentul lor de la hotelul *Bristol*, sorbind din cafea și frunzărind ziarele de dimineață pentru a vedea fotografiile făcute la prezentarea lui Mitsoko din ajun, și rubricile de bîrfă despre ultimele petreceri, oameni interesanți și locuri ciudate. Renata a fost cea care descoperise articolul despre Paris Haven, doar un singur paragraf, strecurat în finalul coloanei.

— Dar asta trebuie să fie sora Indiei lui Fabrizio! exclamase.

— Ce este? Marisa îi luă ziarul și citi scurtul paragraf despre prezentarea lipsită de public a lui Paris.

Era ultimul articol din *Daily Diary*, al unui reporter de scandal de-a dreptul vicios.

„Ieri, Hollywood-ul a încercat să-i întreacă pe marii maeștri ai croitoriei de lux cînd Paris Haven, fiica mult prea cunoscutei Jenny Haven, și-a prezentat colecția în obscurul Hotel de l'Abbaye, exact în aceeași zi în care avea loc și fabuloasa prezentare a colecției lui Mitsoko. Biata Paris, colecția ei fără public și fără aplauze a căzut precum un pietroi direct în Sena. Mămica ei ar fi trebuit s-o învețe să nu se ia la întrecere cu giganții înainte să verifice cu atenție calendarul... și poate că ar fi trebuit să investească ceva mai mult din milioanele mamei ei în șampanie de o calitate mai bună și într-un hotel mai bun...”

Fotografia de dedesubt o înfățișa pe Paris, pe scenă, privind furioasă spre aparatul de fotografiat.

Renata, deși nu era o frumusețe, era pe atît de atrăgătoare pe cît o putuseră face banii familiei. Acum avea un nou năsuc foarte frumos, care înlocuise nasul lung al familiei de pe la vîrsta de treisprezece ani, apoi trecuse la o dietă foarte severă pentru a contrăcara tendința familiei spre obezitate, încă de la vîrsta de paisprezece ani, și tot de atunci avusese parte și de sprijinul celor mai bune coafeze și specialiste în machiaj pînă cînd devenise una dintre cele mai bune partide, cea mai ispititoare fată din toată Italia. Fusesse o muncă teribil de dificilă. În acel moment privea cu atenție fotografia lui Paris.

— E foarte frumoasă, comentă ea. Renata mai era însă și foarte amabilă și tendința ei spre onestitate o deranja de multe ori pe Marisa.

— Așa cred. Ridică din umeri. Oricum arată mai bine decît soră-sa.

De ce trebuia Marisa să fie atît de scîrboasă? se întrebă Renata. Mereu se lua de cineva și pînă acum nimeni nu reușise să se dea la ea.

— Te referi la India? Dar e atît de drăguță, Marisa. Mereu m-am întebat cum de ai îndrăznit s-o lași atît de aproape de Fabrizio... vreau să spun, te-ai întebat vreodată, doar foarte puțin, dacă nu cumva Fabrizio o găsește destul de atrăgătoare?

— Fabrizio și India? Renata, *cara*, nu fi ridicolă. Sigur, dacă ai fi spus Luciana sau Graziella... Fabrizio cunoaște atîtea femei atrăgătoare și sofisticate. Ce, Doamne iartă-mă, ar putea vedea la India Haven?

— Este tînără, de vîrsta mea, nu? Apoi Renata, observînd expresia înghețată de pe fața Marisei atunci cînd își dăduse seama că fusese făcută bătrînă, adăugă grăbită: Vreau să spun tînără așa cum doar fetele americane pot să fie, atît de plină de energie și vitalitate. Nu mi-o pot deloc imagina pe India lenevind prin casă așa cum fac eu, așteptînd să se întîmple ceva. Și trebuie să admiți că are o figură foarte sexy, Marisa, privește-o cu ochii unui bărbat și nu din punctul de vedere al modei.

— Vorbești numai prostii, Renata. Fabrizio nu e deloc interesat de persoana ei, nu în felul ăsta. Spunea că e foarte bună în meserie, aparent are un talent nebănuît în tot ce face. Și, oricum, India alerga după Aldo Montefiore. Am oprit toată treaba asta, desigur, pentru binele tău. Nu, sînt sigură că te înșeli în privința ei.

Renata îi aruncă o privire bănuitoare verișoarei ei mai vîrstnice. Marisa era o femeie cu prestanță, dar mai era și orbită de persoana ei și de felul în care apărea în ochii celorlalți. Avea tendința să nu-i observe pe oamenii care erau în afara ambițiilor ei sociale, numai că bărbații de

genul soțului ei nu procedau deloc la fel. Și Fabrizio Paroli era un napolitan frumos și focos care urcase prin propriile lui puteri pe scara succesului. Iar India Haven era exact genul de fată care putea destrăma mariajul Paroli. Și era amuzant s-o zguduie puțin pe Marisa și s-o scoată din acea satisfacție deplină în privința ei și a căsniciei.

— Atunci, Marisa, Fabrizio îți este aboslut credincios? Zîmbetul Renatei era supărător.

— Bineînțeles că este! Dar de ce mă întrebi tocmai acum?

— Oh, pentru că atunci el ar fi unicul soț credincios nevastei.

— Renata, tu nu știi nimic despre lucrurile astea. Imediat ce reușesc să te mărit cu Aldo Montefiore o să-ți dai seama despre ce vorbesc eu acum. O femeie știe întotdeauna când soțul îi este credincios, crede-mă. Vocea Marisei părea foarte încrezătoare, deși Renata preferă să privească în altă parte și apoi să se îngroape iarăși în ziare.

Renata își sorbi cafeaua zîmbind. Oare reușise să răstoarne încrederea nemărginită a Marisei că întreaga lume fusese creată doar pentru beneficiul ei? Habar nu avea dacă între India și Fabrizio exista ceva, dar, la naiba, nu reușise să se dea bine de tot la Marisa. Implantase semintele suspiciunii foarte satisfăcător. Era interesant de urmărit cum se va descurca Marisa pe mai departe.

Pasiunea fusese cea care plătise pentru birourile costisitoare ale lui Mario Tomasetti, detectiv particular. Pasiunea ilicită, asta era. Iar Mario prefera luxul flamboiant, carpete moi de un gri ca de perlă, candelabre de cristal, scaune îmbrăcate în piele stacojie, joase și foarte moi, și chiar și fotoliul lui masiv era îmbrăcat în piele foarte fină de un verde-aprins.

— Sînt ca și semafoarele, le spunea mereu clienților săi, roșu pentru oprire este pentru voi și verde pentru mine ca să plec în cercetări.

Piesa favorită a lui Mario era biroul masiv ce data din secolul al treisprezecelea, o masă din stejar cu o fantă la un capăt prin care șerbii din vechime își plăteau tributul stăpînului domeniului. Și îl amuza pe Mario să-și vadă clienții cum introduceau cecurile grase prin fanta aceea, cecuri plătite mereu în avans, desigur, și care erau strînse după aceea de secretara lui.

Discreția absolută era în natura afacerilor sale ca și în stilul lui personal, iar birourile luxoase erau concepute în așa fel, încît să spună de la bun început clienților săi că serviciile lui Mario Tomasetti nu erau deloc ieftine. Și cu toate astea avea mai mulți clienți decît puteau să se ocupe el și cu angajații lui, care depășeau treizeci de persoane. Nu mai exista nici un fel de dubiu, cugetă el în timp ce studia fața crispată a Marisei Paroli, că pasiunea era cea care plătea cel mai bine, mai ales cînd aveai în spate o asemenea avere și o asemenea mîndrie.

— Aici este și o fotografie. Marisa plasă cu grijă pe masă o poză de-a Indiei. Și iată aici una de-a soțului meu.

Mario își permise să le arunce o privire scurtă de un moment, dar nu făcu nici o mișcare să le ridice. Marisa îl privi nesigură. N- ar fi trebuit să le studieze? Să-i pună tot felul de întrebări?

— Dacă aveți nevoie de un surplus de bani pentru cheltuieli sau de denumirile restaurantelor lui favorite... sugera ea.

Mario ridică în sus o mîină mică și grasă decorată cu un inel mare cu o piatră sinilie.

— Nu e nevoie de mai mult, doamnă, avem adresa de la biroul domnului Paroli și adresa domnișoarei Haven. Nici nu e nevoie de mai mult de atît. Ah, poate că totuși a mai

rămas un singur lucru. Numele dumneavoastră de domnișoară, doamnă?

— Numele meu de față? îl întrebă Marisa uimită.

— Da... pentru dosare. Este doar o simplă formalitate, doamnă, asta-i tot.

— Russardi, îi răspunse ea scoțînd carnetul de cecuri.

— Acei Russardi din Milano și Torino? Zîmbetul lui Mario era plin de un fel de inocență blîndă.

— Da. Marisa completează un cec pe care-l așează apoi pe masă.

— În fantă, vă rog, doamnă. Niciodată nu mă implic personal în chestiunile bănești, masa asta bătrînă mă scutește de așa ceva. Prefer să mă consider un fel de prieten care îi ajută pe ceilalți în situațiile dificile.

Un prieten, cugetă Marisa cutremurată de oroare, în timp ce Mario o conducea pînă la ușă, să ne păzească Dumnezeu de așa ceva.

Mario se lăsă să cadă în scaunul îmbrăcat în piele verde, sprijinindu-și coatele de brațele fotoliului, cu degetele împreunate în față. Russardi, eh? Afacerea asta putea fi foarte profitabilă. Lui Mario îi plăcea să se considere implicat în afaceri de spionaj, James Bond-ul războaielor matrimoniale. Chiar se și îmbrăca conform acestui rol, deși nu prea îi plăcea să recunoască așa ceva. Purta mereu costume strîmte din mătase, pantofi scumpi cum nu se făceau decît la Roma și cămăși de comandă impecabil croite. În mintea lui nu mai exista nici un dubiu că era mult mai bine îmbrăcat decît James, dar, contrar felului de a fi a lui James, lui nu-i plăcea să facă un joc dublu atunci cînd simțea că putea profita de pe urma lui. Și mariajul Russardi-Paroli era cu siguranță o afacere tare bună.

Deci Mario nu avu deloc ezitări să ridice telefonul și să-l sune pe Fabrizio Paroli ca să-i spună că avea niște

informații cu privire la soția lui care, credea el, l-ar fi putut interesa foarte mult pe Fabrizio. Și la întâlnirea ce avusese loc în aceeași zi, ceva mai târziu, nu avu deloc rețineri să-i povestească că soția lui dorea o anchetă discretă în legătură cu el și cu domnișoara India Haven, dar asta de-abia după ce o sumă de bani considerabilă deja intrase în fanta de pe biroul lui.

Nimic nu putea potoli mai lesne ardoarea unui bărbat, cugetă India, decît banii. Sau, mai degrabă, cheltuielile imense pe care le presupunea o legătură amoroasă. Nu că Fabrizio ar fi fost zgîrcit, departe de așa ceva. Îi plătea un salariu mai mult decît generos, îi cumpăra cadouri scumpe, într-adevăr, în general era vorba de lenjerie intimă și parfumuri, dar mai era și covorul minunat care acoperea acum podeaua apartamentului ei, și diferite scaune și canapele din camera de expoziție și vreo două lăzi cu vinuri scumpe în bucătărie. Poate că Fabrizio pur și simplu nu era deloc practic atunci cînd venea vorba de cadouri și de ce un amant ar fi trebuit să fie practic? India nu reuși să găsească un răspuns satisfăcător, așa că se lăsă să cadă pe un scaun privind în gol.

Venise timpul să pună puțină ordine în viața ei. Legătura ei cu Fabrizio își pierduse farmecul încă de dinaintea weekend-ului dezastruos de la vila de la țară. Fabrizio reușise să îndrepte atunci situația. Dar îl și costase imens ca să se ferească de scandal și ca numele lor să nu apară în presă. Trebuisese să-i dea sergentului o sumă de-a dreptul scandaloasă și apoi și un cec generos pentru orfanii carabinierilor din sat. Și acum mai era și detectivul ăla scîrbos trimis de Marisa să-i spioneze. Într-un fel era chiar amuzant, cugetă ea cu un zîmbet amar, pentru că omulețul le spusese că era plătit de Marisa ca să noteze orele la care veneau și plecau și locurile în care mergeau,

și ca atare chiar așa și avea de gînd să facă. Avea de gînd să-i prezinte Marisei un raport amănunțit cu mișcările și activitățile lor chiar la finele acelei săptămîni, iar el le oferise posibilitatea ca acele mișcări și activități să fie total inocente. În fond, adăugase el, ce bărbat nu avea cîte o mică legătură, dar asta nu însemna că îl împiedica să-și iubească în continuare familia și nevasta. Cel mai ciudat lucru fusese faptul că Fabrizio îi expusese acea conversație aproape cuvînt cu cuvînt, iar India înțelesese imediat că detectivul avea mare dreptate.

Lovi furioasă cu piciorul gol în covorul luxos de pe podea, întrebîndu-se ce anume ar fi trebuit să facă. Era lesne de înțeles că multe lucruri fără un viitor concret ajungeau într-un anume punct mort, iar legătura ei cu Fabrizio ajunsese într-un asemenea punct. Fabrizio îi sugerase doar să se potolească o perioadă și să fie foarte discreți, desigur, nu pentru mult timp. Să-l ia naiba! Asta era problema cu legăturile amoroase, nu era deloc în firea ei să fie discretă. Atunci cînd se îndrăgostea dorea să poată striga asta lumii întregi și atunci cînd și bărbatul o iubea dorea să-l prezinte tuturor prietenilor ei, să intre în restaurante la brațul lui și să fie întâmpinați la petreceri ca un cuplu unit. Pur și simplu nu i se potrivea deloc să fie doar cea de-a doua femeie. La naiba cu toate, ce mult și-ar fi dorit ca ea să fi fost cea care să fi spus nu! Numai bunul Dumnezeu știa că se gîndea la treaba asta de săptămîni întregi. Sunetul strident al telefonului răsună în întregul apartament, scoțînd-o din mreaja gîndurilor.

— Alo! țipă ea.

— India? Te simți bine?

Era Fabrizio.

— Sînt foarte bine, doar puțin îngrijorată, asta-i tot.

— India, îi spuse Fabrizio pe un ton foarte blînd, nu vreau să stai îngrijorată. Tocmai de asta te-am și sunat.

Am tot încercat să găsesc o soluție prin care să ne fie mai ușor amîndurora în următoarele cîteva săptămîni și mi-am amintit de oferta Montefiore. Este o șansă perfectă pentru tine ca să petreci această perioadă în afara orașului.

— În afara orașului? Fabrizio, să știi că n-am de gînd să dau bir cu fugiții, doar pentru că Marisa...

— Nu, nu, nici gînd să fugi. Nu înțelegi deloc ce vreau să-ți spun, *cara* vrei să mă asculți puțin? Familia Montefiore vrea să transforme o parte din palatul lor într-un hotel de mare lux. Și speră să atragă turiștii americani amatori de așa ceva. Și acum, cine ar putea ști mai bine decît tine ce nevoi are un asemenea turist? Familia vrea să păstreze palatul pe cît este cu putință în actuala stare, aducînd unele îmbunătățiri absolut necesare, băi, încălzire, aer condiționat, știi tu. Din nefericire pentru ei, ca să poată realiza așa ceva vor fi nevoiți să-și vîndă o parte din tablouri și din piesele de valoare. Cum tu te pricepi la piața de desfacere a produselor de artă, ești omul ideal pentru această însărcinare. Tu i-ai putea sfătui ce anume să vîndă și la ce preț. Tu poți afla ce anume vor ei, poți inspecta totul la fața locului și apoi îmi poți raporta direct mie. Vreau să știu ce schimbări structurale vrei tu să propui și mai vreau și desenele tehnice ale acestora. Și acum, *cara*, ce părere ai? Crezi că te poți descurca?

— Dacă mă pot descurca? ți-pă India încîntată. Fabrizio, ești minunat! Sigur că pot să mă descurc, de-abia aștept.

— Bine, *cara*, bine. Atunci ne vedem mîine dimineată la birou, ca să-ți mai dau cîteva instrucțiuni despre ceea ce trebuie să faci. Și vezi că imediat după asta o să și pleci, India. Vei locui împreună cu familia Montefiore la palat. Cred că o să-ți placă.

Numele i se părea cunoscut, cugetă India.

— Asta-i cumva familia lui Aldo Montefiore?

— Păi, da. Atunci să înțeleg că îi cunoști?

India zîmbi cînd își aminti de fața bronzată și plăcută a lui Aldo.

— Oh, doar am întîlnit mai demult un membru al familiei.

— Atunci e-n regulă, îi zise Fabrizio, satisfăcut că planul îi mersese atît de bine. Atunci, *cara*, ne vedem mîine, acum însă mă grăbesc. *Ciao*.

Închisese telefonul atît de neașteptat, încît India rămase cu receptorul la ureche, uimită. Îl puse la loc cu un oftat, bănuind că probabil intrase Marisa în cameră. Se mai întîmplase și înainte, dar, se hotărî ea, simțind cum i se ridica moralul, nu i se va mai întîmpla niciodată de acum încolo. Fabrizio tocmai îi înmînase libertatea; avea o slujbă importantă la care să se gîndească și prima ei mare ocazie să realizeze ceva de una singură. Asta a fost, își zise singură, dansînd surescitată pe frumosul covor care împodobise sala de expoziție a lui Paroli. De acum înainte mă voi concentra numai asupra carierei. Voi deveni India Haven, consultant pentru probleme de design interior, însărcinată cu transformarea palatului Montefiore într-un hotel de mare lux.

Zbură în dormitor și scoase o valiză din dulap. Cam cît de mult timp avea să lipsească, vreo două săptămîni? O lună? Poate chiar două? Nu avusese destul timp ca să-l întrebe pe Fabrizio, dar era sigură că măcar o lună. Oare la palat va fi și Aldo Montefiore? se întrebă deodată. Stai puțin, parcă trebuia să se însoare cu cineva cu mulți bani, nu? Doar Marisa o avertizase încă de la bun început; îl rezervase verișoarei Renata. Ei bine, atunci și problema asta era ca și rezolvată. Cu siguranță n-avea de gînd să iasă din rolul de amantă ca să intre cu capul înainte în altul asemănător. Nu, avea de gînd să fie o fată care-și clădea o carieră solidă, fără cămășuțe de noapte de mătase neagră,

foarte sexy, și nici alte întâlniri clandestine. Foarte hotărâtă se apucă să-și împacheteze haine bune de purtat undeva la țară, fuste, blugi, pulovere, câteva rochii elegante pentru dineuri, un costum de sport, costume de afaceri cu bluze albe de mătase. Și, ca o măsură de siguranță, în cazul în care hotărîrea îi era cît de puțin zdruncinată, își alese cele mai groase și mai rezistente perechi de chiloți și maieuri. În fond, cugetă ea cu un zîmbet răutăcios în timp ce închidea capacul valizei, cum ar putea o fată să se lase sedusă cînd poartă chiloți de bumbac, eventual cu picioruș, și cu o poză a lui Snoopy în față?

Capitolul 15

Vila idilică, construită din piatră de corali, avea priveliștea spre plajă cu o tentă de roz de la St James Beach, în cea mai bună parte a insulei. Din poziția ei obișnuită de dimineată, din piscina ovală, Olympe putea supraveghea plaja din fața hotelului elegant în stînga și vilele din vecinătate în partea dreaptă. Bendor nici că putea alege mai bine. Lăsînd deoparte faptul că aceea era cea mai scumpă vilă de pe întreaga insulă, era locul perfect pentru întâlniri și bîrfă, nu trebuia decît să faci o mică plimbare pe malul apei sau chiar să înoți pe lîngă coastă și te și întâlneai cu cineva cunoscut, sau cu cineva care știa pe un cunoscut de-al tău sau măcar pe cineva fermecător, chiar dacă total străin.

Un zvon de conversație și acordurile lente ale unei incantații georgiane din difuzoare îi semnală că și restul casei se trezise. Bendor avea o adevărată pasiune pentru muzica georgiană și sunetul acelor incantații călugărești îi înnebunea pe toți cei ai casei, mai ales atît de dimineată. Întinzîndu-se leneșă, Olympe își puse una dintre cămășile bărbătești de seară, pe care le purta întotdeauna în loc de rochie de plajă, și traversă grădinile ca să poată ajunge pe terasă. Erau cel puțin o duzină de oaspeți, aproape egal distribuiți pe sexe. Fetele erau tinere, pînă în treizeci de ani, începînd cu cele foarte atrăgătoare pînă la cele izbitor de frumoase. Bărbații care erau ceva mai în vîrstă, se țineau cu toții încă foarte bine, cîțiva chiar încă atrăgători și toți foarte bogați. Bendor nu avea decît prieteni bogați, era politica lui. Nu fusese niciodată sărac și ca atare considera sărăcia mai degrabă plictisitoare decît o nenorocire.

Carafe cu suc de portocale la gheață și căni cu cafea tare și neagră erau consumate cu rapiditate împreună cu feliile de fructe proaspete: papaya, mango, pepene, micul dejun ideal.

Olympe se încrunță atunci cînd îl sărută pe Bendor. În față avea o stacană de bere *Banks*, prima pe ziua aceea; părea dependent de bere. Ea adulmecă puțin aerul de lîngă el strîmbînd din nas. Dacă Bendor avea de gînd să rămînă un mare băutor de bere pur și simplu între ei lucrurile nu vor merge deloc. Dar băutul berii nu era o veche tradiție nemțească? Poate că era doar o simplă indulgență pe timpul vacanței. Dar nu era sigură, nu era deloc sigură în privința lui Bendor.

Olympe ignoră cu desăvîrșire conversația care se ducea alături de ea, și rămase să-și soarbă sucul de portocale privind cu atenție albastrul mării traversat de iahtul imens ce se îndrepta spre Carlisle Bay. În săptămîna aceea îl mai observase de cîteva ori; era absolut superb.

— Benny, ce iaht e ăla?

— Seamănă cu *Fiesta*, nu mai sînt multe de mărimea asta prin zonă. Benny își ridică binoclul și îl fixă-asupra provei. Mda, este chiar *Fiesta*. Fitz McBain de regulă o aduce în apele astea pe timpul iernii.

Urechile lui Olympe se ciuliră deodată.

— Fitz McBain? luînd binoclul lui Benny se apucă să cerceteze nava. Foarte frumoasă, frumoasă de tot, murmură ea, foarte, foarte elegantă. Benny, știi cumva dacă este și el la bord?

— Aș puta afla dacă chiar te interesează. De ce?

— M-am gîndit că poate în seara asta dăm o mică petrecere, îi invităm și pe vecini și pe cei de la Sandy Lane și Glitter Bay. Le datorăm puțină ospitalitate. Fitz McBain are probabil și el o casă a lui pentru petreceri, pe aici prin zonă. Hai să-i invităm pe toți! Putem face un grătar formidabil chiar lîngă piscină și totul va fi fără nici un fel de formalitate. Ei, voi toți, ce părere aveți, dăm o petrecere diseară?

Bendor zîmbi cu indulgență atunci cînd toți oaspeții începură să chiuie voioși. Cînd îi zîmbea în felul ăsta, putea să facă tot ce dorea.

Fitz era la manșele *Learjet*-ului cu Morgan lîngă el. Se apropiaseră de finalul călătoriei și se pregăteau să aterizeze și, în ciuda faptului că era supărat pe tatăl său, Morgan nu se putea stăpîni să nu-i admire siguranța cu care pilota avionul și felul în care ateriză apoi pe aeroportul aglomerat din Miami. Încă de cînd fusese copil simțise că nu era ceva pe lumea asta pe care Fitz să nu-l poată face, începînd cu scufundarea cu un submarin pînă la pilotarea avioanelor. Nu avea nici cea mai mică idee cum de reușise să adune atîtea cunoștințe, dar ăsta era Fitz, dacă avea numai o jumătate de zi liberă, atunci o folosea ca să mai învețe cîte ceva. Era înfometat după cunoaștere, în afară și pe lîngă preocupările legate de afaceri, și era ceva instinctiv. „Poți să dai vina pe lipsa mea de educație“, îi spusese odată lui Morgan și Morgan își aminti cît de surprins fusese atunci, pentru că tatăl său nu părea deloc un om needucat. Și cu toate astea era foarte adevărat, educația lui formală nu numai că fusese foarte rapidă dar avea și foarte multe lacune, și Morgan știa cît de mult îl sîcîia asta pe tatăl său. Fitz încercase să umple acele lacune citind cu aviditate și adunînd tot felul de cunoștințe, ceea ce încă mai făcea și în prezent. Pe la vîrsta de treizeci de ani, își făcuse timp suficient cît să învețe trei limbi străine, în așa fel încît să-și poată conduce afacerile cu partenerii străini cu mai multă ușurință, fără să fie nevoit să depindă de alții care să traducă pentru el — pentru că puteai pierde toate nuanțele unei negocieri dacă nu pricepeai corect ceea ce se spunea și asta îi explicase și lui Morgan atunci cînd, în vacanțe, îi aranjase să ia lecții de germană, spaniolă și franceză. Și, adăugase el, aceste mici nuanțe pe care nu le înțelegeai te pot costa imens de mulți bani, sau chiar întreaga afacere.

Și în ciuda unei educații incomplete, tatăl lui era un om cult, iar apetitul lui pentru artă era mare și intuitiv. Fitz nu fusese niciodată la un spectacol doar pentru că era la modă și ca atare era bine să fi văzut pe acolo; el nu vedea decît spectacolele care-i stîrneau curiozitatea. Îi plăceau foarte mult operele lui Mozart, se bucura în liniște de balet, și era un

adevărat pasionat al artei. Și era o binecuvîntare faptul că era în situația de invidiat în care își putea permite să cumpere ceea ce îi plăcea, dar era și cunoscut drept unul dintre cei mai generoși donatori pentru fondurile muzeelor din America, precum și binecunoscutul sponsor al cîtorva tineri pictori și sculptori talentați dar foarte săraci.

Era, cugetă Morgan desfăcîndu-și centura de siguranță, un exemplu foarte greu de urmat.

Chiar și la bordul *Fieste*, Fitz părase incapabil să se relaxeze. Majoritatea zilelor le petrecea la telefon vorbind cu New York-ul sau cu cine știe ce țări latino-americane, lăsînd-o pe Raymunda singură și morocănoasă să facă plajă, iar o Raymunda morocănoasă nu era deloc o companie plăcută. Fusesse chiar plecat pînă la Bridgetown ca să cumpere un cadou de bun venit pentru Venetia, care trebuia să sosească chiar în seara aceea și, cînd se întorsese, tatăl lui îl informase că în loc să plece săptămîna următoare la Rio de Janeiro, trebuia să plece chiar în acel moment. Morgan protestase că tocmai reușise să-și ia cîteva zile libere și nu mai trebuia să călătorească în jurul lumii, tocmai ca să le poată petrece împreună cu Venetia, dar, deși Fitz se arătase foarte înțelegător, rămăsese de neclintit pe poziții. Ar fi putut merge chiar el însuși, îi spusese, dar simțea că prezența lui ar pune prea multă greutate în partea lor, indicînd cu exactitate cît de nerăbdători erau să pună mîna pe rafinările acelea. Trimițîndu-l pe Morgan ca pe reprezentant al lui, ar fi aranjat lucrurile perfect pînă la nivelul necesar, cu un pas mai sus decît dacă și-ar fi trimis acolo unul dintre directorii executivi. Și poate că el ar fi venit cu un punct de vedere cu totul nou în legătură cu acele tergiversări. Morgan încercase să-l contrazică, dar știa foarte bine că tatăl lui avea dreptate, ca de obicei.

Miami părea umed și îmbîcsit și Morgan se gîndi cu nostalgie la *Fiesta* în timp ce mergeau împreună la controlul aeroportului. Mai avea doar cincisprezece minute ca să se îmbarce în avion.

— Nu uita să mergi s-o iei pe Venetia în seara asta, strigă el în timp ce se îndrepta spre ghișeul de verificare al biletelor. Spune-i c-o s-o sun cît de repede pot.

— Nu-ți face probleme, o să am mare grijă de ea. Și, Morgan...

Morgan se întoarse cu fața spre el, mirat.

— Mulțumesc.

Tatăl și fiul își zîmbiră unul celuilalt, din nou prieteni.

— Pentru puțin.

Fitz se întoarse, simțindu-se deodată foarte obosit. Planul lui de a petrece o seară cît mai liniștită pe *Fiesta* cu o cină simplă și niște muzică de Mozart i se părea teribil de ispititor. O să-și ia planul de zbor și o să meargă direct acasă. Spera doar ca Raymunda să nu mai fie la fel de morocănoasă.

Raymunda îngîna un cîntecel la modă în timp ce căuta prin conținutul garderobei care era de aceeași lățime cu peretele în care era aranjată și care conținea toate costumele potrivite situației și pe care de abia le cumpăraseră și zăceau încă nepurtate. Cînta pentru că era fericită și motivul acestei fericiri subite era faptul că fusese invitată la o petrecere, cu care ocazie, își putea etala noile costume. Invitația prințului Bendor Grunwald la un fel de picnic între prieteni la vila Osiris venise ca o surpriză neașteptată și foarte plăcută și era exact ceea ce avea nevoie ca să se înveselească puțin. Ea și cu Fitz erau aici pe *Fiesta* de patru zile și nu părăsiseră vasul nici măcar o clipă, nici măcar ca să cîneze la unul dintre restaurantele acelea atît de frumoase sau la hotelurile luxoase care probabil erau pline de oameni pe care-i cunoștea și de care Raymunda era sigură că se distrau cu mult mai bine decît ea. Desigur că știa că Fitz venise acolo ca să se odihnească, dar ea se plictisea.

— Ce rost mai are un iaht de mărimea asta dacă nu-l umpli cu oameni? țipase ea la el în cea de-a treia noapte. Ar fi trebuit să dăm petreceri, dineuri, cocktail-uri, orice!

Și care fusese răspunsul lui Fitz?

— Cîteodată, spațiul ceva mai mare este făcut special pentru a-ți proteja puțin singurătatea.

Ei bine, ei nu-i plăcea deloc să fie singură, ei îi plăcea să aibă companie, cît mai numeroasă cu putință.

Trăgîndu-și pe umeri rochia de mătase aurie pe care o scosese din garderobă, Raymunda se cercetă cu atenție în oglindă. Da, era perfectă. Rochia se încheia pe un umăr și era strîmtă pe coapse, semăna chiar puțin cu o togă. Era cel mai șic model al insulelor. Știa ea prea bine cum erau petrecerile astea, între prieteni, însemna cît mai elegant cu putință fără să pari că te dai cu adevărat mare și bogat.

Și acum, părul, ridicat sau lăsat pe umeri? Mai degrabă lăsat pe umeri. Și bijuteriile? Brățara de perle din mai multe straturi și cerceii asortați? Sau mai bine să-și pună doar o simplă floare în păr? Da, asta era, fără cercei; o să-l cheme pe Masters, stewardul șef, și o să-l trimită să-i aducă orhidee, sau poate un crin, sau și mai bine o gardenie.

O privire aruncată ceasului de la mînă îi spuse că era deja ora nouă. La dracu', pe unde umbla și Fitz? Fuseseră invitați la ora nouă. Desigur ea nici măcar nu visa să ajungă la petrecere mai devreme de zece și jumătate, dar totuși tare își mai dorea ca și el să se grăbească puțin și să vină mai repede acasă. Periindu-și părul, Raymunda se și imagina sosind la brațul lui Fitz McBain — fiecare femeie de acolo va fi invidioasă. Și apoi, cugetă cu satisfacție, va fi rîndul lor să întoarcă ospitalitatea, ea va da o petrecere pe *Fiesta*. O invitație cît se poate de atrăgătoare; nimeni nu va îndrăzni să refuze așa ceva.

Fitz ateriză cu *Lear*-ul pe Grantley Adams și îl parcă mulțumit chiar în fața hangarelor. Probabil că ajunsese tocmai la timp ca să prindă avionul Venetiei ce venea de la Londra, deși cei de la controlul traficului din Miami îi spusese că probabil vor fi cîteva întîrzieri din cauza ceței din Europa. El spera doar ca întîrzierea să nu fie de lungă durată; era

nerăbdător să se întoarcă la liniștea și la pacea de pe vasul său. Cîteodată, se gîndi, ceea ce îi plăcea mai mult la bordul *Fiestei* era tocmai liniștea aceea cu totul specială, doar zgomotul mării în noapte. În acele momente îi plăcea să fie singur. Cîteodată, cînd nu putea să doarmă, străbătea puntea cu picioarele goale, respirînd aerul încărcat de aroma mării și ascultînd valurile.

Micuțul aeroport din Barbados era cîmplit de aglomerat. Tot felul de avioane veneau din St. Vincent și Trinidad și îi duceau pe cei de pe insulă în nord, dar avionul de Londra era afișat tot ca întîrziat, cel puțin cu încă vreo trei ore, îi confirmă și omul din spatele ghișeului de informații; acum începuse să bată prea tare vîntul prin părțile acelea ale Europei, făcînd zborul foarte dificil.

Oh, în fine, se părea că pînă la urmă tot avea să fie o noapte destul de lungă. Nu-l putea trimite pe Masters să vină s-o ia, îi promisese lui Morgan că el personal va avea grijă de fată. Eh, poate că după cină se va simți ceva mai înviorat.

Raymunda îl aștepta, arătînd excepțional de frumoasă. Fitz se simți mulțumit, în mod evident își depășise proasta dispoziție și se chinuise să se facă frumoasă de dragul lui. Și era foarte frumoasă.

— Îmi place cum arăți, îi zise el, sărutînd-o ușor. Este o culoare minunată, ca soarele insulelor.

Raymunda începu să se învîrtă în fața lui, netezindu-și rochia pe coapse.

— E bine? îl întrebă cu un zîmbet enigmatic.

— Chiar foarte bine. Fitz o luă pe după umeri cu un braț conducînd-o în sufrageria imensă de sub punte. Îmi pare rău că am fost atît de ocupat pe ziua de azi, se scuză, dar a intervenit ceva de care trebuia să mă ocup urgent. Doamne, ce obosit sînt!

Raymunda îl privi cu un licăr de neliniște cum își scotea tricoul și pantalonii și se îndrepta spre duș.

— O să te simți mult mai bine după un duș, îi zise ea pe un ton dulce. O să-ți aduc și ceva de băut, bourbon cu apă, exact așa cum îți place ție, cu numai două cuburi de gheață.

Fitz îi aruncă o privire surprinsă. Ce se întâmplase cu Raymunda? De ce își schimbase tactica atât de subit? Pentru că asta era din partea ei doar o tactică și o știa și el prea bine. De fapt, cugetă el în timp ce se săpunea, întreaga lor relație era ca un fel de câmp de bătălie. Ea își arunca în bătaie toate forțele de care dispunea și toate tacticile împotriva lui, în timp ce el avea o apărare inatacabilă, și aceea era munca și călcâiul lui Ahile, evident, plăcerea lui de a fi în compania femeilor frumoase, nu numai sexul. Desigur, sexul făcea și el parte din întregul joc, dar într-adevăr îi plăceau femeile, îi plăcea să fie prin preajma lor. Probabil din cauza înfățișării delicate, a hainelor și a parfumurilor ce aduceau un contrast binevenit cu realitatea dură a afacerilor; nu știa nici el prea bine. Dar ceea ce știa cu siguranță era faptul că nici o femeie nu se putea interpune între el și realitatea crudă a afacerilor și nici nu încăpea discuție în privința asta.

Raymunda îi dădu paharul cu bourbon imediat ce ieși, șiroind încă, de sub duș.

— Haide, lasă-mă pe mine, îi spuse ea, luîndu-i prosopul mare și alb din mînă și apucîndu-se să-l șteargă pe spate. Ei, asta-i, acum probabil că te simți mult mai bine.

— Cam cincizeci la sută, admise Fitz. Acum mai am nevoie doar de o cină bună.

— Cină? Dar, Fitz, probabil că ai uitat că nu avem nici un bucătar.

— Mda, așa-i, am uitat. Păi, atunci poate un sandviș... sau dacă preferi, să știi că mă pricep destul de bine la omlete. Și probabil că prin frigider mai avem niște somon afumat cu garnitură. O să ne descurcăm singuri pînă cînd sosește noul bucătar.

— Nu e nevoie. Raymunda îi zîmbi. Fitz, am aranjat altceva... o să mergem la o petrecere.

— Isuse! Ce petrecere? Fitz stătea gol în fața ei, cu paharul pe jumătate plin în mînă privind-o cu mînie în ochi.

— Am primit azi o invitație din partea prințului Bendor Grunwald, stă în vila Osiris. În seara asta dă un fel de petrecere-picnic. Oh, și e lipsită de formalitate, scumplete, încercă să-l liniștească, văzînd iritarea crescîndă din ochii lui.

— Îmi dau și eu seama, remarcă Fitz privind cu înțeles la rochia elegantă de mătase. La naiba, Raymunda, sînt mort de oboseală. Tocmai am făcut un drum dus-întors pînă la Miami și am stat la telefon toată ziua, am nevoie de petrecerea asta cu o hoardă întreagă de străini așa cum am nevoie eventual și de o gaură în cap.

— Să te ia naiba, Fitz McBain. Raymunda se înfurie deodată. Sînt blocată pe barca asta nenorocită de patru zile fără să văd un suflet de om, deja m-am plictisit de moarte. Tu ești tot timpul la telefon... și nici o cină ca lumea nu putem avea pentru că nu mai ai bucată.

— Și cer mult prea mult de la tine dacă mă aștept să tai o pîine în felii, să adaugi puțin somon afumat, eventual să faci o salată și să destupi o sticlă cu vin? Fitz era tentat să-i spună că nu merge. Adevărul era că nu avea nici o chemare spre așa ceva și doar o prevenise încă de la început că venise să se odihnească, odihnă totală, după cum îl sfătuisese medicul. Dar avea și ea pe undeva dreptate; poate că o cam neglijase în ultimele cîteva zile, deși el nu își dăduse seama. Sau poate de vină era numai Raymunda care devenise plictisitoare cu toate pretențiile ei, isteria și răbufnirile temperamentale. Bine, îi zise el într-un final, o să merg. Dar să nu mai aud și de alte petreceri, Raymunda. Am venit aici ca să mă odihnesc. În locul ăsta nu există nici măcar o singură persoană, mai ales la petrecerea prințului Bendor Grumwald pe care să vreau s-o văd și altă dată.

— Fitz, Raymunda se întoarce spre el cu un zîmbet triumfător, mîngîindu-i spatele gol, ești atît de dulce atunci cînd vrei. Dacă n-ai fi atît de ud ți-aș arăta eu cît de dulce ești.

Se îndepărtă puțin ștergându-și niște stropi imaginari de pe rochia impecabilă.

Fitz își goli paharul. Dacă voia, ar fi putut să-și scoată rochia. Și probabil că ar fi făcut-o dacă și el ar fi schițat o singură mișcare în sensul ăsta. Raymunda știa foarte bine cum să-și joace rolul, dar nu avea deloc chef să facă dragoste. Așa frumoasă cum arăta Raymunda în acele momente, cu rochia ei ca o togă aurie, cu picioarele bronzate și cu părul negru, el ar fi preferat mai degrabă puțină solitudine, sau poate doar compania muzicii lui Mozart.

Terasa înconjurată de coloane a vilei Osiris era aglomerată din cauza oaspeților, iar Olympe încercă să se strecoare printre ei ca să-și poată întâmpina pe noii-veniți, verificând cine cu cine se cuplase în anul acela și cine și ce purta. Femeile profitaseră din plin de noaptea fierbinte renunțând la rochiile greoaie și complicate în favoarea rochițelor foarte ușoare, din mătase colorată, care le expuneau spatele, picioarele, fiecare dintre ele cât de mult îndrăznea să-și arate diverse părți ale trupului. Și dacă vreuna dintre invitate purta cumva sutien, atunci Olympe ar fi fost cu adevărat surprinsă; la petrecere erau mai multe sfîrcuri întărite decât oricînd în timpul zilei pe plajă.

Dar atunci, cugetă Olympe, nuditatea de pe plajă nu avea absolut nimic de-a face cu sexul. Însă petrecerile da. Punea pariu că minimum jumătate din femeile prezente acolo asta de-abia așteptau, și nu cu soții lor, sau cel puțin cu însoțitorii de moment. Mici legături amoroase de vacanță, mici legături amoroase pe vase, toate erau absolut la fel: eliberau pe toată lumea de figurile cu care se întâlneau aproape zilnic, chiar dacă erau minunate sau foarte bogate, ajungînd însă în vacanță la delicioasa lenevie și la soarele fierbinte de pe plajă, așa că atunci cînd reușeau să se bronzeze puțin se simțeau dintr-o dată mai strălucitoare, mai frumoase și mult mai sexy. Știa că și ea se simțea exact la fel... și nu pentru Bendor. Aha! Cel de lîngă ușa nu era tocmai Fitz McBain? Și

cea de la brațul lui trebuia să fie Raymunda Ortiz, amanta oficială. Ei bine, cugetă ea în timp ce se îndrepta spre ei, o să mai vedem noi cum stăm cu treaba asta, Raymunda dragă.

Atunci cînd Olympe Avallon zîmbea unui bărbat acesta se simțea atras parcă într-un cerc magic, unde nu exista decît el, unde el era steaua, singura stea de pe firmamentul ei.

Fitz nu făcu nici el excepție. Iar el era expert în flirturi, învățase doar cu cei mai buni dintre profesori această artă, numai că Olympe era o adevărată cuceritoare de inimi, în ochi i se observa doar o mică urmă de surîs, de parcă tocmai ar fi spus: Uite, știu că doar flirtăm, dar este atît de amuzant, nu-i așa?

— Raymunda! exclamă Olympe. Dar ești răpitoare, scumpa mea!

— Și ce rochie superbă. Pur și simplu sînt înnebunită după culoarea asta. Trebuie să îți fac cunoștință cu Benny, dorea să te cunoască în mod special. Luînd brațul Raymundeii, se întoarse puțin ca să-i zîmbească conspirativ lui Fitz. Avea de gînd să se întoarcă lîngă el.

Chiar lîngă piscină cînta o formație de suflători iar focul de la grătar trimitea deasupra terasei aglomerate izuri ispititoare de lemn ars și mîncăruri condimentate.

Oare pe ziua de azi am reușit să mănînc ceva? se întrebă Fitz. Nu prea credea.

— Mie mi se pare că arăți ca un om foarte flămînd. Olympe stătea chiar în spatele lui. Ori asta, ori ca un om cumplit de plictisit.

Fitz zîmbi atunci cînd privirile li se întîlniră.

— Un fel de combinație din amîndouă, admise el.

Olympe îl luă de braț fără ceremonie.

— Sînt sigură că de o plîngere sînt capabilă să am grijă. Îi zîmbi în timp ce-l conducea cu dexteritate spre mesele așezate pe lîngă piscină. Mîncarea este excelentă. Sper doar să pot avea grijă și de cealaltă problemă, într-un mod, să spunem, satisfăcător.

Privirea ei oblică era la fel de încântătoare ca și zîmbetul pe care i-l oferea și cu rochia neagră și scurtă care-i lăsa umerii descoperiți, era de-a dreptul amețitoare. Fitz începu să se simtă ceva mai bine.

Bendor și Raymunda aveau o mulțime de prieteni comuni, așa că avură parte de o mică conversație plăcută, se gîndi ea, despre cunoștințele comune, iar el o invitase, îi invitase, pentru o mică partidă de surfing a doua zi și apoi pentru masa de prînz. Ar fi vrut să-l întrebe pe Fitz dacă nu puteau și ei, la rîndul lor, să-i invite pe Bendor și pe prietenii lui la un mic dineu pe *Fiesta* în seara următoare, dar el parcă dispăruse. Cu o undă de teamă își aminti de Olympe Avallon. Nu se grăbise puțin cam prea mult ca să-i despartă? Pentru că nici pe Olympe n-o vedea pe nicăieri. Oh, păi, Raymunda ridică din umeri, toată lumea știa că Bendor era nebun după Olympe și că ea se aștepta să devină următoarea prințesă. Cu siguranță că Olympe nu avea de gînd să-și periclitizeze această situație... Nu, era sigură că nu trebuia să-și facă griji în privința ei.

— Raymunda. Bendor o luă de braț. L-ai cunoscut cumva pe Salty Majors? Salty e din Newport, știi, un fel de navigator împătimit...

Raymunda zîmbi și ea ca răspuns la zîmbetul încîntat al lui Salty; era preferabil să se distreze cît mai avea această ocazie.

Fitz McBain era exact ceea ce avea ea în gînd pentru o investiție cu termen prelungit, cugetă Olympe, sorbind din cocktail-ul specific insulei în timp ce stătea așezată lîngă el la o masuță de lîngă piscină. Era extraordinar de atrăgător, fără îndoială cel mai chipeș bărbat de la petrecere, într-un fel mult mai subtil decît, spre exemplu Salty Majors, care avea un trup musculos și bine bronzat, cu conversația lui de mascul feroce, și cu un minicreier de mascul; dacă doreai să te apropii de el suficient de mult descopereai că avea un creier invers proporțional cu milioanele familiei pe care le moștenise. Fitz avea însă strălucirea trecutului său dur, știai dintr-o privire că

mușchii lui erau întăriți de o muncă dură, nu lucrați cu măiestrie în vreo sală de gimnastică.

— Sper că de acum încolo să ne vedem mai des dacă tot ne-am descoperit unii pe ceilalți? Mîna ei se odihnea ușor pe brațul lui.

Fitz i-o ridică și i-o sărută ușor.

— Mi-ar fi făcut mare plăcere, dar am venit aici pentru odihnă... petrecerea asta a fost o excepție de la regula mea.

— Ai reguli? Olympe își ridicase sprîncenele, amuzată.

Fitz își lăsă capul pe spate și începu să rîdă.

— Bineînțeles, și una dintre ele este să mănînc cel puțin o masă pe zi. Ce-ar fi să vedem acum ce mîncare se servește la petrecerea ta?

Raymunda își întoarse capul atunci cînd auzi rîsul lui Fitz răsunînd pe lîngă piscină, nu-l mai auzise rîzînd așa de o veșnicie. Îngustîndu-și privirile și cercetînd mulțimea, îl observă alături de Olympe.

— Probabil că a început să ți se facă foame, îi zise ea lui Salty, trecîndu-și o mîină pe sub brațul lui. Ce-ar fi să luăm un mic supeu?

Se așezară la o masă de lîngă piscină, alături de încă două cupluri care veniseră de la bun început împreună cu Bendor și cu Olympe. Raymunda arunca în permanență priviri rapide spre locul în care erau așezați Fitz și Olympe, ce păreau absorbiți în totalitate unul de celălalt. Erau acolo împreună de mai mult de o jumătate de oră și Raymunda începuse deja să se întrebe ce anume putea face fără să se dea în spectacol, cînd primii stropi de ploaie începură să cadă. Un fulger purpuriu păru să despice cerul, după care se îndepărtă cu o viteză amețitoare în direcția mării. Scaunele fură împinse cu zgomot, în timp ce oaspeții, rîzînd, se grăbeau să intre la adăpost în casă. Salty puse un braț curtenitor în jurul Raymundeii, în timp ce o ajuta să urce scările terasei. Aruncînd o privire în urmă, Raymunda îl văzu pe Fitz cum o înfășura pe Olympe cu haina lui, în timp ce ea

cu capul lăsat pe spate rîdea încîntată în mijlocul potopului ce se dezlănțuise. La dracu', ce greșeală cumplită făcuse.

— Oh, Doamne, exclamă Fitz, e deja douăsprezece!

— Să mă aștept atunci ca limuzina ta să se transforme într-un dovleac? Olympe își azvîrli pe spate părul ud în timp ce îl privea cu viclenie.

— Nu numai atît, dar o să-mi pierd și pantoful de cristal. Mă așteaptă cineva la aeroport, probabil că avionul ei a aterizat de cel puțin jumătate de oră. Trebuie să plec.

Olympe îl prinse de mînă și-și împleti degetele cu ale lui.

— Și te mai întorci? șopti.

Fitz ezită. Adevărul era că se distrase. Era foarte plăcut să flirtezi cu Olympe, era deșteaptă și amuzantă, dar trebuia să țină seama și de Raymunda; în fond, cu ea venise acolo.

— Mi-e teamă că nu, îi răspunse, dar îți mulțumesc pentru plăcerea care mi-a oferit-o compania ta.

— Este, îi șopti Olympe, o plăcere care poate fi a ta, oricînd.

Ochii li se întîlniră într-un deplin acord cu gîndurile care-i animau în acel moment și Fitz o sărută repede pe obraz.

— O să țin minte promisiunea asta.

Salty Majors o eliberă pe Raymunda cu multe șovăieli.

— O să vii și mîine, nu-i așa? Ea îi zîmbi, dinții ei albi și frumoși strălucind sub bronzul adînc al feței.

Chiar că semăna foarte bine cu Robert Redford, decise Raymunda.

— Doar dacă-mi promiți că o să mă înveți și pe mine surfing, acceptă ea, în timp ce-și luau la revedere.

Apoi se scutură furioasă de mîna lui Fitz care era așezată pe umerii ei în timp ce o conducea prin îmbulzeală, pînă la poarta vilei, așteptînd nerăbdător ca valetul să-i aducă mașina.

— De ce trebuie să plecăm atît de devreme? se plînsese ea. Petrecerea de-abia se mai încălzise puțin.

— Dacă vrei, poți să mai rămîi.

Valetul ținea ușa mașinii deschisă și Fitz se strecură cu agilitate în spatele volanului.

— Ei bine? o întreabă el nerăbdător. Ai de gând să vii cu mine sau nu?

Raymunda se urcă în mașină.

— Bănuiesc că ești foarte obosit. Oftă teatral. Probabil că Olympe Avallon te-a secătuit de tot.

Fitz îi aruncă o privire rapidă înainte să se concentreze asupra aleii cotite din fața vilei. Deci asta era, acum devenise geloasă. Mă rog, poate că era rezonabil să fie așa, dar păruse destul de mulțumită alături de tipul ăla din Newport care dădea impresia că terminase colegiul la clasa de manevrare a iahturilor. De fapt, ceea ce îl obosea pe el cumplit, realiză dintr-o dată, erau jocurile acelea prostești care se duceau între el și Raymunda. Viața era și așa destul de complicată și fără ele.

O luă pe șoseaua mai depărtată de coastă și care ducea direct la aeroport. Ploaia tot nu se potolise, deși fulgerele se redusese la niște mici străluciri palide, în timp ce bubuitul tunetului venea de la distanță, de undeva de foarte departe pe mare.

Raymunda închise ochii, gândindu-se la următoarele mișcări pe care urma să le facă. Urma prânzul de mâine de la vila Osiris, apoi partidele de înot și de surfing... știa că lui Fitz i se spusese să se odihnească cît mai mult cu putință, dar desigur, nu va avea nimic de obiectat la așa ceva! Și apoi mai era și seara de mâine. Își deschise ochii exact atunci cînd Fitz trase mașina în parcare aeroportului.

— Ce naiba căutăm aici?

— Trebuie să iau pe cineva, o prietenă de-a lui Morgan. Mă întorc imediat.

Fitz trînti portiera mașinii, și Raymunda îl urmări dispărînd în ploaie cu umerii foarte drepți, parcă în semn de protest. Plecaseră de la petrecere doar ca să vină să ia o prietenă de-a lui Morgan? Ce naiba, doar erau destui oameni

pe iahtul ăla cît era de mare! Nu putea unul dintre ei să se ocupe de treaba asta?

Venetia privea pierdută la noaptea furtunoasă, prin geamurile largi ale aeroportului. Rîuri de apă se scurgeau pe ferestre și în lumina slabă a felinarelor de pe aeroport și la lumina rarelor fulgere putu vedea că pămîntul fumega de parcă ar fi fost încins. Plecase de la Londra pe ceață și sosise aici pe ploaie; poate că era vreun semn, iar elementele naturii încercau să-i comunice ceva anume. Poate că nu procedase bine venind? Se părea că Morgan o uitase cu desăvîrșire. Mai aruncă o privire fugară ceasornicului de pe peretele aerogării. Stătea acolo de mai mult de o oră și aeroportul era acum părăsit. Privise și așteptase, observînd cum toți ceilalți tovarăși de călătorie fuseseră întîmpinați de rîsete și de prieteni pornind apoi spre vilele sau hotelurile care îi așteptau. Ce se putuse întîmpla? Sosise într-o zi greșită? Sau poate că ei nu înțeleseseră mesajul ei?

Fitz străbătea cu pași mari holul imens în direcția ei. Ea era singura persoană rămasă, dar tot ar fi găsit-o cu ușurință în orice aglomerație, oricît de mare. Era ceva mai înaltă decît Jenny, părul ei avea o nuanță de blond ceva mai închisă și îl purta drept și lăsat liber pe umeri... Cînd auzi sunetul pașilor lui se întoarse, privindu-l cu niște ochi albaștri neliniștiți, devenind deodată Jenny, care juca rolul nevestei din *Fata din orașul cel mare*. Doamne sfinte, cugetă Fitz, nu m-am așteptat ca asemănarea să fie atît de puternică.

— Tu trebuie să fi Venetia, îi zise el. Fața ei avea paloarea iernii specifice Londrei, iar mîna îi era atît de rece în mîna lui, în schimb zîmbetul păstra tot farmecul inimitabil al mamei ei. Mi-e teamă că Morgan nu a putut veni. În schimb m-a trimis pe mine, eu sînt Fitz McBain.

Venetia se ridică de pe scaun, cu mina captivă în mîna lui, privind drept în adîncul ochilor lui albaștri. Desigur, acum își amintea de vocea pe care o auzise la telefon, foarte adîncă și foarte puțin răgușită.

— Oh, dar eu n-am... Se opri fisticită.

— Ce n-ai?

— Păi, oh... nu mă așteptam deloc să arătați așa... știți, mereu îmi închipuiam că umblați îmbrăcat în costume de afaceri, grăbindu-vă spre întâlniri importante, și....

Fitz zîmbi.

— Și mai ce?

Venetia se înroși toată.

— Va părea o mare nepolitețe dacă o să spun.

— Spune-mi.

— Sînteți mult mai tînăr decît mă așteptam.

Fitz izbucni în rîs și-i eliberă mîna.

— E doar o iluzie. Am patruzeci și patru, ce mai, aproape patruzeci și cinci, destul de bătrîn după standardul tău. Tu cît ai? Șaptesprezece?

— Douăzeci, îi răspunse ea indignată. Mă rog, voi împlini douăzeci destul de curînd.

— Atunci trebuie să fii o fată de douăzeci de ani foarte obosită. A fost o călătorie a naibii de lungă. Hai să mergem acasă și apoi la culcare. Fitz ridică singura valiză căuțînd în jur după celelalte, uimit. Ăsta-i tot bagajul?

— Păi, da, n-am nevoie de prea multe lucruri, doar pantaloni scurți și tricouri.

Toate femeile pe care le cunoștea el călătoreau cu cel puțin șase valize pline cu tot felul de haine pentru toate ocaziile posibile și imposibile. Venetia Hevan era cu totul altfel. Sau poate de vină era doar tinerețea ei.

Raymunda stătea foarte dreaptă în scaunul ei. Fitz venea însoțit de o *fată*. Cine dracu' mai era și asta?

— Venetia, ea este Raymunda Ortiz, o prezentă Fitz, ținînd portiera deschisă ca fata să se poată urca în mașină. Raymunda, ea este Venetia Haven, o prietenă de-a lui Morgan.

— Oh, micuța prietenă a lui Morgan. Privirea Raymundeii își pierdu cu totul interesul și Venetia simți cum îi îngheață zîmbetul pe buze.

Maxilarul lui Fitz se încordă într-o linie dură în timp ce scotea mașina din parcare. Nu-i scăpase gestul mic al Raymundeii. O privise pe Venetia, atât de simplă în tricoul ei albastru cu blugii și espadrilele ușoare cu care era încălțată, o cîntărise și o alungase din minte ca pe cineva cu totul lipsit de importanță, mai ales pentru atenția ei.

— Venetia o să fie noul nostru bucătar, îi comunică Fitz rupînd tăcerea lăsată.

Raymunda îl privi uimită. Plecaseră de la petrecerea lui Bendor doar ca să meargă s-o culeagă de la aeroport pe bucătăreasă? Doamne, ar merita să-l omoare pe Fitz, de adevăratelea, pentru așa ceva!

— Atunci, zise ea cu un ton de gheață, Venetia va putea să se ocupe de dineul de mîine seară de pe bordul iahtului.

Fitz o privi amenințător.

— Dineul nostru?

— Exact, Fitz, scumpule. I-am invitat pe Benny și pe oaspeții lui la un mic dineu mîine seară. Asta este prințul Bendor Grumwald. Aruncase această informație peste umăr, pentru Venetia. Cred că n-ai mai gătit pînă acum pentru un prinț. Sper ca pregătirea ta în domeniu să fie la înălțimea situației.

— Am o diplomă de bucătar de lux, îi răspunse Venetia nervoasă.

— Raymunda, și mie de ce nu mi-a spus nimeni despre acest dineu? Fitz luă o curbă furios.

— Am crezut că o să-ți faci plăcere, îi răspunse ea pe un ton foarte dulce. În fond, asta înseamnă că o să vină și Olympe.

Venetia se lăsă pe spate pe pernele moi ale mașinii, întrebîndu-se ce petrecea între cei doi oameni din fața ei. Oricum, indiferent ce aveau de împărțit, ea ar fi vrut să fie în altă parte și nu acolo.

Cînd parcară în fața portului, ploaia se opri, așa că pășiră în șalupa pregătită, care îi aștepta doar pe ei ca să-i ducă spre *Fiesta*. Venetia rămase să privească peste ape la

salba de lumini ce împiedecă ieșirea iahtului enorm. Oricum arăta vesel și festiv, atît de neasemănător celor doi oameni de lîngă ea.

Masters îi aștepta. Fitz i-o prezintă pe Venetia și-l rugă să aibă grijă de ea, în timp ce Raymunda deja dispăruse fără ca măcar să le ureze un noapte bună cît de anemic.

— Sînt sigur că o să găsești cabina ce ți-am rezervat-o destul de confortabilă, i se adresă Fitz cu blîndețe. Morgan mi-a cerut să-ți comunic că te va suna cît de repede îi va sta în putință. Mi-e teamă că este vina mea că n-a putut rămîne aici ca să te întîmpine, dar se va întoarce săptămîna viitoare. Trebuie să dormi cît de mult este posibil, odihnește-te cîteva zile și obișnuiește-te cu lucrurile de pe aici. Mîine Masters îți va arăta totul.

— Mulțumesc. Venetia îl privea foarte serioasă. Sînteți un om deosebit de bun, domnule McBain.

— Țasta nu-i un termen cu care să mă gratuleze prea mulți oameni, îi răspunse Fitz, simțindu-se ciudat de încîntat. Și acum, la culcare cu tine. Vise cît mai plăcute.

Venetia era atît de obosită încît de-abia avu vreme să observe ceva din iahtul luxos sau cabina ei atît de încîntătoare care era aproape de locul echipajului și de puntea principală, după cum o informase Masters, și la fel de aproape de bucătărie. Oricum urma să inspecteze nava de la un capăt la celălalt a doua zi. Scoțîndu-și toate hainele se întinse goală în pat. Noaptea era acum calmă și înmiresmată de clima tropicală. Ultimul ei gînd înainte de a adormi a fost la ochii de un albastru atît de adînc ai lui Fitz McBain care priviseră direct într-ai ei.

Raymunda se întoarce de la vila Osiris în jurul orei patru după-amiază și pleacă imediat în căutarea lui Fitz. El stătea pe puntea din față, într-o pereche de pantaloni scurți și un tricou fără mîne, curățîndu-și tacticos undițele.

— Habar n-ai ce-ai pierdut, îi zise ea, lăsîndu-se să cadă într-un fotoliu moale din apropierea lui.

— Sînt foarte bucuros că te-ai distrat atît de bine. Tonul lui Fitz era de o politețe rece.

— În seara asta vine toată lumea, îl informă Raymunda, așteptînd să-i vadă reacția.

— Foarte bine. Am vorbit deja cu Masters și el o să aibă grijă de tot ce ai nevoie, dragă Raymunda.

— Atunci micuța miss Haven nu e în stare de așa ceva, nu? De ce trebuie să fii atît de caritabil, Fitz? Pentru vasul ăsta ai nevoie de un bucătar potrivit. Și numai Dumnezeu știe că îți poți permite așa ceva.

— Raymunda, îmi pot permite orice îmi doresc. Și ca bucătar o vreau pe Venetia Haven. Să-ți aduci aminte de treaba asta, bine?

Privirile furioase li se întîlniră. Prima care și-o coborî fu însă Raymunda.

— Sper să te distrezi bine în seara asta, sugeră ea pe un ton pocăit.

— Îndrăznesc să spun că așa o să se și întîmple. Fitz se concentrează asupra lansetei pe care o unsese, verificînd-o cu mare atenție. Deși, desigur, nu mă voi distra aici. Am de gînd să iau o cină liniștită în oraș. Și m-am gîndit s-o *invit și pe micuța miss Haven să vină cu mine.

— Dar nu poți! gemu Raymunda furioasă. Toată lumea se așteaptă să fii aici pe vas.

— Raymunda, îi zise Fitz pe un ton foarte blînd, nimeni nu-mi spune ce anume să fac. Să nu uiți nici trēaba asta.

— Olympe o să-ți simtă lipsa. Raymunda aruncase acele cuvinte spatelui lui, căci el se ridicase și plecase de lîngă ea, îndreptîndu-se spre salonul navei, lăsînd-o furioasă să-i asculte doar rîsul încîntat. Să-l ia naiba, să-l ia naiba, of, naiba să-l ia.

Lui Rory îi plăcea. Îi plăcea la nebunie. Barbados îl întîmpinase pe el și pe ceilalți actori și întreaga echipă de la *Jocul lui Chelsea* în dimineata aceea cu flori și cu muzică și prezentări oficiale, acordîndu-le un tratament preferențial, ca

al VIP-urilor. Mai ales pentru Rory. Nu mai exista nici o îndoială că era o mare vedetă, chiar și englezii de la hotel știau cine anume era el, de vreme ce serialul fusese cumpărat și de BBC încă de toamna trecută. Bill avusese dreptate, era exact ceea ce avea nevoie. Cîteodată Los Angeles-ul te apăsă în o mie de feluri și toate capricioase și ciudate încît nu le puteai observa de la bun început, dăr ele reușeau să te zdrobească în cele din urmă. Trebuia să fii mereu în alertă ca să fii sigur că nimeni nu încerca să te torpileze și că poziția din cadrul serialului rămînea la fel de importantă și nu era subminată de către partenerul sau partenera de joc, de exemplu. Observase el că în ultimul timp Sally avusese mai multe replici decît avea de regulă, observase că rolul ei devenise aproape la fel de puternic ca și al lui și trebuise să-l pună pe Bill să se lupte cu producătorii și cu scenariștii ca să se asigure că așa ceva nu mai avea să se întîmple. Dar acum toate acele griji erau lăsate undeva departe în trecut, într-o altă lume. Aici în Barbados te puteai relaxa cu adevărat.

— Hei, Shell, spuse el, luînd-o de braț atunci cînd coborîră din limuzină, îndreptîndu-se spre *Rockley Resort Rendezvous*, ce-ar fi să ne distrăm puțin împreună, tu și cu mine? Haideți, Dirk, Roger, le strigă regizorului și scenaristului și restului echipei care venea în urma lui pe strada aglomerată. Shel și cu mine le vom arăta celor de pe insulă cum știu să se distreze două vedete din Los Angeles.

— Cristoase! murmură Dirk, nici nu vreau să mă gîndesc la ce poate să însemne treaba asta.

Dirk era în mod special supărat și preocupat. Pînă cînd nu trecuseră de vamă și de celelalte formalități de intrare pe insulă, Rory nu-i spusese că își vîrîse drogurile în bagajele lui. Slavă Domnului că trecuseră prin asta fără multă zarvă și agitație, ori altfel acum ar fi putrezit în închisoarea locală în loc să intre în discoteca faimoasă. Dar o să aibă el grijă să nu se mai repete așa ceva. Dacă Rory Grant voia să-și aducă cocaina cu el, atunci trebuia să și-o care de unul singur, nu să bage pe altul la apă.

Rory fu aproape ca o lovitură de tun cînd intră în discotecă. Toată lumea din local îl recunoștea pe Chelsea, iar fetele se înghesuiau în jurul lui, cerînd autografe și sărutări care, între pauzele în care mai trăgea cîte o dușcă din romul insulei, era foarte fericit să le acorde. Mda, Rory avea în sfîrșit parte de o distracție minunată, jucîndu-se în fine de-a marea vedetă. Totuși, după o oră de asemenea atenții, se plictisi.

— Hei, băieți, le strigă el, hai să mergem și în altă parte.

— E destul de beat deja și mai este și drogat, comentă Dirk în timp ce-l urmau ascultători în afara localului. La naiba, mai bine ar merge acasă, își dădu el cu părerea, înapoi la hotel ca să apuce să doarmă bine, dar dacă procedau așa, o să fie capabil să se trezească mîine pentru lucru? Cert este că a doua zi va trebui să-i bage bine în cap cîteva lucruri ce țineau de bunul simț. Puțin îi păsa ce făcea Rory atunci cînd era doar el singur, dar era aici, venit cu treabă, așa că Dirk ținea să fie la curent cu absolut toate mișcările lui. Trebuia să-l verifice pas cu pas altfel nu vor termina episodul la timp și toată vina pe capul lui va cădea.

Venetia era îmbrăcată în ceea ce lui Fitz i se părea a fi o rochie fără formă din bumbac albastru, cu o talie inexistentă pentru că era mult prea largă, și o fustă foarte lungă. Arăta ca o rochie croită pentru cineva cu cel puțin două-trei numere mai mare decît ea, și cu toate astea, arăta superb.

— Sora mea a conceput-o, îi explică Venetia cu un zîmbet. Este poate puțin cam avangardistă, dar mie totuși îmi place. Desigur, este foarte influențată de japonez, de cînd a început să lucreze pentru el, așa că nu mi-a mai rămas decît să-mi pun și un kimono. Dar este teribil de talentată. Mama mereu spunea că doar Paris singură are unicul talent adevărat din familie.

Erau așezați față în față la o masă cu lumînări în loc de lumină electrică în *Bagatelle Great House*, unul dintre cele mai frumoase restaurante ale insulei, ale cărui pietre de construcție datau încă de pe vremea colonialiștilor, cînd era

doar o casă de plantație. Alegerea fusese făcută într-o inspirație de moment, de către Fitz, și se dovedise a fi una foarte bună. Venetia era atât de încântată de loc, însă pe el tot îl intrigau bucuria și curiozitatea ei în legătură cu insula și cu oamenii ce-o locuiau. Voia să știe totul, începînd cu istoria insulei și cu povestea plantațiilor pînă la originile stilului de gătit Bajan. Fitz își permisesse ca în compania ei să se relaxeze; începuse chiar să uite că era fiica lui Jenny, pentru că, deși asemănarea fizică era extraordinară, ea era o persoană cu totul diferită de ceea ce fusese mama ei. Acum tocmai menționase numele maică-sii, amintindu-i atât de acut de expresia îndurerată pe care reporterii de televiziune o surprinseseră în ziua înmormîntării.

— Și ce mai fac surorile tale? o întrebă.

— Sînt bine acum, sau așa cred eu. Paris s-a străduit din răzputeri, știi, cu prezentarea de modă, ea a desenat absolut totul, practic a făcut de una singură și hainele, din cîte mi-am dat eu seama și apoi, doar pentru că Mitsoko și-a schimbat ziua prezentării, nimeni n-a mai mers să vadă și colecția lui Paris. Și și-a pierdut absolut toți banii cu ocazia asta. Așa că acum a acceptat slujba asta de manechin. Este incredibil de frumoasă.

— Toți banii? o întrebă Fitz siderat. Păi, trebuie să fie o sumă considerabilă.

Venetia își studie un moment paharul cu vin, care părea un rubin mișcător în lumina lumînărilor.

— Doar zece mii de dolari. Vezi tu, ăștia au fost toți banii noștri, tot ce ne-a lăsat mama.

Fitz deveni dintr-o dată foarte atent.

— Tot ce v-a lăsat? Dar Venetia, mama voastră a fost o femeie foarte bogată, sau nu?

Venetia părea jenată; nu ar fi trebuit să-i povestească toate lucrurile astea. Dar nu era ca și cum și-ar fi deschis inima în fața unui străin, el o întîlnise pe Jenny și fusese atât de bun și le ajutase atât de mult și pe ele.

— Se pare că Jenny s-a purtat destul de prostește cu banii ei. Avocatul ei, Stan Reubin, ne-a spus că nu a mai rămas nimic din ei, a făcut investiții foarte proaste în proprietăți fără valoare și a pierdut imens jucînd la Bursă. El ne-a spus că nu e nevoie de mult timp ca să pierzi averi considerabile în felul ăsta. La început nu am vrut să-l credem, dar Bill, ăsta-i Bill Kaufmann, impresarul și managerul ei încă de cînd ne-am născut noi, în fine, Bill a susținut că își făcea destule griji în privința carierei și că a mai și avut cîțiva... iubiti... care au exploatat-o pur și simplu. Așa că, vezi tu, în final nu a mai rămas mare lucru. Pe mine nu m-a deranjat atît de mult pierderea banilor, adăugă repede, deși nu același lucru s-a întîmplat și cu Paris, ea avea mare nevoie de ei, ca să-și lanseze cariera, noile modele, dar a fost prezentarea caracterului ei care mie una nu mi-a plăcut, nu așa cum au făcut-o ei, și mai ales faptul că, deși erau prieteni buni de atîția ani, totuși n-au ridicat nici măcar un deget ca s-o ajute în vreun fel. Nu crezi că ar fi trebuit să observe ce anume se întîmpla?

Lui Fitz însă nu-i plăcea expresia de tristețe care i se așternuse pe față și nici nuanța aceea de gri pe care o luaseră ochii ei albaștri, și nici povestea pe care tocmai o auzise nu-i plăcea deloc. În contextul în care murise Jenny, totul era larg deschis suspiciunilor de tot felul. Ar fi putut să-l pună pe Ronson să verifice puțin toate astea pentru el; avea contacte foarte bune la Los Angeles și ar fi putut afla destul de ușor ce anume se întîmplase în realitate.

— Eu unul cred că ar fi trebuit să știe, dar este o prostie să faci asemenea judecăți fără să înțelegi bine toate circumstanțele. Și cum stă treaba cu cealaltă soră a ta, India, nu?

— India iese mereu din orice situație cu zîmbetul pe buze. Ei puțin îi pasă de bani, doar numai de ce a pătît biata noastră mamă. Stătea la Roma, unde lucra pentru un designer de interioare, Fabrizio Paroli, dar cînd am vorbit cu ea, chiar înainte de plecare, tocmai se pregătea și ea să plece

pe Coastă, pe lângă Positano — Fabrizio a însărcinat-o pe ea să supravegheze o transformare. Familia Montefiore vrea să-și transforme palatul într-un hotel de lux. India părea foarte încântată de acest proiect, dar am avut și sentimentul că era nerăbdătoare să plece mai repede din Roma. Reporterii de scandal au fost foarte insistenți în atenția pe care i-au acordat-o după moartea mamei. Cred că se simte destul de ușurată că poate scăpa de acolo, pentru o vreme cel puțin, și de ei și de Fabrizio.

— Oh? Fitz își ridicase o sprânceană și Venetia simți cum se înroșea încetul cu încetul.

— Jenny mereu mi-a spus că vorbesc mult prea mult, remarcă ea cu un hohot de râs, dar cinstită să fiu, n-am mai vorbit, cel puțin nu în felul ăsta, despre mama cu nimeni. Nici măcar cu Morgan.

Fusese atât de absorbit de ea încât îl uitase cu desăvîrșire pe Morgan.

— Ei, și acum ajunge cu discuțiile triste, îi zise grăbit. Am de gând să-ți comand și un desert și după aceea... Aruncă o privire scurtă ceasului de la mână. Unsprezece. Petrecerea Raymunde de-abia dacă se înviorase puțin. Ce-ai zice dacă am merge undeva să dansăm?

Fața întreagă i se luminează deodată.

— Să dansăm? De-abia aștept!

Oare de ce, se întrebă Fitz, se simțea de parcă tocmai îi oferise ceva minunat? Avea acea capacitate uimitoare de a face ca orice mică atenție sau gest de bunătate să pară un act de o bunăvoință extraordinară. Probabil că asta se datora manierelor ei englezești. Oricum, indiferent de ce anume era, lui îi plăcea enorm.

Caraibbean Pepperpot era înghesuit și încins, asurzind liniștea nopții atunci când ajunseră ei. Prinzînd mîna Venetiei, Fitz o conduse prin încăperea aglomerată și slab luminată la o masă liberă dintr-un colț. Era o prostie, și el știa foarte bine, dar nu voia deloc să-i dea drumul mîinii, care părea atât de mică în palma lui, și atât de catifelată.

Chelnerul le aduse băuturile și muzica se preschimbă într-o melodie foarte lentă în timp ce lumini colorate se învîrteau prin toată încăperea. Luînd-o iarăși de mîină, i-o ridică puțin, trecîndu-și buzele pe ea.

— Vrei să dansezi cu mine, Venetia Haven? o întrebă.

Era o prostie, și ea o știa foarte bine, dar n-ar fi vrut ca el să-i mai dea drumul la mîină, de fapt ar fi vrut ca el s-o sărute din nou. Mîină în mîină se îndreptară spre micuțul ring de dans și, în timp ce brațele lui îi înconjurau talia, ea le petrecu pe ale ei pe după gîtul lui, în felul în care procedase și atunci cînd dansase cu Morgan.

Este ridicol, își zise Fitz, trăgînd-o și mai aproape. Ea nu-i decît un copil, fata lui Morgan. Știa toate astea foarte bine, dar atunci de ce îi bătea inima atît de tare? Și de ce simțea acea nevoie imperioasă să-i acopere creștetul blond cu sărutări? Îi putea simți oasele delicate ale spatelui în mîinile lui, și, privind în jos spre fața ei, observă genele de culoarea aurului ce se odihneau pe obraji, pentru că stătea cu ochii închiși. Părea pierdută într-un fel de vis, cu trupul atît de relaxat alături de al lui. De vină era numai muzica aceea lentă și sexy, își zise singur, era doar o nebunie, o nebunie mult prea mare ca în acele momente să-și dorească mai mult decît orice pe lume să facă dragoste cu Venetia. Desigur, doar din cauza nopții tropicale atît de fierbîntă, și din cauza vinului și a muzicii și a amintirilor despre Jenny Haven. Încă era îndrăgostit de Jenny.

Melodia se termină și o conduse înapoi la masă. Ea încă îl ținea de mîină și privirile li se întâlneau. Atingerea degetelor lui trimitea parcă impulsuri încărcate cu energie în susul brațelor; și era conștientă de micul tremur pe care-l simțea în ele atunci cînd îi înconjurară mîina și dorea și mai mult, voia să simtă din nou brațele lui înconjurîndu-i talia ca atunci cînd dansaseră, voia să fie iarăși aproape de el, mult mai aproape.

Mai dansară de cîteva ori, încet, agonizant de încet, agățîndu-se unul de celălalt. Acum nu mai vorbeau, ci doar se

agătau unul de celălalt clătinându-se în ritmul muzicii și părul ei, cugetă Fitz, mirosea precum cîmpurile vara.

Nu ar fi trebuit să se gîndească la asemenea lucruri. Mai bine o ducea înapoi pe *Fiesta* înainte să se facă de rîs.

— A venit timpul să mergem acasă, îi zise cu blîndețe.

— Ohhh! Micul ei oftat exprima un regret infinit, dar Fitz nu-și putea permite să se lase convins. Așa că chemă chelnerul și achită nota.

Caribbean Pepperpot era la fel de aglomerat și atunci cînd acolo poposi Rory împreună cu restul echipei. Și se simțea foarte bine, într-adevăr foarte bine. Tocmai se gîdea că nu se mai distrase atît de grozav de ani de zile și tocmai atunci se întîmplă neprevăzutul. O văzu pe Jenny Haven. Și atunci simți cum i se zburlea părul pe ceafă.

Dirk observă cum fața lui Rory devenise un fel de mască de un gri-murdar și se întrebă ce anume se întîmplase. Oare bastardul ăla avea de gînd să facă vreun atac de cord?

Rory îl prinse de braț cu o mînă tremurătoare.

— Ea e, Dirk, oh, Doamne, ea e! Oh, Doamne, ce-o să mă fac, ce-o să mă fac? E Jenny, Dirk. O vezi și tu, nu... sau numai eu pot s-o văd? E o fantomă și a venit să mă bîntuie, pentru numele lui Cristos!

— Mai termină cu tîmpeniile, Rory, izbucni Dirk la capătul răbdării, încearcă să nu te prostesti și mai mult decît ești deja. Jenny e moartă. Nu știi chiar deloc cine-i fata? Sau ai fost mult prea ocupat ca să mergi la înmormîntarea lui Jenny? Asta-i Venetia Haven. Fiica ei.

— Fiica ei? Rory începu să rîdă, un sunet fals, parcă chinuit, în mare contrast cu fețele vesele și fericirea ce părea să domnească în jurul lui. Cristoase, habar n-avusese că arăta exact ca Jenny. Oh, sigur, sigur că ea este. Reuși să-și recapete cumpătul, își aranjă mai bine haina pe el și își trecu o mînă prin păr. Țipete de încîntare acompaniară gestul pe care tocmai îl făcuse; fusese recunoscut.

Privi o clipă în jur apoi se hotărî.

— Mă duc s-o salut, îi spuse pe un ton nonșalant lui Dirk, de dragul vremurilor trecute, știi tu... pentru Jenny.

— Desigur, îi răspunse Dirk, sigur că da, Rory, de dragul vremurilor de demult.

Fitz simți cum Venetia încremenea lângă el atunci când un tânăr arătos apăru lângă ei. Oare era cineva pe care-l știa?

— Bună, Venetia, o salută Rory întinzându-i mîna. Eu sînt un vechi prieten al mamei tale.

— Știi cine ești. Venetia îi ignoră mîna întinsă, și, simțindu-se ca un prost, Rory și-o trecu prin păr, încercînd să și-l netezească.

Fitz îi aruncă o privire atentă. Ceva nu era deloc în regulă; vocea îi era ca de gheață și îi tremura chiar, foarte puțin.

— Voiam doar să-ți spun, știi tu, că îmi pare foarte rău pentru Jenny, probabil pentru voi a fost un șoc teribil.

— A fost. Pentru toate trei. Noapte bună, domnule Grant.

Venetia trecu pe lângă el, lăsîndu-l înțepenit de uimire, în locul în care se găsea. La naiba, înjură cu năduf Rory, ce tîrfă mică și dură, exact ca maică-sa.

— Haideți băieți, strigă el, hai să-i dăm drumul la spectacol. Chelsea o să rămînă memorabil în locul ăsta. Prinzînd-o pe Shelly de braț o trase pe ringul de dans, spre încîntarea celor ce stăteau și îi priveau aplaudîndu-i.

În mașină, Fitz rămase tăcut lângă Venetia, așteptînd să vorbească ea prima. Nu plîngea, stătea doar potolită pe locul ei, tremurînd doar foarte puțin.

— Îmi pare rău, îi zise ea în cele din urmă, dar nu m-am așteptat... adică să-l întîlnesc pe Rory Grant pe nepusă masă.

— Îl cunoști? Fitz însă avusese impresia că ei se văzuseră pentru prima dată în viață.

— Nu. Dar știam de existența lui. El a fost amantul mamei mele. Ultimul dintre ei. Se pare că ea și-a concentrat toată dragostea și atenția și toți banii ei asupra lui. Jenny este cea care l-a făcut vedetă. Și asta mi-a spus-o Bill Kaufmann, Fitz. După care el a părăsit-o.

Fitz își aminti ce-i spusese ea mai devreme, cum și ceilalți doi o părăsiseră pe Jenny. Și acum și ăsta. Ceva nu era deloc în regulă cu toată situația aceea, ceva nu era deloc în regulă.

— N-aș putea explica de ce, șopti Venetia, dar am sentimentul că Rory Grant a fost mult mai implicat în dificultățile financiare ale mamei mele decît mi-a zis Bill Kaufmann. El a jurat că Rory este un tip drăguț. Și eu nu l-am mai auzit pe Bill spunînd despre cineva că este drăguț. Oh, totul este o greșeală cumplită. Știu eu. Pur și simplu știu.

— Venetia, îmi dai voie să cercetez și eu puțin treaba asta pentru tine și pentru surorile tale? Aveți tot dreptul să aflați ce s- a întîmplat cu toți banii mamei voastre.

— Dar nu mai există nici un fel de bani.

— Așteaptă, îi zise el pe un ton blînd. Lasă-mă și pe mine să mă conving. Pentru că dacă nu mai sînt acolo, trebuie să aflui și de ce anume nu mai sînt. Cu exactitate. Am deci permisiunea ta, Venetia?

Ea încuviință din cap.

— Vrei să te ocupi de așa ceva?

El se retrase puțin de sub privirile ei tandre.

— Consideră treaba ca și făcută, îi răspunse el pornind motorul.

Tot drumul pînă în port îl făcură în tăcere. Era mult prea conștient de prezența ei, cugetă Fitz, mult prea conștient de fiica lui Jenny, fata lui Morgan.

Fiesta strălucea toată, cu mulțimea aceea de beculețe aprinse, aruncînd scipiri jucăușe deasupra apei, în timp ce ei erau deja în barca rapidă ce îi ducea într-acolo. Venetia îl privea cu ochii ei albaștri atît de tandri, iar atunci cînd opri motorul la baza iahtului, Fitz se întoarse cu fața spre ea. Și nu putu împiedica ceea ce se întîmplă după aceea; pentru prima dată în viața sa, Fitz McBain își pierdu controlul. Brațele îi înconjurară talia subțire și gura îi strivi buzele moi într-un sărut în care nu era numai tandrețe dar și multă pasiune.

Venetia știa că avusese dreptate. Așa trebuia să se întâmple, senzația aceea tremurătoare, extatică, era cea care trebuia, și mai știa că ar fi vrut să nu se mai sfârșească vreodată.

Într-un târziu, Fitz se retrase. Nu ar fi trebuit să facă așa ceva. Fusesse o greșeală. Forțându-se să acționeze în vreun fel, se întoarse cu spatele la ea.

— Te rog să ierți purtarea mea, îi spuse. Nu ar fi trebuit să se întâmple.

— Dar... Fitz, eu...

El îi întinse mîna.

— Haide, o să te ajut să urci scările.

Oare el chiar nu știe ce anume simt eu? se întrebă Venetia. Și apoi cum să îi spui unui bărbat, unui bărbat pe care de-abia dacă îl cunoști, că te-ai îndrăgostit de el?

Crezu că Fitz nu o va mai săruta iarăși, era sigură de asta. Dar el o făcu, e adevărat, numai pe vîrfurile degetelor, cum procedase și ceva mai devreme în aceeași seară, păstrîndu-i un moment mîna în mîna lui, exact cît să-i ureze noapte-bună.

— Semeni foarte mult cu mama ta, Venetia, îi zise în timp ce ea îi zîmbea. Somn ușor, și uită de acest Rory Grant.

Însă pentru ea Rory Grant era la un milion de mile depărtare, un vizitator de pe o altă planetă.

Venetia rămase să-l privească pe Fitz cum se îndrepta spre puntea principală, de unde încă se auzea zvon de glasuri și de muzică. M-am îndrăgostit, cugetă ea fericită. Este dragostea; cînd se întâmplă atunci știi. Își trecu o mînă peste buze, încercînd să-și amintească ce senzație avusese atunci cînd buzele lui erau așezate peste ale ei. Și-ar fi dat și viața să mai simtă o dată brațele lui Fitz în jurul ei și gura lui deasupra gurii ei.

Nu era un țîrîit strident ci doar un fel de pîrîit plăcut și Venetiei îi trebui ceva timp ca să-și dea seama că zgomotul acela era de fapt sunetul telefonului. Încercînd să se

trezească dintr-un vis prelungit în care pînă atunci stătuse în brațele lui Fitz pe o plajă moale de pe o insulă necunoscută, umbrită de cocotieri și înmiresmată de briza dulce, se ridică în capul oaselor și se întinse după receptor.

— Vennie?

Vocea lui Morgan avu asupra ei același efect ca și un duș foarte rece; o trezi dintr-o dată.

— Vennie? Ești acolo?

— Morgan, tu ești... am crezut că ești la Rio.

— Chiar acolo și sînt, scumpo, și îmi pare foarte rău că n-am fost pe insulă ca să te întîmpin ieri, cînd ai venit. Ți-a explicat tata totul?

— Da... da, mi-a explicat...

— Bine. Sper că are grijă de tine așa cum trebuie?

— Oh, da...

— Nu-l lăsa să te muncească prea tare, știi că e maniac cu chestia asta, așa că își închipuie că toți ceilalți sînt la fel. Mi-e tare dor de tine, Venetia.

— Da... Venetia înnodă firul de la telefon pe un deget apoi îi dădu iarăși drumul, cuprinsă de o nervozitate subită. Și mie mi-e dor de tine... Și, Morgan, cînd te întorci pe vas?

— În principiu, săptămîna viitoare, și atunci voi putea petrece și puțin timp în compania ta, Vennie. Nici nu pot să-ți spun cît de nerăbdător sînt să fiu iarăși cu tine.

— Oh, Morgan. Venetia deveni conștientă de dilema în care se afla, și asta o făcu să devină deodată foarte zgîrcită la vorbă. Ce-ar fi putut să spună?

— Scumpo, ești în regulă?

— Sigur, doar că de-abia e șase dimineața și încă nu m-am trezit de-a binelea.

Morgan izbucni în rîs.

— Bine atunci, întoarce-te la somnul tău. O să te mai sun ceva mai încolo, săptămîna asta. Ai grijă de tine, Vennie și nu-l lăsa pe Fitz să te muncească prea mult.

— Sînt sigură că n-o să facă așa ceva. Și tu să ai grijă de tine, Morgan.

— Atunci vorbim mai târziu, scumpo, te iubesc.

— Da... și eu te iubesc...

Venetia așeză receptorul înapoi în furcă și se lasă să cadă înapoi pe perne, privind în gol spre tavan. Oh, Doamne, ce avea să mai facă acum? Mintea îi era plină de Fitz, trupul ei își amintea de presiunea trupului lui cum se întâmplase atunci când dansaseră, buzele ei încă îi simțeau sărutul; când sunase Morgan tocmai visa că făcea dragoste cu el. Îl iubea pe Morgan, era sigură de asta, într-un anume fel. Dar deodată se îndrăgostise nebunește de tatăl lui. Poate că diseară, se gândi ea zîmbind ca pentru sine, poate că în seara aceea vor merge la un alt restaurant ca să privească unul în ochii celuilalt la lumina firavă a lumînărilor și poate că vor dansa din nou. Apoi cu un șoc, își aminti de Raymunda. Desigur! Nu mai puteau lua cine romantice în doi! Fitz era cu Raymunda. Iar era cu Morgan.

Mohorîță se îndreptă în direcția dușului. Stînd sub jetul plăcut de apă și lăsînd părul să i se ude, se întrebă ce putea face în legătură cu Raymunda. Dar asta nu depindea de ea, se hotărî într-un final; dacă Fitz voia să facă ceva în legătură cu ea, atunci chiar așa va proceda. Venetia va trebui doar să aștepte și să vadă.

Bob Ronson era un tip de nădejde, cugetă Fitz punînd la loc receptorul. Te puteai bizui pe el să facă ceea ce îi cereai, chiar dacă era ceva poate mai neobișnuit. Genul de ambiție care-l rodea pe Ronson era un lucru bun numai dacă lucra de partea ta. Dacă se punea împotrivă, ar fi fost necruțător și foarte calculat. Ronson nu avea de gînd să se lase împiedicat să urce pe scara succesului. Și era exact genul de om de care aveai nevoie într-o companie atît de mare, pentru că urma să avanseze pe scara succesului în compania *McBain*, nu în altă parte, căci oricînd puteau avea nevoie de un asemenea bărbat dur și ambițios. Pînă atunci însă, Ronson promisese că într-o săptămînă o să-l informeze de ceea ce reușea să descopere în legătură cu cazul Haven — fuseseră

o mulțime de bîrfe, îi spusese, și cîteva nu tocmai bune la adresa celor doi foști prieteni ai actriței, Reunbin și Kaufmann. Dar el avea de gînd să afle tot.

Destul de cîstit, se gîndi Fitz. Adevărul era că voia să îndrepte situația cît mai bine pentru Venetia și pentru surorile ei, și asta era tot. Seara trecută fusese o mare greșeală. Venetia era atît de drăguță, era atît de tînără și el se lăsase pradă tentației. Numai că ea era iubita lui Morgan. Avea și așa destule complicații cu Raymunda, care făcuse o criză de furie, după plecarea oaspeților, acuzîndu-l că fusese necioplit cu ei și o insultase pe ea doar pentru că le urase simplu „noapte bună” la toți și se dusese la culcare. Olympe fusese și ea acolo, privind la înfruntarea dintre el și Raymunda cu un zîmbet ciudat pe buze. Iar el avusese destul timp ca să observe că era îmbrăcată într-o rochie roșie și că era foarte atrăgătoare și că avea și buzele vopsite în același ton ca să se asorteze cu hainele, numai că aceea care-i ocupa gîndurile în întregime era Venetia... Venetia...

Se părea că ziua de azi era o zi sortită să pună trecutul acolo unde îi era locul, va uita întregul episod cu Venetia, și se va despărți pentru totdeauna de Raymunda. Acum era jos în dormitor făcîndu-și bagajele. El n-o lăsase niciodată să creadă că vor avea vreodată vreun viitor în comun, fusese doar o legătură de moment, una care la începuturi fusese foarte plăcută, înainte ca ea să înceapă cu prea multe pretenții.

Ca la comandă, Raymunda intră maiestuoasă în birou.

— Ar fi trebuit să știu de la început că aici era cel mai probabil să te găsesc, îi zise ea pe un ton de ceartă. Bănuiesc că restul nu mai contează atunci cînd vine vorba de muncă, faci nazuri doar cînd vine vorba de petreceri și de distracții și să-mi dai și mie puțină atenție.

— Raymunda, îi zise Fitz cu blîndețe, am fost chiar foarte încîntat la gîndul că urma să petrec aici o vreme, singur, doar cu tine. Ai fi putut avea toată atenția mea.

Raymunda începu să măsoare camera, elegantă cu pantofii ei cu tocuri foarte înalte și în costumul alb de mătase.

— Desigur, continuă ea ignorându-i remarca, nu trebuie să-ți faci griji din cauza mea, nu că ți-ai fi bătut tu capul cu așa ceva. Salty Majors a fost atît de amabil încît mi-a spus că mă duce el cu avionul pînă la New York. Sîmbătă participă la o cursă din Newport iar eu voi merge împreună cu el.

Îi aruncase în față acea declarație ca pe o provocare, iar Fitz zîmbi; încă își mai făcea micile ei jocuri.

— Păi, asta-i foarte frumos din partea lui Salty. Și este evident și faptul că îmi fac griji din cauza ta, Raymunda. Nu vreau să fii nefericită. Și nici n-am dorit vreodată să te fac să suferi... pur și simplu relația noastră n-a mai ținut, asta-i tot.

Raymunda știa, desigur, că el avea dreptate. Își jucase pînă și ultima carte și pierduse.

Fitz o prinse de braț și o conduse pînă pe punte. Șalupa aștepta, umplută cu bagajele ei, și un marinar tînăr, frumos în uniformă sa albă, cu șapca pe cap, stătea pironit la cîrmă. Raymunda ezită, după care își întoarse capul spre Fitz.

— N-am putea să mai încercăm o dată, îi șopti ea, măcar încă o dată?

Fitz o sărută cu blîndețe pe fiecare obraz.

— S-a terminat, scumpo, îi spuse, pășind puțin în spate. Raymunda, mai bine ne despărțim prieteni?

Raymunda ridică din umeri cu dispreț.

— Prieteni! pufni ea, pășind în șalupă. Noi n-am fost niciodată prieteni.

Probabil că avea dreptate, cugetă Fitz, privind șalupa care se grăbea spre port.

Venetia își petrecuse întreaga dimineată cu Masters în Bridgetown, unde acesta îi arătase magazinele din partea locului, după care exploraseră piețele, admirînd coșurile expuse cu fructe exotice verzi sau colorate, admirînd ardeii mici și verzi și cumplit de iuți și rafturile argintii pe care erau expuse ultimele capturi din apele locale, pești care mai de care mai fistichii. Pe tot drumul nu întîlniseră decît fețe

plăcute, zîmbitoare și prietenoase și pînă la urmă, reuși să ascundă dilema în care se afla undeva în subconștient. Venise acolo pentru o anume treabă și nu avea de gînd să-l dezamăgească pe Morgan, cel puțin nu din acest punct de vedere.

Șalupa de pe *Fiesta* tocmai acostase cînd ajunseră acolo Masters cu Venetia, încărcăți cu plase. Raymunda coborî din șalupă, oprindu-se doar ca să arunce niște instrucțiuni peste umăr tînărului marinar care se ocupa de descărcarea bagajelor. În timp ce se îndrepta maiestuoasă spre mașina care-o aștepta, le aruncă o singură privire rece ca gheața, după care, ridicîndu-și arogantă bărbia, își continuă drumul.

Ei rămaseră uimiți, înțepenți pe loc, privind lung după ea.

— Niciodată n-am considerat-o o adevărată doamnă, comentă Masters. Se pare însă că am scăpat de-a binelea de ea.

Am scăpat de ea? Venetia îl urmă pînă la șalupă. Bagajele Raymunde erau deja frumos aranjate pe marginea docului și Venetia rămase să privească cum erau cărate la mașina în care Raymunda stătea foarte țeapănă privind drept în față. Deci, pînă la urmă, o făcuse! Terminase cu Raymunda, o alungase. Și asta din cauza ei. Se aruncă în șalupă cu genunchii moi. Acum o aștepta. Oh, viața era atît de minunată pînă la urmă.

Masters pilotă șalupa pînă la *Fiesta*, o ajută să urce scara și să urce și plasele, și trimise vasul înapoi ca să-l aștepte pe marinar să-și sfîrșească treaba.

În bucătăria ce acum îi aparținea, Venetia începu să aranjeze cumpărăturile făcute. Fostul bucătar îi lăsase o seamă de observații pe care plănuia să le studieze după ce se va fi obișnuit cu noul său mediu, cu noile aparate, numai că era mult prea înfierbîntată și surescitată pentru așa ceva. Trebuia să facă un duș, să-și pună niște haine curate și să se aranjeze puțin de dragul lui Fitz.

Fitz la rîndul său nu se putea concentra deloc. Citise același paragraf de cel puțin trei ori și tot nu știa ce anume

voia să spună. Supărat, puse cartea pe o măsuță. De ce nu voia să recunoască față de el însuși că de-abia aștepta ș-o vadă, că se învîrtea în jurul cozii precum un licean la o primă dragoste doar ca s-o vadă zîmbindu- i? Era nebun, mai bine făcea acum ceva în legătură cu această sminteală, înainte să fie prea tîrziu și să înnebunească de tot. Ridicînd telefonul direct cu țărnul ceru numărul de la *Pete's Island Sport Fishing*. Va ieși cîteva zile împreună cu bătrînul prieten Pete, după cîteva capturi interesante de caracude sau chiar și rechini, asta o să-l țină ocupat și departe de necazuri. Morgan se va întoarce la ea săptămîna următoare și viața își va relua cursul normal.

Fitz plecase de trei zile, trei zile interminabile, și Venetia simțea că fiecare zi în parte reprezenta o mare pierdere. Încercase să înăbușe șocul pe care-l simțise atunci cînd descoperise că el plecase fără ca măcar s-o mai revadă, dar pînă la urmă mereu revenea la același gînd obsedant. Probabil că Fitz fusese supărat din cauza plecării neașteptate a Raymundei. Poate că nu el o terminase cu ea, ci tocmai invers, și poate că nici măcar nu se gîndise la Venetia absolut deloc. Permutările acestei situații păreau nesfîrșite, și, fie că făcea plajă pe punte, fie că avea treabă în bucătărie, experimentînd pe echipaj ceea ce învățase să gătească, ideea că el nu ținea absolut deloc la ea începu să prindă tot mai mult teren; din partea lui nu fusese decît un simplu sărut prietenesc, pentru că o văzuse tînără și drăguță, și fuseseră și vinul și dansul care-l încălziseră. Oh, Doamne și atunci ea ce avea să facă?

El se întoarce în seara celei de-a treia zi. Era ora zece și temperatura, care de dimineață urcase pînă peste treizeci de grade, nu mai scăzuse deloc de atunci. Acum aerul era greu din cauza umidității, tăcut și nemișcat promițînd parcă o furtună eliberatoare.

Stînd întinsă în pat, Venetia auzi șalupa care tocmai acostase lîngă iaht. Se ridică repede, își netezi părul pe spate

și fugi pe punte. Din punctul ei de observație, de pe puntea de comandă, îl văzu pe Fitz vorbind cu Masters, după care se îndreptă spre cabina lui, fără ca măcar să arunce o singură privire spre cabina ei.

Venetia intră și ea și se așeză pe marginea patului, încercînd să se hotărască ce anume să facă. Lui îi păsa. Un bărbat nu săruta o fată în felul acela dacă nu-i păsa cît de cît de ea. O evita din cauza lui Morgan, și avea mare dreptate. Numai că ea nu avea de gînd să fie nobilă. Există ceva ce putea face...

Grăbită, înainte să se răzgîndească, își trase pe ea o pereche de pantaloni scurți și un tricou decoltat, își pieptănă părul la repezeală și se grăbi să iasă pe punte. Ezită un moment, se întoarse, se parfumă pe după urechi și între sîni cu o cantitate generoasă de *Bluebelli*, și se repezi iarăși spre ușă.

Făcu un scurt popas în bucătărie, cît să ia o farfurie cu friptura rece de pui, un coșuleț cu pîine franțuzească și o sticlă de vin alb foarte rece. Asta era o scuză acceptabilă pentru oricine ar fi văzut-o intrînd în cabina lui Fitz. În timp ce mergea de-a lungul holului putu auzi muzica, dar marele salon era întunecat și gol. Ciocănind ușor la ușa dormitorului, așteptă răspunsul. Cum nu veni nici unul, o deschise cu precauție. Luminile erau aprinse și Vivaldi ieșea grațios și foarte melodios din difuzoare. Fitz nu pornea niciodată instalația de aer condiționat, care era mult prea zgomotoasă, atunci cînd asculta muzică, așa că își lăsase toate ferestrele deschise în noaptea umedă și foarte caldă. Venetia putea auzi zgomotul făcut de duș în baie, în timp ce se învîrtea nesigură prin cameră, strîngînd în mîini coșulețul și farfuria și vinul. Poate că nu era deloc un lucru bun ceea ce făcuse. Fetele bine crescute nu alergau în felul ăsta după un bărbat. Se întrebă ce-ar fi sfătuit-o Jenny să facă în acest caz. „Mereu să profiți de toate șansele care ți se ivesc în dragoste“ Asta era ceea ce le spusese ea mai demult. Păi, nu era exact ceea ce făcea și ea acum?

Ușa de la baie se deschise și în fața ei apăru Fitz, cu un prosop alb înnodat în jurul taliei, și cu părul umed din cauza dușului. Bronzul lui devenise și mai închis după zilele petrecute pe mare și trupul îi era suplu și vînjos. Ea observă imediat firele albe ce trasau o dungă gri în părul negru de pe pieptul lui și cicatricea mare de pe braț de la un accident petrecut cu foarte mult timp în urmă, și, de-abia după aceea, privirile li se întâlniră.

Fitz se simțea mulțumit de el. Credea că reușise să se învingă. Fusese la pescuit împreună cu Pete, fusese departe de iaht timp de trei zile, băuse suficient whisky în fiecare seară, în așa fel încît noaptea să poată dormi ca un buștean, se sculase la revărsatul zorilor, pregătit pentru o nouă zi de pescuit. Își spusese singur că o uitase, alungase acel episod ca pe o prostie, ceva ce fusese legat de noaptea prea caldă și de fosta lui dragoste pentru Jenny Haven. Și acum ea se afla chiar în fața lui și totul începea s-o ia de la capăt.

— M-am gîndit că poate te simți înfometat, izbucni Venetia aranjînd mîncarea pe o măsuță. În fond, se presupune că eu sînt bucătarul acestei nave.

— Îți mulțumesc, Venetia.

— De fapt, asta nu e chiar totul... Se apropie de el, vîrîndu-și mîinile în buzunarele pantalonilor scurți, precum un copil vinovat. Numai că ea nu era deoc un copil. Sfîrcurile îi ieșeau foarte bine în evidență prin tricoul subțire. Am venit să-ți spun altceva de fapt.

Fitz merse pînă în dreptul măsutei ridicînd sticla de vin.

— Vrei să bei cu mine un pahar de vin, Venetia?

Ea acceptă, urmărindu-i ochii, căutînd o reacție de-a lui la prezența ei.

— Nu vrei să mănînci ceva? o întrebă politicos.

Venetia luă o înghițitură de vin.

— Fitz, îi spuse, Fitz... oh, Doamne este ceva cumplit! Punînd paharul pe masă, își trecu o mînă prin păr și se apropie iarăși de el. Fitz, cred că m-am îndrăgostit de tine. Nu. *Sînt* îndrăgostită de tine. Poate că tu crezi că sînt o

proastă, că de-abia te cunosc... dar, într-un fel chiar te cunosc, am sentimentul că te cunosc la fel de bine ca pe mine însămi. Respiră o dată, adînc. Asta-i, acum am spus-o. Lacrimile i se scurgeau încet pe obraji, în timp ce ea își păstra privirile ațintite pe covorul auriu ce părea atît de mătăsos sub picioarele ei desculțe.

Fitz intenționase să-i spună să plece, desigur, cu multă blîndețe și foarte politicos, dar apoi ea îl privise exact cu ochii lui Jenny și cu gura care semăna atît de mult cu a lui Jenny și care tocmai îi spunea că îl iubea. Fusese ca un fel de culme a tuturor viselor sale. O înconjură cu brațele, în timp ce capul ei se lăsase moale pe spate sub pasiunea sărutărilor. O săruta și pe Jenny în timp ce o săruta pe Venetia și sîinii aceia aurii cu sfîrcuri roz care se ridicau sub atingerea lui și părul ei blond parfumat și carnea moale de sub buzele lui, toate îi aparțineau și lui Jenny. Pasiunea lui de băiețandru după femeia de neatins de pe ecran era acum domolită de trupul elegant și mătăsos al fiicei ei.

Venetia își trecu mîinile pe spatele lui Fitz, iubindu-l, degustînd plăcerea pe care o simțea atingîndu-i pielea și mușchii netezi. Buzele și le simțea umflate după sărutările lui, sîinii ușor îndurerați după mîngîierile lui, și atunci cînd o pătrunse, începu să țipe de pasiune și de plăcere, înfășurîndu-se în jurul lui, trăgîndu-l și mai aproape, cît mai aproape, pînă cînd simți cum urca pe cele mai înalte culmi. Îl auzi și pe el țipînd, dar ea era deja pierdută în pasiunea pe care o simțea, delirantă și foarte confuză... dar desigur, el probabil strigase Vennie și nu Jenny.

Venetia se trezi din cauza bubuitului de tunet de deasupra apei. Un fulger lumină încăperea și atunci descoperi că era singură. Coborîndu-și picioarele din pat, se îndreptă spre ușa băii, dar el nu era acolo. Descoperi însă un halat de baie alb, și, înfășurîndu-se în el, urcă pe punte. El stătea foarte drept în ploaie, urmărind desfășurarea furtunii.

Îl privi preț de cîteva momente, după care se strecură pe lîngă el, prinzîndu-l de talie pe la spate.

— E periculos să stai afară pe o furtună ca asta, îi șopti.

Fitz se întoarse căutînd să-i întîlnească ochii. Arăta foarte ciudat, cugetă ea, ca și cum ar fi fost la multe mii de mile depărtare.

— Venetia. Ea își ridică fața spre el, iar Fitz îi sărută buzele, încet, cu multă blîndețe. Îți mulțumesc.

Pentru un moment, se priviră în ochi, amintindu-și, după care el o prinse de mîină și o conduse pînă la ușă.

— Trebuie să dormi puțin, îi spuse. E foarte tîrziu.

— Nu pot să stau cu tine?

— O să ne vedem iarăși mîine dimineață. Haide, fugi la culcare acum.

El o lăsă chiar la ușa ce dădea în capul scărilor de la cabina ei și îi mai sărută o dată degetele, înainte ca ea să înceapă să coboare. Rămase acolo pînă cînd auzi ușa cabinei închizîndu-se, după care se întoarse la locul său de pe punte, urmărind furtuna și ascultînd bubuitul tunetelor.

Strălucind de dragoste și de căldură, Venetia se cuibări în pat, amintindu-și și încercînd să re trăiască întregul episod al dragostei lor. Nu era decît un singur gînd ce nu-i dădea pace în mijlocul acelei frumuseți și al fericirii. De ce oare atunci cînd îi spusese „mulțumesc” sunase atît de final? Aproape la fel ca și adio.

Fitz plecă înainte de revărsatul zorilor, luînd cu el micuța barcă cu motor și mergînd apoi direct la *Grantley Adams Airport*. Avionul lui fu primul care decolă în dimineața aceea, cu destinația New York.

Venetia îi citi scrisoarea în realitatea luminoasă a dimineții înșorite. Se terminase, deși nici nu începuse bine. El voia ca ea să-l uite, era atît de tînără și atît de drăguță încît se lăsase pradă tentațiilor. Voia să-i mulțumească, să-i spună să nu fie jignită și că fusese o iubită frumoasă și generoasă, mai mult decît ar fi meritat el. Ar fi dorit ca ea să șteargă noaptea petrecută împreună din amintire, așa cum de altfel o va șterge el. Cînd se vor întîlni data viitoare va fi totul ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Dar de ce? De ce, cînd totul fusese atît de perfect? Din cauza lui Morgan? Încuind ușa cabinei, Venetia se aruncă pe pat și începu să plîngă. Oh, Doamne, de ce trebuia viața să fie atît de complicată? De ce? Și de ce nu l-a întîlnit pe Fitz primul?

Morgan fu uimit să audă de la pilotul de la *McBain Learjet* că Fitz se întorsese deja la New York. El se așteptase să-l găsească pe *Fiesta*, odihnindu-se. Știa că asta era ceea ce-i sugerase doctorul Walden, și încă cu foarte multă fermitate. Și nu din cauză că era ceva fizic în neregulă cu Fitz, spusese, dar nici un bărbat la peste patruzeci de ani nu putea menține un asemenea ritm. Venise timpul s-o ia mai domol, să savureze cît mai mult timpul liber, să înceteze să-și mai frîngă gîtul pentru următoarea mare afacere, și apoi pentru următoarea. Cu alte cuvinte, adăugase el, trebuia să revină la același nivel și viteză cu ceilalți muritori de rînd. Dar, ca de obicei, Fitz făcea numai după cum îl tăia pe el capul. Dar totuși era foarte ciudat că nu-l sunase și pe el la Rio. Fusese atît de îngrijorat de afacerea aceea cu brazilienii. Ei bine, acum nu mai conta, o să-l sune diseară ca să-i spună că totul se aranjase, iar afacerea urma să se semneze săptămîna următoare cînd se termina și cu completarea și definitivarea documentelor.

Și acum, cugetă Morgan încîntat, acum mă pot relaxa și eu, bucurîndu-mă de prezența Venetiei.

Nu venise la aeroport ca să-l întîmpine, deși el se cam așteptase s-o găsească acolo, așa că se simți ciudat de dezamăgit.

Dar o găsi așteptîndu-l în port, chiar lîngă șalupă, arătînd foarte bronzată și foarte drăguță, exact așa cum credea și el s-o găsească.

— Este atît de bine să fii aici, îi spuse în timp ce o îmbrățișa. Nici nu pot să-ți spun cît de singur m-am simțit fără tine... atît de singur, așa că ți-am adus pe puțin jumătate de duzină de cadouri.

— Oh, Morgan...

— Oh, Morgan, ce? Nu poate un tip să cumpere cîteva cadouri fetei pe care o iubește?

Ea îl privea fără nici un fel de expresie. Toată treaba se înrăutățea din ce în ce mai mult, și de-abia începuse.

— Apropo, îi zise prinzîndu-i mîna în mîna lui, în timp ce stăteau unul lîngă celălalt în șalupa care-i ducea către iaht, miss Haven, ești scutită de serviciu o săptămînă întreagă. Și diseară o să te duc la cel mai drăguț și mai intim restaurant de pe insulă. Știi cît de pretențioși sînteți voi, bucătarii, cînd vine vorba de mîncare, așa că te pot asigura încă de pe acum că este excelentă și la fel și vinul, și lumina lumînărilor. *Bagatelle* este cum nu se poate mai potrivit. Și după aceea am de gînd să te duc undeva unde să putem dansa.

— *Bagatelle*... dans... Oh, Morgan... Îl privi neajutorată.

— Asta-i tot ce poți să spui? „Oh, Morgan“ unui tip care a călătorit mii de mile doar ca să poată fi alături de tine? Of, Venetia, o strînse din nou aproape de el, nu ești și tu la fel de bucuraoasă să mă vezi pe cît sînt și eu?

Venetia îi rămase recunoscătoare că n-a așteptat și vreun răspuns la întrebarea lui.

— Și mîine; continuă el exuberant, am de gînd să te întrec la schiul pe apă. Și ai pescuit vreodată pești pe sub apă? Nu? Atunci ne vom încerca norocul cu o caracudă, ce părere ai de asta?

În ciuda ei înseși, Venetia începu să rîdă.

— Ești incredibil, Morgan. De ce nu ești obosit și sîcîit după o astfel de călătorie?

— Pentru că sînt îndrăgostit, îi răspunse el cu simplitate.

Încercase din răputeri să-l oprească s-o ducă la *Bagatelle*, dar el se încapățînase. Era exact genul de local de care ea s-ar fi putut îndrăgosti, știa el prea bine.

Oricare altă dată ar fi avut mare dreptate, numai că în seara aceea era de nesuportat. Trebuia să-i spună, era obligată.

— Morgan. Puse jos furculița cu care se prefăcuse pînă atunci că mînca peștele delicat pregătit de pe farfurie. Morgan, trebuie să-ți spun ceva.

— Nu-ți place peștele, o necăji el. Probabil că nu e pregătit după standardul tău.

Ea însă nu reuși nici măcar să zîbească.

— Nu, nu e asta. Morgan, este foarte serios.

El o privi surprins.

— Bine. Acum spune-mi, scumpo, ce anume te frămîntă?

Acum era momentul potrivit.

— O să plec de pe *Fiesta*, Morgan. Mă întorc la Londra.

El rămase împietrit.

— Dar de ce? Nu ești fericită aici?

— E doar sentimentul ăsta pregnant că... sînt aici sub niște false pretenții.

Morgan îi prinse mîna cu mîna lui, strîngînd-o peste masă.

— Vennie, dar de ce? Ești un bucătar la fel de bun ca oricare altul, cu siguranță, pentru *Fiesta*. Oare ți-a făcut tata necazuri? Asta-i problema?

— Nu. Oh, nû! Chiar deloc. Venetia simți cum obrajii îi ardeau într-o nuanță purpurie atunci cînd evită privirile iscoditoare ale lui Morgan. Nu era în stare s-o facă, nu-i putea spune despre ea și despre Fitz. Așa avusese de gînd, dar era mult prea greu, mult prea dureros. El era atît de dulce, atît de drăguț. E vorba doar despre faptul că nu prea am pentru cine să gătesc. Nu e nimeni acolo.

— Atunci pur și simplu distrează-te, scumpa mea. Înoată, fă plajă, relaxează-te. Oricum este mai bine decît la Londra în perioada asta a anului, nu? Și, în afară de asta, am și eu șansa să te văd mai mult.

— Morgan, ăsta este un alt lucru. Nu sînt foarte sigură că ar trebui să continui să mă vezi, vreau să spun, nu sînt tocmai sigură dacă sînt fata potrivită pentru tine. Nu vreau să-ți răpesc din timp, Morgan, mai ales cînd l-ai putea petrece cu altcineva.

— Hei, ia stai puțin. Acum chiar că e serios. Strînsoarea lui se întări pe mîna ei tremurătoare. Ce s-a întîmplat? Mie mi s-a părut că lucrurile dintre noi mergeau destul de bine. De ce numai două săptămîni la bordul *Fieste* te-au făcut să gîndești altfel?

Venetia însă nu-i răspunse, ci rămase să privească concentrată la paharul cu vin roșu, același soi din care băuse și împreună cu Fitz.

— E din cauza mea, scumpo? Te-am făcut să te simți nesigură? Nedorită? N-am vrut să... am vrut doar să te las să-ți alegi tu timpul, să te obișnuiești cu mine și cu viața de călător pe care o duc. Pentru că tot la așa ceva trebuie să te aștepți și dacă te măriți cu mine.

Venetia ridică mîna, încercînd să-l oprească. Știa ce anume avea de gînd să spună și cu o lună în urmă ar fi fost încîntată și surescitată să audă așa ceva din gura lui. Și totuși, cu numai o lună în urmă, nu fusese decît un copil neștiutor.

— Morgan! Nu. Te rog, nu.

Lacrimile începură să-i curgă grăbite pe obraz și ea le șterse jenată.

— Hei, Vennie, vino-ți în fire.

Morgan era atît de dulce, atît de blînd și de grijuliu. Și atît de chipeș. Orice fată s-ar fi considerat foarte norocoasă să fie iubită de el. Orice fată în afară de ea.

— Poate că grăbesc prea tare lucrurile. N-am vrut să fac așa ceva, Vennie, eu am vrut să-ți dau cît mai mult timp, ești atît de tînără.

Vennie se agăță disperată de acest motiv.

— Da, ăsta-i unul dintre motive. Mă simt mult prea tînără pentru o căsătorie, Morgan. Mult prea tînără pentru atîtea responsabilități... De asta ar trebui să plec de pe *Fiesta*, departe de tine. Nu vreau să te încurc. Vreau să spun, e posibil să nu mă mărit niciodată... înțelegi, Morgan, niciodată.

Morgan se lăsă pe spate în scaun. Din toate lucrurile pe care le-ar fi putut spune, în nici un caz nu s-ar fi așteptat la

așa ceva. Părea depășită de situație și confuză. Oare o împinsese prea tare, o grăbise prea mult?

— Ia-o încetișor, scumpo, îi zise el cu binișorul. Uite ce-i, nu fugi de mine, Vennie. Ți promit să nu te grăbesc, să nu te sîcîi. Dacă vrei, pot chiar să plec mîine. Ca să te las să stai singură o vreme, să-ți pui gîndurile în ordine. Și unde e mai bine decît pe *asta*? Nu pleca, Vennie. Pentru că dacă pleci o să am sentimentul că te-am pierdut pentru totdeauna. Te rog.

Dar adevărul era că trebuia să plece, și o știa foarte bine.

— Te rog, Vennie, rămîi.

Vennie. Își reaminti cum Fitz îi strigase numele în culmea pasiunii. O iubise în noaptea aceea, era sigură de asta, iar dacă pleca de pe *Fiesta*, asta însemna să nu-l mai vadă vreodată. Dar dacă rămînea, Fitz se va întoarce pe iaht în cele din urmă, pentru că nu putea sta departe la infinit, și atunci va fi obligat s-o întîlnească iarăși și exista șansa destul de slabă să se răzgîndească totuși în privința ei.

— Bine, Morgan, o să rămîn. Fața lui îi arătă foarte clar ușurarea pe care o simțea. Dar...

— Știu, știu, i-o luă el înainte, dar... și sînt de acord cu acest dar, pentru moment. S-a făcut?

Își strînseseră solemn mîinile peste masă.

— S-a făcut, îi răspunse ea. Iudă, cugetă cu amărăciune.

Capitolul 16

Din punctul de vedere al lui Stan, George V era cel mai bun hotel din întregul Paris. Desigur mai erau și aceia care-l preferau pe Lancaster, dar acela era puțin cam prea sobru pentru gustul lui. George V era mereu aglomerat, lucrurile parcă mergeau de la sine, simțeai că mai exista și puțină activitate, ca și la Sherry Netherland din New York, casa lui departe de casă. De fapt, cugetă Stan, dacă n- ar fi fost Jessie, ar fi fost foarte fericit, da, da, foarte fericit să stea la Sherry. Un loc minunat, confort, serviciu de cameră, lux, fețe cunoscute încă din Los Angeles trecînd pe la bar în fiecare seară, promițînd o mică aventură rapidă — ce putea cere un tip mai mult de atît de la viață?

— Jessie? strigă. O s-o sun pe Paris Haven. Vrei să vorbești și tu?

Jessie era în dormitor probînd un costum Dior pe care-l cumpărase cu o zi în urmă și tocmai îi fusese livrat. Bine, îl va putea purta diseară la cină.

— Paris, cine?

— Haven... doar o știi, puștoaica lui Jenny.

— Oh! Acea Paris. Sigur, o să-i spun măcar bună ziua... stai puțin, Stan, tu ai cumva de gînd s-o inviți diseară la cină împreună cu noi?

— Păi, i-am cam promis puștoaicei, știi tu, cînd a fost în Los Angeles. I-am spus c-o s-o invităm la cină, și probabil că de abia așteaptă treaba asta, Jessie.

Jessie îl privi furioasă. Nu voia să meargă la Lasserre cu Paris Haven, era mult prea franțuzoiacă pentru gustul ei, și oricum nu-i plăcuse niciodată de Jenny. Stan fusese mereu mult prea apropiat de ea.

— Păi, i-am invitat deja pe cei doi Johnson, izbucni ea. Stau la Ritz și astăzi am dat nas în nas cu ea la magazinul Givenchy. Nu vreau să vină și Paris, este prea morbidă și o să vrea să discute doar despre maică-sa.

— E pe dracu', înjură Stan, ridicînd receptorul și cerînd numărul într-o franceză surprinzător de fluentă.

Își aprinse un trabuc și așteptă să i se facă legătura în timp ce Jessie îl privea furioasă. Afurisitele alea de trabucuri mereu împuțeau tot locul.

Paris era frumoasă. Era la fel de subțire ca o rămurică, pasionant de palidă, cu părul tăiat foarte scurt și pomeți proeminenți. Subțirimea aceea o prindea de minune, dar nu și aerul de nemîncată. Acceptase acel fapt după dezastrul prezentării sale cînd toate ambițiile ei rămăseseră doar niște ruine și balanța bancară zero. Nu doar balanța ei bancară, dar pierduse și toți banii surorilor ei. Dacă n-ar fi fost faptul că se simțea responsabilă și că trebuia să le răsplătească în vreun fel, probabil că s-ar fi sinucis chiar în noaptea aceea, mai ales cînd Olympe nici măcar nu catadixise s-o sune.

Olympe fusese singura licărire de speranță, singura verigă posibilă dintre dezastru și succes. Olympe îi cunoștea pe toți; oamenii din lumea modei ar fi ascultat-o, îi respectau părerile. Cînd Didi îi spusese că fusese acolo, că prinsese exact finalul prezentării și că declarase că era ceva superb, Paris sperase că poate Olympe o va ajuta. Mai ales după noaptea aceea. Se cutremură atunci cînd își aminti... era mai bine să nu încerce așa ceva. În viața fiecărui om sînt cîteva lucruri de care îi este rușine, își spusese singură în acele momente de depresie cînd retrăia cu ajutorul amintirilor acele evenimente — de regulă cînd era în pat, singură, în mijlocul nopților cînd nu putea dormi.

Începu să urce scările pînă la atelierul său. Fusese o zi lungă la Mitsoko, unde lucra acum ca manechin. Țasta era singurul lucru care-i mai rămăsese de făcut, tot ce știa să facă după ce se dovedise o creatoare de modă ratată. Ironia consta în faptul că acceptase această slujbă tocmai la Mitsoko din cauza căruia ratase totul — sau ar fi ratat oricum? Băgă cheia în broască cu gîndul tot la Mitsoko. Din cauza asta părul îi era tuns scurt acum — toate fetele de la Mitsoko fuseseră obligate să se tundă, asta era imaginea pe care voia s-o prezinte pentru primăvară. Închizînd ușa în urmă, își aruncă poșeta mare peste masa de croitorie care acum era plină de cărți și de reviste de modă, în loc să fie plină de schițe și de materiale. Apoi luă în brațe pisoiul mic și alb — fusese ca un premiu de consolare din partea lui Didi — care venise în fugă s-o întîmpine mieunînd fericit.

— Sigur că da, iubire, murmură în blana cotoiului, îmbrățișîndu-i trupșorul micuț lîngă ea; cel puțin avea la cine să vină acasă.

Și singura ei satisfacție din toată slujba pe care o avea la Mitsoko provenea din faptul că, deși Finola era steaua spectacolelor japonezului, fusese în cele din urmă convinsă să renunțe la coama stufoasă de păr blond. Și, fără acea podoabă capilară, arăta ca o școlăriță tîmpită cu trăsături la fel de distincte ca și o păpușă Barbie; tot farmecul și aerul dramatic dispăruseră dintr-o dată. Iar Mitsoko chiar asta și dorea de la modelele sale — nasuri elegante și cizelate fin, gîturi cît mai lungi cu putință, guri expresive, pomeți proeminenți — voia pur și simplu oase, și Finola parcă dintr-o dată nu le mai avea. De atunci nici n-o mai folosisese și îi vor trebui multe luni pînă cînd părul îi va crește iarăși.

Paris sărută pisoii pe vârful căpșorului alb și luă pachetul cu pui din geantă ca să-l ducă la „bucătărie“, tăindu-l cât mai mărunț pentru prietenul ei cel flămînd.

— Gata, Alice, ia și mîncîncă. Puse farfurioara pe podea și pisica se repezi nerăbdătoare asupra ei. Nu știa de ce îi pusese pisicii numele de Alice, ceva ce avea legătură cu pisica din Alice în țara minunilor probabil — își amintea de Jenny care stătea și le-o citea și toate trei erau foarte încîntate de poveste. Dar nici la Jenny nu voia să se gîndească în seara aceea, n-avea rost să ia totul iarăși de la capăt. Cel puțin, se gîndi Paris în timp ce-și scotea pantofii și-și turna un pahar de vin alb, rece de la frigider, am învățat să fac față viitorului cu mai mult realism în loc să stau și să plîng peste greșelile trecutului.

Telefonul începu să sune. Trebuia să fie ori Didi, verificînd-o așa cum făcea în fiecare seară, doar ca să trîncănească puțin și să se asigure că totul era în ordine, ori Alan Marcus, un tînr și foarte talentat fotograf, căruia îi promisese cam cu jumătate de gură să-l însoțească la o nouă galerie de fotografii și, la o cină intimă după aceea.

— Paris? Ce naiba mai faci?

Vocea lui Stan Reubin trecu ca un șuvoi de apă rece pe spinare. Nu se așteptase deloc ca trecutul să se furișeze iarăși în viața ei tocmai în seara aceea sub forma lui Stan Reubin, și, pentru un moment se blocă.

— Stan. Sînt foarte bine.

— Minunat. Ascultă, Jessie și cu mine sîntem aici și mi-am amintit că ți-am promis o cină la Lasserre. Ei bine, seara asta, este cea cu noroc, Paris. Pune-ți cea mai frumoasă rochie și vino pînă aici — stăm la George V, gata și așteptînd să-ți oferim cea mai bună cină pe care ai gustat-o vreodată. Stan pufăi fericit din trabuc — se simțea întotdeauna bine cînd reușea să-și țină promisiunile.

Paris era foarte tăcută, luptându-se cu mînia care începea să crească tot mai mult în ea. Era o mînie îndreptată spre tot ceea ce i se întîmplase ei, mînie pentru eșecul ei, mînie pentru ceea ce se ascundea în spatele lui, și o mînie ascunsă pentru tratamentul la care le supuseseră pe toate trei Bill împreună cu Stan. Nu și-o mai putu reține și și-o concentră cu toată forța asupra lui Stan, odată cu șuvoiul de cuvinte spuse pe un ton strident, dar egal.

— Ascultă, bastard bătrîn și hoț, începu. Dacă-ți închipui că-mi oferi o mare cinste ieșind cu mine la cine știe ce restaurant scump și plătindu-mi cina cu banii mamei mele, atunci te înșeli. Ai făcut destui bani pe spinarea lui Jenny cît să trăiești mai mult decît confortabil întreaga viață, dar cînd lucrurile au început să meargă prost ai azvîrlit-o cît colo. Puțin ți-a păsat de ea, sau de noi. Tu ai fost acolo doar ca să previi ce s-ar fi putut întîmpla, tû, Stan, cel mai deștept avocat pe care-l posedă Beverly Hills, nu? Și atunci cum de s-a putut ca un avocat să-și vadă clientul furat fără rușine, și cu toate astea să nu se îngrijească să se rezolve problema? Puțin ți-a păsat vreodată de noi, de vreuna din noi, am dreptate, Stan? De fapt, chiar mă îndoiesc că ai avut vreun gînd în legătură cu noi pînă la moartea lui Jenny. O moarte foarte convenabilă, nu crezi? Vreau să spun, oare ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi rămas în viață? Atunci ar fi trebuit date niște explicații, nu? Explicații publice. Doar știi cît de mult îi plăcea lui Jenny publicitatea!

Stan rămăsese cu gura căscată, iar trabucul îi stătea atîrnat, de abia fumegînd între degetele țepene. Jessie îl privea uimită.

Ce naiba pățise fata asta? se tot întreba Stan, în timp ce cuvintele ei continuau să-i asalteze urechea. Acum îl amenința, îl amenința cu un proces — avea de gînd să-l

dea în judecată în beneficiul surorilor ei! Iisuse Cristoase! Stan își înghiți cu greu nodul din gât.

— Gata, Paris, știu că ești puțin supărată... Iată că iarăși se pornise. Nu era posibil să știe ceva, nu? Și cum? Nu, nu, era imposibil. Bine, gata, Paris, hai să luăm o cină liniștită și să discutăm, cu calm. Tu încă ești supărată.

Paris însă se simțea mult mai bine; o dată avea și ea atuul câștigător și Stan Reubin începuse să clacheze. Atunci când îl amenințase că-l dă în judecată revenise dintr-o dată la viață și încercase s-o oprească. Poate chiar ar trebui să-l dea în judecată, poate că bastardul chiar ascundea ceva.

— Și asta i se va întâmpla și lui Bill Kaufmann, continuă pe un ton și mai ridicat. Așteptați-vă la o citație din partea tribunalului, domnule Reubin. Oh, și dacă tot veni vorba, puteți să-i spuneți lui Jessie că mâine se deschide un nou raion la Chloe — poate lăsa cu ușurință câteva mii din banii lui Jenny și acolo, cât încă îi mai aveți!

Trînti telefonul și luă o înghițitură zdravănă din paharul cu vin. Doamne, ce bine se simțea, mai bine de cum se simțise în ani de zile.

Lasserre era tot ce i se spusese că va fi, exact așa cum trebuia să fie un restaurant bun, cugetă Stan jucându-se cu pateul din ficat de gîscă garnisit cu struguri albi. Și atunci de ce nu se bucura de el atît de mult precum ar fi trebuit? Jessie era ocupată să trîncănească cu familia Johnson, un cuplu destul de drăguț din New York pe care Stan îi întâlnea doar din cînd în cînd, numai că Frank Johnson îl deranjase pe Stan insistînd că acesta era unul din restaurantele la care trebuia neapărat să comanzi rață.

— Fiecare rață e numerotată, îi spusese, la fel ca și vinul bun. Nu e fantastic?

Stan încercase să-i explice că Tour d'Argent era cu rațele, dar Frank Johnson nu fusese niciodată pe acolo, așa că Stan cedase fără să mai încerce să lupte. Și acum se întepeniseră cu toții în rața aia blestemată.

În seara aceea nu se simțea deloc în stare de o ceartă sau de contraziceri, așa că o lăsase bucuros pe Jessie să conducă conversația. Iisuse, Paris Haven asta îl supăraseră de tot, foarte rău, închipuie-ți să-l amenințe că-l dă în judecată! Desigur că n-o va face, nici nu-și putea permite, doar n-avea bani. Se întrebă dacă era destul de isteată să meargă cu cazul său la un mare avocat și să-l facă să-l accepte, promițându-i un procent din ceea ce putea scoate. Pentru că avea un caz foarte bun, ca avocat o știa prea bine, și chiar dacă n-ar fi câștigat procesul, reputația lui ar fi oricum terminată. Când s-o întoarce ar fi bine să-l sune și pe Bill. Stan luă o înghițitură din Meursault-ul pe care-l comandase la pateu — și era un vin foarte bun. Ah, la dracu', ia uite cum se supăraseră pentru un mic nimic ca Paris Haven. Putea avea grijă de ea chiar și cu mâinile legate la spate. La naiba, ar trebui să se distreze, venise pînă acolo tocmai pentru așa ceva!

Chelnerul le aduse rața, însă Stan o îndepără cu o mînă.

— Nu vreau așa ceva, comandă el, revenindu-și dintr-o dată. M-am răzgîndit. Adu-mi în loc de asta o porție de gîscă umplută.

— Dar, Stan, se împotrivi Jessie, omul a adus rața și sîntem cu toții gata s-o mîncăm. O să dureze prea mult ca să-ți aducă altceva.

— Cincisprezece minute, doamnă, le explică chelnerul.

— E în ordine atunci. Stan se lăsă pe spate și-și pipăi buzunarele căutîndu-și un trabuc. Voi apucați-vă de mîncat. Eu îmi aștept porția de gîscă. Și, chelner, după asta, cred că ne-ar face plăcere la toți cîte o înghețată de

mango. Îi făcu cu ochiul doamnei Johnson. O să-ți placă la nebunie, îi promise. O să te răcorească minunat, după rața asta piperată.

Pînă să vină gîsca lui, Stan băuse mai mult de două pahare de Leoville Las Cases. Mirosea delicios, și era așezată pe bucățele de pîine prăjită unse cu pate de ficat.

— Iarăși pateu, Stan, observă dezaprobatoare Jessie, inspectîndu-i farfuria.

— Foarte bine, îi răspunse Stan apucîndu-se de treabă, eram mort de foame.

Și ei își terminaseră rața — mai ales că Jessie în sinea ei își dăduse seama că Stan avusese dreptate, ar fi trebuit să comande altceva — și stăteau liniștiți, sorbind din paharele cu vin și privindu-l pe Stan cum mîncea. De aceea ce s-a întîmplat a venit ca o mare surpriză cînd l-au văzut dintr-o dată cu fața purpurie, incapabil să vorbească, și gîfîind ca și cum n-ar fi avut suficient aer. Și, chiar mai înainte ca ei să-și dea seama, era deja mort.

Capitolul 17

Nu durase chiar atît de mult timp pe cît crezuse Bob Ronson ca să se infiltreze în anturajul lui Rory Grant; de fapt nu durase deloc mult, doar avusese nevoie de hainele potrivite, mașina potrivită, o provizie nelimitată de bani în buzunare și numele unui traficant cunoscut.

Adevărul era că Rory avea un suflet foarte simplu, fără să fie deloc la fel de deștept pe cît arăta de bine, fiind prin însăși natura lui foarte prietenos. Și nu punea întrebări. Puteai pretinde că cunoșteai așa și așa pe cineva pe care și el la rîndul lui îl cunoștea așa și așa, apăreai în locurile potrivite suficient de des și el bănuia că de fapt te cunoștea de ani întregi. Chiar și așa, cugetă Bob în timp ce-și lega șireturile la pantofii de tenis marca Nike, pregătit pentru o partidă cu Rory, tipul era ca fizic impresionant, și pe scenă și în afara ei. Avea trupul unui atlet, și chiar și era, chiar unul foarte bun — mai mult ca sigur că îl va învinge astăzi pe teren. Rory avea ceva din grația unui animal, fie că era pe terenul de sport, fie că dansa sau mergea simplu pe stradă, și mai avea și acea aparență de băiat inocent. Asta pînă cînd se droga zdravăn cu cocaină și-l apuca paranoia. Mereu i se întîmpla așa — vechii prieteni devenea dintr-o dată niște dușmani de temut, oamenii de la studiouri îl șpionau dintr-o dată, sau complotau împotriva lui. Atunci ochii lui albaștri se îngustau și se zbuciuma dintr-o parte în alta fără liniște, de parcă ar fi încercat să-și deconspire înamicii ce complotau între ei. Și, desigur, noii prieteni, deveneau confidenții lui. Nu mai era nici o îndoială în privința asta, dependența lui Rory de cocaină va face sarcina lui Bob mult mai ușoară.

Bob ridică geanta de tenis Gucci și-i verifică cu atenție conținutul. Ascuns printre rachetele de tenis, prosop, cămăși curate și pantaloni scurți, era și un mic pachetel, aranjat precum un cadou. Venise timpul să facă mișcarea decisivă asupra lui Rory.

— Bun joc, Bob, strigă Rory alergînd să-i strîngă mîna.

Bob îl felicită în minte că nu sărise peste fileu așa cum proceda majoritatea actorilor ca să pozeze în eroi.

— Mă bați și cu mîinile legate. Zîmbi. Nu mă pot ține după tine, Rory.

— Ai nevoie de ceva mai mult antrenament, asta-i tot. Rory își ștergea cu un prosop părul umed de transpirație, în timp ce stăteau așezați pe o bancă de la marginea terenului, recăpătîndu-și suflul. Ce-ai zice să înotăm puțin ca să ne mai răcorim?

— Eu m-am gîndit să mă duc la club și să fac o baie de aburi, să- mi mai relaxez mușchii încordați. Bob își vîrî racheta în sacoșă, după care trase fermoarul. Totuși, ce faci în seara asta?

— Nimic special. Ce-ar fi să vii și tu? O să chem și vreo două fete și ne distrăm pe cînte.

— În regulă. Și asta îmi amintește de ceva. Bob desfăcu iarăși geanta. Am un mic cadou pentru tine. Poți să-mi spui diseară ce părere ai despre el. Se ridică și-și înfășură puloverul alb pe după umeri, cam în stilul lui Rory, zîmbind în timp ce se îndrepta spre poartă.

— Hei, strigă Rory, examinînd cu plăcere pachetul învelit în hîrtie strălucitoare, hei, e foarte drăguț din partea ta. Ce-i înăuntru?

Bob îi făcu cu mîna.

— Desfă-l, îi sugeră. Ne vedem mai tîrziu.

La naiba, se gîndi Rory, nimeni nu-i făcea cadouri așa cu una cu două, exceptînd Crăciunul și atunci alea nici

măcar nu contau ca niște cadouri, doar niște mite din partea celor care făceau bani frumoși pe spinarea lui. Desfăcu hîrtia frumoasă și rămase uimit holbîndu-se la micul borcănăș cu pudră albă. Trebuia să fie acolo pe puțin o jumătate de uncie! Lăsa să-i scape un șuierat de admirație. La naiba, Bob ăsta era un altfel de om — și punea rămașag că praful era de bună calitate. Cea mai bună. Băgînd cocaina în buzunar, se grăbi să ajungă în parcare în care-l aștepta Ferrari-ul cel negru. Era un băiat de ispravă, Bob ăsta, un bun prieten. O să se distreze pe cînte diseară, o să aibă el grijă de treaba asta. O s-o sune pe Margie — n-o mai văzuse de o veșnicie — și poate și pe Joanne... mda, asta era. Zîmbi fericit, aruncă sacoșa pe scaunul din spate și se urcă în mașină. Ce putea dori un bărbat mai mult decît un Ferrari negru, se întreba în timp ce ieșea din parcare și o jumătate de uncie de cocaină de cea mai bună calitate?

Toți patru stăteau pe niște perne în jurul unei bucăți mari de marmură neagră sprijinită de patru lei sculptați în piatră și care reprezenta măsuta de cafea a lui Rory. Ferestrele mari ce dădeau în portul din Newport Beach fuseseră închise pentru a ține cît mai departe ceața ce venise dintr-o dată de pe mare împreună cu o bruscă scădere de temperatură, jaluzelele fuseseră și ele trase și deasupra lor nu strălucea decît un singur candelabru ce le lumina doar fețele. Toți patru sorbeau vin alb din niște pahare de cristal supradimensionate, din cînd în cînd luînd cîte o mică cantitate din movilița de praf alb, aranjată precum caviarul într-un bol de argint, înconjurat de bancnote de douăzeci de dolari, pentru că Rory le spusese că așa era tradiția. Toată lumea se servea din bol cu excepția lui Bob.

Margie deja își făcuse plinul. Stătea tolănită pe spate pe perna imensă, cu fețișoara ei de fată de optsprezece ani deja lipsită parcă de expresie și foarte palidă, cu ochi strălucitori, cuvintele curgându- i de pe buze în timp ce trăncănea încontinuu despre nimicuri. Avea o piele frumoasă iar părul îi era tăiat în șuvițe drepte și era îmbrăcată într-o pereche de blugi purpurii cu o cămașă Ralph Lauren. Era, cugetă Bob cu tristețe, fiica cuiva, produsul vreunei familii ce aparținea clasei mijlocii de prin Encio și care îi dăduseră totul, cărți de credit astfel încât să poată merge simbăta la cumpărături la Galleria, o mașină la cea de-a șaisprezecea aniversare pentru că și ceilalți colegi de școală aveau mașini — și cine să te ducă la școală dacă nu mama, și mai bine te lipseai de așa ceva! Margie își primise libertatea și o făcuse lată.

Joanne reumplu paharele și trase adânc din Marlboro. Ea era un alt gen, poate ceva mai în vîrstă decît Margie, poate chiar spre douăzeci și patru? O actriță, una serioasă, după cum se prezentase. Avea de gînd să părăsească orașul cumplit chiar în următoarea săptămînă, plecînd înapoi la New York ca să joace Shakespeare în Central Park pentru sezonul de vară. Urma s-o interpreteze pe doica Julietei și asta i se părea mult mai bine decît o jumătate de duzină de roluri episodice în seriale ale căror generice treceau atît de repede încît nimeni în afară de actori nu știa cine anume juca. Ea era actriță de teatru și asta voia să rămînă — voia luminile rampei și aplauze.

— Realitatea! rosti Joanne cu emfază. Nu mai vreau porcării de astea de pe aici, Rory. Oh, pentru tine este perfect, tu ești altfel, arăți așa cum arăți, parcă special croit pentru ecran. Fața mea nu este atît de fotogenică, este mult prea inegală.

— Dar tu, Bob? Rory aranjă patru dîre imaculate de cocaină. Tu cu ce te ocupi?

Bob ridică din umeri.

— Nu cu prea multe. Există afacerile de familie în Est — se presupune că eu trebuie să mă ocup să încep ceva pe aici, dar e prea ușor să fii distras. Zîmbi în direcția lui Rory. Petrec prea mult timp jucînd tenis cu tipi ca tine, sau pe la petreceri. Dar trebuie să găsesc ceva de făcut cît de curînd sau ai mei or să-mi taie toate fondurile.

— Atîta timp cît banii continuă să vină, îi spuse Rory pasînd cocaina spre Margie, trebuie să încerci să faci ceva, Bob, doar știi foarte bine. Ia-mă pe mine de exemplu, am fost foarte sărac, dar pînă la urmă am reușit, dar am și muncit pentru asta!

— Doar n-ai de gînd să începi iarăși să ne povestești cît de sărac ai fost, nu? îl întrebă veselă Margie. Trase drogul pe nas foarte încîntată și izbucni în rîs atunci cînd Rory îi aruncă o privire îmbufnată. Tu n-ai fost niciodată sărac, îi zise ea, întinzîndu-se peste masă ca să-l bată ușor pe obraz. Au existat mereu niște cucoane bătrîne care au avut grijă să nu mori de foame. Ca și Jenny.

— La dracu'! Mînia sclipea în ochii îngustați ai lui Rory. Și mai taci din gură și nu vorbi despre Jenny.

— De ce? Te simți vinovat? Hohotele de rîs ale lui Margie răsunau în toată încăperea iar Bob privea cu un interes crescînd cum furia lui Rory creștea tot mai mult.

— Hei, voi doi, isprăviți cu cearta și pasați drogul și la mine. Joanne inspiră linia ei, după care trecu hîrtia spre Bob. Bob însă, o trecu ușurel peste masa de marmură în fața lui Rory.

— Hei, Bob, tu de ce nu te servești din chestia asta? Mi-ai cumpărat tot ce-a fost mai bun, dar nu te-am văzut vreodată folosind așa ceva. Un gînd îi trecu fulgerător prin minte și îl privi pe Bob alarmat. Hei, ascultă, îi zise aplecîndu-se peste masă și vorbind în șoaptă, folosești altceva... știi tu, ceva mai dur?

Bob îi întoarse privirea și ridică din umeri.

— Iisuse, Bob, asta-i foarte rău, te poate omori! Haide, omule; n-ai nevoie de porcăria aia. Asta-i ce trebuie, ăsta-i unicul drog sigur, orice altceva îți arde creierii și-ți bagă trupul în boală. Uită-te la noi, Bob, sîntem doar puțin făcuți, puțin mai fericiți, asta-i tot.

— Dar cum e cu injecțiile?

— Ce-i cu ele? rîse Margie, care acum se întinsese cît era de lungă pe perne.

— Mda, păi am renunțat la treaba asta, încă din...

— Din octombrie? întrebă Margie visătoare.

— Taci din gură, Margie, sau te trimit pachet acasă, o amenință Rory.

Margie începu să chicotească dar nu mai spuse nimic.

— Sînt mort de foame, interveni Bob. Ce-ați zice de ceva de mîncare?

— Sigur. Joanne începu să pipăie podeaua căutîndu-și poșeta. Mi-ar prinde bine ceva de mîncare.

— Atunci hai să mergem la Scala. Rory se întinse după telefon fără să mai aștepte răspunsul lor. Lui îi plăcea la Scala; și cu siguranță că vor avea o masă pentru el; se purtau foarte frumos cu el, în locul ăla, și în afară de asta, putea pune cecul pe spezele studioului. Și nu erai sigur niciodată cu cine te întâlneai pe acolo. Era bine să fii văzut prin asemenea locuri. Totuși nu și cu Margie, se vedea de la o poștă cît de drogată era.

— Tu rămîi aici, o informă el. Cînd ne întoarcem îți aducem și ție o pizza.

Margie se răsuci pe burtă ca să dea drumul la aparatul stereo.

— Desigur, îi răspunse, cel puțin atîta timp cît lași chestia asta aici. Își înfundă un deget în bolul de argint, după care îl scoase și-l linse, rîzînd.

— Margie a început să întrecă măsura, mormăi Rory în timp ce se urcau în mașină. Trebuie neapărat să scap de ea. Trebuie s-o trimit înapoi în vale.

Rîdeau cu toți atunci cînd mașina luă viteză prin ceața ce împînzise bulevardul Santa Monica.

Margie stătea într-un separeu la Du Par's pe Ventura Boulevard, mîncînd clătite ce înotau în unt și sirop de arșar. Lîngă ea mai avea o farfurie plină cu șuncă prăjită, porție dublă și un pahar de lapte bătut cu aromă de căpșuni în față, toate astea reprezentînd gustarea ei de după miezul nopții. Bob întoarse capul într-o parte incapabil s-o privească cum înmuia șunca în sirop și cum o ronțăia fericită.

— Nici nu mi-am dat seama ce foame îmi era, îi zise ea încîntată. Idiotul ăla de Rory ar fi trebuit să-și amintească și de pizza mea.

— E un tip ocupat, îi răspunse Bob. Nu poate ține minte chiar tot.

— Mda. Probabil că e adevărat. Hohotele ei de rîs răsunară prin încăperea surprinzător de aglomerată. Cafeneaua Du Par's era foarte populară gloatelor ce ieșeau de la ultimele spectacole precum și oamenilor obosiți și singuri, pregătiți pentru o cană cu cafea și un sandviș înainte de culcare sau pentru clătitele lor faimoase. Dar eu una cred că uită doar atunci cînd vrea, continuă în timp ce ronțăia o altă felie de șuncă, întinzînd farfuria și spre Bob. Ia, încearcă una din astea, e bună.

Bob așeză șunca pe farfuria pe care o avea în față, plină cu plăcintă cu mere pe care o comandase ca pe un fel de desert pentru Margie. Voia s-o țină acolo cît de mult îi stătea în putere, pentru că era suficient de drogată ca să vorbească fără să gîndească, și totuși nu terminată, așa cum fusese atunci cînd plecaseră la restaurant fără ea.

— Ce vrei să spui că uită doar atunci cînd vrea?

Margie își dădu părul din ochi cu niște degete unsuroase și se concentrează asupra clătitelor.

— Știi tu, atunci cînd este convenabil.

— Cum ar fi? sugeră Bob.

— Oh, ca în seara asta cu pizza, n-a uitat, doar a vrut să mă pedepsească pentru că am adus vorba despre Jenny. E foarte sensibil în privința asta, încă de cînd... Margie își băgă în gură încă o felie de șuncă, mestecînd și gîndindu-se.

— De ce, pentru că în noaptea aia era împreună cu ea? întrebă Bob încercîndu-și șansa.

Margie încetă să mai mestece și îl privi uimită.

— Vrei să-mi zici că ți-a povestit?

Bob ridică nepăsător din umeri.

— Sîntem prieteni buni.

Margie își aminti de cocaina pe care i-o dăduse cadou.

— Corect, sigur. Ei bine, eu una habar n-am ce s-a întîmplat atunci între ei, dar el s-a întors acasă căzut rău. Cînd plecase era drogat bine, dar cînd s-a întors era perfect treaz.

Începu să rîdă, amintindu-și.

— Și cam pe la ce oră s-a petrecut treaba asta? o întrebă Bob împingînd spre ea farfuria cu plăcintă de mere. Cam pe la trei și jumătate, așa-i?

— Mda, cam așa... țin minte că ea l-a sunat pe la douășpte' și jumătate și eu m-am înfuriat rău de tot. Ne distram atît de bine pînă atunci, și Rory mi-a zis că trebuie să meargă și să vorbească cu ea. Rahat! Începu să soarbă laptele băut prin pai, însă cum îi mușcase vîrfu făcea un zgomot sîcîitor. Știi cum m-am simțit atunci? Vreau să spun, eram împreună în pat, și el pleacă să se întîlnească cu băbăția aia! Iisuse, Bob, mi-a luat și mașina, spunea că

Ferrari-ul lui bătea prea tare la ochi. Și eu care credeam că tocmai de asta îl și cumpărase.

Slavă Domnului pentru gurile slobode, cugetă Bob, cerînd nota de plată. Aflase de la Margie tot ce trebuia să știe. Acum știa cum să-l preseze bine pe Rory.

— Hai, îi zise, căutînd prin buzunare cheile de la mașină. Te duc pînă acasă. Arăți de parcă ai avea mare nevoie de un somn bun.

— Acasă? Margie îl privea uimită pe sub bretonul copilăresc. Dar am crezut...

— Uită de asta, i-o tăie Bob îndreptîndu-se spre ușă. Mie-mi plac doar băbățiile.

— Oh! Margie își luă poșeta și o porni pe urmele lui. Acasă! Dar nu era decît unu și un sfert. Doamne, ce dobitoc se dovedise a fi pînă la urmă!

Capitolul 18

Sătucul Marina di Montefiore zăcea cuibărit pe coasta stîncoasă a Campaniei, aşezat chiar lîngă o curbă mătăsoasă de nisip alb la sud şi un mic port natural la nord. O panglică subţire de drum şerpuia pînă în vîrfurile dealului cafeniu din spate, evitînd sătucul pînă cînd ajungea pe şoseaua principală de coastă, undeva destul de departe. Prea departe ca hoardele de turişti cu autobuzele lor aglomerate să se obosească să-l descopere. Numai cei foarte norocoşi puteau desluşi la distanţă nisipul alb al plajei şi bărcile de pescuit ancorate în port sau zidurile de un ocru palid şi acoperişurile de ţiglă ale străvechiului palat de pe dealul său de deasupra mării, iar cine fusese suficient de curios ca să străbată potecile pînă acolo, atunci îi descoperea şi farmecul de necontestat.

India se îndrăgostise de Marina di Montefiore imediat ce-l văzuse. Satul avea parcă o calitate care nu ţinea deloc de trecerea timpului, cu străduţele lui umbrite de copaci semeţi, cu fîntînile arteziene, şi cu vechile căsuţe spoite în alb ale pescarilor. Îi plăcea la nebunie răcoarea întunecată plină de arome a micuţelor magazine care vindeau salamuri şi cîrnăciori, vinuri şi brînzeturi şi pîine proaspăt coaptă, şi îi mai plăcea să se învîrtă prin merceria ce rămăsese neschimbată încă de la începutul secolului. Găseai acolo nişte pălării minunate cu boruri late sau înguste, dintre care cîteva rămăseseră nemişcate pe loc de cel puţin şaizeci de ani, păstrînd încă panglici uşoare, sau severele pălării bărbăteşti cu boruri tari. În camera din spate erau sertare întregi pline cu lenjerie de corp ce fusese la modă în secolul trecut, chiloţei voluminoşi pînă la

genunchi, prinși chiar acolo cu panglici sau elastic, cămășuțe fluide din cel mai fin bumbac care se vedea bine, fuseseră concepute pentru niște busturi foarte mari, și rafturi întregi cu ciorapi de naylon care erau purtați și acum de întregul sat. Numai vizitatorii și copiii mergeau fără ciorapi, chiar și în zilele cele mai călduroase. Cafenelele aveau terasele întinse chiar pe străzi sub cerul albastru sau verzui, mesele uzate fiind acoperite cu fețe de mesă din plastic stacojiu, fiecare avînd pe ea cîte o scrumieră largă donată de firma Cinzano, și unde pescarii ca și vizitatorii stăteau și-și beau paharele de cappuccino și bere Peroni, savurînd în liniște priveliștea minunată.

Acesta era adevăratul necaz, cugetă India. Dragostea mereu te vîra în buclucuri. Dragostea pentru un loc anume la fel ca și dragostea pentru o persoană anume. Își parcă Fiat-ul la umbra unei fîntîni și se îndreptă apoi spre cafeneaua-bar a lui Ricardi. În luna de cînd se afla la Marina di Montefiore își luase obiceiul să treacă în fiecare dimineață pe la cafenea pentru o ceașcă de espresso și o bucată din pîinea lor locală, înmuiată în ulei de măsline și apoi prăjită pe grătar, unsă după aceea cu pastă de pește. Și asta îi ajungea și ca mic dejun și ca prînz și era unul din cele mai plăcute momente ale zilei. Ceilalți puteau să-și păstreze pentru ei restaurantele franțuzești atît de scumpe, se gîndi ea, mîncînd cu poftă. Pentru că avea de gînd să rămînă și în continuare la același meniu.

Pescarii de la masa apropiată o salutară din cap, iar ea se apucă să tragă cu urechea la conversația lor despre condițiile de pe mare și despre vremea din nordul îndepărtat, și despre posibilitatea de a prinde homari în noaptea aceea. India se simțea ca acasă, deși pînă atunci nu avusese parte de așa ceva. Era, își dădu seama dintr-o dată, fericită acolo, mai fericită decît își putea ea aminti că fusese de foarte mult timp. Sosise la palat și aflase că Aldo

Montefiore fusese chemat de urgență la Milano, cu treburi de familie, îi comunică menajera. Ar fi trebuit să se întoarcă la o săptămână, dar nu mai apăruse de atunci. India fusese întâmpinată de mama lui, Paola, contesă de Montefiore, o femeie mică și cu aspect fragil dar a cărei voce tunătoare venise ca un fel de șoc.

— Tratează locul ăsta ca și cum ți-ar aparține, draga mea, îi spusese ea. Fă tot ce trebuie să faci. Aldo sugera să începi prin a inspecta mobila și tablourile, apoi, după ce te familiarizezi puțin cu palatul, vei vedea ce poți face ca să-l transformi. Mi-e teamă că eu n-am să pot să-ți fiu de mare ajutor. Mie îmi este foarte greu să-mi închipui aceste schimbări, dar mă aștept să avem nevoie de mai multe băi. Poate că pînă la urmă nici n-o să coste așa de mult? Atunci îi zîmbise plină de speranță și India își dăduse seama că pentru contesă urma să fie dureros să se despartă de vreuna dintre podoabele palatului; mult mai greu decît îi era fiului ei pentru că el deja avea un picior în altă lume. Pentru contesa de Montefiore locul acela fusese viața ei încă de cînd se măritase, de la vîrsta de șaptesprezece ani.

Palatul Montefiore era așezat ca o bijuterie pe coama dealului împădurit de deasupra mării, iar India murea de dorința de a-i picta zidurile de culoarea caramellei. Curtea era construită din blocuri de piatră, fîntînile grațioase, statuile pe jumătate mîncate de vreme și trandafirii și iasomia răsăreau peste tot. Și dacă de afară palatul părea un fel de bijuterie, în interior era plin de comori. Nu unele foarte importante, acelea fuseseră vîndute demult, și spațiile goale de pe pereți parcă protestau împotriva lipsei lor. Dar existau două tablouri mari, pictate în ulei în sufragerie, care, dacă ea nu se înșela, fuseseră pictate de un maestru minor al Italiei, și mai erau și niște piese de mobilier foarte frumoase, mai ales în „salonul franțuzesc“

în aripa de est. Familia Montefiore va fi obligată să facă acest sacrificiu, dar cel puțin vor face rost de bani.

India comandă încă un espresso și studie planurile pe care le întinsese pe masă. Palatul fusese construit în jurul unei curți interioare și aceasta urma să fie prima transformată pentru două dintre aripi, și apoi, ceva mai târziu, dacă această aventură se va dovedi plină de succes, va transforma și o a treia, lăsînd familia să locuiască în cea de sud. Nu vedea probleme cu structura la această transformare; vechea clădire avea tavanele înalte și suficient spațiu așa cum fusese modern în secolele trecute și ca atare avea să se adapteze foarte bine noilor schimbări. Singura dificultate era cum să păstreze intimitatea familiei. Căutată iarăși planurile cu mare atenție, încercînd să descopere ce mai bună cale de a crea o altă intrare în apartamentele familiei. Oricum ar fi privit, tot însemna ca aleea pentru mașini să fie extinsă tot drumul pînă în partea de sud. Asta urma să coste ceva, dar nu te puteai aștepta să își parcheze mașinile ca de obicei și apoi să meargă pe jos pînă la aripa din sud. Ar strica tot planul care intenționa să-i țină cît mai departe de turiști.

În timp ce trecea pe lîngă cafeneaua lui Ricardi, Aldo o descoperi pe India stînd la o masă afară. Își ținea capul plecat deasupra hîrtilor întinse pe masă, dar el ar fi recunoscut părul acela minunat oriunde în lume. Codița strînsă la spate îi cădea pe un umăr și mai și purta o floare galbenă în cîrlionții de lîngă ureche. Întoarse mașina din drum și o parcă lîngă a ei la umbra fîntînii.

— Signorina Haven?

India privi surprinsă în ochii căprui ai lui Aldo, mărginiți de gene dese și întoarse în sus.

— Oh, Aldo... domnule... conte... se bîlbîi ea surprinsă de apariția lui subită.

El începu să rîdă.

— Cred că Aldo ar fi cel mai bine, dacă pot să-ți spun și eu India?

— S-a făcut, îi răspunse repede, numai dacă mă lași să-ți cumpăr ceva ce băut.

— N-ar trebui mai bine să-ți cumpăr eu ție?

Buzele ei pline se curbară în zîmbetul generos de care el își amintea atît de bine.

— Data viitoare, promise ea, va fi rîndul tău.

Aldo își dezlipi privirile de pe gura ei și le coborî deasupra planurilor înșirate în fața lor.

— Deci, India, am și intrat în afacere?

— Palatul este atît de frumos, m-am îndrăgostit pur și simplu de el. Cînd mă plimb prin camere mi-i pot imagina pe tinerii conți de Montefiore plecînd călare să cucerească o prințesă de prin vecinătate.

Aldo începu să rîdă.

— Ești ca și maică-mea, prea îndrăgostită de el ca să vrei să-l scoți din secolul șaptesprezece și să-l adaptezi epocii moderne. Numai că mi-e teamă că dacă nu o facem o să cadă în ruină și n-o să mai rămînă nimic de lăsat moștenire nepoților noștri.

Nepoții lui! India își întoarse privirile de la el înapoi la planuri.

— Cîteodată reușesc să îmbin romantismul cu latura practică foarte bine, îi zise cu fermitate, și cred că și cu palatul dumitale voi proceda întocmai.

Din ochi îi dispăruseră regretele romantice arătînd dintr-o dată o femeie de afaceri foarte capabilă; și era mare păcat, se gîndi Aldo.

— Vrei să facem un tur al camerelor ceva mai tîrziu pe ziua de azi? o întrebă. Atunci ai putea să mă pui la curent cu toate planurile.

India se aplecă puțin spre el, cuprinsă brusc de entuziasm.

— Mai întâi va trebui să discutăm despre mobile și tablouri. Știi, Aldo, eu cred că ar trebui să vindem niște antichități pe care apoi să le înlocuim cu modele foarte noi de la Paroli. Stilul cu totul special al lui Fabrizio combină noul cu vechiul. Dar te avertizez, o să fiu foarte drastică; trebuie să ne descotorosim de tapetele alea vechi și îngălbenite și de vechile draperii ponosite. Și covoarele sînt atît de tocite încît și-au pierdut toată frumusețea și strălucirea de altădată. Trebuie să mochetăm tot holul de sus și să punem covoare de la Paroli pe podelele din dormitoare. Și, desigur, fiecare apartament trebuie să aibă propria baie.

— Apartamente? El nu-și închipuise decît simple camere de hotel.

— Păi, da, toate vor fi doar apartamente, unele foarte mici dar tot apartamente. Putem împărți cîteva dintre camerele foarte mici ca să creăm și niște salonașe micuțe dar plăcute, dar apartamentele mari au deja propriile lor saloane și sufragerii.

Aldo o asculta uimit. El nu prea crezuse că India ar fi putut fi în stare să facă toată treaba, era mult prea tînără și mult prea drăguță. Crezuse că nu era decît fiica unei vedete de cinema, jucîndu-se de-a munca la un designer de interioare celebru, o fată ocupată și fericită care îi lăsase o impresie puternică și pe care de abia aștepta s-o revadă, mai ales de cînd Fabrizio îi sugerase s-o accepte pe ea să facă transformările de la palat.

— India, începu el, n-am...

— Nu mă întrerupe încă, lasă-mă să-ți spun mai întâi... ochii ei, la fel de strălucitori și de căprui și cu gene lungi și întoarse ca și ale lui, scăpărau de surescitare în timp ce continua să-i explice ce planuri avea pentru palat, iar Aldo o asculta cu răbdare bucurîndu-se de entuziasmul ei. După două săptămîni petrecute în compania languroasă și

previzibilă a Marisei și a verișoarei Renata, India era precum o gură de aer proaspăt și curat.

— A fost o idee atît de deșteaptă. Palatul este exact locul unicat și în afara aglomerației, care va atrage turiștii selecți. Are frumusețea și farmecul vechimii; nu trebuie decît să adăugăm cîteva facilități ale secolului douăzeci și puțin lux. Nu, revin asupra ideii. Foarte mult lux. Saltele de comandă pentru paturile alea imense și o să trebuiască să schimbăm întreaga instalație electrică după planurile pe care le am în minte — o lumină puternică te va ajuta mai mult să admiri vechiul palat la fel de bine precum îți va permite să citești în liniște și ziarul. Oh, și lenjerie foarte fină, și cele mai mari prosoape pe care le putem găsi — americanilor le plac la nebunie — și o să păstrăm toate robinetele alea vechi cu forme ciudate, va trebui doar să le reparăm și să le lustruim puțin. Oh, pe cuvînt, Aldo, a fost o idee minunată!

— Ce mult mi-ar plăcea să mă pot lăuda că eu am avut-o — Aldo zîmbi — dar de fapt cea care a fost cu ideea este Marisa Paroli.

— Marisa?

— Cînd a fost aici în vizită cu verișoara ei cu vreo două luni în urmă, ea a spus că este mai mare rușinea că lăsăm locul să cadă în ruină și asta pentru că nu mai avem servitori; așa că aș face mai bine să-l transform în hotel. Vezi tu, femeilor din sat le place să lucreze la palat; cîteva dintre familiile de acolo au lucrat pentru noi timp de secole. Și ideea a tot luat proporții în mintea mea că o cale de a ne ajuta pe toți; asta va însemna niște locuri bune de muncă pentru săteni și un beneficiu frumos pentru familia mea.

— Înțeleg, îi răspunse India. Deci nu fusese ideea lui Fabrizio de a o trimite acolo, fusese metoda Marisei de a o da la o parte din calea ei! Păi, cam asta-i. Se apucă să-și strîngă grăbită hîrțile. Cam asta-i ce am acum în minte.

Dacă ai ceva timp la dispoziție, putem trece detaliile în revistă în după-amiaza asta.

Aldo se întrebă ce anume spusese de tot entuziasmul îi dispăruse dintr-o dată. Plecară împreună spre mașinile parcate.

— O să mă întorc pe la ora patru, îi zise el, asta dacă-ți convine și ție.

La naiba, cugetă înfuriată India, de ce trebuie ca zîmbetul din ochii lui să fie atît de atrăgător? Aldo nu era la fel de chipeș ca Fabrizio, oricum nu în stilul lui, dar mult mai pe gustul ei așa cum stătea în cămașa cu mâneci scurte sub soarele de început de vară, simțind aceeași atracție pentru el pe care o simțise și cînd îl întîlnise pentru prima dată la petrecere. India se reculese. Nu avea de gînd să fie întoarsă pe dos de dragul ochilor căprui ai lui Aldo; se săturase de italieni romantici!

— Bine, atunci ne vedem pe la patru.

— Mulțumesc pentru băutură. Îi făcu semn cu mîna în timp ce ea dădea mașina puțin în spate. Te revăd la ora patru. Zîmbi în timp ce o urmărea plecînd. Energia americană a Indiei va întoarce cîțiva Montefiore în mormintele lor, dar el, actualul Montefiore, avea de gînd să se bucure de ea.

Marisa îl privea pe Fabrizio cum se juca cu copiii. Georgio, cel care avea doar cinci ani, îmbrăcat într-o pijama de un galben aprins și încălțat cu cizmele lui favorite de cowboy, de care refuza să se despartă pînă cînd nu adormea, se cățara pe rama de un roșu aprins concepută chiar de Fabrizio, atîrnîndu-se în mîini de ultima bară. Moștenise fața prelungă și îngustă a Marisei și ochii albaștri ai lui Fabrizio și un ascuțit simț al umorului cu care-și făcea părinții să rîdă cu poftă. Fabiola, care avea șase ani, era replica puțin mai grăsuță și cu trăsături mai

feminine a lui Fabrizio, același păr blond cîrlionțat și același nas florentin, și o personalitate mult mai gravă. Fabiola era genul de copil căruia îi plăcea să se alinte; dacă găsea vreo poală liberă atunci se urca în brațele respectivei persoane, dacă era vreun braț cu care nu se întreprindea nici o activitate, atunci se lipea de el. Acum era spijinită de Fabrizio, căruia îi îmbrățișase genunchii cu brațele ei grăsuțe. Era scena de familie perfectă, se gîndi Marisa, și probabil și momentul perfect pentru a sugera următoarea mișcare.

Încă nu se putuse decide dacă fusese satisfăcător sau sîcîitor faptul că Mario Tomasetti nu găsise absolut nimic incriminator în mișcările Indiei și ale lui Fabrizio. Îi urmărise pe amîndoi timp de două săptămîni și îi prezentase un raport detaliat, bătut la mașină, asupra mișcărilor lor precise timp de o tură completă de douăzeci și patru de ore. Fuseseră împreună la birou, dar, desigur, acolo nu se putea întîmpla nimic, erau mult prea ocupați, prea mulți oameni care intrau și ieșeau în permanență. Nu avuseseră nici prînzuri intime — de fapt nu luaseră deloc masa împreună, nici măcar un pahar cu băutură sau o cană de cafea. Se părea că India ducea o viață cît se poate de retrasă; în majoritatea serilor mîncă de una singură într-o cîrciumioară de lîngă apartamentul ei, după care mergea direct acasă. Și nici nu mai ieșea pînă a doua zi cînd pleca la birou. Fabrizio ieșise foarte mult serile, dar era ceva absolut obișnuit — mereu mergea la recepții sau dineuri și fără ea, atunci cînd era vorba de afaceri, și astea nu însemnau o abatere de la programul cotidian. Altfel, în restul serilor se străduia să ajungă cît mai devreme acasă ca să apuce să se joace puțin cu copiii înainte de culcare — exact cum proceda și în acel moment.

Marisa oftă exasperată. Nu voia să creadă că soțul îi era necredincios — mai ales cu una ca India Haven — dar

de cînd Renata îi vîrîse ideea în cap, și în ciuda raportului inocent al lui Tomasetti, avea sentimentul neplăcut că totuși o înșela. Tocmai de asta se hotărîse să-i sugereze — mai mult decît să-i sugereze, să-i poruncească — că era o idee minunată ca Fabrizio să-i dea Indiei posibilitatea să lucreze la palatul Montefiore. Și fusese foarte surprinsă cînd Fabrizio rămăsese încîntat de sugestia ei; ba chiar părea foarte fericit. Era totul foarte ciudat. Iar India era plecată de aproape două luni. Desigur, dacă ar fi fost ceva între ei, Fabrizio ar fi găsit vreo scuză oarecare să viziteze palatul Montefiore. Și cu toate astea, nu avuseseră nici un alt contact în afara celor normale, de afaceri. Oamenii lui Tomasetti încă îl supravegheau pe Fabrizio, dar acesta părea cel mai devotat și mai de încredere soț din întreaga Italie.

Ei bine, venise timpul testului cu acizi. Și dacă, după cum bănuia ea, era ceva între ei, atunci pentru Miss Haven va fi o mare surpriză.

— Fabrizio, îl strigă încercînd să acopere țipetele de încîntare ale Fabiolei pe care o ridicase deasupra capului învîrtind-o, Fabrizio, o să i se facă rău. Pune-o jos, te rog.

Fabrizio se lăsă să alunece pe podea, strîngînd-o lîngă el.

— Oooh, gemu el, ești atît de grea, uite ce i-ai făcut bătrînului tău tată. Oh, nici nu mai pot să mă mișc. Se lăsă pe spate cu brațele întinse dramatic în părți în timp ce Fabiola sălta pe pieptul său rîzînd în hohote.

— Știi, Fabrizio, m-am gîndit că ar fi o idee bună să scoatem copiii din oraș în weekend-ul ăsta, să-i ducem undeva la țară, la aer proaspăt, mai ales că acum vremea e așa de frumoasă.

— Bună idee, încuviință el. Ți-ar plăcea, Fabiola, nu-i așa?

— Unde, întrebă poruncitoare Fabiola zvîrcolindu-se în brațele lui. Unde o să mergem?

— M-am gîndit că poate mergem la Montefiore, răspunse nonșalantă Marisa. Putem s-o luăm cu noi și pe Renata, știi doar că s-a îndrăgostit de Aldo, și sînt sigură că a venit timpul ca tu și cu India să discutați proiectele pentru palat? Desigur că au rămas destule detalii de pus la punct, nu?

Fabrizio se ridică deodată de jos, strîngînd-o pe Fabiola lîngă el.

— Nu prea e nevoie să mă deplasez eu pînă acolo. Am trimis un arhitect acum trei săptămîni. Și mi-a confirmat că ideile Indiei sînt perfect aplicabile și că desenele ei tehnice sînt fără greș. Mie mi-a descris foarte clar toate ideile pe care le are pentru interior și acum lucrează la schițele pe care trebuie să le prezinte familiei Montefiore. India face o treabă minunată și n-are nevoie să-l mai aibă și pe șeful ei pe cap.

— Dar scumpul meu, familia Montefiore plătește totul firmei Paroli și nu Indiei personal, nu? Îi aruncă o privire pătrunzătoare. Vreau să spun, India nu are nici un motiv de supărare dacă te vede pe acolo... în calitate de șef, nu?

— Sigur că nu! Vocea lui Fabrizio însă trăda cumva tensiunea ce-l stăpînea. Doar că se descurcă de minune și fără să merg eu s-o bat la cap.

— Ei bine, atunci totul e stabilit. O s-o sun acum pe Paola ca să fac toate aranjamentele. Marisa se îndreptă înțepată spre telefonul din dormitor.

Fu foarte satisfăcută cînd la telefon îi răspunse Aldo care îi spuse că erau cu toții foarte încîntați să-i primească în vizită. Și era sigur că și India se va bucura de această întîlnire. Muncea atît de mult, o mică pauză i-ar prinde chiar foarte bine.

— Oh, Aldo, îl rugă Marisa pe un ton dulce, te rog, nu-i spune Indiei că venim, aş vrea să fie un fel de surpriză.

— O surpriză? Desigur, dacă asta-i ce doreşti tu, Marisa.

— Atunci, ne vedem vineri. Renata de abia aşteaptă, Aldo.

— Noi toţi de abia aşteptăm, Marisa, îi răspunse Aldo.

Şi asta a fost, cugetă Marisa în timp ce aşeza receptorul în furcă. În acest weekend o va pune pe India să-şi dea testul şi va da relaţiei Aldo-Renata un mic impuls; venise timpul să vadă nişte progrese. Două păsări cu o singură piatră, se gândi ea fericită. Cît de inteligent!

Aldo se sustrase dintre maldărele de planuri, hîrţoage, contracte, chitanţe şi alte dosare răspîndite pe biroul mare din lemn de nuc din camera lui — acelaşi birou pe care-l folosisese şi stră-stră- stră-bunicul său, cel care fusese unul dintre cei mai buni afacerişti ai familiei Montefiore, strîngînd o avere de-a dreptul uriaşă la începuturile erei industriale. Din nefericire, acest strămoş al său nu avusese deloc noroc la copii; două fiice zvăpăiate şi un fiu care considerase averea familiei drept un buzunar neseacă pentru plăcerile proprii. Enzo Montefiore, fiul, cel al cărui portret era aşezat deliberat undeva la cel de al doilea etaj într-o porţiune umbrită, îşi cîştigase numele şi reputaţia, şi îşi pierduse întreaga avere, în cafenelele şi teatrele Parisului de la jumătatea secolului trecut, concurînd cu ducii englezi şi milionarii americani în cursa de vînătoare pentru cele mai frumoase curtezane de pe atunci. Să fie la el, se cutremură Aldo deşi era îmbrăcat cu o jachetă de lînă în timp ce se pregătea pentru cină. Enzo, ca şi ceilalţi Montefiore, nu făcuse lucrurile pe jumătate. Femeile lui fuseseră cele mai frumoase şi mai renumite curtezane ale Parisului, iar extravaganţele lui fuseseră monumentale. De

aceea ăsta era unul dintre motivele pentru care noul hotel trebuia să prospere. Toate resursele disponibile ale familiei Montefiore trebuiau să ajute la treaba asta. Nu mai exista cale de întoarcere. Bătrînul palat trebuia să plătească chiar el pentru salvarea lui, sau urma să se prăbușească în praf și uitare ca și vechii lui locatari.

India Haven era deșteaptă. Energia și inventivitatea ei erau fenomenale. Ideile ei pleaseră de la transformarea locului, deși numai bunul Dumnezeu știa că făcuse minuni în domeniu, ajungînd pînă la sugestii pertinente despre cum trebuia condus hotelul și, cel mai important, despre cum să facă ca oamenii din întreaga lume să afle de existența palatului Montefiore. Așa că acum palatul urma să aibă cam o duzină de apartamente de lux și o duzină de apartamente mai mici la cel de-al treilea etaj. Casa intendentului, de mult timp nefolosită, de vreme ce nu mai era nevoie de un intendent, urma să devină o vilă specială, ceva mai izolată, care putea fi închiriată cu tot personalul de femei de serviciu, bucătari, majordom și cameriste, la un preț exorbitant, celor ce își doreau puțină solitudine și intimitate. Marele hol și camerele de recepție urmau să rămînă așa cum erau, fără prea mari modificări; iar India lucra acum la cîteva scheme de decorare care urmau să le lumineze puțin șarmul ofilit și să le mărească confortul. Nu mai exista nici urmă de îndoială că făcea o treabă excelentă și cu vînzările mari din mobilier, picturile și bibelourile aflate în palat, era posibil să reușească să acopere toate costurile.

Tot la sugestiile Indiei vorbise cu o companie foarte bună de publicitate și contactase Agenția Italiană de Turism, împreună cu cei de la ministerul de resort care îi fuseseră de mare ajutor, la fel ca și cei de la American Express și Thomas Cook, ca și celelalte companii aeriene mai mari. Așa că palatul era deja menționat în broșurile de

călătorie și în revistele companiilor aeriene ca un loc nou pentru turiștii atrași de frumos și care-și permiteau să cheltuiască mai mulți bani pe confort. Aranjîndu-și cravata în oglindă, Aldo se ruga să existe numeroși asemenea turiști. Ochii căprui îi întoarseră privirea și se opri pentru un moment, gîndindu-se la foștii conți di Montefiore. Cu toții, cu excepția lui Enzo, care murise în brațele unei blonde superbe în urma unui duel purtat în Bois de Boulogne, deci cu toții se căsătoriseră doar din dragoste. Toți acești conți de Montefiore fuseseră cunoscuți pentru frumusețea și farmecul lor și pentru reputația de amanți deosebit de focoși. Nici măcar unul singur nu se căsătorise de dragul banilor. Ei bine, se gîndi Aldo, cercetîndu-și nasul spart cu un rînjit, eu nu sînt frumos; nu sînt deloc sigur în privința farmecului; cît pentru restul... Se întoarse cu spatele la oglindă, rîzînd.

Scările de marmură erau tocite și crăpate pe la margini, dar Aldo știa unde să evite locurile mai periculoase în timp ce le cobora în fugă, traversînd apoi holul micuț spre salonașul de acolo.

India era singură, aplecată pe fereastra largă și privind abătută în grădină. Scena avea parcă culoarea verde a amurgului, și cum stătea cu lampa aprinsă în spate semăna cu o pictură de Renoir, toată numai curbe moi și linii delicate. Dar exista și expresia aceea de profundă tristețe înscrisă pe fața ei.

— India, o strigă Aldo încet. Ea se întoarse uimită. Arătai de parcă erai la o mie de mile distanță, pierdută în gînduri triste.

— Mă gîndeam la mama, mi-e dor de ea, îi răspunse. Cred că pare o prostie din partea unei femei mature să admită așa ceva, dar chiar mi-e dor de ea. Ea era mereu prezentă undeva în fundal, la capătul unei linii telefonice, atunci cînd aveam nevoie de ajutor.

— Deci totuși ceva nu este chiar în ordine? întrebă Aldo îngrijorat. Poate te pot ajuta chiar eu?

— Nu e vorba doar despre mine, așa cred, ci este vorba despre noi, toate trei. India reuși să rîdă întretăiat. Fetele lui Jenny nu par să se descurce prea bine în viață, cel puțin pînă acum. Se gîndi la scrisorile pe care le primise de la Venetia, nefericită pe un iaht luxos ancorat în Barbados, îndrăgostită de bărbatul nepotrivit. Dar Paris era cea care o îngrijora cel mai mult. Problemele noastre de familie se pare că au început imediat după moartea lui Jenny și devin pe timp ce trece din ce în ce mai complexe. Acum Paris crede că este responsabilă de moartea cuiva și eu habar nu am ce are de gînd să facă.

Pare ceva foarte serios, se gîndi Aldo, și în mod evident are mare nevoie să vorbească cu cineva. O luă de braț cu fermitate.

— Hai să facem o mică plimbare prin grădină, înainte de cină, îi propuse el. Este atît de frumos în pragul înserării și poți să-mi povestești mai departe despre Paris.

Pe jumătate ascunsă de înserare, India descoperi că îi era ușor să vorbească cu Aldo. El o ascultă fără să comenteze cum ea îi povestise despre dezastrul lor, despre moartea misterioasă și încă nerezolvată a lui Jenny și despre dispariția averii ei, despre dezastrul prezentării colecției lui Paris, vina ei pentru că pierduse toți banii surorilor ei, și acum mai nou, despre moartea lui Stan Reubin.

— Paris i-a spus lui Stan că avea de gînd să-l dea în judecată ca să recapete toți banii mamei. Practic l-a acuzat pe față de furt! Și i-a mai spus foarte răspicat că nu are de gînd să meargă cu el să ia cina în cine știe ce restaurant de lux, cină plătită cu banii lui Jenny. Stan însă a plecat să-și ia cina așa cum plănuise. Și a murit, Aldo. Chiar acolo, la Lasserre. Și acum Paris se învinovățește că l-a supărat atît

de tare cu vorbele ei încît practic l-a ucis. A mai spus că ea este responsabilă de treaba asta și că probabil nu va mai fi în stare să mai doarmă vreodată. Și nu știu ce să fac în privința ei, Aldo. Mi-e teamă. Paris este atît de evazivă, de imprevizibilă, este capabilă de... de orice...

Aldo putea ghici cu ușurință ce voise India să spună cu acel „orice”; îi fusese teamă să spună cu cuvinte că sora ei era capabilă să se sinucidă.

— Paris n-ar trebui lăsată să stea singură, zise el. Are cumva cîțiva prieteni la care ar putea să meargă?

— Nu. Stă singură în atelierul ei. De fapt un fel de mansardă transformată, și despre care spune că este plină de amintiri urîte.

— India, de ce n-o inviți pentru cîteva zile aici? Știi foarte bine că avem destule camere.

Fața Indiei se luminează de plăcere și de uimire.

— Aldo, chiar vorbești serios?

— Desigur, o să-mi facă mare plăcere s-o văd și pe ea aici, și oricum, India...

— Da?

— Dacă nu vine ea aici, știu că te vei simți tentată să mergi tu la ea. Prefer să nu te pierd... iarăși.

— Să mă pierzi? Parfumul iasomiei era copleșitor în grădina aceea întunecată. Aldo se trase mai aproape ca să o poată privi direct în ochi.

— Te-am mai pierdut o dată și înainte. De abia te întîlnisem și tu ai și fugit de mine. N-aș vrea să se întîmple și a doua oară. Buzele ei îl tentaseră de multe ori, însă în acel moment nu mai putu rezista chemării lor. Aldo o trase lîngă el și o sărută, strîngînd-o cu forță în brațe. India își petrecu brațele în jurul gîtului lui, pierdută în 'acel sărut parcă fără sfîrșit. Crezu că sunetul dulce pe care-l auzea era doar o închipuire a ei, pînă cînd realizează că, de fapt, era clopoțelul din casă care-i chema la cină. Putu simți și

tremurul care străbătu trupul lui Aldo în timp ce o strîngea și mai aproape, sărutînd-o din nou, oftînd atunci cînd, într-un final, îi dădu drumul cu multe șovăieli.

— Am vrut să te sărut încă din prima noapte, îi mărturisi, Aldo, sărutînd-o ușor pe vîrfurile nasului. Poate că într-o zi o să-mi povestești de ce ai plecat de lîngă mine așa de brusc.

Brațul lui era în jurul umerilor ei în timp ce se îndreptau agale spre casă. India își amintea foarte bine de ce fugise de el, pentru că Marisa îi spusese foarte răspicat că el avea de gînd să se însoare doar pentru mulți bani, o datorie de familie, îi spusese ea, iar fetele Haven nu aveau suficienți bani. Și din cauza lui Fabrizio. Și în acele momente își reaminti singură de decizia pe care o luase de a nu mai deveni iarăși amanta cuiva. Nu avusese nici un drept să-l sărute, nu avea nici un drept să sărute nici un bărbat care nu avea de gînd să facă din ea o parte a vieții lui și nu doar o activitate plăcută, extraconjugală. Nu-și făcuse singură această promisiune? Dar nici un bărbat care se pregătea să se însoare din interes nu ar fi trebuit să fie așa de drăguț ca acela lîngă care mergea și nici atît de al naibii de atrăgător! Probabil că îi lipsea o anume genă, se gîndi India în timp ce se opriseră pe terasă, brațul lui Aldo încă sprijinindu-se pe umerii ei, gena bunului simț... dar îi plăcea atît de mult de el. Cum de putea o fată să se îndrăgostească de un bărbat nepotrivit și apoi iarăși de un altul, atît de repede?

India o sună pe Paris chiar după cină. Era acasă, singură. Îi spusese că avusese o zi lungă la Mitsoko și că era foarte obosită; nu avea chef să vadă pe nimeni. India își dădu seama de depresiunea nervoasă ce-o stăpînea pe sora ei, deși Paris nu se plîngea. La început protestase atunci cînd India îi sugerase să facă un drum pînă în Italia: nu putea pleca de la lucru, și apoi ar încurca-o, India nu

avea nevoie de cineva care să se învîrtă în jurul ei fără rost...

— Oh, dar, Paris, am nevoie, îi răspunsese India. Chiar am nevoie de tine. Te rog, vino.

În cele din urmă nu mai știură cine avea nevoie de cine, dar Paris acceptase să vină. Urma să sosească cu trenul, în acel weekend.

Contesa di Monteficre avea șaptezeci și doi de ani. Își îngropase și doi fii pe lângă soțul mult iubit și Aldo, ultimul vlăstar, și cel mai tânăr dintre fii, era lumina vieții ei. Aldo fusese întotdeauna un adevărat cuceritor, chiar și cu nasul acela rupt pe care refuzase categoric să-l opereze, deși frații lui mereu îl necăjiseră din cauza asta. Tomaso, fiul cel mai mare, fusese cel mai frumos dintre băieții ei; chiar de copil putea topi toate inimile cu ochișorii lui mari și de un căprui pur ca și mai târziu, ca tânăr bărbat, atrăgîndu-le pe toate fetele din universitate. Paolo fusese cu un an mai mic decît Tomaso și urmase întocmai pașii fratelui său. Deși nu la fel de frumos, fusese și el destul de atrăgător. Aldo se născuse foarte târziu, cînd ceilalți băieți împliniseră deja unul cincisprezece și celălalt șaisprezece ani, și venise ca un fel de surpriză pentru Paola și soțul ei. Dar ce bucuroasă fusese să-l aibă, cel de-al treilea băiat, mai ales cînd ceilalți doi au murit în accidentul acela de mașină pe autostrada ce ducea spre Napoli. Totul se întîmplase cu zece ani în urmă, dar nu va putea uita nicicînd ziua aceea. Fusese chiar mai rău decît atunci cînd murise soțul ei, pentru că atunci se aștepta la așa ceva, și deși o întristase, putuse să accepte faptul ca pe voința lui Dumnezeu.

Nu-i mai rămăsese decît Aldo, iar ea îmbătrînea pe zi ce trecea tot mai mult. Paola di Montefiore dorea să aibă nepoți; cu cît mai repede cu atît mai bine. Venise timpul ca Aldo să se însoare. Dar cu cine? Renata îi vizitase cam

des în ultimul timp, și asta pînă cînd venise India Haven să stea cu ei. Paola începu să se întrebe ce era cu acea situație. Și observase foarte bine felul în care Aldo o privea pe India în seara aceea. Totul era foarte interesant și ea bănuia că pînă la urmă totul urma să se rezolve de la sine. Ea nu dorea pentru Aldo decît să fie fericit. Și să-i dăruiască cîtiva nepoței înainte să devină mult prea bătrînă ca să-i mai poată aprecia.

Oricum, urma să fie un weekend foarte ocupat. Renata venea cu nevasta aceea cleветitoare a lui Fabrizio. Nu putea s-o sufere pe Marisa, dar nici pe mama Marisei n-o putuse suferi vreodată. Singura compensație era faptul că Marisa venea împreună cu copiii și ei vor fi un adevărat deliciu pentru ochii ei bătrîni. Și mai venea și sora Indiei, Paris. Da, urma să fie foarte plăcut să aibă iarăși casa plină de oaspeți, va trebui să discute puțin cu bucătarul și să pună la punct o cină festivă pentru seara de sîmbătă, și să-i spună să-și mai aducă cîteva ajutoare din sat pentru timpul weekend-ului. Și în ce camere să-i cazeze pe toți...?

Fabrizio conducea camioneta Chrysler, încăpătoare, în care se aflau copiii și bona lor și suficient bagaj cît să ajungă unei familii cu doisprezece membri, în timp ce Marisa călătorea împreună cu Renata în micul ei Mercedes.

— Lasă-l pe Fabrizio să ia cu el copiii. Marisa începu să rîdă. Mereu se plînge că nu-i vede destul de mult. Cîteva ore cu ei în aceeași mașină și o să fie foarte bucuros să-i predea în grija bonei.

— Dar sînt atît de dulci, Marisa, sînt așa niște copii buni, protestă Renata.

— Sigur că sînt, dar chiar și cei mai cuminți copii devin niște monștri după cîteva ore de mers cu mașina. O să vezi și tu, Renata, cînd o să ai copiii tăi. Și asta mă aduce la

ceea ce voiam să-ți spun, încearcă să petreci cît mai mult timp cu contesa în weekend-ul ăsta. Bătrîna doamnă își dorește foarte mult să aibă nepoți, Renata, și nu cred că i-ar plăcea ceva mai mult decît să te aibă pe tine de noră.

— Dar rămîne totuși o întrebare — Aldo chiar mă dorește ca soție a lui?

Marisa o privi exasperată.

— Sigur că te vrea. Este căsătoria perfectă, Renata.

— Ceea ce voiam eu să spun, oare mă vrea pe mine sau doar banii mei?

— Ce întrebare! Gîndește-te și tu, ce anume dorești, pe Aldo sau titlul lui? Normal, este o combinație din amîndouă. Și de ce nu? Căsătoria este ceva foarte practic și așa și trebuie considerată.

— Nu zău? Și atunci tu de ce te-ai măritat cu Fabrizio? El nu avea nici bani și nici titlu.

Marisda zîmbi.

— Isteață fată. Este chiar foarte simplu. Fabrizio era exact ceea ce aveam eu nevoie, era foarte frumos, amuzant, un om cu care puteam să ies în lume. Era un artist și eu îl puteam ajuta să ajungă mai ușor la succes. Eu sînt genul de persoană căreia îi place să se ocupe de cineva, iar el mi-a dat un scop în viață.

— Marisa, spune-mi totuși adevărul. Erai îndrăgostită de el, vreau să spun cu adevărat îndrăgostită?

Tonul Renatei părea visător. Sigur că fata asta prostuță doar n-avea de gînd să renunțe la Aldo după ce se străduise atîta, nu? Weekend-ul ăsta trebuia să reprezinte punctul crucial. Aldo trebuia s-o ceară pe Renata de nevastă. Era sigură de treaba asta. Marisa lăsase clar de înțeles data trecută cînd se întîlniseră că Renata aștepta ca el s-o ceară de soție și că Aldo era un tînăr care știa care îi era datoria față de familie. Și n-ar fi admis niciodată în fața nimănui că atunci cînd acceptase

să se căsătorească cu Fabrizio fusese purtată de un val de pasiune care practic n-o lăsase să stea și să aleagă. Din nefericire, acea pasiune nu durase prea mult.

— Noi toate ne iubim soții, Renata, îi zise într-un târziu, și ne iubim și copiii. În viață sînt lucruri mult mai importante decît pasiunea.

Renata o privi dintr-o parte cu un zîmbet ciudat pe buze.

— Înțeleg. O să țin bine minte toată treaba asta, Marisa, mai ales acum, în weekend. Apăsă cu piciorul pedala accelerației, deodată nerăbdătoare să ajungă mai repede la Marina de Montefiore.

India intră grăbită pe peronul șase al gării imense din Napoli, ca de obicei, în întârziere. Traficul fusese un adevărat iad în oraș, dar, slavă Domnului, și trenul avusese întârziere. Paris, subțire ca o trestie, foarte șic într-o jachetă tip safari de la St. Laurent și cu părul tuns scurt după cum voise japonezul, aștepta lîngă un munte de bagaje, ținînd la piept un coșuleț din care ieșeau niște miorlăituri pline de jale.

— India, sînt atît de fericită să te văd, nici nu știi ce mult înseamnă asta pentru mine.

Pline de încîntare se îmbrățișară una pe alta în timp ce pisoiul continua să miorlăie a jale.

— Oh, apropo, aceasta este Alice. Paris ridică capacul coșulețului, iar India își vîrî un deget înăuntru, primind un tors de mulțumire în timp ce scarpină pisicuța pe după urechi. Este teribil de acaparatoare, se plînsese Paris. Ea îmi conduce viața. Și te avertizez, India, doarme în patul meu și mănîncă mîncare bună, nu porcăriile alea din cutii. Alice este o persoană.

India privi la pisicuța cu ochi albaștri și apoi iarăși la sora ei.

— Un surogat de persoană, comentă ea, luînd coșulețul și făcînd semn cu mîna unui hamal.

— Este o prietenă, admise Paris, una de care mă bucur sincer. Am fost atît de singură, India.

India își trecu o mînă pe sub brațul surorii ei.

— Dar nu mai e nevoie să fii și în continuare singură, îi zise cu fermitate. Acum ești aici cu mine. Putem să ne împărtășim problemele și apoi să plîngem sau poate chiar să rîdem de ele, depinde cum o să ne simțim.

— Problema este că semănăm prea mult cu Jenny, spuse Paris. N-a reușit deloc să ne schimbe genele trimițîndu-ne departe, la școli costisitoare.

Gîndindu-se la Aldo, India își dădu seama că Paris avea dreptate.

Hamalul mic și îndesat aranjă bagajele lui Paris pe un cărucior și se îndreptă spre ieșirea unde India își lăsase mașina parcată neregulamentar, ca de obicei. Totuși, nu primise nici o amendă.

— Ăsta-i semn bun! exclamă ea. Vezi, Paris, zeii sînt în sfîrșit de partea noastră! Cerceta silueta mult prea subțire a lui Paris cu o expresie îngrijorată. Ascultă copilă, îi zise într-un final, mîncarea e nemaipomenită în locul ăsta și tu o să mănînci absolut tot, fiecare firicel de macaroană, fiecare sos, totul. Și cîteva mic-dejunuri la cafeneaua lui Ricardi și curînd vei fi într-o formă grozavă! Încă rîdeau atunci cînd India scoase mașina din traficul aglomerat din Napoli, îndreptîndu-se spre sud, pe șoseaua liberă, către Marina de Montefiore.

Ușile masive de lemn ale palatului erau larg deschise în lumina soarelui, gata să-și întîmpine oaspeții. Paola di Montefiore, și mai delicată, așa cum era îmbrăcată într-un costum de culoarea lavandei, se opri în hol ca să aranjeze mai bine vasele cu flori ce stăteau pe mesele masive,

așezate de-o parte și de alta a ușilor. Își aranjă cîteva suvițe răzlețe de păr în oglinda masivă și ieși grăbită pe scările din față tocmai cînd camioneta Chrysler cu Fabrizio trăgea în față.

— Bună, bună, le făcu semn cu mîna. Ce bine îmi pare să vă văd. Ah, dar ia uite cît de mult ați crescut, măi copii! Fabrizio, îl sărută cu afecțiune, nu mai pot suporta. Parcă cresc pe zi ce trece tot mai mult și asta-mi aduce aminte că și eu îmbătrînesc la fel de mult pe zi ce trece.

— Tu nu ești deloc bătrînă, Paola, îi spuse galant Fabrizio.

Fiica lui se agăță în acel moment de mîna contesei, zîmbindu-i foarte îmbietor.

— Acum putem merge să înotăm? o întrebă sprijinindu-și capul de mîna ei.

— Bineînțeles că nu, îi răspunse Fabrizio. De abia am sosit. După masă și după ce vă odihniți, de abia atunci puteți merge să înotați.

Ochii Fabiolei erau larg deschiși ca ai unei tragediene, gîndindu-se la cît avea de așteptat.

— Oh, tati, de ce ești așa de crud? gemu ea. Asta înseamnă o grămadă de timp.

Paola începu să rîdă.

— Tu, Fabiola, ai mare dreptate. Dar de ce nu intri în casă ca să vezi cățelușii cei mici? Sînt atît de dulci.

— Cățelușii! Fabiola și Georgio urcară scările într-o secundă, dispărînd apoi în josul holului, urmăriți de bonă, tocmai cînd pe alee apăru și mașina Renatei.

Marisa era la fel de imaculată ca de obicei. Oare de ce nu reușea să pară un om normal? se întrebă Paola. Chiar și într-o rochiță ușoară de vară și în sandale pare ieșită de la Ascot.

— Ciao, Marisa, Renata. Îți mulțumesc că i-ai adus cu tine și pe copii. Nici nu știi cît de bine îmi face să-i știu pe

aici, prin preajmă. Par că mai trezesc la viață palatul ăsta bătrîn.

— Ar trebui să te bucuri de pace și de liniște cît timp mai poți, îi zise Marisa în timp ce intrau în casă. Cînd toate transformările se vor termina și va deveni hotel, s-ar putea să-l găsești mult mai zgomotos și mai aglomerat decît ți-ar plăcea.

— Dar o să mă bucur, îi răspunse Paola. Sînt sigură că palatele astea vechi trebuiau conduse de la bun început ca niște hoteluri, altfel de ce ar fi avut atîtea camere? Fabrizio, să știi că India a făcut o treabă nemaipomenită. Aldo spunea că ar trebui să fii mîndru de ea.

Urechile Marisei prinseră din zbor observația, și-i aruncă o privire ascuțită lui Fabrizio.

— Sînt bucuros că am ocazia să văd și eu ce progrese s-au mai făcut, răspunse el cu calm.

— Și unde-i Aldo? Marisa se așeză pe un scaun în salon, privind critic la fetișcana care venise din sat să-i ajute pe cei de la bucătărie, cum ducea o tavă încărcată cu serviciul de cafea. Simțind ochii Marisei fixați asupra ei, fata puse tava grea pe o măsuță cu mîini tremurătoare și un strop de cafea se vărsă, pătînd șervetul imaculat. Roșie toată la față, se scuză și ieși din încăpere. Trebuie să le instruiești zdravăn pe fetele astea din sat, Paola, constată ea, arătîndu-i cu un gest pata de pe șervet. Oaspeții tăi se vor aștepta la servicii ireproșabile.

— Marisa, dragă, nu mă îndoiesc că oaspeții noștri cu plată vor descoperi că oamenii din sat sînt fermecători și prietenoși și foarte amabili. Și dacă țin eu bine minte ultima vizită pe care am făcut-o la New York cu niște ani în urmă, pentru ei va însemna o schimbare foarte plăcută.

Oare de ce, se întreba Paola, reușea Marisa mereu să-i facă pe oameni să se simtă prost? Se părea că avea un adevărat talent în direcția asta.

— Tot nu ne-ai spus unde-i Aldo, îi aminti Renata.

— A plecat la Napoli de dimineată. O să se întoarcă tocmai la timp pentru masa de prînz. Și India a plecat tot de dimineată. Ia stai, mi se pare că vine o mașină pe alee.

— Atunci Aldo a plecat împreună cu India la Napoli? o întrebă Renata cu o urmă de gelozie în glas.

— India a plecat ca să mai aducă un oaspete, pe sora ei...

Vocea cunoscută a Indiei cu accentul ei american răsună din hol, în timp ce-i dădea instrucțiuni omului de serviciu cum să ducă bagajele la etaj, iar Marisa își întoarse privirile spre ușă cu un aer de nerăbdare. Acum va ști — fața Indiei atunci cînd îl va vedea de pe Fabrizio atît de pe neașteptate va spune adevărul.

India intră în salon, sora ei venind chiar în spate, și se opri deodată cînd îi văzu — Renata și Marisa și Fabrizio.

— Mamă, mamă. Giorgio trecu în viteză pe lîngă India, rîzînd în timp ce se lupta să țină în brațe un cățeluș care se zbuciuma. Uite, mamă, ia uite ce am aici.

India se aplecă să-l ajute pe Giorgio să țină bine cățelușul și momentul se pierdu.

La dracu, înjură Marisa în gînd. Oh, la dracu cu toate!

— Du cățelul înapoi la bucătărie, Giorgio, îi comandă ea. Nu are ce căuta aici.

— Dar mamă...

— Imediat, Giorgio.

— Merg și eu cu tine. Fabrizio luă cățelul din brațele fiului său, zîmbindu-i de bun venit, Indiei.

— Ce mai faci? O sărută scurt pe obraz. Totul merge bine?

— Da, da... chiar foarte bine. Fabrizio, să știi că mă bucur că ai venit. Sînt vreo două puncte despre care Aldo vrea să vorbească cu tine.

— Bine. Atunci poate după prînz.

Paris aştepta, cu coşuleţul pisicii încă în braţe, să fie prezentată. Cu jacheta ei simplă şi cu fusta, care se vedeau foarte clar că nu erau noi, avea o eleganţă cu totul ieşită din comun, o eleganţă pentru care Marisa ar fi plătit cu plăcere orice sumă de bani ca s-o obţină. Şi cu pieptănătura aceea ciudată şi cu pomeţii aceia proeminenţi, Paris era, după cum gîndea şi Marisa, de o frumuseţe ametoitoare. Da, aceasta era o rivală cu adevărat demnă de ea!

India începu s-o prezinte pe sora ei.

— Contesă, dă-mi voie să ți-o prezint pe sora mea. Marisa, ea e Paris. Ea şi cu Marisa îşi sărutară aerul de lîngă urechi. Şi îmi amintesc de Renata de la petrecerea ta. Ce surpriză să vă găsesc pe toţi aici, şi pe copii în plus!

— Da. O adevărată surpriză, cred şi eu. Marisa o măsură cu privirea pe Paris şi nu se putu abţine să nu fie răutăcioasă cu ea. Deci tu trebuie să fii creatoarea de modele, i se adresă direct. Am citit despre prezentarea ta prin ziare. Ce păcat că a fost în acelaşi timp cu a lui Mitsoko! Ăsta a fost motivul pentru care n-a avut succes?

India se simţi roşind pentru Paris. Marisa era atît de ticăloasă!

— Depinde ce crede fiecare, replică Paris pe un ton măsurat.

— Ei bine, pot să te încredinţez că indiferent ce modele ai creat nu puteau fi mai rele decît ale lui Mitsoko. Doamnă, rochiile alea fără nici o formă. Marisa se cutremură foarte delicat.

— Eu cred că oricine arată aşa ca Paris, atunci categoric trebuie să înţeleagă bine şi moda, îi spuse Renata cu bunătate. Sînt sigură că colecţia ta a fost excelentă, ai avut doar ghinion că a fost în aceeaşi zi cu a lui Mitsoko. Țin minte că şi-a schimbat ziua prezentării chiar în ultima clipă, nu?

Marisa o privi pe Renata cu o furie uimită, însă Renata îi zîmbi foarte calmă. Se săturase s-o tot vadă pe Marisa dîndu-se la oameni fără nici un motiv, doar din răutate.

Contesa privise mica scenă în liniște. Erau atîția curenți tensionați în încăperea aceea; oricum promitea să fie un sfîrșit de săptămînă foarte aprins și distractiv. Da, da, foarte amuzant, își spuse în sine, zîmbind-ule politicoasă oaspeților săi.

India de abia aștepta să fie singură cu Paris.

— Doamne, ce șoc! îi spuse, închizînd ușa camerei în urmă. Nu mă așteptam să-i văd pe Fabrizio și pe Marisa. Și nici pe verișoara Renata! Ei bine, ce părere ai? Se așeză pe marginea patului privind-o întrebătoare pe Paris. La Fabrizio mă refer.

— Este foarte atrăgător, desigur, dar n-am prea avut timp să-mi dau seama cum e în realitate.

India oftă.

— Știi, s-a terminat, de-a binelea. Inima nu mi-a tresăltat chiar deloc atunci cînd m-a sărutat pe obraz.

— Păi, probabil că asta-i foarte bine; îi răspunse Paris, scoțînd-o pe Alice din închisoarea mătăsoasă în care o ținuse pînă atunci. Oricum mie mi s-a părut că Marisa v-a privit cam chiorîș atunci cînd te-a sărutat.

— Chiar crezi? Mă întreb... India se încruntă. Păi, de acum nu mai are motive să se uite chiorîș. Dacă a venit doar ca să ne verifice pe mine și pe Fabrizio, atunci o să mă găsească teribil de inocentă. Oh, Paris, știi că mereu m-ai crezut puțin cam nebună, dar crezi că e posibil să termin dragostea cu un bărbat și apoi să mă îndrăgostesc imediat de un altul? Și e vorba de Aldo. Vreau să spun, am tot încercat să mențin totul la un nivel strict de afaceri pentru că trebuie să se însoare cu verișoara Renata — familia are mare nevoie de bani, înțelegi, trebuie să

păstreze proprietatea asta veche de dragul nepoților care vor veni.

Paris o privi încremenită.

— Și Aldo ți-a spus așa ceva?

— Păi, nu, nu cu atîtea cuvinte. Bănuiesc că prima care mi-a spus a fost Marisa, și apoi Aldo mi-a pomenit de nepoți...

— India, pînă acum cred că am întîlnit cam o mie de femei de teapa Marisei. Ele întotdeauna îți spun ceea ce vor ele de fapt să audă, în nici un caz adevărul. Nu știai treaba asta?

India oftă. Ar fi fost frumos s-o poată crede pe Paris și adevărul era, că Aldo îi ieșise în cale de cîte ori avusese ocazia. Și după cum se purta nu părea prea îndrăgostit de Renata. Alergaseră împreună de-a lungul plajei diminețile foarte devreme, mîncaseră în fiecare zi la cafeneaua lui Ricardi, în fiecare seară la cină fusese atent și amuzant, și apoi ceva mai tîrziu, cînd contesa se retrăgea în apartamentul ei, se plimbaseră prin grădina înmiresmată, iar el o sărutase, și poate puțin mai mult decît un simplu sărut... ba chiar ceva mai mulțisor. Dar nu voia să fie un mic „episod” înainte ca Aldo să se așeze la casa lui împreună cu Renata. Nu putea suporta așa ceva.

— Paris, nu prea știi ce să fac, chiar nu știi. Poate că ar trebui să las treaba altcuiva și eu să-mi iau repede tălpășița de aici.

— Ba deloc. Nu trebuie să-ți pui cariera în pericol pentru nici un bărbat din lume! Munca ta este foarte importantă, India, și tu te descurci foarte bine. Să nu cumva să subestimezi treaba asta.

Oh, Doamne, cugetă India, iată-mă stînd aici și văitîndu-mă pentru problemele mele cînd de fapt biata Paris este cea care are nevoie de ajutor.

— Ar trebui să-mi fac griji pentru tine, strigă ea, nu pentru mine. Își aminti de remarcă răutăcioasă a Marisei. Paris, să n-o lași pe Marisa să te necăjească din cauza colecției. Tu știi că e doar o ticăloasă înfumurată. Modelele tale sînt minunate și tu doar o știi foarte bine... și o să mai existe și o a doua ocazie, crede-mă. O să găsim noi cumva o cale pentru asta.

Paris privea pisicuța, care se învîrtea prin cameră, adulmecînd noul ei mediu.

— E în regulă, o liniști ea. Am trecut peste faza asta. Singura treabă e că lucrînd pentru Mitsoko îmi e imposibil să mă dezlipesc de climatul ăsta al afacerilor cu moda. E bine că sînt departe de oraș, aici cu tine. Și Alice crede la fel — ia uită-te. Alice se întinsese de-a lungul patului, bucurîndu-se de razele de soare ce intrau prin fereastra deschisă.

India începu să rîdă.

— Înțeleg perfect ce bine se simte. Bine, Paris, tu și cu mine o să avem împreună grijă de Marisa.

— Și cum rămîne cu Fabrizio? Vreau să spun, el încă mai ține la tine?

India cîntări puțin întrebarea în minte.

— Întotdeauna vom ține unul la celălalt, se decise ea în final, dar povestea noastră de dragoste s-a terminat de mult timp. Doar că am fost prea proastă ca să înțeleg asta.

Aldo era în întîrziere. Se grăbi pe aleea spre palat în micuțul lui Volkswagen, și se opri brusc, aruncînd o grămadă de pietriș în spate. Coborînd din mașină urcă scările din față cîte două odată, în timp ce-și netezea părul, își îndrepta haina, și se prezintă apoi în salon.

— Vă rog să mă iertați, le spuse el zîmbind, dar am fost reținut la tîmplarul din Napoli. India, noile obloane or să

fie gata pînă săptămîna viitoare. O sărută, luîndu-i o mînă în mîinile sale.

India roși cînd simți toate privirile din cameră concentrate asupra ei.

— Aș vrea să faci cunoștință cu sora mea, Paris, îi spuse, retrăgîndu-și mîna încet.

Paris era de-a dreptul năucitoare, cugetă Aldo, și avea peste un metru și optzeci înălțime!

— Sînt foarte încîntat să te cunosc, îi spuse el. Știam că India are o soră frumoasă, dar nu credeam că este chiar atît de strălucitoare. Bine ai venit la Montefiore. Paris se aplecă puțin deasupra lui în timp ce el îi săruta galant mîna.

— Marisa, Renata. Le sărută pe amîndouă la fel, prietenește. Și, Fabrizio, ce bine-mi pare să te văd și pe tine. Nici nu pot să-ți spun ce treabă minunată a făcut India pe aici... de fapt, nici n-o să-ți spun, o să-ți arăt direct. O să vizităm totul în după-amiaza asta.

— Desigur că n-ai de gînd să amesteci afacerile cu plăcerea, Fabrizio, izbucni Marisa. Am crezut că vrei să petreci cît mai mult timp cu copiii.

— Dar, cara, chiar tu mi-ai spus că este o ocazie foarte bună să văd cum mai progresează lucrările, i-o întoarse Fabrizio pe un ton ușor răutăcios, și oricum, unde sînt copiii?

— Au luat prînzul mai devreme, îi răspunse furioasă Marisa. Acum se odihnesc puțin, încît ceva mai încolo să poată sta cu tatăl lor.

La masa lungă, din sufrageria imensă, Aldo o așează pe India față în față cu Fabrizio, pe Renata între Fabrizio și mama sa, la capătul mesei, pe Marisa în stînga sa și pe Paris în dreapta. Prinzînd privirea surprinsă a Marisei pentru că nu fusese așezată în dreapta, se întoarse ostentativ spre Paris.

— Sînt foarte fericit că ai putut veni la noi. Aldo îi zîmbi cu căldură. Cîteodată e foarte plăcut să poţi să scapi cîteva zile din oraş. India mi-a spus că acum eşti manechin la Mitsoko. Nu e o ocupaţie cam plicticoasă pentru cineva ca tine?

Aldo atinşese exact punctul sensibil, atinşese exact ceea ce nu mergea deloc în viaţa lui Paris. Fără surescitarea noilor modele şi fără nici o supăpă creativă, doar păşind graţios printr-un salon şi străduindu-se din răputeri să fie frumoasă, viaţa parcă nu mai avea farmec. Apoi descoperi surprinsă că îi plăcea să stea de vorbă cu el, în timp ce Marisa îşi mîncă pepenele într-o tăcere îngheţată, ignorînd-o pe India care se afla în stînga sa.

Renata tocmai stătea de vorbă cu contesa şi Fabrizio prinse privirile Indiei.

— Eşti în regulă? o întrebă pe muţeşte.

— Bine, foarte bine... faptul că m-ai trimis aici, nici că se putea lucru mai bun. Tu ai fost cel care m-a trimis, nu, Fabrizio, după care adăugă cu o voce foarte scăzută: Nu Marisa, nu-i aşa?

— Amîndoi, admise el. Şi nici n-am avut de ales, India. India era conştientă că Marisa le asculta conversaţia.

— Îţi mulţumesc, Fabrizio, pîntru tot.

— Şi eu îţi mulţumesc ţie.

Ce mod de a finaliza o poveste de dragoste, la o masă de prînz cu alte cinci persoane prezente — dintre care una de care se şi îndrăgostise deja. Dar se terminase totul de multă vreme, chiar înainte ca el s-o fi trimis la palat; acum era doar o formalitate de încheiat.

— Pentru ce anume îi mulţumeai lui Fabrizio, India? vocea Marisei îi tăie şirul gîndurilor.

— I-am mulţumit pentru că a avut încredere în mine cu treaba asta, pentru că mi-a dat mîină liberă să fac aşa cum

cred eu de cuviință, și pentru că mi-a permis să vin aici, la palatul familiei Montefiore.

— De fapt, noi cei de la palat ar trebui să fim cei care să-ți mulțumească, interveni Aldo. Munca ta probabil va schimba norocul familiei Montefiore la fel ca și averea.

— Atunci, India îți sugerez să-ți prelungești șederea cât mai mult aici, îi sugeră obraznică Marisa. Pentru că nu-ți vei putea permite prețurile lui Aldo după ce-și va deschide hotelul și o să fie atît de ocupat încît n-o să mai aibă timp pentru nici unul dintre noi, mai ales după ce s-o însura.

— Deci, Aldo, plănuiești să te căsătorești în curînd? Vocea lui Fabrizio era plină de inocență.

Aldo își arătă fața plină de încîntare oaspeților săi.

— Da, le răspunse el plin de încredere, da, sper să mă însor cît de curînd.

Liniștea din încăpere deveni totală în timp ce toate privirile erau concentrate asupra lui.

— Ei bine, Aldo, spuse Fabrizio, rupînd vraja, să ne spui și nouă cine-i norocoasa doamnă atunci cînd va accepta propunerea ta, bine? Îi zîmbi Renatei care stătea chiar lîngă el. Deci nu cred că trebuie s-o căutăm prea departe.

— Nu, nu prea departe, încuviință Aldo.

Paris prinse zîmbetul triumfător al Marisei cu coada ochiului și-și întoarse repede privirile spre India care se prefăcea că mîncea foarte concentrată. Oare ce însemnau toate acele cuvinte și priviri ascunse?

După masa de prînz, India făcu turul palatului împreună cu Fabrizio și cu Aldo; verifică fiecare cameră în parte, scoțînd în evidență schimbările ce trebuiau făcute. Inspectoră și groapa proaspăt săpată în curtea interioară unde urma să se facă un bazin de înot, și trecură cu

privirea peste planurile pentru barul-cafenea de lângă piscină. Totul era pus la punct.

— O să dureze ceva timp, desigur, comentă Fabrizio, în timp ce se întorceau în casă — cel puțin șase luni înainte să fie totul gata. India va trebui să rămână aici un timp destul de lung.

Aldo îi zîmbi încîntat Indiei.

— Din punctul meu de vedere așa e perfect.

India reuși să zîmbească amabilă.

— Dacă am terminat, le zise ea, cred că mă duc atunci s-o caut pe Paris.

O găsi pe peluză jucîndu-se cu copiii, săltînd pe picior o minge, rîzînd la privirile lor admirative. Cel puțin Paris părea destul de veselă; fusese atît de speriată din cauza ei cînd primise scrisoarea aceea.

— Moartea lui Stan a fost ca ultima coardă care a plesnit, îi explică Paris în timp ce se plimbau cu picioarele goale pe malul mării, asta peste toate celelalte... vreau să spun — ei bine, sînt cîteva lucruri pe care nu ți le pot spune, India, dar mi se părea că tot ce făceam eșua. Nimic n-a mai mers bine după moartea lui Jenny. Paris își vîrî degetul într-o groapă mică săpată de un val. Dacă n-ar fi fost Didi, nu știu, zău, ce m-aș fi făcut. Și Alice. India, cred că nu voi mai fi niciodată fericită pînă cînd nu voi avea succes cu adevărat. Este mai mult decît o dorință de a crea — am nevoie și de celălalt lucru, surescitarea învingătorului, nevoia asta de a fi cineva. Asta-i ce-a ayut și Jenny. Trebuie să reușesc, India, pur și simplu trebuie să reușesc.

— Atunci, dacă ai atîta nevoie de afirmare, probabil că vei reuși în cele din urmă. Nimeni nu te va opri din drumul tău, Paris. Ceea ce s-a întîmplat a fost doar o încercare. Într-o bună zi vei reuși. Rămîi aici pentru un timp, recapătă-

ți cumpătul și energia, și o să fii apoi pregătită pentru o altă încercare.

Paris își trecu o mână pe sub brațul surorii ei.

— Dar cu tine cum rămîne? Îmi place de Aldo al tău, este sensibil și atent, și nici n-ascultă la tîmpeniile proastei de Marisa.

— Cred că Aldo o să se însoare cu Renata. India ridică din umeri, încercînd din răsputeri să pară neafectată. Ai văzut ce s-a întîmplat la prînz.

— Atunci dacă e așa cum spui tu, în nici un caz n-o s-o facă pentru bani. El nu e genul ăsta, India. Atunci de ce și-ar mai vinde comorile familiei ca să finanțeze proiectul ăsta pentru hotel? Sînt sigură că ar fi putut aștepta ca apoi să se folosească de banii ei.

Era adevărat, ar fi putut face întreaga transformare cu banii Renatei. Nu ar fi fost nevoit să vîndă din lucrurile care, în mod evident, însemnau atît de mult pentru mama lui.

— Am observat că pe tine te-a întîmpinat prima, continuă Paris, mîna ta a păstrat-o strînsă în mîna lui și le-a tratat pe Renata și pe Marisa exact la fel, prietenos, fără să devină intim.

— Probabil că păstrează treaba asta pînă după căsătorie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, India! Omul a spus pur și simplu că are de gînd să se însoare, iar Marisa în mod automat s-a gîndit la Renata. Eu cred că de tine e vorba de fapt. Aldo este mult prea bărbat ca să se lase manipulat de oricare dintre Marisele din lumea asta mare, și mie mi se pare un om care are propriile lui păreri bine definite și acționează în consecință. Spune-mi, ai de gînd să dispari undeva în fundal ca să-l lași uneia ca Renata? Ce s-a întîmplat cu vechiul spirit de competiție al Indiei Haven?

— Dar ce ar trebui să fac? Vreau să spun, nu pot să mă duc și să-l cer eu de bărbat, nu?

— Spune-mi adevărul. Îl iubești pe Aldo? Dacă ți-ar cere să te măriți cu el, ai face-o?

India fu redusă la tăcere de logica evidentă a surorii sale. S-ar mărita cu el? Da, imediat dacă ar fi cu puțință. O știa foarte bine. Dar nu-și dorise să se fi putut căsători și cu Fabrizio la începutul legăturii lor — asta în cazul în care ar fi fost un bărbat liber? Da, ar fi făcut-o, dar n-ar fi ieșit nimic, iar viața tot și-ar fi continuat cursul. Vechea ei legătură cu el n-avea nimic de-a face cu sentimentele ei pentru Aldo.

— Da, răspunse într-un târziu. Da, m-aș mărita cu el. Dar el nu m-a cerut.

— Pun pariu că nici pe Renata n-a cerut-o. Știi ce-ar spune Jenny, nu India? Nu există decît o singură cale prin care poți afla.

— Să-l întreb, suflă India.

— Categoric. Jenny n-ar fi stat să aștepte pentru nici un bărbat. Mergi mai departe cu el, sau, în caz contrar te debarasezi de el. Dacă nu-l interesează să se însoare cu tine, atunci încheie pur și simplu ziua — uită-l. Și dacă îl interesează? Atunci, în nici un caz n-ai absolut nimic de pierdut, doar de cîștigat.

India își suflecă fustele și începu să sară în apă, rîzînd încîntată.

— Zău că te iubesc, Paris, îi strigă ea. Tu faci ca totul să pară atît de simplu.

Paris hotărî că India trebuia să arate ceva mai sofisticată la cină, însă nimic din lucrurile pe care le adusese cu ea nu era suficient de bun.

— Chiar nu-ți dai seama că acolo jos va fi un fel de competiție? o întrebă Paris, luînd-o pe Alice de pe capacul valizei, și apoi cotrobăind prin interiorul ei.

— Și acum, ce părere ai de asta?

India inspectă circumspectă rochia fină din dantelă gri.

— Este mult prea lungă, și, oricum, arăt îngrozitor în gri.

— Nu și atunci când o să termin eu cu tine. Paris întinse rochia pe pat cercetîndu-i cusăturile. Am făcut-o ca s-o poarte Naomi, așa că e ceva mai mare decît lucrurile pe care le fac de regulă; și este mai degrabă o rochie clasică, de genul celor care se vînd întotdeauna.

— Vrei să spui persoanelor de genul meu, care nu s-au născut manechine?

Paris începu să rîdă.

— Cam așa. Dacă prind asta aici, și dacă mai tai puțin la decolteu și dacă mai și tai vreo șase-șapte centimetri din lungime, poate chiar ceva mai mult, o să fie chiar scurtă, pînă la înălțimea genunchiului ca să înțelegi mai bine... dă-mi foarfeca.

Mîinile sigure ale lui Paris începură să decupeze pe marginea dantelei.

— Dar n-ai s-o termini niciodată la timp, protestă India.

Paris însă zîmbi încrezătoare.

— Asta-i mai nimic, îi răspunse. Într-o oră o să fie gata. Du-te și fă un duș, și nu te agita cu machiajul. O să te aranjez eu.

Paris își respectă întocmai cuvîntul. În patruzeci și cinci de minute, reușise să decolteze și mai mult rochia și s-o decoreze pe margini cu bucățile de dantelă luate de la poale, scurtă partea de jos decupînd cu atenție în jurul modelului de dantelă, și scurtă și căptușeala de tafta de dedesubt.

Apoi o așeză pe India în fața oglinzii de la măsuta de toaletă, scoase cutia ei de farduri și se apucă de treabă. În zece minute reușise s-o transforme pe India dintr-o fată drăguță într-o femeie exotică. Și cînd Paris trase rochia

peste capul Indiei și-i încheie apoi fermoarul la spate, legînd marginea de tafta într-o fundă elegantă la spate, mai într-o parte, India își dădu seama cît de isteasă fusese sora ei. Rochia se potrivea perfect, scoțîndu-i în evidență talia îngustă și sînii plini, decolteul era adînc iar mînecele nu erau altceva decît niște aripioare dantelate; era rochia perfectă pentru cina festivă plănuită pentru seara aceea. Și pentru a-i cere unui bărbat să se însoare cu tine!

India deveni dintr-o dată conștientă de trecerea timpului.

— Paris, nu ți-au mai rămas decît douăzeci de minute.

— O să fiu gata chiar în cincisprezece, îi strigă Paris peste umăr în timp ce se îndrepta spre duș.

Contesa și Aldo deja își așteptau oaspeții în salonul mare, atunci cînd aceștia începură să coboare. Paris observă imediat felul în care fața lui Aldo se luminează la apariția Indiei, și se gîndi că măcar o rochie, o singură rochie din întreaga colecție își arătase utilitatea.

Marisa, intrînd în cameră după ele, le privi uimită. Paris, îmbrăcată cu haina specială pentru dineuri și cu fusta neagră de satin, era superbă. Marisa se simțea mult prea îmbrăcată în organdiul cumpărat de la Valentino, cu fusta aceea mult prea lungă, ca de babă, și cînd îl cumpărase cît de încîntător și de feminin crezuse că era acel costum. La naiba! Și doar uită-te la India! La dracu'! Înjură Marisa în gînd. Nu era deloc obișnuită să fie întrecută în materie de eleganță și de rafinament.

Fiul lui Ricardi, cel care ținea cafeneaua din sat, și care începuse deja să se antreneze pentru a fi chelner la hotel, împărțea pahare de șampanie. Marisa privi cu atenție la felul în care Fabrizio sporovăia cu India și cu Paris... nu, se înșelase rău de tot, între ei nu fusese și nu era absolut nimic. Zîmbetul lui era relaxat iar al ei inocent.

Se simțea cu mult mai ușurată decît crezuse că ar fi fost cu puțință.

Copiii apărură în pijamale, cu bona pe urmele lor, și fură puțin răsfățați cu mici înghițituri de șampanie și cu bucățele de ciocolată înainte să fie duși la culcare de către Aldo și Fabrizio.

Conversația din timpul cinei fu ușoară și plăcută, fără vreuna dintre pauzele acelea penibile din timpul prînzului. Pînă și Marisa își supraveghe purtarea, iar Aldo, așezat de această dată între India și Renata, fu la fel de atent cu amîndouă.

După aceea își luară cafeaua în salon. Noaptea era caldă și liniștită așa că ferestrele mari fuseseră lăsate deschise pentru a avea cît mai mult aer. Apoi ieșiră la plimbare pe peluză, admirînd luna plină care-și răspîndea splendoarea argintie pe întreaga coastă și pe întinsul mării. Renata, prinzîndu-l pe Aldo de braț, așteptă ca el să spună ceva primul. Desigur, dacă intenționa să se însoare cu ea, asta era noaptea perfectă pentru a o cere de soție.

— Și unde ai de gînd să pleci în vara asta? o întrebă el pe un ton amabil. În Sardinia sau în sudul Franței?

— Nu prea știu nici eu. Renata era încremenită de uimire; nu era tocmai ceea ce se așteptase ea să-i spună. Familia Bihan m-au invitat să stau împreună cu ei la vila pe care o au la Antibes, dar încă n-am hotărît nimic.

— Zău că ar trebui să te duci, Renata, o să te distrezi pe cinste.

— Da. Probabil că așa e. Renata fusese redusă la tăcere. Dar tu, Aldo?

— Eu? Mi-e teamă că nu voi mai avea parte de vacanțe pentru foarte mult timp, cel puțin nu pînă nu pun totul pe picioare aici. Sper însă să-i ajut pe alții să petreacă cîteva vacanțe plăcute la noi. Ia uită-te, India și Paris coboară pe plajă. Nu vrei să mergem și noi după ele?

— Nu, îi răspunse sec Renata. Mă simt mai degrabă obosită. Cred că o să mă duc la culcare.

— Atunci, noapte bună, Renata. Somn ușor. Aldo o sărută ușor, privind-o cum se alătura Marisei și mamei lui pe terasă.

Le ajunse din urmă pe India și pe Paris tocmai când acestea erau pe punctul de a coborî treptele ce duceau spre plajă.

— Am venit să privesc luna împreună cu voi, le strigă el vesel. Renata s-a dus la culcare, era cam obosită.

Paris căscă fără jenă.

— Mi-e teamă că și pentru mine a fost o zi cam lungă. Dacă nu vă supărați, cred că și eu o să mă retrag.

Aldo îi luă mîna Indiei și o ajută să coboare treptele de piatră.

— Se pare că doar noi doi sîntem singurii romantici care vor să admire poteca lunii pe apă.

— Așa se pare.

El îi înconjură umerii cu un braț în timp ce se plimbau pe nisipul ceva mai ferm din apropierea apei.

— India, nu am reușit să te văd deloc singură cît a fost ziua de lungă. Mi-a fost dor de tine.

— Vorbești serios?

— Ție nu ți-a fost dor de mine?

India însă nu-i răspunse și el o privi surprins.

— Nu sau da?

India respiră o dată adînc, după care spuse:

— Aldo, ai de gînd să te însori cu Renata?

— De ce naiba îmi pui o asemenea întrebare? Aldo o privea de-a dreptul stînjedit.

— Vreau să-mi răspunzi cinstit. Așa ai de gînd?

În lumina lunii, ochii lui Aldo erau negri. Era imposibil să citești în ei ce anume gîndea.

— Ți-a sugerat cumva Renata că e posibil ca noi doi să ne căsătorim?

— Păi, nu...

— Atunci, Marisa-i de vină! India, atunci de ce naiba aş sta aici cu tine? De ce aş fi petrecut aceste ultime săptămîni aici cu tine dacă aş fi fost îndrăgostit de Renata?

— Marisa n-a spus că eşti chiar îndrăgostit. Vreau să spun, ei bine, Renata are o grămadă de bani şi tu ai fi avut nevoie de ei pentru proprietatea asta.

— Iisuse Cristoase, India, răbufni furios Aldo, ce fel de bărbat îţi închipui că sînt? Chiar crezi că m-aş însura cu Renata, cu oricare altă femeie, pentru banii pe care-i are? De ce dracu' a trebuit s-o ascuţi pe proasta aia nenorocită de Marisa? O scutură furios. Şi ai şi crezut-o!

Furia de care era stăpînit era teribil de impresionantă şi India se dădu puţin în spate privindu-l uimită.

— N-am ştiut ce anume să cred... poate că tu doar flirtai cu mine... că poate eu eram pentru tine doar o mică distracţie de moment.

Aldo era de-a dreptul şocat.

— Cum de-ai putut să crezi aşa ceva? Lasă-mă să-ţi spun ceva, India. Nici un Montefiore pînă acum nu s-a căsătorit de dragul banilor. Noi sîntem o familie de amorezi, nu de bancheri.

India îl asculta amuţită, în timp ce furia lui Aldo atinse punctul culminant:

— Nici prin cap nu mi-a trecut, India dragă, că ai putea fi atît de proastă să crezi o femeie de genul Marisei Paroli.

— N-am vrut să cred aşa ceva. Ba chiar mi-am dorit cu disperarea să cred că tu de fapt începuseşi să te îndrăgosteşti de mine.

Aldo o prinse iarăşi de umeri.

— Bineînţeles că m-am îndrăgostit de tine. Am început să mă îndrăgostesc chiar din momentul în care ai vărsat

șampania pe haina mea. Dar tu m-ai ținut la mare distanță de tine. Vino aici. O trase mai aproape strângînd-o în brațe. Fetiță nebună ce ești, murmură el printre sărutări, sigur că sînt îndrăgostit de tine.

India simți cum toate supărările îi dispăreau odată cu sărutările lui. Își trecu mîinile prin părul lui zburlit trăgîndu-l și mai aproape.

— Oh, Aldo. Și eu te iubesc, dar nu pot deveni amanta ta.

— Amantă? Doamne sfinte, India, eu nu ți-am cerut să-mi devii amantă, eu am de gînd să-ți cer să devii soția mea.

Se priviră unul pe celălalt în lumina lunii.

— Să mă căsătoresc cu tine? îl întrebă India înmărmurită. Dar, de ce?

— De ce? Dintr-o mie de motive. Pe care dintre ele ai vrea să-l ascuți? Că nu pot conduce acest hotel fără tine? Femeie americană despotică!

India își lăsă capul pe spate rîzînd.

— Este un motiv rezonabil. Nu sînt tocmai sigură dacă Jenny ar fi de acord cu el, dar este rezonabil.

— Dar sînt sigur că toate celelalte motive le-ar aproba. Nu pot trăi fără tine, India Haven. Tu îmi aduci bucuria vieții. Vreau să te iubesc pentru totdeauna, să am o groază de copii cu tine, să îmbătrînesc alături de tine. Te rog, spune-mi că te vei căsători cu mine.

Scena era atît de romantică, de parcă era scoasă dintr-unul din filmele lui Jenny, cugetă India; omul de la lumini potrivise exact unghiul luminos al lunii, sunetistul găsise sunetul perfect, liniștitor al valurilor din fundal, iar ea-și cunoștea replicile la perfecție.

— Da. Oh, da. Aldo, îi răspunse, și eu vreau să mă căsătoresc cu tine.

În timp ce buzele li se întâlneau, știu că Jenny ar fi aprobat cu siguranță acel final... „Slăbiți luminile de pe perechea de îndrăgostiți, camera să filmeze încet reflecția lunii pe apă și valurile liniștite.“ Numai că ce se întâmpla acolo în realitate era mult mai frumos decât un film făcut la Hollywood.

Capitolul 19

New York-ul nu era tocmai cel mai grozav loc pe care să-l vizitezi în iunie, dar Olympe crezuse că merita acest sacrificiu. Ieși din confortul limuzinei sale cu aer condiționat și intră direct în foaietul cu climat controlabil al hotelului Helmsley Palace de pe Madison, privind în jurul ei cu încântare. Cel puțin hotelul era unul dintre cele mai bune; îl puteai aprecia imediat după flori și după oamenii cu care te întâlneai în foaiet. Se înregistrează imediat și urcă la cel de-al zecelea etaj, unde se afla apartamentul ei. În cameră o așteptau flori și fructe, darul recepției respectuoase. Ridică receptorul telefonului, chemă serviciul de cameră și comandă o sticlă mare de Perrier la gheață și un sandviș. Olympe nu mînca și nu bea niciodată în avioane, nici măcar atunci cînd călătorea cu un Concorde; nu făcea decît s-o deshidrateze și mai tare și să contribuie la răul de înălțime. Ca atare, acum era moartă de foame. Scoțîndu-și pantofii, se aruncă în pat, ceru numărul operatoarei de serviciu și ceru o linie cu exteriorul. Ținînd agenda desfăcută la litera M, formă un număr și așteaptă să-i răspundă Fitz McBain. Numărul era unul particular, la care răspundea numai el, și suna încetișor dar fără să răspundă.

La naiba! Oare plecase din oraș? Desigur că nu. Doar îi menționase în treacăt că urma să fie în New York aproape toată luna iunie cu afacerile și că plănuia să vină în Europa de-abia spre sfîrșitul verii. Olympe spera din toată inima să nu fi înțeles cumva greșit, pentru că deja întreaga afacere o costase o mică avere. O să facă un duș și o să încerce apoi din nou.

Treizeci de minute mai târziu, fortificată de sandviș și răcorită de duș, formă iarăși numărul. Fitz îi răspunse imediat. Dacă era surprins s-o audă la telefon n-o arătă deloc, iar când cinci minute mai târziu puse receptorul în furcă, Olympe avea o întâlnire pentru cină cu Fitz la Le Cirque pentru opt și jumătate în seara aceea.

Fitz stătea în fața lui Olympe la o masă discretă dintr-un colț în timp ce chelnerii executau un fel de balet complicat în jurul lor, arătînd diverse sticle ca să fie aprobate de el, aprinzînd țigările ei, și aducînd tot felul de meniuri. Olympe își arată aprobarea cu un zîmbet încîntat.

— I-am sunat imediat după ce am vorbit cu tine ca să fac rezervările, îi zise el. M-am gîndit că ăsta ar fi locul perfect pentru întâlnire.

— Îmi place la nebunie, Fitz. Este fermecător, serviciul e foarte bun, și este... intim.

Fitz sorbi din scotch-ul cu gheață. De regulă nu-i plăcea să bea whisky înainte de vin, dar Olympe ceruse imediat ce intraseră un Campari, așa că fusese obligat să ceară și el ceva.

— Nu m-am gîndit niciodată la locul ăsta ca la unul intim, Olympe.

— Bineînțeles că e intim, pentru anumiți oameni. Ia uită-te la ei. Olympe arătă cu țigara spre cei care se tot ridicau de pe la mese întîmpinîndu-i pe cei pe care-i cunoșteau sau salutîndu-i pe cei pe care doreau să-i cunoască mai bine. Ei fac locul ăsta mai intim pentru cei ca noi, care au venit pentru o cină liniștită, doar ei singuri. Nici nu cred că și-au dat seama că sîntem aici.

Fitz începu să rîdă de logica ei întortocheată.

— Cred că ai dreptate, deși am presupus că și tu faci parte dintre acei oameni.

Olympe îi dăruie cel mai frumos zîmbet al ei.

— Numai atunci cînd circumstanțele mă obligă, Fitz. Cu siguranță nu altfel. Nici nu cred că-mi place ceva mai mult decît o cină liniștită cu o persoană plăcută, cu cineva care mă atrage. Exceptînd poate... Rîse, gesticulînd fericită cu țigara pe care o ținea în mînă mai mult pentru efect și mai puțin pentru a o fuma. Ah, dragul meu Fitz, nu prea știu dacă ești obișnuit cu felul nostru direct, al franțuzoaicelor.

— Cu siguranță nu înainte de aperitiv, murmură Fitz cînd chelnerul apărură lîngă ei cu asparagusul pentru ea și cu somonul afumat pentru el. Se simțea bine poate pentru prima dată după săptămîni întregi și își aminti de cealaltă ocazie în care fusese împreună cu Olympe, la petrecerea lui Bendor, în Barbados. Și atunci se distrase bine alături de ea; avea calitatea deosebită de a face un bărbat să se simtă bine; flirtul ei era foarte ușor, fără nimic amenințător, așa cum fuseseră jocurile Raymundeii. Dar nu era ca Venetia, își aminti cu o undă de durere. Și era foarte bine că nu era ca ea! Aranjînd o feliuță argintie de somon pe o bucățică de pîine maronie, i-o oferii lui Olympe. Însă, în loc s-o ia cu mîna, ea se aplecă puțin peste masă și o prinse direct cu buzele, lipindu-și limba roz de degetul lui.

— Delicios, comentă ea. Trebuie să-ți mărturisesc, Fitz McBain, că ador mîncarea bună. Asta-i una dintre slăbiciunile mele.

Fitz însă n-o întrebă care erau celelalte.

— Și ce mai face Benny? o întrebă deodată.

Olympe își termină și ultima bucățică de asparagus înainte să-i răspundă. Își șterse buzele extravagant rujate cu șervețelul, cu un gest foarte delicat.

— Benny e foarte bine. Și e în Australia, un loc care mie personal nu mi-a plăcut niciodată. Toți fermierii ăia și crescătorii de oi, stînd la taclale și bînd atîta bere. Bietul

Benny, cred că e dependent de bere, știi? Se cutremură foarte ușor. Fitz, sper că tu nu bei bere, nu?

Fitz zîmbi.

— Este un fapt binecunoscut, admise el. Să nu uiți că eu am crescut pe terenurile petroliere din Texas. Acum vorbești cu un petrolist bătrîn, trecut prin de toate.

— Oare?

Cum de reușea să spună atît de multe cu ochii? Fitz era fascinat. Dacă Olympe intenționase să-l farmece cu flirtul ei, reușise.

— Și ce te aduce la New York? o întrebă în timp ce chelnerul strîngea farfuriile.

— Oh, am venit la cumpărături. Și... de curiozitate.

— Ce naiba poate cumpăra o franțuzoaică de la New York care să nu existe și în Franța?

— Păi, atunci poate că m-a adus aici doar curiozitatea. Fitz se aplecă peste masă, zîmbind.

— Și ce anume ți-a stîrnit această curiozitate?

— Printre alte lucruri și felul în care poate arăta apartamentul unui bătrîn căutător de petrol...

Olympe era la fel de frumoasă dezbrăcată pe cît de frumoasă arăta și îmbrăcată, o chestie rară la femeile moderne, după cum știa și Fitz. Stătea în fața lui cu un trup perfect, amestîndu-l cu goliciunea ei și cu ochii șireți și amuzați. De fapt ochii aceia îl făcuseră s-o placă atît de mult; ei arătau cît de șireată era, dar nu era distractiv? Și atunci de ce să nu fie amîndoi la fel de șireți? Și erau, oh, da, erau. Olympe îl sedusese mai bine și mai fin decît oricare altă femeie din lume, ațîțîndu-l și apoi retrăgîndu-se, lăsîndu-l tremurînd pe marginea dorinței, pînă cînd el nu mai putuse suporta și o prinsese sub greutatea lui, intrînd în trupul ei atît de frumos format, în timp ce ea îi șoptea cuvinte în care-și descria plăcerea, egalîndu-i pasiunea. Și, după aceea, rămăsese întinsă pe perne,

fumînd leneșă o țigară, zîmbindu-i cu zîmbetul acela de pisică vicleană și frumoasă. Părea la fel de elegantă și de controlată, și gata pentru orice altă trăsnăie i-ar fi dat lui prin cap, deși, cum de reușise această performanță, Fitz n-ar fi putut spune. Dar nu mai exista nici umbră de dubiu că ea era genul lui de femeie.

— Cum îți place Mediterana la vremea asta din an? o întrebă în cele din urmă.

Noaptea fierbinți de un albastru întunecat o înnebuneau pe Venetia. Erau încă și mai rele decît zilele însorite și fierbinți cu brizele lor răcoroase ce-i dezmierdau trupul încins și gol în timp ce făcea plajă pe puntea inferioară de pe Fiesta. Singură. Ar fi trebuit să se întoarcă în Anglia, știa că așa trebuia să facă. Acasă nu s-ar fi simțit atît de... conștientă de trupul ei! Cu un oftat Vennie se ridică în capul oaselor în pat. Nu era deloc bine pentru ea să fie acolo, în locul acela, singură cu gîndurile ei, nici măcar n-o avea pe Kate cu care să vorbească, și tu toate că scrisorile ei erau foarte lungi, nimic nu se compara cu o discuție bună, de la inimă la inimă. Și ar fi trebuit să-i spună lui Morgan că în mod categoric n-avea de gînd să se mărite cu el, deși încercase din toate puterile să îl iubească. Numai că el nu accepta deloc refuzul ei. Venea s-o vadă cam în fiecare săptămînă atunci cînd era puțin liber. Și o dată chiar venise împreună cu Fitz.

Sosiseră pe neașteptate, dar ea își dăduse seama cine sosise la bord după felul în care se mișca echipajul, după felul în care se îndeplineau toate muncile, toate sarcinile, iar asta se întîmpla doar atunci cînd era și Fitz la bord. Morgan își vîrîse capul în bucătărie ca s-o salute și s-o invite să ia cina cu ei, dar ea îi răspunsese că, datorită faptului că era totuși bucătarul navei, avea de gînd să profite de ocazie pentru a demonstra că își merita salariul.

Nu putea suporta să-l întâlnească pe Fitz cînd era și Morgan de față. Stătuse la mare distanță de salon, și tîrziu, mult mai tîrziu după cină, îi văzuse, tată și fiu, pășind împreună pe punte, discutînd despre întîlnirea care urma să aibă loc la Caracas. Știa că urmau să părăsească nava a doua zi dimineată foarte devreme, așa că se trezise și ea încă înainte de revărsatul zorilor, sperînd că poate Fitz urma să vină s-o vadă, că încă simțea și el ceea ce simțea și ea.

Leșise pe punte cu o cană de cafea fierbinte și stătea nemișcată acolo admirînd răsăritul soarelui, cînd într-un tîrziu, apăruse și Fitz. Era îmbrăcat foarte sobru, într-un costum cafeniu impecabil. Părul lui des fusese bine periat, deși era încă puțin umed din cauza dușului, iar nasturele de sus al cămășii fusese lăsat deschis și cravata lărgită pentru a nu-l jena prea tare. Atunci îi simțise mirosul apei de colonie pe care o folosise, proaspăt și puțin ca de lămîie. El nu-i zîmbise deloc, doar o privise cu atenție pentru început, după care își întorsese privirile spre țarm.

— Este o dimineață minunată, Venetia, îi spusese el pe un ton plăcut.

Incapabilă să vorbească, strînsese și mai tare în mînă cana cu cafea. Și atunci el s-a întors spre ea și i-a spus:

— Ce mai faci tu, Venetia? Privirea aceea din ochii lui o nedumerise, și chiar și acum o intriga. Se gîndise la ea la nesfîrșit. O privise ca și cum atunci ar fi văzut-o pentru prima dată, comparînd-o parcă cu o amintire veche de-a lui.

Și de-abia atunci izbucnise și ea, lăsîndu-l să vadă ceea ce simțea:

— Mi-a fost tare dor de tine, Fitz.

Expresia lui se schimbase atunci; ca și cum o mască i se așezase dintr-o dată pe față, o mască formală, zîmbitoare și politicoasă.

— Ești mult prea singură aici, îi spusese, dar plănuiesc să te țin ocupată în următoarele câteva săptămîni. Am cîțiva prieteni care vor veni să stea pe Fiesta. Vor fi cam o duzină, sau așa ceva. E mai bine pentru tine să fii ocupată, să ai și cîțiva oameni tineri în jurul tău. Și Morgan va fi pe aici o parte din timp. Și bănuiesc că asta vă va face pe amîndoi mult mai fericiți. Apoi se uitase la ceas. Cinci și jumătate, spusese el încruntat, trebuie să plecăm. Sînt sigur că și Morgan o să apară în curînd ca să-și ia rămas bun de la tine.

Ea se întorsese atunci cu fața spre el, strîngînd neajutorată cana cu cafea.

— Oh! Și Venetia, încă un lucru. Să știi că n-am uitat... Inima i se oprise în acel moment, voia să-i spună că nu uitase nici el noaptea aceea, că n-o uitase deloc... Nu mi-am uitat promisiunea de a verifica puțin chestiunile bănești ale lui Jenny. O să-ți dau de știre imediat ce am cîteva informații clare.

Îi mulțumise, reușind cu greu să-și ascundă tremurul din voce, după care apăruse și Morgan pe punte, vesel și bine dispus, și momentul de intimitate dispăruse.

Atunci fusese singura dată în două luni cînd îl mai văzuse pe Fitz, și cu toate astea era încă prizonieră pe Fiesta, precum un fluture legat cu un fir de mătase, așteptîndu-l să se întoarcă.

Fusese ceva mai bine atunci cînd vasul de umpluse de oameni și ea fusese mai ocupată decît crezuse că putea fi posibil. Însă se bucurase că avusese cu ce să-și ocupe timpul, iar prietenii lui Fitz erau tineri și veseli cu acea calitate specific americană de prietenie deschisă care o făcea să devină una de-a lor ori de cîte ori își dorea așa ceva. Dar acum sosise momentul adevărului. Cu o zi în urmă, căpitanul îi spusese că Fiesta urma să plece în Mediterana pentru lunile de vară. Și mai era și un mesaj

pentru ea de la domnul McBain. Îi spunea în mesaj că ar fi încântat să rămână lângă ei pe vas și în lunile de vară, dar dacă ea își dorea o schimbare, el înțelegea foarte bine. În funcție de decizia pe care urma s-o ia, i se va aranja o cursă aeriană fie spre Nisa, fie spre Londra.

Stînd în pat în capul oaselor, strîngîndu-și genunchii la piept, Vennie privea în gol în întunecimea camerei. Desigur, ar trebui să plece; el asta îi dăduse de înțeles atunci cînd își luase la revedere de la ea, că va uita cu totul noaptea aceea, și la fel trebuia să procedeze și ea. Dar era în stare?

Coborînd din pat își trase pe umeri un halat și ieși pe punte. Aerul se mai răcorise puțin, în cea mai întunecată oră a nopții. Vennie ezită doar un moment, după care se îndreptă spre apartamentul rezidențial. Toată lumea, cu excepția omului de pază, dormea pe acel vas, așa că ajunsese pînă la dormitorul lui Fitz fără probleme. Închizînd ușa în spatele ei, se îndreptă spre baie, și luînd sticluța cu colonia pe care o folosea Fitz, turnă cîte un strop pe gît și între sîni, iar apoi ceva mai jos pe trup, pe coapse și pe pîntece. Întorcîndu-se în dormitor, lăsă halatul să-i cadă pe podea și se vîrî între cearceafurile răcoroase ale patului în care dormea Fitz, strîngînd perna în brațe, prefăcîndu-se că și el era alături de ea. Nu era pentru prima dată cînd proceda așa; dar cumva, o făcea să-l simtă parcă mai aproape...

Strălucitoarea lumină a soarelui din dimineața următoare, o forță pe Venetia să privească realitatea în față, știind că trebuia să ia o decizie și mai știa și care anume. Nu mai putea suporta să trăiască la limita îndoielii. În mod evident Fitz nu mai voia să aibă de-a face cu ea. Ca atare va pleca acasă. Dar mai întîi trebuia să clarifice lucrurile dintre ea și Morgan, să-i spună adevărul, acela că

între ei nu putea fi nimic, niciodată. N-ar fi fost deloc corect să nu procedeze așa, după cum nedrept era și din partea lui Morgan să accepte acest lucru. Amîndoi trebuiau să fie liberi. Abia mai putea aștepta să-l vadă din nou, cînd urma să-și facă puțin timp liber, așa că îi va scrie.

Ceea ce o făcu să se răzgîndească, a fost scrisoarea primită din partea Indiei, sau mai degrabă o scuză pentru a se răzgîndi. Și acesta era faptul că India urma să se căsătorească cu un superb conte italian al cărui nume era Aldo și că urma să trăiască fericită pînă la adînci bătrîneți într-un palat cu vedere spre Mediterana, și această scrisoare îi dădu Venetiei un gust plăcut de fericire pură așa cum nu mai cunoscuse de un timp considerabil. Cel puțin una dintre fiicele lui Jenny se aduna de pe drumuri, cugetă ea, recitînd scrisoarea Indiei. Ea și cu Paris urmau să fie domnișoarele de onoare. Și cununia urma să aibă loc la biserița din Marina di Montefiore.

Așa că îi veni foarte ușor să-și spună singură că de vreme ce Marina de Montefiore era lîngă Mediterana, și că oricum urma să fie prin zonă, putea foarte bine să rămînă pe Fiesta și pentru restul verii. Și în fond și la urma urmei de ce să nu-și mai acorde încă o șansă...

Capitolul 20

Marina di Montefiore își adunase toate resursele, special pentru nunta tânărului lor conte. Satul avea un aer de sărbătoare, decorat cu flori și lămpioane colorate, cu becuri atârinate de ramurile copacilor și mese de trestie întinse în piața mare pentru masa de celebrare, un dar din partea contelui Aldo și a miresei sale. Masa care urma să aibă loc chiar în seara aceea era însoțită de focuri de artificii la palat și băutură serioasă pentru bătrânii pescari și dans și voie bună pentru tineri. Formația locală făcuse repetiții peste repetiții și erau prezenți acolo pentru a cânta serenade tânărului cuplu de proaspăt căsătoriți atunci când ieșiră din bisericuța albă, spălată de ploii și se urcară într-o veche căruță — frumos decorată cu flori și panglici, și trasă de doi măgăruși albi — îndreptându-se spre palat pentru recepția care urma.

India era o mireasă superbă, micuță și subțirică în mătasea albă ca laptele, creată și făcută chiar de Paris, cu flori de portocal în păr și fericire pură în priviri. Mîna în mîna cu Aldo, în căruța lor trasă de măgăruși, zîmbea și făcea cu mîna gloatei care se aliniasă în piață, aruncînd flori tinerelor fete și rîzînd atunci cînd măgărușii se opriră ca să pască iarba proaspătă de lîngă fîntînă.

Era o adevărată nuntă cîmpenească, simplă, neconvențională, și plină de vigoarea fierbinte a poporului italian, iar India savura fiecare minut în parte. Avusese și un moment de tristețe și regret atunci cînd plecase la biserică la brațul fratelui contesei și nu pentru că nu avea un tată al ei care s-o conducă pînă la altar, se obișnuise să nu aibă tată, ci pentru că mama ei nu era acolo s-o vadă măritîndu-se. Lui Jenny i-ar fi plăcut o asemenea nuntă, ar

fi băut șampanie cu oaspeții și ar fi dansat tarantella cu pescarii, și ar fi fost încântată de fericirea evidentă a fiicei sale.

Întregul palat era aglomerat din cauza rudelor lui Aldo. Se părea că el și cu mama lui se înrudeau cu cel puțin jumătate din familiile din Italia și majoritatea se hotărâseră să vină la nunta lui. Toate camerele interconectate de la parter erau pline de oameni care mișunau de colo-colo și se salutau cu multe pupături și exclamații de încântare și surpriză. Șampania curgea în timp ce era împărțită printre oaspeți de fete tinere cu șorțulețe albe apretate, unele dintre ele cărînd tăvi întregi cu aperitive, în timp ce fotografiile îi înnebuneau pe toți, aranjîndu-i mereu în tot felul de grupuri de familie, pînă cînd și Aldo și India declarară rîzînd că ajungea cu atîtea poze.

Venetia și Paris deveniră curînd centrul de atracție al tinerilor oaspeți de sex masculin, primind complimente și tot felul de mîngîieri verbale cu aprecieri specific italienești despre farmecul și frumusețea lor. Și ele își lăsaseră deoparte grijile și se bucurau din plin de nunta Indiei.

— Are deja o familie gata pregătită și care-i de-a dreptul enormă, comentă Paris în timp ce India și Aldo tăiau tortul de nuntă. Întotdeauna am crezut că India a fost cea care a suferit cel mai mult din cauza faptului că n-a avut familie. Tu i-ai avut pe Bancateri și eu — ei bine, eu mereu am fost o singuratică.

Izolate pentru un moment în mijlocul aglomerației, cele două surori își amintiră de mama lor.

— Biata Jenny, oftă Venetia. Ce mult i-ar fi plăcut toate astea.

— Ar fi trebuit să fie aici s-o vadă pe India măritîndu-se. Fața lui Paris se schimonosi de furie. Știi, eu încă cred că n-a fost deloc în regulă ceva cu moartea ei și cu tot.

— E ciudat că mi-ai spus toate astea. I-am povestit lui Fitz McBain ce s-a întâmplat și el a avut aceeași părere, că n-a fost deloc în regulă ceva. Ba chiar mi-a zis că o să cerceteze el totul în locul nostru. Are niște oameni de încredere la Los Angeles care s-au și pus pe căutat. Nu sînt foarte sigură ce anume intenționează să facă, sau la ce se așteaptă să găsească, dar... Vennie alungă amintirea cu o fluturare a mîinii. Oricum ăsta nu e locul potrivit să discutăm despre lucrurile astea. Ar trebui să ne bucurăm de nunta Indiei. Oh, fii atentă, iar vin niște veri care deja au băut destulă șampanie...

India și Aldo urmau să-și petreacă luna de miere la palat, urmînd să fie primii oameni care să locuiască în apartamentul mare, galben, care fusese terminat în grabă special pentru ei. Contesa, plină de tact, urma să petreacă cîtva timp cu rudele ei din Florența, lăsînd cuplul de tineri căsătoriți să se bucure puțin de singurătate.

— Nu mi-ar fi plăcut deloc să plec în seara asta și să ratez toată distracția, mărturisi India în timp ce Paris o ajută să se îmbrace cu cămașa de noapte făcută special pentru noaptea nunții. Vennie își scosese pantofii și zăcea întinsă pe pat, ascultîndu-le. O să fie focuri de artificii și dans în piață. Oh, totul este atît de perfect, ce mult aș vrea ca și voi două să fiți la fel de fericite ca mine. Se întoarce apoi spre Venetia. Vennie, ce-i cu toată nebușia asta cu Fitz McBain?

Venetia se ridică, înroșindu-se.

— Oh, totul s-a terminat, sau cel puțin așa cred eu.

— Nu zău? Tonul Indiei era expresia clară a neîncrederii. Și atunci de ce te întorci pe Fiesta?

— Oricum urma să vin aici, lîngă Mediterana, și mi-a fost cumva mai ușor așa.

— Mda? India se așeză pe pat lîngă Vennie. Ce-ai zice de-un sfat din partea unei femei bătrîne și măritate?

Doar gîndește-te la ce-ar fi făcut Jenny într-o asemenea situație. Este sfatul pe care mi l-a dat mie Paris. Îți amintești, Paris? Și a mers! Vennie, nu sta niciodată pe marginea îndoiieli, întrebîndu-te dacă un tip te iubește sau nu. Gîndește-te la ce ar fi făcut Jenny în situația ta și fă chiar așa.

— Dar este totuși atît de complicat...

— De ce? Din cauza lui Morgan? Haide, Vennie, stai și gîndește-te mai bine, dacă n-ar fi fost Morgan, între tine și Fitz ar fi existat vreun alt obstacol?

— Mi-a spus deja să încerc să-l uit, dar nu sînt sigură dacă doar din cauza lui Morgan.

— Păi? Și atunci de ce nu încerci să afli? India aruncă o privire spre ceas. Trebuie să termin cu schimbatul. Aldo probabil că deja mă așteaptă.

Intrată iarăși în cercul de veselie pe care India îl răspîndea în jur, Vennie nu mai avu timp să se gîndească la ce-ar fi trebuit să spună, pînă a doua zi dimineața în timp ce aștepta împreună cu Paris avionul spre Nisa.

— Eu nu sînt ca Jenny, mărturisi ea. Pur și simplu nu mă pot duce la un bărbat ca să-l întreb dacă mă iubește sau nu. Și dacă spune, nu? Ceea ce e foarte posibil. Probabil că pentru el am fost doar o simplă aventură de o noapte, o fată frumoasă într-o seară fierbinte.

— Totul depinde de tine, Vennie. E vorba de viața ta.

Paris fusese foarte tăcută toată dimineața. Se întorcea la viața ei singuratică din atelierul liniștit, cugetă Venetia, și iată-mă și pe mine, făcîndu-mi griji doar pentru problemele mele.

— Și ce-o să faci acum? o întrebă.

Paris ridică din umeri.

— Nu suport să mă întorc ca să fiu din nou manechin. Și oricum, după atîtea mese în stil italianesc, foarte bune de altfel, nu-i mai sînt de nici un folos lui Mitsoko, toate

fetele lui trebuie să fie numai piele și os. Dar am cîteva idei pentru hainele obișnuite, de serie. M-am gîndit să fac cîteva lucruri și apoi să încerc să le vînd în magazinele din St. Tropez și Monte Carlo. Știi, doar lucruri nostime în stil sportiv. E o mare diferență față de o colecție de modă, dar m-am schimbat, Vennie. Doresc să încep de jos de tot. Orice, doar ca să-mi bag măcar vîrfurile picioarelor prin ușa modei.

— Nu te gîndi la asta ca la ceva de jos de tot, gîndește-te ca la un nou început, încercă s-o aline Vennie. Oricum, mult noroc, Paris. Păstrăm legătura, sună-mă dacă vii în partea de sud, mi-ar face mare plăcere să te văd din nou.

Cursa Venetiei a fost anunțată prima, așa că Paris rămase singură în aeroportul aglomerat din Napoli. Avea să-i lipsească compania blîndă a Indiei și zilele frumoase de la palat, dar munca o chema parcă la o competiție. Iar Jenny s-ar fi așteptat din partea ei să accepte această provocare și să cîștige. Paris își îndreaptă umerii. Apoi o porni spre poarta la care fusese anunțat zborul ei. Bine. Va mai încerca încă o dată.

Capitolul 21

Fusese o zi tare lungă. Platoul de filmare de la Jocul lui Chelsea fusese foarte aglomerat din cauza vizitatorilor și asta mereu îl sîcîia. Parcă și așa nu era destul de dificil să treci printr-o zi plină, arătînd bine și încercînd să scoți tot ce aveai mai bun, cugetă iritat Rory, fără să mai ai pe cap și o grămadă de vizitatori, bancheri sau contabili sau ce-or fi fost, cu tratament preferențial de persoane foarte importante, cu el ca vedetă de cabaret în fața lor.

— Ești obosit? îl întrebă Bob care stătea chiar lîngă el pe bancheta din spate a limuzinei care-i ducea spre casă de la studio.

— Mort de oboseală. Rory închise ochii.

Adevărul era că așa și arăta. Fără tot machiajul sofisticat avea fața palidă și puțin buhăită. Bob își petrecuse întreaga zi pe platou împreună cu Rory, și fusese uimit văzînd cît timp era risipit doar așteptînd. Mereu era ceva ce trebuia ajustat, un nou platou de aranjat, după care filmau părți dispartate și bucățele de scene, sau pur și simplu repetau aceleași cuvînte pe care le mai spusese și în timpul vreunei filmări mai lungi... și cu toate astea în fiecare săptămînă vedeai cîte un episod din serial! Nu prea era, hotărî Bob dintr-o dată, o afacere care să i se potrivească și lui. Se căm plictisise să-l tot joace pe prietenul la cataramă al lui Rory. Spera ca Fitz McBain să înțeleagă prin ce trecea și să-l recompenseze așa cum trebuia după ce-și încheia treaba, și nu doar cu bani. Voia și el să pășească spre următorul nivel din ierarhia corporației.

— O.K., Rory, am ajuns.

Șoferul coborî ca să le deschidă portiera.

— Noapte bună, domnule Grant. Ne vedem iarăși mâine.

— Noapte bună.

Rory începu să bîjbîie printre chei, o găsi pe cea potrivită și deschise ușa. Casa era înfierbîntată după soarele necruțător ce strălucise în timpul zilei.

— Uf, la naiba! mormăi el în timp ce dădea drumul aerului condiționat.

— 'Ar trebui să-ți angajezi o menajeră, îi spuse Bob, îndreptîndu-se spre frigider și scoțînd o sticlă de Mondavi Chablis. Hai să bem un pahar din chestia asta.

Rory o privi dezgustat.

— Aș vrea mai degrabă o bere... Știu, știu, are un milion de calorii și ca atare nu trebuie. Lua-te-ar naiba, Jenny Haven! țipă el în liniștea casei. Tu m-ai învățat șmecheria asta cu kaloriile și acum nu mă mai pot opri nici de-al naibii. Îl privi pe Bob. Dacă beau o bere, se plînsese, o să și pun pe mine o jumătate de kilogram și mâine pantalonii ăștia atît de strîmți n-o să-mi mai vină și burtoiu o să iasă peste betelie.

— Eu cred că exagerezi, Rory, îl liniști puțin Bob. Hai, ia o bere, una singură n-o să-ți facă nici un rău.

Rory își vîrî mîinile în buzunare și se întoarse cu fața spre fereastra de unde putea zări bărcile și iahturile care se zbuciumau la ancoră.

Bob îl privea în tăcere. Pînă atunci nu-l mai văzuse atît de dărîmat; era nervos și tensionat și foarte obosit.

Rory se întoarse de la fereastră și se îndreptă spre scări.

— Ce s-a întîmplat? strigă Bob din urmă. Mai mîncăm sau nu?

— Așteaptă-mă puțin, strigă și Rory la rîndul său. Sînt înapoi imediat. Mă duc doar să fac un duș.

Bob rămase să-l aștepte. Răsfoi paginile revistei Esquire și apoi ultimul Playboy. Și își mai turnă încă un pahar de Chablis. Privi apoi pe fereastră la marea întunecată. Ce naiba se întâmplase? Lipsea de mai bine de-o oră.

— Hei, Rory, te simți bine? strigă el de la picioarele scării.

— Sigur. Rory apăru chiar în capul lor. De ce n-aș fi? Zîmbetul îi era larg și pasul ușor atunci când coborî. Era mai drogat decît îl văzuse Bob pînă atunci. Am văzut că admirai fata din Playboy-ul din luna asta. Să-ți spun ceva, Bob, vom merge și noi pe acolo, mereu se întâmplă ceva interesant. Putem să ne încercăm puțin norocul la ruletă, să dansăm puțin; pozele astea nu mint, fetele alea chiar așa arată și în realitate.

— Și eu care credeam că ești terminat.

— Am fost, dar nu și acum. Rory începu să rîdă. Doar o doză în plus, omule, nu-i nevoie să-ți faci griji. Sînt bine. Haide, atunci, e timpul să mergem la masă.

— Și cum rămîne cu munca ta? Trebuie să te scoli la cinci și jumătate.

— O să fie în regulă. Rory înșfăcă cheile de la mașină și se îndreptă spre ușă. Bob îl urmă, trîntind-o în urma lui. Avea sentimentul că urma să fie o noapte foarte lungă.

Trecuse de patru și jumătate atunci când reveniră acasă. Se așezaseră pe canapeaua din salon. Bob era pe jumătate beat iar Rory era terminat, chinuit de gînduri misterioase care-i schimonoseau fața. Rămăsese cu capul în mîini privind în gol la măsuța de marmură.

— Ceva te deranjează, Rory, zise Bob învîrtind o țigară cu marijuana între degete. Vreau să spun, eu îmi dau seama. E ca și cum ai avea ceva ascuns în timp, ceva de care ți-e teamă.

Rory își ridică capul și îl privi cu atenție pe Bob.

— Ai dreptate, recunosc el.

— Să știi că nu e bine deloc, continuă Bob trăgînd din țigară, să ții cheștiile astea mereu în tine. O s-o sfîrșești pînă la urmă pe canapeaua unui psihiatru... o să te coste o avere, și pînă la urmă cu ce te pricopsești? Cu nimic și atunci de ce n-ai putea discuta mai bine cu un prieten?

Rory își lăsă iarăși capul în mîini, privind din nou la masă, dorindu-și să nu se mai simtă atît de deprimat. Pentru el totul mergea ca pe roate, el era cel mai mare succes din orașul în care doar cele mai tari succese din timpul anului în curs contau. Strînsese destui bani, mai mulți decît visase el că ar fi fost posibil. Acum nu mai avea nevoie de banii lui Jenny. Iat-o din nou! Întotdeauna undeva în spatele minții lui, gata să se furișeze la suprafață atunci cînd era deprimat. Mereu prezentă cu ochii ei mari și albaștri, fulgerîndu-l parcă. Și speriați. În felul în care arătaseră în noaptea aceea...

— Ai dreptate, spuse el încet. Bob, am nevoie să discut cu cineva, și tu ești cel mai bun prieten. Dar nu totul a fost așa cum va suna. Vreau să spun, eram pur și simplu un tip tînăr care încerca să facă față acestei lumi dure. Înțelegi ce vreau să spun, nu, Bob?

Bob porni micuțul casetofon pe care-l avea în buzunarul hainei de blugi, Ralph Lauren.

— Sigur, încuviință el, înțeleg foarte bine.

Capitolul 22

În acel sezon pe Mediterana, Fiesta era cel mai vesel iaht ce naviga alene de-a lungul coastei, de la Monte Carlo la St. Tropez, și apoi de cealaltă parte la Porto Cervo în Sardinia, ancorînd ocazional și în micul Calvi în Corsica, sau, ca să mai schimbe puțin ritmul, alunecînd în viteză spre vest pînă la Puerto Banus în Marbella. Cu o mulțime de oaspeți care se revărsau din toate cabinele, Venetia se simțea azvîrlită într-un fel de puț fără fund. Într-un fel era chiar bine; îi lăsa prea puțin timp să se gîndească, și chiar și cu ajutorul celor două fete pe care ea le considerase necesare și le chemase de la Londra ca s-o ajute, de regulă serile era mult prea obosită ca să-și mai dorească altceva de cît un somn bun.

În prima lună Fitz McBain venise la bordul vasului doar de două ori și de fiecare dată doar pentru o singură noapte, aducînd cu el și oaspeți care urmau să se bucure de ospitalitatea lui, deși nu și de prezența lui alături de ei, cel puțin pentru cîteva săptămîni. Venetia nu-l mai văzuse singur; de fapt nu-l văzuse decît o singură dată ca să-i poată vorbi, dar atunci fusese chiar la masa de seară cînd, oaspeții veseli din cauza șampaniei o chemaseră ca să-i facă complimente pentru cină. Venetia fusese obligată să stea în fața lor, roșie toată la față, îmbrăcată în niște pantaloni scurți foarte vechi și cu șorțul ei imens încă prins în față, simțindu-se încinsă și deșănțată comparativ cu oaspeții eleganți și rafinați îmbrăcați cu toții în mătăsuri ușoare de vară. Fitz îi zîmbise atunci cînd privirile li se întîlniseră, dar ea voia doar să plece cît mai repede de acolo. După aceea îi privise din locul ei preferat, de pe puntea de comandă, simțindu-se ca o cenușăreasă de

operetă atunci cînd ceilalți plecaseră cu toții la țarm, îndreptîndu-se cu prințul ei spre cine știe ce petrecere interminabilă de la hotel Cervo.

Deseori oaspeții de pe vas rămîneau să mănînce la vreo cafenea de pe malul mării sau la vreun restaurant elegant prin St. Tropez, după care se întorceau înapoi pe vas de-abia cînd se crăpa de ziua pentru că-și petrecuseră restul nopții pe la petreceri sau prin discoteci. Ar fi avut parte de atîta distracție dacă ar fi avut destul bun simț să se îndrăgostească de Morgan, dar ce, parcă era posibil ca vreuna din fetele lui Jenny să se comporte normal, cu bun simț? Fără îndoială, Morgan se simțise tare rănit, dar supărarea lui era îndreptată asupra ei și nu asupra tatălui său.

— Ar fi trebuit să ghicesc, îi răspunsese el criptic, atunci cînd îi mărturisise sentimentele ei pentru Fitz, dar crezusem că va veni cumva invers toată treaba, pentru că el te-a iubit mereu.

Ea îl privise atunci nedumerită, întrebîndu-se dacă cumva el n-o înțelesese bine, dar uitase de remarca lui, de ușurare, cînd el îi spusese că puteau rămîne totuși prieteni, după cum dorea ea.

— Cel mai mare clișeu dintre toate, îi spusese el cu amărăciune. Și, cu siguranță, n-am crezut vreodată că putea să mi-l spună cineva tocmai mie!

— Poate că este un clișeu, îi răspunsese ea cu blîndețe, dar chiar asta și vreau. Încă de la bun început am fost buni prieteni, Morgan, și ar fi frumos dacă am rămîne și în continuare la fel.

Cu toate astea, era ușurată că venea atît de rar pe iaht, pentru că se simțise ciudat de timidă în noul rol pe care și-l asumase față de el.

Mesajul că domnul McBain va veni pe Fiesta ca să stea cîteva săptămîni, ajunsese la oamenii din echipaj la

cîteva minute după primire. lahtului strălucitor i se dădu un nou lustru pentru stăpînul care urma să sosească, pînă cînd toată schelăria străluci în soare de atîta frecat, iar echipajul, îmbrăcat în cămașile și pantalonii scurți de un albastru strălucitor, îi aștepta cu nerăbdare sosirea... Vasul era foarte liniștit, oaspeții cei noi urmau să sosească de-abia în acea după-amiază, iar Venetia, cu inima bubuindu-i în piept, nu mai știa cum să se îmbrace. Proaspăt răcorită după un duș, cu părul blond și lung proaspăt spălat și lăsat să se usuce la soare, își alese o fustă scurtă și albă din bumbac și o cămașă albă și mare pe care o lăsă descheiată, și pe care o prinse apoi în talie cu o centură lată de piele albă. Cu bronzul din timpul iernii, accentuat de orele de plajă de pe Mediterana și cu părul pieptănat într-un stil cu totul nou, arăta ca un animal tînăr și plin de sănătate. Venise timpul, se hotărî ea, în timp ce se privea în oglindă, venise timpul pentru o acțiune tip Jenny.

Orele treceau cu greutate pe vasul straniu de liniștit. Întîrziiau, cugetă Venetia nerăbdătoare; poate că pînă la urmă nici nu mai venea. Oh, Doamne, te rog, lasă-l să vină, te rog... nu mai putea suporta, trebuia să-l vadă.

Trecuse de șase și jumătate cînd în sfîrșit sosiră. Venetia îi auzi vocea adîncă și atît de cunoscută ca și sunetul cristalin al unui rîs de femeie. Grăbindu-se să iasă din cabină, alergă pe punte, aproape ciocnindu-se de ei atunci cînd luă un colț. O femeie blondă, bronzată și foarte frumoasă stătea alături de Fitz în timp ce ceilalți oaspeți continuau să urce pe vas de pe șalupă.

— Venetia. Lăsînd-o pe Olympe, Fitz îi luă o mîină în mîinile sale. Ce mai faci? Ochii lui întunecați păreau îngrijorați. Nu ești prea muncită nu?

Venetia simți cum se înroșea toată. Oh, Doamne, oare nu va scăpa niciodată de obiceiul ăsta copilăresc? Mîna îi tremura în mîinile lui așa că și-o retrase încet.

— Nu, nu, desigur că nu. Doar de aceea am și venit aici.

— Morgan mi-a spus că faci mult prea multe și că ai avea nevoie și de puțin timp liber, îi zise Fitz, și înclin să-i dau dreptate. Dar vorbim despre asta ceva mai târziu, bine? Pînă atunci însă, vom cina pe țarm în seara asta așa că nu trebuie să te mai obosești.

Inima Venetiei parcă se opri. Avea de gînd să iasă cu femeia aia superbă, după cum bănuia.

— Foarte bine atunci, răspuse ea pe o voce mică.

Olympe privise cu interes schimbul de cuvinte dintre Fitz și blonda drăguță cu picioare fantastice. Dacă era cumva vorba despre o rivală cu pretenții la atenția lui Fitz, atunci prefera s-o cunoască cît mai bine. Olympe putea simți o tensiune, o încordare în aer chiar înainte de a se întîmpla ceva care să-i confirme acea presimțire, iar între cei doi exista, sau existase ceva, era sigură de asta.

— N-ai de gînd să mi-o prezinți pe prietena ta, Fitz? -îl strigă.

Mînia începu să se ridice din interiorul Venetiei. Nu avea de gînd să se mulțumească cu un loc în spate doar pentru că venise acolo și muierea aia, așa că avea de gînd să se lupte pentru ceea ce voia, la fel cum procedase și India — și Jenny atunci cînd fusese nevoie.

— Eu sînt bucătarul de pe Fiesta, anunță ea cu voce tare, la dispoziția dumneavoastră. Zîmbi într-un fel de-a dreptul comic și primi un ropot de aplauze de la ceilalți oaspeți înghesuiți pe punte. Dacă doriți să mîncăți ceva special, la mine trebuie să veniți. Numele meu este Venetia. Venetia Haven.

— Haven? Olympe o privi cu un interes nou. Vreo legătură cu Jenny Haven?

— Jenny a fost mama mea.

— Desigur, există o asemănare foarte mare, nu crezi, Fitz? Și desigur, cugetă ea, trebuie că era sora lui Paris Haven... ah, bine. Olympe plecă în căutarea cabinei ei, lăsându-l pe Fitz pe punte împreună cu Venetia. Nu prea credea că asta urma să fie cine știe ce rivală. Venetia era tânără și foarte drăguță, dar nu știa cum să joace jocul, nu-i cunoștea regulile. Ei, dacă în locul ei ar fi fost Paris, frumoasa Paris...

— Bine, Venetia, zise grăbit Fitz, atunci mai stăm de vorbă și mâine. Ah, să nu uit, Morgan m-a rugat să-ți transmit că o să vină și el pe la sfârșitul săptămânii.

După ce-i făcu semn cu mîna, dispăru din fața ei. Venetia se întoarse furioasă și, coborînd cîte două trepte o dată, intră în cabina ei trîntind ușa cu putere.

— La dracu', țipă ea. Începu să se plimbe prin cameră, mînioasă. Să-l ia naiba și pe el și pe femeia aia. Cine naiba se crede tipa asta înfumurată? Și de ce dracu' a trebuit să vină aici?

Rămase nemișcată în pat, ascultînd vocile care se adunaseră iarăși pe punte, pentru un pahar probabil, și ceva mai tîrziu îi auzi pe toți plecînd. Zăcînd întinsă pe patul îngust din cabina micuță și încinsă, avu destul timp la dispoziție ca să se gîndească. Era timpul să treacă la acțiune. Dezbrăcîndu-se la repezeală de haine, intră sub duș și dădu drumul la apa rece, cutremurîndu-se atunci cînd răceala ei îi înfioră trupul înfierbîntat. Dar o răcori și o împrăpăta, și se simți deodată mult mai bine atunci cînd se așeză în fața oglinzii ca să se fardeze. Își perie părul pe spate, prinzîndu-l în vîrfurile capului, și permițînd doar cîtorva șuvițe să-i încadreze fața. Așa, acum arăta puțin mai sofisticată. Un strop de parfum Bluebell și era gata. În seara aceea nu va mai avea aerul acela de fetiță mică și pierdută, decise ea, vîrîndu-și brațele în halatul albastru, de satin, care-i aparținuse lui Jenny. O singură privire în

oglindă o asigură că arăta exact cum trebuia pentru ceea ce-și propusese — păr bine strâns, ochii umbriți și misterioși, picioare lungi și frumos bronzate, și o mică strălucire a goliciunii care se vedea din halatul legat foarte lejer. Portretul seducției, cugetă ea, amintindu-și cum fusese ultima dată în dormitorul lui Fitz, în pantalonii aceia vechi și tricoul lăbărțat. Și dacă atunci ținuse figura, acum, în mod sigur trebuia să meargă din nou. Deja se simțea mult mai bine, India avusese dreptate, nu poți să surîzi și să înghiți suferința, ci trebuie să faci ceva ca s-o înlături. Acum nu mai avea altceva de făcut decît să aștepte, iarăși!

Se întoarseră pe vas mai repede decît se aștepta ea, fără îndoială oboșiți după lunga călătorie din timpul zilei. Venetia îi auzi cum își urau noapte bună unii altora și apoi zgomotul făcut de ușile închise, după care iahtul se liniști ca prin minune. Îngădui să mai treacă încă cincisprezece minute bune înainte să deschidă ușa și să privească cu grijă pe punte. Însă puntea strălucea goală în lumina lunii. În picioarele goale foarte tăcută, își căută drumul spre apartamentul principal. Mai făcuse această călătorie de multe ori înainte, ca să petreacă niște nopți singuratice în patul lui Fitz, numai că de data asta nu va mai fi singură. Venetia ezită o secundă lîngă ușa lui, ascultînd, dar totul părea foarte tăcut. O deschise încetișor și privi în camera întunecată pe care Fitz o folosea ca birou. O dîră de lumină se zărea pe sub ușa de la dormitor, și cu inima bătîndu-i repede, Venetia se furișă pînă acolo.

Dacă ușa, din cauza aerului sărat de pe mare nu s-ar fi umflat și n-ar fi scîrțîit, cei din dormitor, nici n-ar fi știut de prezența ei acolo. Așa însă, Olympe, superbă în niște chiloței de dantelă franțuzească și goală în rest, își întoarse capul întrebătoare în direcția ei. Cu brațele lui Fitz încă strîns înlănțuite în jurul taliei ei, îi zîmbi ironic Venetiei.

— Ei bine, îi zise cu un ton amuzat, ai de gînd să ni te alături, sau ai venit doar ca' să discutăm meniul de mîine?

Venetia însă era încremenită pe loc, cu ochii fixați pe goliciunea lui Olympe, pe sînii frumoși pe care Fitz tocmai îi săruta cînd apăruse ea. Oh, Doamne, voia să moară, doar să moară...

— Taci din gură, Olympe. Fitz o împinse deoparte cu duritate, îndreptîndu-se spre ușă exact în momentul în care Venetia se întorcea gata de fugă.

— Venetia, Vennie, vino înapoi! O prinse de braț tocmai cînd încerca să iasă în hol. Vino încoace, prostuță mică ce ești. Ce naiba te-a apucat să faci așa ceva? Doamne, Venni ești nebună...

Vennie își ridică un braț și îl lovi cît putu de tare.

— Ai dreptate, țipă ea, nu sînt decît o prostuță mică. Mama nu m-a crescut ca să devin altceva, de asta am și făcut-o. Te urăsc, Fitz McBain, te urăsc...

Eliberîndu-și brațul din strînsoarea lui, se întoarse iar s-o ia la fugă, dar, călcînd pe cordonul halatului, genul de halat care trebuia să se desfacă imediat, așa cum se întîmplă în acele momente, îi permise lui Olympe să-i admire goliciunea proaspătă, și ieși din apartament înfuriată.

— Ei bine, dragul meu, îi zise Olympe, continuăm de unde am rămas, sau ar fi mai bine să mă apuce durerea de cap? Olympe își dădea seama că în acest punct, o retragere discretă era cea mai bună mișcare. Indiferent ce anume era între el și fata aceea, Fitz părea foarte necăjit. Ce putea aduce nou această situație și pe care ea să nu o cunoască deja? Foarte plictisitor.

— Asta bineînțeles dacă nu vrei să discutăm despre întîmplare.

Vocea lui Fitz părea foarte aspră.

— N-ar trebui să vorbești în felul ăsta, Olympe.

— Oh? Trebuie oare să merg și să mă scuz față de micuța domnișoară Haven pentru că mi-am permis să fiu alături de tine în pat?

— Olympe, îmi pare rău. Nu-i decît o puștoaică... aș fi dat orice să nu se fi întîmplat una ca asta.

Poate că o fi foarte tînără, cugetă Olympe, dar Venetia cu siguranță n-ar fi apărut în cabina lui Fitz McBain îmbrăcată — sau mai repede, dezbrăcată — în felul acela ca să se joace cu el. Îmbrăcîndu-și neglige-ul se îndreptă spre ușă.

— Să ții bine minte, Fitz, fetele astea foarte tinere pot fi foarte periculoase, îl preveni ea. Iau lucrurile foarte în serios. Ele nu înțeleg felul în care joci tu, sau în care joc eu. Iar unul ca tine poate fi serios rănit, și poate suferi incredibil de mult. Ușa se închise apoi încet în urma ei. Olympe nu trîntea niciodată ușile.

Telefonul începu să sune dintr-o dată și Fitz ridică nervos receptorul. Cine naiba putea să-l caute la o oră așa de tîrzie?

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule, se scuză ofițerul de gardă, dar vă caută un domn Ronson tocmai din Los Angeles. A spus că este ceva urgent.

— Foarte bine, dă-mi legătura cu el.

Pe linie se auzi imediat vocea lui Bob Ronson.

— Bună seara, domnule, McBain. Îmi pare rău pentru ora așa de tîrzie, dar mi s-a părut important să vă dau de știre imediat. Este vorba de misiunea aceea specială de care mi-ați cerut să am grijă.

Fitz deveni dintr-o dată foarte atent.

— Exact. Și cum merge treaba?

— Foarte bine, domnule, dacă așa ceva se poate numi „bine”. Am informațiile de care aveai nevoie, totul este aici. Am înregistrat totul pe o casetă, domnule McBain. Nu vreau să intru în detalii la telefon, dar cred că merită să

așcutați caseta cît mai curînd posibil, domnule. Aș putea să prind prima cursa spre dumneavoastră, dacă doriți.

— Nu, îi răspunse Fitz repede, nu te ambala, Ronson, o să vin eu acolo. S-ar putea să avem cîteva întîlniri foarte interesante. Mulțumesc, Bob. Ai făcut o treabă foarte bună.

— Cu multă plăcere, domnule McBain. Vocea de afaceri a lui Ronson părea mulțumită; nu-i scăpase acea schimbare de la „Ronson“ la „Bob“. Atunci să vă aștept mîine, domnule?

— Categorie. O să-ți dau de știre și cam pe la ce oră o să ajung. Noapte bună, Bob, și multe mulțumiri.

Fitz se așeză la birou întrebîndu-se ce informații conținea caseta lui Ronson. Apoi mai dădu un telefon și-i lăsă un mesaj pilotului său ca să pregătească avionul să fie gata de decolare spre Los Angeles la ora opt dimineața.

Capitolul 23

Bill se juca nervos cu nodul cravatei albastre, foarte sobre, încheindu-și apoi haina costumului gri de flanel, în timp ce aștepta în biroul casei din Bel Air ce-i aparținea lui Fitz McBain, întrebându-se pentru a mia oară de ce fusese chemat acolo. Apelul telefonic venise ca din senin, nu de la McBain însuși, ci din partea unei asistente sau secretare: „Domnul McBain va veni joi la Los Angeles și ar dori să se întâlnească cu domnul Kaufmann pentru niște chestiuni de afaceri“

Poate că McBain se gândise să intre în afacerile cu filme, sau mai degrabă într-un fel de afacere cu televiziunea prin cablu sau prin satelit, dar dacă era așa, de ce să-l fi chemat tocmai pe el? Erau alții, cu nume impresionante în domeniu, care ar fi ieșit imediat în întâmpinarea interesului lui McBain. Asta îl făcea pe Bill să se simtă atît de nervos. Avea sentimentul idiot că nu era deloc în regulă ceva. Și atunci, dacă așa era, ce anume nu era în regulă?

Începu să se holbeze la o pictură așezată într-o ramă aurită în spatele unei măsuțe pe care se afla un casetofon stereo, chiar lîngă canapea. Și-ar fi pariat și ghetele din picioare că era un Matisse.

Fitz apăruse în cadrul ușii, privindu-l pe fostul impresar al lui Jenny, pe fostul ei prieten. Pe aceșt luda al ei. Sau pe unul dintre ei; unul era deja mort.

— Este un Matisse, zise el. Bill se dădu grăbit înapoi. Țsta este unul dintre primele tablouri pe care le-am cumpărat cînd am început să fac bani. Bani adevărați, mai exact.

Ignorînd mîna întinsă a lui Bill, îi făcu semn spre un scaun.

— Stai jos, Kaufmann. Ceea ce am să-ți spun nu va dura prea mult... sînt sigur că ești un om ocupat.

— Nù-mi vine în minte în ce fel v-aș putea ajuta, domnule McBain, replică Bill, dar doar să-mi spuneți ce pot face...

— Cu siguranță că așa voi proceda.

Bill se foi nervos în scaunul capitonat. De ce nu dăduse McBain mîna cu el? Ce naiba însemnau toate astea?

— Am venit pînă aici să discutăm despre Jenny Haven, îl lămuri Fitz, și despre interesele celor trei fiice ale ei.

Jenny! Isuse Cristoase, deci despre asta era vorba, fetele alea l-au pus să facă ceva pentru ele.

— O situație foarte tristă, încuviință Bill. Cu toții am fost întristați din cauza asta și sînt convinși că fetele v-au spus că Stan și cu mine — ăsta-i Stan Reubin, avocatul care a murit într-un mod atît de tragic cu vreo două luni în urmă — ei bine, eu și cu Stan le-am spus fetelor că întotdeauna vom face tot ce e omenește posibil ca să le ajutăm. Dacă au necazuri acum, sînt sigur că firma de avocați la care a lucrat Stan le va ajuta fără să primească nici un onorariu.

— Mă bucur să aud asta, Kaufmann, îi răspunse pe un ton plăcut Fitz, și sper că și tu, la rîndul tău, îți vei ține promisiunea făcută.

Bill se simți dintr-o dată ușurat. Deci asta era. Fetele aveau nevoie de ceva ajutor, probabil că deja intraseră în necazuri, deși dacă Fitz McBain era cel care le ajuta, în nici un caz nu era vorba de necazuri financiare.

— Bineînțeles că mă voi ține de ea, răspunse el inîmos. Știți, eu am avut grijă de afacerile lui Jenny ceva

mai mult de douăzeci și cinci de ani. Voi fi fericit să pot face același lucru și pentru săracele fete.

— Păi, tocmai asta-i problema Kaufmann, fetele alea sînt sărace! Și motivul pentru care sînt atît de sărace este din cauză că atunci cînd miss Haven a început să fie o vedetă ceva mai mică și ca atare avea nevoie de mai multă atenție și efort și timp din partea dumitale, devenind de asemenea o persoană cu venituri mult mai reduse decît fusese atunci cînd era mare vedetă și aducea sume considerabile în buzunarele voastre, ale tale și ale domnului Reubin timp de mai mult de douăzeci și cinci de ani, parcă ai spus? Ei, și atunci domnule Kaufmann, ați abandonat-o imediat. Ați lăsat-o să se lupte de una singură, după ce toată viața i s-a purtat de grijă, din punct de vedere al afacerilor, vreau să spun. Ați lăsat-o pradă vulturilor, domnule Kaufmann, care erau acolo gata pregătiți, în așteptare. Și din care făceați parte chiar și dumneavoastră. Și domnul Reubin. Ochii necruțători ai lui Fitz îi întîlniră pe cei speriați ai lui Bill. La fel ca și Rory Grant.

Bill își simți dintr-o dată gura uscată iar gîtul precum un deșert pîrjolit de arșiță. Vocea îi răsuna ca metalul frecat de metal atunci cînd reuși să întrebe:

— Rory?

Fitz zîmbi din nou.

— Rory, îi răspunse pe un ton plăcut. S-a întîmplat să-l întîlnesc în Barbados cu un timp în urmă. Un tînar foarte arătos: o față atît de plăcută, un zîmbet frumos, perfect pentru televiziune. Și am mai auzit că rolul din Jocul lui Chelsea este de-abia primul pas pe scara succesului. Tînarul Rory a intrat în cursa pentru succes cu tine agățat de pulpana hainei!

De ce naiba îl interesa atît de mult perscana lui Rory? se îngrijoră Bill. Oare se plînsese bastardul ăla lui Fitz McBain că era exploatat?

— Acum, așteptați doar un minut — mînia îi dădea putere să vorbească în ciuda gîtului uscat — Rory este clientul meu. Și totul este foarte legal. Oricare actor are nevoie de un impresar, doar știți, de asemenea are nevoie și de un avocat. Păi, fără noi ar fi într-un bucluc teribil, actorii ăștia. Credeți-mă pe cuvînt, domnule McBain, noi ne cîștigăm banii muncind!

— Pe mine nu mă interesează cum îți cîștigi tu banii de la Rory Grant, și nici cît de mulți. Pe mine mă interesează doar banii lui Jenny Haven, banii care au fost furati de la ea de clientul duminale, domnul Grant. Fitz urmări cum expresia de mînie de pe fața lui Kaufmann devenea deodată una de uimire și de șoc.

— Ce vreți să spuneți cu asta? Rory n-a furat nici măcar un cent în viața lui...

— După care, desigur, vom discuta de suma considerabilă ce va reveni în patrimoniul familiei Haven în urma procesului pe care am de gînd să-l deschid în numele fiicelor.

Dumnezeule mare, ce spunea omul ăsta? Ce-i spusese Rory? Bill se apucă de brațele de lemn sculptat ale scaunului, simțind cum îi intră în carne inelul greu cu sigiliu atunci cînd se propti în lemn.

— Ce proces? se bîlbîi el. Sînteți nebun! Fetele alea v-au asmuțit și...

Fitz se îndreptă spre casetofonul așezat pe masa de lîngă tabloul lui Matisse.

— Înainte să continuăm, cred că ar trebui să ascuți chestia asta. Apăsînd pe butonul de pornire, se dădu puțin în spate, urmărind reacția lui Bill atunci cînd vocea cunoscută a lui Rory se auzi din difuzoare.

„Știi Bob, este greu pentru un tip tânăr să reușească de unul singur... tu n-ai avut atâtea probleme ca mine, familia ta avea destui bani încă de când te-ai născut. O plăceam pe Jenny, știi, chiar am plăcut-o la început, dar era atît de strînsă cu afurisiții ăia de bani. Și cum eram? Îmbrăcat cu cele mai costisitoare costume de la Rodeo Drive, fără un cent în buzunar. Isuse, nici măcar la frizer nu mă puteam duce fără ea, ca să plătească. Îți spun eu, Bob, chestia asta poate fi foarte umilitoare pentru un bărbat... Oricum avea multe probleme cu afacerile, tipul care fusese impresarul și managerul ei o aruncase, nu mai cîștiga destul ca el să mai fie interesat de ea, așa cred, iar avocatul ei îi evita pînă și telefoanele. Începuse să aibă singură grijă de afacerile ei și nu se descurca deloc bine. Omule, îți spun, a fost mult prea ușor... eu aveam nevoie de bani și ea îi avea. Ce e atît de rău în asta? Oricum cheltuia banii pe orice haine mi-aș fi dorit. Știu că din punct de vedere legal n-a fost bine ce-am făcut, Bob, dar la naiba! Trebuia să fac rost de ceva bani gheață. Cocaina nu-i deloc ieftină, doar știi, și în afară de asta, mă mai și întîlneam cu cîteva fete de la studio... doar știi cum e...”

Bill stătea cu capul în mîini ascultînd cum Rory povestea cum a furat banii lui Jenny. Era incredibil că putuse să fie un asemenea prostănac bătut de Dumnezeu. Și cu cine naiba tot stătea de vorbă? Evident, cu cineva pe care-l considera prieten foarte bun, mereu repetase treaba asta: ce bine era că avea un prieten căruia i se putea destăinui, cum de întreaga afacere îi rămăsese închisă în minte și cum cîteodată chiar visa despre asta...

Fitz apăsă un buton și opri banda.

— Cred că partea asta ar trebui s-o ascuți cu mare atenție, îi sugeră pörnind iar mașinăria infernală.

„Trebuia să-i spun cuiva de toată treaba, Bob, și știu că pot avea încredere în tine...”

Vocea lui Rory părea foarte emoționată, ca și cum ar fi fost în pragul lacrimilor, iar Bill simți cum începea să i se strângă stomacul de frică.

„După ce ne-am despărțit, Jenny s-a apucat să facă mici socoteli și verificări. În ziua aceea m-a sunat pe platoul de filmare, amenințându-mă că se va duce la poliție. Așa că m-a făcut să-i promit că ne vom întâlni seara ca să stăm de vorbă. Intenția mea a fost să mă duc, numai că în seara aia am lucrat pînă tîrziu. Îmi tot încurcam replicile pentru că eram bolnav de îngrijorare, așa că am depășit programul obișnuit de lucru. Și cînd am ajuns acasă trecuse de nouă și jumătate și mai era și Margie acolo. Îmi adusese niște cocaină și pregătise totul cît mai plăcut... așa că am devenit poate puțin mai sălbatic, și eram foarte bine dispus, mai bine decît fusesem vreodată pînă atunci, dar mă simțeam minunat, știi, de parcă nimic nu m-ar mai fi putut atinge, iar Margie era drăguță. Așa că am cam uitat de Jenny. După care m-a sunat din nou, mi-a spus să-mi mișc fundu' pînă la ea sau altfel o încurc! Cristoase, trebuia s-o fi auzit, Bob, vorbind cu mine, Rory Grant, de parcă aș fi fost un puști tîmpit sau altceva! I-am spus că n-aveam de gînd să conduc tot drumul pînă în Beverly Hills pentru nimic în lume, așa că a fost de acord și mi-a zis să ne întîlnim în căsuța de pe plajă, chiar atunci! Așa că m-am hotărît să-i spun ce anume greșise în privința mea, că nici o actriță bătrînă nu avea de ce să mă învețe pe mine cum să mă port... Am luat Seville-ul lui Margie pentru că Ferrari-ul meu negru ar fi bătut prea tare la ochi parcat în fața casei ei de pe plajă. Ea era deja acolo, mă aștepta... Cred că era în jur de trei atunci, iar ea a observat imediat că eram drogat și s-a înfuriat rău de tot. Mi-a zis că deschide ferestrele să intre ceva aer curat în plămîinii mei îmbîcsiți ca să pot vorbi coerent și eu i-am zis atunci să n-o mai facă pe mama cu mine, că aveam deja una și că era mai mult

decît suficient! Și atunci m-a pocnit, Bob! Mi-a zgîriat tot obrazul cu unghiile ei lungi și eu aveam a doua zi de filmat numai prim-planuri! Isuse, atunci m-am înfuriat și eu. Așa că i-am tras-o și eu în bărbie. Oh, nu, nu în sens fizic. N-am pocnit-o; chiar și drogat nu sînt eu genul de bărbat care să dea în vreo femeie. Dar am rănit-o rău de tot cu vorbele, Bob. M-am luat de ea în felul în care pe ea o durea cel mai tare. Și de atunci mă tot întreb dacă nu cumva din cauza mea a sfîrșit în fundul canionului... “

Vocea lui Rory se îngroșase din cauza emoției, străduindu-se să- și țină cumpătul în timp ce-și deșerta temerile:

„Jur pe Dumnezeu, n-am vrut să-i fac un rău cu asta, nu au fost decît niște cuvinte, clișee ordinare aruncate în fierbințeala momentului... i-am spus atunci că bineînțeles că i-am luat banii, altfel de ce am stat cu ea atîta timp? Ea nu era decît o vedetă bătrînă pe care nimeni n-o mai voia acum. I-am zis să se privească bine în oglindă, ziua în amiaza mare, fără lumină trandafirie și farduri. I-am spus că trupul i se fleșcăise și că avea bărbie dublă și că încă mai voia să fie eroina principală cea tînără și frumoasă... că pînă și impresarul a părăsit-o. Nimeni nu mai voia să audă de ea. Și că fusese norocoasă că stătusem așa de mult alături de ea, ținînd cont de frîul strîns cu care mă ținuse... așa că bineînțeles că i-am luat banii. Și ce naiba se aștepta să fac altceva? “

Urmă o pauză lungă, după care vocea lui Rory se auzi din nou, de data aceasta ceva mai potolită:

„Ea doar stătea acolo și mă privea cu ochii ei mari și albaștri și am putut să-i văd teama oglindită în ei, teama că era posibil ca eu să am dreptate, teama de viitor... nu știu nici eu. Se îmbrăcase frumos ca să se întîlnească cu mine... și atunci m-am simțit de parcă eu eram cel mai în vîrstă și ea doar un copil, foarte drăguță în rochia ei de

seară, o fetiță la primul ei bal. Știi, încă mai putea să arate așa, nu avea nimic de-a face cu vîrsta, era faptul că mereu arăta cumva pură și inocentă în ciuda trupului sexy și a reputației... și chiar așa și era — inocentă — vreau să spun. Exact din cauza asta am și putut să iau banii, ea credea în toată lumea. În Jenny nu exista răutate. Și acum aș paria că dacă m-aș fi dus la ea și i-aș fi mărturisit de la început ce anume am făcut și m-aș fi scuzat, ea cu siguranță m-ar fi iertat. Dar am întins coarda mult prea mult. N-a plîns, nici n-a încercat să mă amenințe sau să mă insulte. Nu mi-a spus decît că asta era și că nu mai avea ce face. S-a îndreptat spre ușă după care s-a întors iarăși spre mine... arăta ca și cum i s-ar fi împlîntat un pumnal drept în inimă. “

Vocea lui Rory scăzu pînă la nivelul unei șoapte:

„Nu pot să-ți spun ce anume mi-a zis după aceea, pur și simplu nu pot... dar trebuie să mărturisesc că mă bîntuie, pur și simplu mă bîntuie... Și nu mi-am dat seama că tot ceea ce am făcut putea s-o îndurereze așa de rău! S-a întors apoi și a plecat din casă. Am auzit cînd a pornit motorul de la mașină... Aș fi putut să mă duc după ea, să-i spun că îmi pare rău, că n-am vrut ca lucrurile să iasă în felul ăsta, că pur și simplu mi-au scăpat din mînă...”

Urmă o altă pauză lungă și apoi un oftat:

„Ce s-a întîmplat după aceea, știi și tu.”

„Vrei să spui că s-a sinucis, Rory, din cauza a ceea ce ai făcut tu?”

„Nu știi! Chiar nu înțelegi, Bob? Pur și simplu nu știu! Asta-i ceea ce mă ține noaptea treaz, și ceea ce visez cînd în sfîrșit reușesc să adorm. Mă simt ca un blestemat de ucigaș. Verdictul a fost lăsat deschis, așa că n-am să știu niciodată cu siguranță. Înțelegi ce-ți spun eu, Bob? N-o să știu niciodată dacă din cauza mea s-a întîmplat ce s-a întîmplat. Și ce-i mai stupid este că niciodată n-am crezut

că era o actriță terminată, pentru că era o femeie foarte frumoasă, și părea încă tânără. Ce dracu' — doar nu mă încurc cu femeile bătrâne — Jenny era ceva cu totul special. Și era drăguță, mult prea bună pentru un rahat ca mine... “

Rory se înecase în propriile lacrimi. Una din cele mai bune performanțe ale lui, cugetă Bill cu amărăciune.

„N-am spus nimic nimănui că am fost la casa de la Malibu, continuă Rory adunându-se. Nimeni n-a știut nimic, cu excepția lui Margie, iar ea e oricum prea proastă și era mult prea drogată ca să mai conteze. Nu m-am putut duce la poliție să spun că eu eram cel cu care se întâlneau și că am avut o ceartă, ar fi vrut să scotocească și mai mult după aia... și știi cum un lucru conduce la altul. Pur și simplu nu-mi puteam permite genul ăsta de scandal la punctul în care ajunseseam cu cariera. Poți să-ți închipui și singur cum ar fi reacționat cei de la studio. Jocul lui Chelsea ar fi fost compromis cu totul. Îți dai seama ce reclamă ar fi făcut serialului, când vedeta era implicată într-un asemenea scandal? Îmi și imaginam titlurile din ziare: Sex, Droguri, Bani — Sinucidere? Poate chiar ar fi crezut că eu am făcut-o, că am omorât-o, vreau să spun. Și așa oamenii au tot speculat dacă a făcut-o dinadins sau dacă a fost doar un simplu accident. În fine, adăugă el repede, totul a părut să se mai liniștească puțin... scandalul de săptămîna trecută, știi tu. Și apoi m-a sunat Stan Reubin...”

Bill Kaufmann înțepeni, simțind ochii lui McBain cercetîndu-l.

„Cu o săptămîină înainte de moarte, Jenny le spusese totul lui Stan și lui Bill, toată povestea despre bani. L-a rugat, ca vechi prieteni, s-o ajute, dar se pare că ei i-au spus că nu mai puteau face absolut nimic. L-a sunat iarăși pe Stan, chiar în noaptea în care a și murit, ca să-i spună că urma să se întâlnească cu mine în căsuța de pe plajă, ca

să lămurim lucrurile. Cred că Stan n-a fost prea încântat că a fost trezit din somn la unu noaptea de o fostă clientă, dar a sfătuit-o pe Jenny să-mi spună că dacă îi dau înapoi banii furați — furați, Bob; ce naiba, i-am câștigat — atunci n-o să mă mai dea în judecată, și că o să uite și de banii pierduți în investițiile alea proaste.

Apoi au venit să mă vadă, Bob, celebra pereche. M-au prins la sfârșitul unei zile când eram cumplit de obosit și efectul cocainei se dusese demult. Bill era numai zîmbete, spunîndu-mi ce bine înțelegea poziția mea de actor tînăr și care începea să aibă succes și că Jenny toată viața ei fusese o femeie cumplit de dificilă. Stan era blînd și foarte „legal“. Voia să-mi protejeze interesele... nu trebuia decît să-i spun tot ce s-a întîmplat ca`el să știe cum anume să mă protejeze. Așa că i-am povestit. Și întreaga scenă s-a schimbat... Isuse, Bob, bastarzii ăia doi au început să mă amenințe! Stan spunea că aş putea fi închis pentru fraudă și furt. Rory se îneca. Și chiar dacă scăpam din toată nenorocirea, cariera mea se ducea oricum de rîpă. Dacă se duceau la poliție. După care și-au schimbat brusc atitudinea, spunînd că doresc să uite că au auzit ceva din gura mea în cazul în care reușeam să ajungem la o înțelegere satisfăcătoare pentru toată lumea. Așa că din cauza asta Stan Reubin a devenit avocatul meu și Bill Kaufmann impresarul meu, cu un procent mai mare decît oricare altul din branșă. Și fac numai ce-mi spun ei, Rory Grant sare atunci cînd ei îmi zic să sar!“

Fitz închise casetofonul și băgă caseta în buzunar.

Ochii speriați ai lui Bill întîlniră ochii albaștri și calmi ai lui Fitz.

— Și ce-ai de gînd să faci cu asta? întrebă răgușit. Nu poți dovedi nimic. Și oricum, n-am făcut nimic rău. Rory era doar foarte drogat și foarte supărat din cauza morții lui Jenny. Eu și cu Stan doar l-am luat sub oblăduirea noastră

ca să-l apărăm de el însuși... e un cocainoman înrăit, știi, nimeni nu poate să creadă un cuvînt din ce spune.

— Eu îl cred. Fitz reuși să-și țină sub control bucuria și mînia văzînd caricatura care era Bill Kaufmann. Eu cred că tu și cu Stan Reubin ați avut partea voastră de contribuție la moartea lui Jenny la fel ca și Rory Grant. Și ceea ce i-ați făcut lui Rory după aceea se apropie periculos de mult de șantaj.

Pentru prima dată în viața lui, Bill rămase fără grai. Se holbă doar tăcut la Fitz.

— Oricum, continuă Fitz grăbit, nu sînt aici ca să-l salvez pe Rory Grant de la șantaj, și nici să-i ușurez conștiința, a lui și a ta. Sînt aici în beneficiul fetelor lui Jenny Haven. Există o sumă considerabilă de bani care în fond le aparține, fie fiind furată de Rory fie pierdută din neglijența voastră, de tine și de Reubin. Avocații mei mi-au spus că treaba se ridică la o sumă considerabilă. Fitz se opri, cîntărind reacția lui Kaufmann. În mod evident era foarte speriat; clipea foarte repede și mîinile i se încheștaseră pe brațele scaunului Charles II atît de tare, încît probabil inelul va lăsa urme în lemn. Este dorința fetelor Haven, continuă Fitz, ca numele mamei lor să nu fie tîrît fără rost prin sălile de judecată. Nu au de gînd să mai tolereze încă un scandal în legătură cu numele ei. Din cauza asta, Kaufmann — și numai pentru acest motiv — sînt pregătit să discutăm niște termeni.

Termeni? Voia să spună că era gata să se tîrguiască? Bill se mai însenină puțin.

— Termeni?

— Fetele sînt dispuse să te lase să scapi mult mai ușor decît aș face-o eu sau orice curte de judecată. Și amîndoi știm foarte bine că suma care ar trebui luată în considerare este cu mult mai ridicată decît ceea ce cer ele.

— Cît? croncăni Bill.

— Un milion și jumătate.

Bill reuși să se abțină la timp și să nu întrebe: „Fiecare?” Creierul începuse să i se mai limpezească puțin, așa că acum putea judeca iarăși destul de clar. Pînă la urmă era posibil să găsească o porțită de scăpare.

— Un milion și jumătate de dolari, repetă Fitz, nu e chiar așa de mult. Și îți spun iarăși, Kaufmann, este mult mai puțin decît dacă ar merge să te dea în judecată. Își dădea seama după fața impresarului că acesta judeca suma cu calm; un milion și jumătate erau o sumă rezonabilă, pînă la urmă putea face rost de ei.

— McBain, dar nu am atîția bani. Bill eliberă brațele scaunului. Un milion și jumătate este o sumă de care nu poți face rost chiar așa de ușor.

— Privește problema în felul ăsta, îi zise Fitz. Asta înseamnă cinci sute de mii de la Rory, cinci sute de mii din ceea ce a lăsat Stan Reubin și cinci sute de mii din propriul tău buzunar. Scapi ușor, Kaufmann, mult prea ușor!

Cinci sute de mii fiecare, se gîndi Bill, cîntărind în minte cifrele și faptele. Știa că Rory era bun de plată, trebuia doar să anuleze cumpărarea casei din Benedict și să ia un avans de la studio... și apoi mai era și averea lui Stan, dar Jessie cu siguranță nu va da nici un sfanț... poate că ar trebui mai degrabă să vorbească cu partenerul lui Stan. Mda, asta era — cu cei de la firmă va discuta, cu siguranță, că nu ar vrea ca numele firmei lor să fie tîrît în vreun scandal, îi putea ruina așa cum îl putea ruina și pe el. Așa că vor plăti. Poate chiar că vor da un milion, oricum nu știau cu exactitate suma cerută, și vor plăti oricît va fi nevoie. Bill aproape că zîmbi de ușurare. Putea vedea deja o cale de ieșire din impas; și nu numai atît, putea chiar să și cîștige ceva...

— O să văd ce pot să fac, domnule McBain, îi promise.

— Încă un singur lucru, îi zise Fitz în timp ce se îndrepta spre ușă. Numele meu nu trebuie menționat nimănui. Ai înțeles ce ți-am zis?

Deschise ușa larg și Bill văzu cu uimire că în hol aștepta un bărbat dur care nu zîmbea deloc.

— Pentru că dacă îți scapă ceva, continuă Fitz, eu o să aflu imediat.

Bill nu se îndoia de treaba asta; doar aflase și de Rory, nu?

— Bineînțeles. Se grăbi să iasă pe ușă, oprindu-se în hol. Și cum rămîne cu caseta? O s-o primesc atunci cînd aduc banii, corect?

— Greșit. Există cîteva copii ale casetei care sînt în posesia mea în diferite seifuri împrăștiate prin toată lumea. Ele îmi aparțin.

— Dar atunci, n-o să știu niciodată... Bill știa că fusese prins în cursă.

— Exact. Va trebui să mă crezi pe cuvînt. Fitz se distra de minune. Este posibil ca oricînd să mă hotărăsc să mă duc cu ea la poliție.

Bill traversă holul pînă la ușa de la intrare. Tînrul nu făcu nici o mișcare că ar vrea să i-o deschidă, și cînd Bill puse mîna pe clanță, vocea lui Fitz îi răsună iarăși în urechi:

— Încă ceva.

Bill se întoarse imediat.

— Ai la dispoziție exact o săptămînă. Ești așteptat să te întorci aici, joia viitoare pe la ora prînzului. Eu personal nu cred că voi fi, dar domnul Ronson, aici de față, va avea grijă de dumneata.

Ochii lui Bill îi întîlniră pe cei ai lui Ronson. Erau la fel de reci și de gri ca și oțelul, și se cutremură.

— Voi fi aici, promise el, ieșind grăbit din casă și închizînd ușa în urma lui.

Capitolul 24

Paris aruncă ultimele șase valize în spatele camionetei pe care o închiriasse, după care trînti ușa. La fel de bine le-ar fi putut arunca și în mare pentru tot binele pe care i-l făcuseră. Condusesse camioneta de la Monaco la Antibes, intrînd în fiecare magazin cît de cît select, fără să vîndă ceva care să valoreze atîta osteneală. Toată lumea admirase hainele, dar avusese parte de aceeași poveste în fiecare magazin în care intrase — dacă ar fi trecut prin februarie sau prin martie ar fi fost grozav, dar acum aveau stocul deja făcut. Venise mult prea tîrziu pentru acel sezon. Unul sau doi dintre patronii de magazine cumpăraseră cîteva costume pentru că aveau cîteva breșe în stoc, și cu asta poate că reușea să-și acopere cheltuielile, dar trebuia să accepte faptul că încă o dată era falită. Și nu numai atît, dar pierduse și încrederea pe care o avea în ea și în talentul ei; luase o altă plamă zdravănă. Se părea că nu era suficient să ai imaginație și să fii muncitoare și propriul tău manechin, trebuia în primul rînd să fii o bună afaceristă, și să ai relațiile necesare; trebuia să fii mult mai norocoasă, asta cu siguranță! Nu, înțelesese niciodată mărunțișurile afacerilor în care era implicată moda, vederile ei țintiseră undeva mult mai sus — voia să fie pe undeva pe lîngă Chanel. Un vis fără folos; cel mai aproape de Chanel putea să fie ca manechin într-un salon de modă.

Paris își croi calea printre tarabele vînzătorilor ambulanți și pînă pe terasa umbrită a unei cafenele, comandînd o limonadă la gheață. Era încă dimineață devreme, iar turiștii îmbrăcați lejer, cu pantaloni scurți și cămăși colorate, de abia își luau cafeaua, citind ziarele sau bîrfînd între ei. Paris se simțea foarte singură, izolată din

cauza problemelor pe care le avea de lumea leneșă a stațiunilor de vacanță. Pentru un moment încercă să hotărască dacă s-o sune pe Vennie pe Fiesta așa cum intenționase de la bun început, sau dacă să întoarcă mașina în direcția opusă și să se îndrepte înapoi spre casă. Adevărul era că Parisul era cu desăvârșire părăsit în luna aceea, restaurantele și magazinele erau închise, toată lumea din Franța era în vacanță. Nu, nu suporta să fie iar singură acolo; mai bine o suna pe Vennie.

Paris cumpără câteva fise de telefon de la bărbatul din spatele barului, după care chemă centrala, așteptînd nerăbdătoare în timp ce telefonul clincănea, pînă cînd obține legătura cu Fiesta. Și celor de pe vas le trebuie doar câteva secunde ca să dea de Vennie.

— Bună, strigă Paris, Vennie, sînt la Antibes. M-am gîndit să trec să te văd și pe tine.

— Paris, oh, Paris, nici nu știi cît de fericită sînt că pot să-ți aud vocea. Poți să vii și să stai puțin? Sîntem în St. Tropez. Te rog, Paris, vino, am atîta nevoie de tine.

Venetia părea că mai avea puțin și plîngea și Paris se încruntă.

— Este ceva în neregulă? Ai o voce tare ciudată.

— Nu. Da. Oh, Paris, totul este greșit. O să-ți povestesc atunci cînd o să ne vedem. Cît de curînd crezi că o să ajungi?

— Cît de repede pot, Vennie — și indiferent ce e, totul o să fie în regulă. Nu-ți face griji, o să ajung repede pînă la tine.

Paris trînti receptorul în furcă și se grăbi spre camionetă. Ce putea să se întîmple ca s-o necăjească pe Vennie așa de rău? Ce altceva mergea prost, pentru numele lui Dumnezeu? Intrînd cu mașina în trafic, traversă iarăși orașul și apoi intră pe șoseaua de pe coastă care mergea direct pînă la St. Tropez.

Din fire, Olympe era adaptabilă și un om cu care te puteai înțelege ușor. În viziunea ei, schimbările făceau parte integrantă din viață. Unele erau bune, altele rele, și, într-un fel, întotdeauna reușise să se descurce ca să treacă cu ușurință prin cele rele. Din această cauză absența lui Fitz de pe Fiesta era mai degrabă iritantă decât deranjantă. Între timp, deși el plecase la Los Angeles cu o „chestiune de afaceri” urgentă, ea bănuia că motivul era mezina lui Jenny Haven. Era foarte sîcîitor, cugetă ea întorcîndu-se pe cealaltă parte la soare ca să se bronzeze uniform. Fitz era oricum mult prea bătrîn pentru puștoaică... În timp ce era perfect pentru ea. Ei se înțelegeau unul pe celălalt.

Fiesta era neobșinuit de liniștită. Majoritatea oaspeților se încărcaseră cu coșuri de picnic și plecaseră pentru întreaga zi într-o mică flotă de bărci cu motor, ca să se plimbe pe lîngă coastă, căutînd plaje noi, nepopulate. Olympe refuzase să plece împreună cu ei. Știa că se vor întoarce speriați din cauza meduzelor otrăvitoare care se urcau pe stîncile de lîngă coastă, sau prea arși de soare, și ea era mult prea grijulie cu pielea ei pentru a risca așa ceva. Încă cinci minute și se va muta la umbră, după cota zilnică de cincisprezece minute de soare fierbinte pe fiecare parte a trupului. Totul era foarte liniștit — dar și plictisitor, fără nici o persoană pe care s-o poți tachina, fără nici un joc. Olympe închise ochii și se concentra asupra căldurii plăcute a soarelui pe spate.

Venetia se plimba pe punte așteptînd-o pe Paris, dar gîndindu-se la Fitz. Citise de o sută de ori scrisoarea scurtă pe care i-o lăsase și cu toate astea tot același lucru îi spunea, indiferent de cît de mult se străduise să citească printre rînduri. Lui îi părea rău că o necăjise, scuzîndu-se pentru mînia care-l apucase. Spera ca ea să înțeleagă că fusese o situație dificilă pentru toți. Fusese chemat înapoi

cu afaceri și ca atare nu credea că se mai întorcea pe vas în acel sezon. Spera ca ea să-și continue slujba acolo și că se va bucura de restul verii. Dar cum putea s-o facă fără el?

În scrisoare nimic nu sugera că el ținea cît de cît la ea, nu exista nici urmă de regrete ascunse, o mărturisire de dorințe secrete. Își aminti cum, parcă cu secole în urmă, rîsese împreună cu Kate Lancaster de cum ar fi fost să fii obiectul unei „pasiuni secrete”; deși atunci vorbeau despre Morgan. Cît de departe părea acum acel moment, și cît de lipsit de orice complicații, cînd doar se juca de-a-ndrăgostita. Nimeni nu-i spusese că adevărata dragoste durea! Se hotărî ca în cîteva săptămîni să se întoarcă la Londra și să-și găsească o slujbă acolo. Nu fusese croită pentru genul ăsta de viață; voia să se scufunde într-o muncă fără sfîrșit și, într-o bună zi, plănuia să-și deschidă propriul ei restaurant.

Își dorea ca Paris să ajungă mai repede pe vas; simțea nevoia să vorbească cu cineva. Pentru că dacă nu vorbea atunci cu siguranță urma să înnebunească. Venetia măsura puntea nerăbdătoare, întrebîndu-se cît de mult timp putea să-i ia ca să conducă de la Antibes în traficul aglomerat al verii. Probabil o veșnicie. Își trecu o mîină nervoasă prin părul încrețit și decolorat de soare. Trebuia să facă ceva, nu putea rămîne în continuare pe punte, gîndindu-se. Pentru că ori de cîte ori o făcea, imaginea lui Olympe, frumoasă și goală în brațele lui Fitz, i se furișa iarăși în minte, indiferent de cît de tare încercase s-o uite. Și amintirea propriei ei umilințe. Nu-l putea învinovăți pe Fitz de asta, fusese doar greșeala ei naivă și prostească. Se purtase precum un copil, crezînd că el era singur în cameră, așteptînd-o pe ea, așa cum se întîmplase și ultima dată. Ei bine, nu va mai face încă o dată aceeași prostie, era sigură de asta. Măcar dacă odată cu el ar fi plecat și

Olympe Avallon, dar ea rămăsese. De fapt, nu părea deloc supărată de absența lui Fitz; se distra chiar de minune, mergînd la toate petrecerile de pe iahturile și vilele din vecinătate. Și era și atît de a naibii de frumoasă!

Venetia se ținuse cît mai departe de apartamentele oaspeților și de partea din spate a punții unde se adunau cu toții ca să facă plajă sau pentru cocktail-uri. Spera să n-o mai întîlnească iarăși pe Olympe.

La dracu', trebuia să facă ceva. Nu avea de gînd să-și amintească iarăși totul. Va merge în cabină și-i va scrie încă o scrisoare lui Kate în timp ce aștepta sosirea lui Paris.

Paris era încinsă și prăfuită și obosită. Drumul de pe coastă fusese un chin interminabil cu un șir nesfîrșit de mașini înaintea și în urma ei, iar condusul un adevărat supliciu al nervilor. Acum era sub dușul din cabina de toaletă din camera pe care Venetia o aranjase special pentru ea, bucurîndu-se de apa rece și întrebîndu-se ce să facă pentru sora ei mai mică. Desigur, Vennie se comportase prosteste, dar apoi, ar trebui să-și amintească de cîte ori se comportase prosteste chiar ea... Fiorul care o străbătu nu avea nimic de-a face cu apa rece. Se părea că nici una dintre ele nu era destinată să aibă mult noroc în viață.

După ce se uscă bine cu un prosop, își puse o pereche de pantaloni scurți și un tricou foarte scurt, pînă la nivelul buricului. Venetia era ocupată în bucătărie. Poate că putea profita de ocazie ca să facă un tur al iahtului. Paris nu crezuse că Fiesta putea fi atît de impresionantă. Exploră camerele comandate, atît de spațioase, salonul cel mare cu canapelele și fotoliile lui adînci și confortabile, și apoi sufrageria spațioasă cu o masă la care încăpeau cu ușurință cel puțin douăzeci și patru de persoane. Totul răspîndea în jur un sentiment solid de confort și bunăstare,

deși totul era simplu și neostentativ. Punțile erau fără pată și un tînăr din echipaj tocmai lustruia balustrada care nu putea să strălucească mai mult. Paris era uimită pentru că își dăduse seama de abia acum cam cît de bogat trebuia să fii ca să-ți permiți un asemenea iaht... suficient de bogat încît să nu-ți pese cît costă orice fleac. Tot colindînd pe puntea vasului își aminti care era situația finanțelor ei.

Soarele încă ardea nemilos, așa că se retrase în umbra plăcută a punții din spate. Dar cineva se părea că i-o luase înainte... un trup subțirel și frumos bronzat adăpostit de arșiță... un trup pe care ea îl cunoștea.

— Olympe!

Olympe deschise ochii.

— Paris! Ce bine-mi pare că te văd — și ce surpriză. N-am crezut că-l cunoști pe Fitz McBain. Aha — stai puțin, bănuiesc că ai venit s-o vezi pe sora ta — pe misterioasa Venetia.

— Venetia? Misterioasă? Paris nu putea să creadă așa ceva.

— Păi, poate că o să-ți spun ceva mai tîrziu întreaga istorie. Zîmbetul lui Olympe era viclean în timp ce ochii ei de un gri opac o cercetau pe Paris din cap pînă-n picioare. Arăți superb, Paris — dar tu mereu arăți așa. Vino și stai jos lîngă mine. Bătu cu mîna scaunul de lîngă ea, după care își ridică mîinile deasupra capului într-un gest de lenevie.

Paris se așeză pe scaunul capitonat, încercînd să evite să privească în direcția trupului bine bronzat de lîngă ea. Un alt fel de căldură, foarte diferită de cea a soarelui, o învăluia atunci cînd își aminti de noaptea petrecută cu Olympe și cu Hugo... și încercă s-o alunge repede din minte.

— Îți sînt datoare cu niște scuze, îi spuse Olympe. Aveam de gînd să te sun după prezentare, Paris, așa îți și

promisesem, dar am fost chemată pe neașteptate în altă parte în seara aceea — luată pe sus, s-ar putea spune — de către Benny. Începu să rîdă. Ei, poate nu chiar așa — dar îl știi pe Benny. Dar îmi pare rău, Paris, adăugă cu seriozitate, îmi pare rău că n-a mers cum trebuia. A fost doar ghinion.

Paris ridică din umeri. Nu mai era deloc sigură de asta.

— În primul rînd am început să mă îndoiesc dacă chiar sînt atît de talentată pe cît mă credeam.

— Dar cum poți să spui așa ceva? Mi-aș fi dorit să am măcar pe jumătate talentul tău. Olympe părea sincer uimită de declarația ei și Paris o privi surprinsă. Atunci oare Olympe chiar credea în ea? Și dacă era așa, atunci era singura.

Venetia apăru deodată cu o tavă încărcată cu cafea de la gheață. Se opri atunci cînd o văzu pe Olympe stînd împreună cu Paris.

— Oh, nu mi-am dat seama că a mai rămas cineva pe vas. Am crezut că ați plecat cu toții la picnic.

— Nu pot să sufăr picnicurile, declară Olympe, și chiar mă bucur că n-am plecat pentru că m-am întîlnit iarăși cu Paris. Ne cunoaștem destul de bine, adăugă cu răutate, nu-i așa Paris?

Venetia încercă din răspuțeri să evite să privească în direcția în care stătea Olympe.

— Am o groază de treburi de făcut... Paris, dacă ai nevoie de mine, știi unde să mă găsești. Se grăbi să dispară din fața lor, iar Paris rămase uimită privind după ea. Ce naiba era cu Venetia?

— Atunci toate femeile din familia Haven sînt frumoase? întrebă Olympe leneșă. Mai aveți încă o soră, nu-î așa?

— India. S-a măritat cu cîteva săptămîni în urmă.

— Bravo ei. Sper ca el să aibă succes în afaceri — și s-o păstreze și la bătrînețe. Olympe oftă teatral. A început să mă îngrijoreze, știi tu, povestea asta cu măritișul. Nu știu dacă mă mai pot oăsători cu Benny — deși așa ar trebui. Dar probabil că n-o să mă mai ceară după aventura mea cu Fitz McBain.

Paris se holbă la ea încremenită.

— Aventura ta cu Fitz McBain? Își aminti de ocea ce-i povestise Vennie de femeia din dormitorul lui... Olympe...

— Și încă una foarte frumoasă. Eu am sperat la ceva mai mult, dar se pare că sora ta mai mică m-a cam bătut la puncte. De fapt tînăra Venetia a nimerit drept la țintă — doi McBain! Săptămîna trecută a fost și Morgan pe aici, plin de cadouri și cu ochi strălucitori. A plecat după numai vreo două zile părăind dărîmat și supărat. Am sentimentul că micuța Venetia l-a refuzat pentru că are ceva mai interesant de făcut cu tăticiul lui.

— Eu cred că asta o privește doar pe Venetia, îi răspunse Paris cu răceală.

Olympe izbucni în rîs.

— Bineînțeles că e doar treaba ei. Scumpa mea, nu trebuie să te superi. Ador jocul ăsta de-a ghicitul... cine face ceva anume și cu cine. Haide, Paris, nu te supăra pe mine. Noi' sîntem la fel, tu și cu mine, și știi foarte bine că am dreptate. Mîna fină cu unghii lungi începu să mîngîie umărul gol al lui Paris. Nu trebuie să roșești, îi murmură ea. Noaptea aceea a fost unul dintre momentele delicioase... Nu te-am uitat deloc, să știi.

— A fost o greșeală. N-ar fi trebuit s-o fac.

— Și mă rog, de ce nu? Să împarți un bărbat — și una pe cealaltă — este amuzant și acum și altă dată. Nu trebuie să negi treaba asta față de tine însăși. Sexul este ceva atît de simplu, zău, este doar o problemă de ce anume îți face plăcere și nici nu trebuie luat prea în serios.

Olympe începu să rîdă. Totul pare atît de ridicol cînd începi să te gîndești.

Era perfect adevărat, cugetă Paris, și chiar îi plăcuse noaptea aceea. Făcuse dragoste cu amîndoi pentru că așa dorise — oare era mai rușinos decît atunci cînd se culcase cu Amedeo Vitrazzi ca s-o sprijine financiar? Nu prea credea.

— În fine, spuse iarăși Olympe. Mai povestește-mi despre tine. Plănuiești deja o nouă colecție?

Era atît de drăguță, atît de prietenoasă; Paris simți dintr-o dată că Olympe era capabilă s-o înțeleagă.

— Nu-mi pot permite să fac o altă colecție, admise ea și, în afară de asta, cine ar mai veni la prezentare după ultimul fiasco? Trebuie să-mi schimb modul de abordare. Și această mare creatoare de modă din fața ta a încercat pînă acum să-și vîndă modelele prin toate magazinele de pe Coasta de Azur — cu obișnuitul ei ghinion, desigur.

Olympe se ridicase în capul oaselor, cu gînunchii strînși la piept, ascultînd-o cu mult interes.

— Dar desigur, magazinele nu le-au cumpărat, aprobă ea. Întotdeauna se aprovizionează pentru vară începînd cu luna decembrie. N-ai știut de treaba asta?

— Nici măcar nu mi-a trecut prin cap, admise Paris cu amărăciune. N-am deloc cap bun pentru detalii practice. Am presupus doar că dacă am ceva drăguț și mai deosebit oamenii vor cumpăra oricum.

Olympe se gîndi la cele spuse de Paris.

— Într-un anume fel, chiar ai dreptate. Există întotdeauna o anume piață pentru lucruri noi și frumoase, aici pe Riviera. Majoritatea femeilor pe care le cunosc ar fi în stare să se omoare pentru a fi ceva mai deosebite de restul! Problema este că nu ai nimerit la timpul potrivit. Poate că ți-ar fi fost mult mai ușor dacă ți-ai fi deschis un magazin aici în loc să încerci să te zbați cu o colecție. Și ar

fi o cale cu mult mai ușoară pentru a te lansa. Probabil că o să mă urăști pentru totdeauna pentru că îți spun asta, Paris, dar prezentarea ta a fost ratată încă înainte de a începe — indiferent cât de frumoase au fost modelele. Este o lume tare dură, scumpa mea, și dacă vrei să reușești cu orice chip, atunci trebuie să fii ceva mai înțeleaptă. Prima regulă este publicitatea — indiferent de calitatea modelelor. Și ca să ajungi la așa ceva trebuie să fii în termeni de prietenie cu toți editorii de modă începînd cu Vogue și Women's Wear Daily și terminînd cu cel din urmă ziarist. Și — mai presus de asta — ai nevoie de o companie internațională de publicitate care să se asigure că numele tău este peste tot, în absolut toate revistele pe care femeile le citesc la coafor sau în avion.

— Dar nu-mi pot permite o companie de publicitate nici măcar locală, ca să nu mai vorbim de una internațională — de abia am avut de ajuns ca să acopăr costul hainelor. Și chiar și așa a trebuit să fiu trei luni manechin la Mitsoko înainte să termin de achitat toate facturile pentru prezentare — chiria pentru salon, scaunele, sistemul electric, și toate celelalte „mici detalii” care însă m-au costat o avere. Hainele pe care am sperat să le pot vinde prin magazine au fost făcute cu minimum de bani omeneste posibil, dar chiar și așa, sînt falită.

Falită? Cum de era posibil? Probabil că toți banii lui Jenny fuseseră investiți în acțiuni, sau altceva.

— Iartă-mă că te întreb, dar ce s-a întîmplat cu banii pe care i-ai moștenit de la Jenny?

— N-au fost bani deloc. Paris se ridică deodată în picioare și începu să se plimbe de colo-colo pe punte. Este o poveste lungă.

Ochii lui Olympe se rotunjiră de uimire. Din punctul ei de vedere, falită înseamnă să rămîi doar cu un singur diamant și cu o singură haină de blană. Dacă Jenny Haven

nu le lăsase fiicelor ei nici un fel de bani, din cine știe ce motive misterioase, atunci situația era cu adevărat serioasă. Doamne, Paris nu glumise deloc — era la pământ cu banii!

— Îți spun eu ce o să facem. Olympe se întinse leneșă. Hai să mergem în cabina ta și să ne uităm puțin la hainele alea. Poate găsim câteva idei salvatoare. Ce naiba, cugetă ea, luînd-o pe Paris de braț, și ei i-ar prinde bine câteva lucruri noi — și poate că le putea convinge pe câteva dintre prietenele ei să mai cumpere și ele câteva. Nu era prea mult, dar tot însemna ceva, un pic de ajutor.

Paris desfăcu cele șase valize și începu să întindă pe pat, articol după articol, rochițe scurte create special pentru după-amiezele petrecute în vreo cafenea micuță sau în vreo discotecă, rochii lungi și vapoase pentru serile romantice, pantaloni scurți creați anume pentru a fi purtați puțin răsuciți deasupra pulpelor, pantaloni strîmți pînă la genunchi, pantaloni largi prinși în talie cu centuri foarte late, cămăși cu un aer masculin dar foarte lungi, speciale pentru plajă — toate erau inspirate, deosebite, și, pe Olympe, care le încerca de zor, arătau nemaipomenit.

— Fantastic! Superb! Oh, Paris, trebuie neapărat să le am pe astea, țipă Olympe, punînd deoparte o grămadă de haine care-i plăcuseră mai mult. Le ador pur și simplu — aș vrea să le pot cumpăra pe toate!

Olympe era foarte drăguță, dar Paris n-avea nevoie de mila ei.

— Ia tot ce-ți place. Ridică din umeri. Oricum nu le pot vinde. O să fie un fel de cadou din partea mea.

— Paris, oftă Olympe exasperată, ești pur și simplu mult prea drăguță! Bineînțeles că n-o să le primesc cadou — și de ce aș face-o? Le cumpăr de la tine. Sînt o clientă, ce naiba — chiar nu poți s-o recunoști atunci cînd o vezi?

În ciuda ei înseși, Paris izbucni în rîs.

— Pur și simplu nu sînt obișnuită cu așa ceva, răspunse ea. Tu ești prima, Olympe — și probabil și ultima.

— Dar, îi zise Olympe gînditoare, dacă chiar nu te deranjează să dai o parte din ele, să știi că am o idee. Cunosc cîteva manechine de vîrf care au venit aici în vacanță — și or să se înnebunească după hainele astea. Ce-ar fi să le dăm lor cîteva dintre ele, Paris? Pot să-ți garantez că vor fi purtate în toate locurile selecte și la toate petrecerile din lumea bună — iar eu o să mă asigur, că ele vor spune la toată lumea ale cui modele sînt. Este un început — iar numele tău se va întinde peste tot.

— Vorbești serios, Olympe? Paris părea plină de speranță. O să-i pese cuiva de cine au fost create modelele alea?

— Femeile astea mănîncă și respiră împreună cu moda — cel mai nou, cel mai deosebit, cel mai inventiv, interesant, de avangardă — chiar nebunesc — și cu un nume ca acela de Haven ca să-i adauge puțină savoare...

— Haven? întrebă Paris surprinsă. Întotdeauna își făcuse un punct de onoare din a nu se folosi de numele lui Jenny. Eu mă gîndisem la ceva de genul Chanel, adăugă ea zîbind, dar și asta mi-a fost luat demult. Iar Jenny nu mi-a făcut deloc o favoare cînd m-a botezat Paris.

— Dar vom avea nevoie de un nume pentru magazin.

— Ce magazin?

— Păi, magazinul nostru — cel pe care-l vom deschide în sezonul următor. N-o să las să-mi scape talentul tău — și cu relațiile pe care le am și evident cu multă muncă — cum am putea rata? Deci, ce părere ai dacă am fi parteneri? Olympe îi întinse mîna. Nu, înainte de a-mi răspunde lasă-mă să-ți spun un secret. În spatele acestei fețe drăguțe și al trupului de manechin zace sufletul unei adevărate burgheze. Mama mea — o femeie foarte înțeleaptă — a condus bistroul Corsairé din Marsilia ceva

mai mult de patruzeci de ani — așa cum a procedat și bunica înaintea ei. Conduce locul ăla de pe scaunul ei înalt din spatele casei de marcat cum a condus și Napoleon la Moscova, doar cu ceva mai mult succes. Mama probabil că a câștigat mult mai mulți bani decît m-a lăsat pe mine vreodată să aflu — și, Paris, nu e nimic mai plăcut decît să câștigi bani buni. Știi, niciodată n-a fost de acord ca eu să devin manechin — mereu mi-a spus că dacă o femeie are de gînd să-și croiască un drum prin lume, atunci trebuie să se folosească de creierul ei — și de relațiile pe care le are! Dacă află că vreau cu adevărat să intru în afaceri, o să-mi dea banii imediat! Deci, ce părere ai, Paris? Sîntem parteneri?

— Dar putem într-adevăr s-o facem? se întrebă Paris. Vreau să spun, chiar mă vrei ca partener? Pot crea niște haine grozave, știu că pot — în ciuda eșecurilor. Dar nu am ce relații să ofer, și nici bani.

— Eh, banii! Poate că sfatul pe care ți-l dau vine cam prea tîrziu, de vreme ce poate că deja ai învățat lecția. Niciodată, dar niciodată, să nu-ți investești propriii bani într-o asemenea aventură riscantă, chiar și într-una atît de bună ca asta. Tu îți investești doar talentul. Ceea ce trebuie să facem noi în realitate. Mai întîi trebuie să găsim premisele. La sfîrșitul verii cu siguranță vor exista și cîteva magazine care au avut un sezon mai prost și ca atare sînt gata să dea faliment. Eu cunosc toate vadurile cele mai bune. Așa că vom cumpăra într-un fel unul dintre magazinele astea atunci cînd vor fi cele mai scăzute prețuri, vom avea modelele noastre — după care ne apucăm de aranjat. Îți garantez că vom reuși. Oh, Paris, cît de încîntător!

Olympe semăna cu o exotică pasăre a paradisului îmbrăcată cu una dintre rochițele scurte de mătase roz, așa cum pășea grațioasă dintr-o parte în alta a camerei lui

Paris. Cine ar fi bănuat acel fond de mic-burgheză? Paris aproape că putea să-și vadă magazinul, la St. Tropez sau la Antibes, cu o fațadă de un alb strălucitor, și vitrinele mari dezvăluind ultimele mari tentații ale verii. Înăuntru magazinul va fi răcoros și plăcut parfumat, aproape de răcoarea peșterii după arșița de afară, plin de articole tentante și minunate pentru vară și încărcat de bijuterii fabuloase la un preț de nimic pentru că vor fi false, dar atrăgătoare. Oh, lui Jenny i-ar fi plăcut la nebunie! Dar Jenny nu va vedea niciodată magazinul, nu va purta niciodată o rochie creată de ea, nu vor împărtăși niciodată această plăcere — și, cu puțin noroc, succesul. Și cu toate astea, Jenny fusese aceea care mereu o încurajase să se încreadă în talentul ei, ea fusese cea care o trimisese singură în lume — ca să câștige. Probabil că sperase ca în felul acesta să-și asigure un fel de continuitate și după moarte, prin succesul fiicei sale, perpetuarea numelui Haven? Numai că Paris îi negase acest privilegiu deosebit, refuzînd să folosească numele mamei sale, dorindu-și să reușească doar „de una singură“. Biata Jenny, se gîndi Paris, scumpa de Jenny.

— Cum crezi că ar arăta un asemenea articol prin reviste? o întrebă deodată pe Olympe cu un zîmbet. „Paris Haven, fiica celebrei vedete, Jenny Haven, creatoarea delicioaselor modele din noul magazin Haven din St. Tropez — deținut împreună cu frumoasa ei parteneră, supermodelul Olympe Avallon — frecvente vizitatoare pe iahtul lui Fitz McBain. Cele două frumoase parteneri deja plănuiesc să-și deschidă cel de-al doilea magazin în sezonul următor, în Porto Cervo, de pe Coasta de Smarald a lui Aga Kâhn...“

Olympe începu să rîdă în hohote de încîntare, și, împreună cu Paris, se prăbușiră pe pat.

— Ai început deja să înveți, hohoti Olympe, înveți foarte repede, Paris Haven.

— Jenny a fost destul de deșteaptă însă să mă trimită în lume ca să-mi găsesc șansa, îi spuse Paris foarte sobră, și eu ca proasta am crezut că trebuia să fac totul de una singură. Acum înțeleg ce anume a vrut să-mi spună! „Găsește-ți ocaziile și profită de ele“, mi-a zis ea. Dar am fost mult prea egoistă ca să-mi dau seama că unul dintre marile mele avantaje era chiar numele pe care-l purtam — numele ei.

— Este un nume de care trebuie să fii mândră, îi zise Olympe.

— Deci poate să fie și Magazinul Haven?

— Cu o mică corecție, Olympe zîmbi, Magazinele Haven. În fond o să mai deschidem încă unul și în Sardinia, nu? Așteaptă-mă aici, îi strigă ea îndreptîndu-se spre ușă. Mă duc să caut niște șampanie ca să sărbătorim.

Zîmbetul lumina fața lui Paris în timp ce contempla întoarcerea norocului. Olympe era exact catalizatorul de care avea nevoie. Era o prostie — imposibil — să încerci să faci totul de una singură. Două minți erau mai bune decît una singură — și cînd una dintre ele îi aparținea lui Olympe, asta însemna cu ceva mai mult de patru luate la un loc! O să reușească, știa că așa avea să fie. Deja începea să se gîndească la noi culori, materiale, modele... putea să vadă micuțul magazin cu vitrinele lui tentante, și, deasupra lor, numele Haven din nou în luminile rampei. Cît de mulțumită ar fi fost Jenny.

Capitolul 25

Trecuse destul timp de cînd Margie nu mai fusese acasă la Rory. Își deschise singură ușa cu cheia pe care i-o furase cu mai multe luni în urmă, întrebîndu-se dacă era cumva acasă, și dacă era, dacă urma să se bucure de prezența ei. Nu se prea despărțiseră tocmai în relații prietenești; de fapt el îi dăduse papucii în mod definitiv. Și totuși, după cîte îl știa pe Rory, probabil că pînă acum uitase de toate astea, și dacă nu, ei bine, putea și ea să-i amintească că era o prietenă adevărată! Oricum nu venise acolo pentru a fi împreună cu el.

Închizînd ușa cu grijă în spatele său, Margie traversă în liniște holul îndreptîndu-se spre salonul mare.

— Bună? strigă ea cu grijă.

Nici un răspuns. Alergînd pe scara în spirală ce ducea pînă într-un alt colț al holului cel mare de la etaj, strigă din nou, de data asta ceva mai tare. Tot nici un răspuns.

Nu era nimeni acasă. Bine. Rîzînd, Margie începu să țîpăie prin hol, scuturîndu-și părul blond pentru a mai risipi amețeala care o tot chinuia — probabil vreo rămășiță din seara precedentă cînd luase o porție cam mărișoară de cocaină. Și acum, unde-și ținea Rory substanța? Rămăsese tot în cabinetul de toaletă, sau îi schimbase locul? Însă nu fu nevoită să caute prea departe. Un vechi bol de cristal, care cîndva probabil fusese folosit drept pudrieră, pentru că lîngă el era așezat și un puf de lebedă pentru față, aștepta parcă, așezat pe noptieră. Însă purda albă pe care-o conținea acum nu avea nevoie de puful de lebedă, iar Margie priza o porție generoasă. Puteai avea încredere în Rory — ori de cîte ori rămîneai fără bani ca să-ți cumperi singur sau fără prieteni care să te servească

puteai apela cu nădejde la el; Rory avea întotdeauna destulă. Și nici nu era zgîrcit cu ea. Numai Dumnezeu știa cine anume o plătea; probabil costase o mică avere. El o servea la fel cum alții serveau băuturi oaspeților. Margie își scoase cizmulile roșii de piele fină pe care și le cumpărase de la Joseph Magnin cu o săptămîna în urmă și se întinse confortabil în pat ca să-l aștepte pe Rory. Desigur că se va bucura cînd o s-o vadă, și de ce nu?

Ferrari-ul negru înghițea milele în timp ce Rory reușise să acopere distanța dintre Palm Spring și Los Angeles într-un adevărat record de numai două ore. Ar fi făcut și mai puțin dacă mașina radar nu l-ar fi oprit chiar în afară de Bakersfield cu 130 pe oră — și asta însemna vreo două sute de dolari amendă pentru exces de viteză. Vreo două sute! Iisuse, asta nu însemna nimic! Trei sferturi de milion era suma pe care o avea el în minte! Trei sferturi de milion de dolari! La naiba!

Rory încetini atunci cînd intră în traficul aglomerat al orașului, trecînd de pe un culoar pe altul, nerăbdător, indiferent la mînia pe care o stîrnea printre ceilalți șoferi atunci cînd le intra chiar în față, concentrat numai asupra problemelor care-l măcinau. Nici nu voise să creadă atunci cînd Bill îi spusese. De fapt, dacă se gîndea mai bine, nu era prea sigur că îl credea nici măcar acum. Cum putea să fie sigur că Bill nu-și bătea joc de el? Doar spunîndu-i că „cineva“ știa — și că acel „cineva“ dacă nu ducea cele două milioane și un sfert de dolari săptămîna următoare, îl băga la răcoare? Bill trebuia să plătească aceeași sumă, desigur, sau doar așa spusese, și Stan la fel. Asta însemna un total de două milioane și un sfert de dolari.

Era vorba de un șantaj, protestase el.

— Desigur, îi răspunse Bill, și care-i cealaltă alternativă a ta? Vrei ca ăștia să se ducă la poliție? Îți spun eu, puștiule, cu tipii ăștia nu te joci.

Rory simți cum îl scutura un fior de teamă; „tipii ăștia” oare la cine se referise Bill? Jenny fusese prietenă cu tot soiul de oameni, iar Bill îi lăsase să-i scape că banii aceia erau de fapt pentru cele trei fiice ale ei. Și îi mai spusese că erau „protejate”.

Rory intrase într-o capcană și o știa foarte bine. Nu numai prins în capcană, dar și legat de mâini și de picioare. Studioul trebuia să-l ajute și să-i plătească în avans o grămadă de bani, ceea ce însemna că rămînea la cheremul lor și incapabil să mai ceară măririle pe care le avusese în minte. Mai rău, trebuia să renunțe la cumpărarea casei din Benedict; de fapt Bill chiar o și făcuse în numele său. Rory fusese obligat să stea acolo în timp ce Bill vorbea la telefon, spunîndu-i agentei imobiliare că își schimbase părea. Ba chiar îi spusese să-i returneze avansul pentru că Rory avea de gînd să-și cumpere ceva mult mai spațios, poate chiar în Bel-Air! Dumnezeu, era norocos dacă reușea să rămînă măcar într-un apartament nenorocit din nordul Hollywood-ului!

Cine, se întrebă el, strecurîndu-se prin traficul aglomerat în timp ce se îndrepta spre Newport Beach, cine erau acei „ei”? Și cum aflaseră totul acești „ei”? Tot nu era încă sigur că Bill nu cumva îl trăgea pe sfoară, că nu-i lua banii ca să-i bage în buzunarul lui, acum că Stan nu mai era printre ei ca să aibă cu cine verifica fiecare detaliu. Dar exista totuși un lucru — Bill menționase o casetă. Rory băgă mașina în curte și apoi în garaj, opri motorul și rămase să privească în gol prin parbriz. Nu existau decît trei oameni care știau: Margie, pentru că fusese acolo în noaptea aceea, dar nici chiar ea nu știa totul, nu-i spusese niciodată ce anume se întîmplase; Bill care probabil

inventase această casetă ca să-l poată șantaja mai ușor; și Bob Ronson, prietenul căruia îi mărturisise absolut totul.

Nu, nu putea fi Bob, el era un prieten atît de bun; doar uită-te cît îl ajutase. Asta însemna că nu mai rămăsese decît Bill Kaufmann santajist, sau Margie, dar ea era mult prea proastă și mult prea drogată ca să fie în stare de așa ceva.

Trîntind portiera, Rory intră grăbit în casă. Acum ura acest loc. Ciudat, la început îi plăcuse atît de mult casa, crezuse că era elegantă, exact locul potrivit pentru un actor tînăr și în pragul succesului, un apartament dublu din sticlă și lemn la marginea portului Newport. Numai că acum era o adevărată vedetă, acum avea nevoie de o locuință, un loc în care să poată da petreceri selecte, cu un salon plin de eleganță și cu o cameră liniștită numai a 'lui, cu un bazin în curte și o... Dumnezeu să-l pedepsească pe Bill Kaufmann!

Margie îl auzi venind așa că se ridică în pat și se așeză cu picioarele încrucișate sub ea, așteptînd să apară.

— Și tu ce dracu' cauți aici? Rory o privea mînios. Arăta cumplit, era atît de subțire încît nu mai rămăsese decît oasele din ea, fără pic de carne! Avea fața fanată și ochii îl cercetau plini de nervozitate în timp ce se străduia să-i zîmbească. Ei bine, măcar era o față prietenoasă! Sau se înșela?

— Am intrat eu cu cheia mea, îi zise ea pe un ton dulce. M-am gîndit că poate o să-ți facă plăcere să mă vezi.

— Ai venit să mă vezi pe mine? Rory arătă spre bolul de cristal fără capac. Sau ai venit doar pentru ăla?

— Pentru amîndoi, admise Margie. A trecut o grămadă de timp, Rory. Nu ți-a fost dor de mine?

— Nu, îi răspunse Rory, scoțîndu-și cămașa și aruncînd-o pe un scaun. N-aș putea spune așa ceva. Trăgînd de șosete, le scoase, după care își trase și

pantalonii strîmți de pe el. Le lovi cu piciorul îndepărtîndu-le în timp ce se îndrepta spre duș.

Arăta foarte bine, se gîndi Margie, admirîndu-i umerii lați și trupul zvelt și musculos ce aparținea vedetei numărul unu a televiziunii. Era nemaipomenit.

— Stai puțin. Rory se întoarse deodată și se apropie iarăși de ea. Am cîteva întrebări pentru tine.

Rămase în picioare chiar lîngă pat, privind mînios în direcția ei. Margie întinse o mîină timidă ca să-l mîngîie pe picior. Cu siguranță era foarte supărat pe ea. Dar ce făcuse de se supăraseră atît de tare? Nu făcuse altceva decît să ia puțină cocaină.

— Cu cine ai vorbit despre mine? o întrebă Rory. Despre mine și despre Jenny?

— Jenny? Margie se holba la el nedumerită. N-am vorbit cu nimeni. Ce ar fi fost de spus? Oh, își aminti ea, asta-i, cu nimeni cu excepția lui Bob, și el deja știa că fuseseși cu ea în noaptea aia...

— Bob! Rory simți cum i se înmuiau genunchii și căzu fără vlagă pe marginea patului. I-ai spus lui Bob?

— Eu nu i-am spus nimic, îl corectă ea, tu i-ai spus. El mi-a zis asta, și apoi l-am întrebat cum de știa...

— Cînd? o întrebă Rory. Spune-mi cînd, tîrfă idioată!

Margie se dădu puțin înapoi auzind violența din vocea lui.

— S-a întîmplat în seara aia cînd ați plecat la La Scala și nu m-ați luat și pe mine. Cînd v-ați întors ai uitat să-mi cumperi și mie o pizza și cum îmi era foame, Bob m-a dus la Du Par's în drum spre casă. Dar știa, Rory, îți jur că știa.

Mîna lui Rory se ridică parcă singură ca să pocnească fețișoara aia proastă și buhăită, dar, cu un efort de voință reuși să se stăpînească; avea și așa destule necazuri fără să mai fie acuzat și că bătea minore. Tremurînd tot, reuși să ajungă la baie. Deci Bob fusese acela care-l înșelase și

care acum îl șantaja. Bastardul ăla o plăcălise pe Margie să-i povestească ce anume știa, după care-l făcuse și pe el să mărturisească totul. „Nu e bine să ții lucruri de-astea în tine, ar trebui să stai de vorbă cu un prieten“ — parcă așa îi spusese nu? Atunci Bob era cel care-l șantaja? se întrebă pentru a doua oară. Banii erau pentru fetele Haven. Deci, pentru cine lucra Bob?

Rory dădu drumul apei reci de la duș și păși sub jeturile puternice care țîșneau din patru părți deodată, oftînd atunci cînd apa rece îl biciui. Nu mai voia să se gîndească la cel pentru care lucra Bob. Blestemat să fie, era un prost, un prost bătut de Dumnezeu.

Margie își trăsese iarăși cizmulițele roșii în picioare și stătea așezată pe marginea patului. Nici să se atingă de cocaină nu îndrăznise, pentru cazul în care el încă mai era supărat pe ea.

Rory însă o ignoră cu desăvîrșire în timp ce închidea și deschidea sertare, trîntea ușile de la debara, căutînd niște chiloți și niște șosete curate, un tricou și un costum de jogging, ca și pantofii sport. Trebuia să iasă de acolo, nu mai putea suporta casa aceea. Blestemați fie cu toții. Casa aia din Benedict era a lui, o cîștigase din munca lui.

Rămase holbîndu-se în oglindă, transfigurat parcă. Putea auzi vocea lui Jenny la fel de clar de parcă ar fi fost în aceeași cameră... spunînd acele cuvinte care-l chinuiseră în fiecare noapte:

„Am cîștigat cîștit banii ăia, țipase ea. M-am trezit în fiecare dimineată la cinci și jumătate timp de douăzeci și cinci de ani. Am transpirat sub reflectoare, mi-am nenorocit picioarele, mi-am înnegrit sau mi-am oxigenat părul — și am rămas slabă pentru toți acei bani. Și am renunțat pînă și la propriii mei copii, pentru a putea să rămîn aici și să îi cîștig. Blestemat să fii, Rory Grant!“

Un oftat cutremură trupul încordat al lui Rory. Bine, bine, atunci îi va restitui. Acum înțelegea foarte bine ce voise ea să-i spună, jucase jocul Hollywood-ului și aproape că îl câștigase. Așa că își va plăti datoriile, dar va avea grijă ca de acum încolo să fie câștigător, pe cinstite. Îi va da lui Bill toți acei bani, dar va lua și niște garanții că fiecare cent din ei ajungea la fetele Haven. Asta îl va costa casa pe care și-o dorea în Bel Air, dar la naiba — poate că așa va fi capabil să doarmă nopțile liniștit. Și așa Bill Kaufmann nu va mai avea cu ce să-l șantajeze vreodată. De fapt, Bill Kaufmann era în rahat la fel ca și el.

Luînd cheile de la mașină, Rory se îndreptă cu pași repezi spre ușă.

— Dar unde te duci? Vocea plîngăreață a lui Margie îl urmări pînă în capul scărilor spiralate.

Rory se opri chiar pe marginea lor. Ridicîndu-și privirea îi zîmbi.

— Mă duc să-l concediez pe Bill Kaufmann, îi răspunse.

Capitolul 26

Prima boare rece a toamnei trecuse deja peste Coasta de Azur, aducînd în urma ei nori mari și gri din care se cernea o ploaie mohorîță, în timp ce Venetia, înfosită cu un pulover Guernsey și în blugi, se grăbea pe străzile pustii din St. Tropez. Pînă și ultimii vizitatori din vară plecaseră — plecaseră chiar în acel weekend precum păsările migratoare în cartierele mai calde, pregătite în vederea iernii, lăsînd stațiunea să devină un fel de oraș fantomă. Umbrelele de soare obosite după o vară întreagă încă străjuiau terasele cafenelelor goale și anunțuri cu „De vînzare” apăruseră peste tot în vitrinele magazinelor.

Venetia se zgribuli toată, strîngînd pachetele și mai bine la piept în timp ce vîntul o lovea. Vara murise, iar Londra și perspectiva unei ierni singuratice se profilau amenințătoare în fața ei. Singurul lucru bun pe care-l vedea la orizont era întîlnirea cu Kate și cu restul familiei Lancaster. De fapt de asta și ieșise în oraș, ca să cumpere cadouri pentru ei toți, cheltuind o bună parte din salariul pe care îl strînsese pînă atunci pe niște extravagante de care era sigură că ei se vor bucura, așa că acum nu-i mai rămăsese altceva de făcut decît să-și facă bagajele și să aștepte plecarea de a doua zi dimineața devreme. Echipajul o rugase să cîneze împreună cu ei în seara aceea ca oaspete de onoare, așa că pregătise un tort enorm de înghețată, pe care înscrisese numele lor și făcuse chiar și un vas mic în vîrf, lîngă care scrisese „La revedere Fiesta”. Dintr-un impuls se opri chiar la magazinul care vindea vinuri și cumpără o ladă de șampanie ca un fel de contribuție din partea ei la petrecerea din seara aceea — poate că asta o va ajuta să se mai înveselească puțin. Încărcată cu pachete, se întoarșe pe Fiesta pe care găsi o activitate suprinzătoare.

— Este domnul McBain, îi zise Masters, întâmpinînd-o în capul scărilor. A venit pe neașteptate și a întrebat de tine.

Fitz era acolo! Inima îi bubuia în piept în timp ce-l urma pe Masters de-a lungul punții. De ce? De ce se întorsese? Probabil să-și verifice frumusețea de vas înainte să plece spre Rotterdam pentru revizia anuală — desigur, numai asta putea fi.

— Ar fi mai bine să mergeți și să-l vedeți acum, domnișoară, o sfătui Masters, luîndu-i pachetele. Cred că vrea să vă dea o primă — cu toții o căpătăm la încheierea sezonului.

Deci asta era. Venetia căută disperată o scuză ca să nu meargă la el, dar nu găsi nici una. Ea era încă un membru al echipajului lui, și dacă căpitanul te chema trebuia să te duci. Încercă să-și netezească puțin părul cu o mîină, dar vîntul îl răvăși imediat — nici măcar nu se fardase puțin de dimineață, probabil că arăta de cincisprezece ani și ca o prostituată în puloverul ăla vechi și albastru. Încetează! Își ordonă singură, nu are nici un rost să te prefaci că ești femeia cea mai sofisticată de pe Riviera — tu ești ceea ce ești! Își îndreaptă umerii și o porni în direcția biroului lui.

Fitz, în blugi și într-o jachetă de piele, era așezat la birou și citea niște ziare și își ridică imediat privirile atunci cînd o auzi intrînd. Arăta exact așa cum și-l amintea — ochii îi erau la fel de adînci și de albaștri și îi întîlniră pe ai ei în felul acela cercetător de parcă ar fi putut să-i citească gîndurile, iar mîna lui avea aceeași fermitate puțin aspră atunci cînd îi luă mîna.

— Venetia, ce mai faci? Îi păstră mîna un moment mai mult decît ar fi fost necesar.

— Sînt bine. Vocea i se păru prea slabă chiar și pentru urechile ei, așa că tuși și repetă: Foarte bine.

Fitz se așeză la loc pe scaunul lui, privind-o cu insistență, fără să spună nimic, iar Venetia își feri privirile,

simțindu-se stînjenită... Nu mai putea suporta. Crezuse că reușise să treacă de ce fusese mai rău. De ce trebuise să se întoarcă și să-i amintească totul încă o dată?

— Vennie, cred că îți amintești că ți-am făcut o promisiune, în noaptea aceea cînd am cinat împreună în Barbados? o întrebă Fitz.

Ea își amintea de fiecare cuvînt pe care și-l spusese în noaptea aceea.

— Despre Jenny, la asta te referi?

— Da. Despre Jenny. Nu am uitat de acea promisiune și unul dintre motivele pentru care mă aflu aici este ca să-ți spun că am reușit să descopăr ce s-a întîmplat.

Ea rămase în așteptare, cu ochii fixați asupra lui, uitînd de ea însăși de cînd o anunțase pe neașteptate că avea noutăți despre mama ei.

— Sînt și noutăți bune și rele în același timp, continuă Fitz. Am pus pe cineva să se uite nițel prin afacerile ei și mi-e teamă că acestea acoperă niște fapte destul de ciudate. Ezită — nu se putea să-i spună de Rory Grant, nici vorbă — nici acum nici altă dată. Moartea o învăluise pe Jenny în demnitate, și așa trebuia să rămînă. Este mai bine, Venetia să nu intru în prea multe detalii; este destul să știi că suspiciunile surorilor tale au fost foarte corecte. Banii ce-i aparțineau lui Jenny și-au găsit drumul spre alte buzunare.

Venetia își aminti de ziua aceea de la casa de plajă, din Malibu, și cum Stan și Bill le explicau foarte calmi cum de reușise Jenny să-și piardă întreaga avere.

— Bill Kaufmann? șopti ea.

El încuviință din cap.

— Și Reubin — printre alții. Îmi pare rău, Vennie.

— Îi cunoșteam încă de cînd eram fetiță mică, îi mărturisi ea zăpăcită. De ce să ne facă una ca asta, Fitz?

El ridică din umeri.

— Cine poate să mai știe? Hollywood-ul este un oraș foarte ciudat. Valorile sînt distorsionate, prietenii sînt

altfel — nu pentru toată lumea, desigur, dar există mereu cei slabi și cei fără scrupule și cînd mai sînt și atîția bani în joc, devine o tentație prea mare, probabil. Nici să nu încerci să înțelegi, Vennie, doar bucură-te că maică-ta a avut atîta înțelepciune și nu v-a lăsat să rămîneți acolo.

Fitz își vîrî mîinile în buzunarele blugilor și începu să măsoare podeaua biroului, neliniștit.

— Oricum, am reușit să recuperez o pîrticică din acei bani pentru voi. Și iarăși ar fi mai bine să nu mă întrebî în ce fel. Doar crede-mă pe cuvînt că e mai bine așa, decît ca numele voastre să apară prin tribunale — și mai ales numele lui Jenny.

— Da, răspunse Venetia, crezîndu-l.

— Există un milion și jumătate de dolari care te așteaptă pe tine și pe surorile tale la First National and City Bank din Los Angeles.

— Un milion și jumătate? repetă Venetia încremenită.

— Nu este nici pe departe suma la care ați fi avut voi dreptul, dar crede-mă, este mult mai bine așa. Dacă vrei, vă pregătesc niște cecuri pînă mîine dimineată.

Atîția bani la un loc, cugetă Venetia. Paris va putea acum să-și deschidă magazinele Haven; India și Aldo vor avea suficient cît să-și plătească împrumuturile la bancă și să deschidă hotelul — poate că acum vor putea să facă și copii mai repede decît planificaseră, dar nu, știa ea, era prea curînd pentru India. Și eu? Eu ce-o să fac?

Fitz se sprijini de birou, păstrîndu-și mîinile în buzunare și privind-o în tăcere.

— Nici nu știi ce înseamnă asta pentru surorile mele, îi zise ea.

— Și pentru tine?

— Și pentru mine, îi răspunse ea încet. Îți mulțumesc.

— Și ce-o să faci acum, Vennie?

Venetia își coborî privirea. Nu-i putea mărturisi că spera ca el să fie acela care să-i spună ce anume să facă și că va rămîne lîngă el. Își împreună mîinile, împletindu-și

degetele, încercînd din răspuseri să se concentreze la ceea ce-i spunea el.

— Vorbeai despre deschiderea unui restaurant, îi zise el. Poate că acum este momentul potrivit — ai și bani și ai și fler. Biroul meu din Londra te-ar putea ajuta, cu procedurile legale, cu proprietatea pe care va trebui s-o cumperi și altele.

— Îți mulțumesc.

Fitz oftă.

— Nu faci deloc lucrurile ușoare pentru mine, Vennie.

— Eu am crezut că între noi este mai mult decît o legătură de afaceri. Ochii li se întîlniră în tăcere.

— A fost o noapte tropicală fierbînte, răspunse el într-un tîrziu. Cu o lună imensă ce plutea leneșă deasupra apei, un iaht alb și strălucitor — și un bărbat mai în vîrstă care a profitat de o situație pe care a visat-o ani întregi.

Venetia îl privea nedumerită. Ciudat, se gîndi Fitz, cum nu-i mai reamintea deloc de Jenny; chiar și privirea aceea albastră îi aparținea doar ei acum. Nu era decît Venetia. Și el o iubea. Se oțeli singur pentru a putea continua. Trebuia să-i spună, să fie cinstit și să-i dea o șansă.

— Vennie, nu știu dacă o să poți să înțelegi asta, dar există ceva ce tu ar trebui să știi.

Venetia îl privi nesigură. Își băgă mîinile reci ca gheața în mînele puloverului, așteptînd. Indiferent despre ce era vorba, avea sentimentul că el ar fi preferat să nu fie obligat să-i spună. Un gînd ciudat îi asaltă mintea. Oh, Doamne, te rog, să nu fie despre Olympe. Te pomenești că avea de gînd să se însoare cu ea?

Fitz începu iarăși să se plimbe prin cameră.

— Cînd Morgan m-a sînat de la Londra ca să-mi spună că Jenny Haven a murit și că era împreună cu una din fiicele ei, am rămas înmărmurit. Am întîlnit-o și eu pe mama ta, cu mulți ani în urmă, doar o singură dată. Dar mai mult decît atît, Vennie, simțeam că o cunoșteam de-o veșnicie. Am fost îndrăgostit de ea încă de la treisprezece

ani, cînd am văzut-o pentru prima dată în Dragoste între prieteni. Încă și acum îmi amintesc de fiecare detaliu din filmul ăla — din toate filmele ei. Le-am văzut pe fiecare de vreo sută de ori. Tu nici nu-ți poți imagina ce-a însemnat Jenny pentru un băiat sărac ce a crescut într-un orașel prăpădit, căruia el îi spunea casă.... ea era toată numai mătase și satin pentru un băiat obișnuit doar cu blugii peticiți. Femeile de acest gen nici nu există în viața reală — oricum nu în genul meu de realitate cum era atunci. Cînd ești femeie, sărăcia înseamnă: cu mult mai mult decît a nu avea ce să mănînci — înseamnă să nu poți fi niciodată drăguță sau feminină, înseamnă o poveste de dragoste îngropată sub nevoile imperioase ale copiilor flămînzi și un soț care bea prea mult — ca să uite că nici asta măcar nu-și poate permite. Chiar și fetele pe care le-am cunoscut erau asprite, îmbătrînite înainte de vreme. Venetia, Jenny a fost visul unui băiețandru, ea m-a ajutat să trec peste numeroase nopți friguroase și singuraticе. N-am uitat-o niciodată. Cînd am auzit că a murit, a fost ca și cum aș fi pierdut pe cineva foarte apropiat mie — o femeie pe care am iubit-o.

Fitz se opri din plimbare și o privi pe Venetia. Cum ar fi putut copila asta din fața lui, crescută în lumea selectă, școlită la cele mai bune instituții engleze să fie măcar capabilă să înțeleagă cît de superficial era ceea ce îi povestea el acum?

— Fitz, nu mi-am dat seama...

— Ascultă-mă, îi ordonă el. Cînd te-am întîlnit pentru prima dată am fost șocat. Venetia, ai măcar cea mai vagă idee de cît de mult semeni tu cu mama ta?

— Dar nu sînt la fel, protestă ea. N-am fost niciodată ca ea. Dintr-o dată nu mai dori să audă ceea ce avea el de spus.

— Chiar nu înțelegi? Eu n-am știut niciodată cum era Jenny în realitate — știam doar cum arăta! Ea a fost un vis, Vennie — eu am fost îndrăgostit de un vis. În noaptea

aceea cînd am dansat și eu te-am ținut în brațe... ai fi putut fi Jenny.

Mai rău, cugetă Vennie, ridicîndu-se de pe scaun, era chiar mai rău decît crezuse ea. Și făcuseră dragoste împreună.

— Trebuie să știi, îi ceru ea. Spune-mi adevărul. Cînd ai făcut dragoste cu mine, a fost pentru că mă doreai pe mine... sau...? El putu termina întrebarea.

— N-am fost nici eu prea sigur, îi răspunse Fitz cu blîndețe. N-aș fi putut spune dacă tu erai Vennie sau Jenny. Tu erai fantezia mea, fata mea din vis devenită realitate. Știam felul în care se simțeau buzele tale sub apăsarea buzelor mele... Te cunoșteam parcă dinainte, Vennie. Te iubeam de-o veșnicie.

Veneticia își aminti de acel moment final al pasiunii, cînd el îi strigase numele. Atunci se întrebasesc... Oh, Doamne, trebuia să știe cu orice preț!

— Atunci ai strigat numele meu, întrebă ea cu o voce atît de înceată încît el de abia o putu auzi, sau era...?

Privind în ochii ei albaștri și mari, Fitz nu mai știa nici el care anume era — dar n-o mai putea răni din nou.

— A fost Vennie, îi răspunse el. Bineînțeles că era numele tău.

Lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji. Era oare durere, sau poate ușurare? Fitz o iubea, tocmai îi spusese. Nu? El o înconjură cu brațele și ea se sprijini de el, lacrimile ei îmbibîndu-i cămașa.

— Ce ciudat, murmură el, dar acum nu mai observ nici o asemănare. Cînd te privesc nu te văd decît pe tine — Vennie. Frumoasa și tînăra mea Vennie.

Ea își dădu seama imediat ce-l chinuia.

— Ți-e teamă că sînt prea tînără pentrut tine. Oftă. Asta-i, nu-i așa?

— Mi-e teamă că eu sînt prea bătrîn pentru tine, o corectă el. Doar gîndește-te puțin, Vennie. Tu ai toată viața înaintea ta. Eu am trăit deja o duzină de vieți. Tu poți face

orice — să-ți deschizi restaurantul tău, să începi o afacere, să te măriți cu cineva de vîrsta ta, să vă creați o viață împreună, să ai copii...

— Și o căsuță cu trandafiri, adăugă ea, zîmbind la imaginile de vis cu care o înconjurase el. Dar eu te iubesc, Fitz McBain.

— Ar trebui să fii cu cineva de vîrsta lui Morgan.

— Dar n-a fost niciodată Morgan, murmură ea. Am fost doar prieteni, ne-am distrat împreună...

— Păi asta-i exact ce vreau și eu să-ți spun, Vennie. Ești atît de tînără! Ar trebui să te distrezi, să descoperi secretele vieții, ceea ce dorești tu de la ea. Te iubesc, Vennie, dar trebuie să-ți dau o șansă.

— O șansă?

— Să întelegi și alți oameni.

— Alți bărbați, vrei să spui.

— Da. Alți bărbați.

Rămaseră tăcuți un timp îndelungat.

— Asta-i singura cale, întelegi, îi zise el, eliberînd-o din brațe, singura cale prin care poți fi sigură. Mi-e teamă că după vreo doi ani vei regreta că ești doamna Fitz McBain, că ai putea simți că ți-ai pierdut tinerețea, că ai pierdut libertatea de a fi împreună cu alți oameni tineri, că mi-ai putea spune într-o zi: „Aveam posibilități, eram tînără, puteam face și eu ceva — nu doar să fiu soția unui om bogat“ Unui bărbat bătrîn.

— Dar n-aș putea face așa ceva. Vreau să spun... eu te iubesc, Fitz.

— Și eu te iubesc pe tine; de asta îți și spun toate astea. Vennie, n-aș putea suporta să știu că te măriți cu mine, și după un timp o să regreti gestul făcut. Întelegi acum? Prefer să nu te am deloc, decît să te am și apoi să te pierd. Dispari, Vennie, măcar pentru un timp. Încearcă viața în propriii tăi termeni, fă o experiență cu restaurantul ăla, fă-ți prieteni, fă ceea ce fac și ceilalți oameni de vîrsta ta.

Vennie tînjea să se întoarcă iarăși în brațele lui, să se includă pentru totdeauna în viața lui, să fie iubită mereu de el. Dar își dădea seama că el se hotărîse. Fața îi era lipsită de expresie și ar fi dorit să-i poată șterge încruntarea aceea dintre sprîncene, să-i mîngîie ridurile fine din colțul ochilor, să îl asigure că pentru ea tinerețea era doar un simplu decor, nu un cîștig. Dar nu ar fi avut nici un rost. El o trimitea înapoi în lumea ei. Dar pentru cît timp?

— Cît timp, șopti ea, va trebui să treacă pentru ca să-ți dovedesc că pe tine te iubesc, că te voi iubi mereu?

Fitz oftă. Știa că îi putea spune să uite de treaba asta, că fusese un prost, că avea nevoie de ea, că nu putea trăi fără ea, pentru că o iubea și pentru că era atît de tînără și de dulce și de scumpă. Dar n-o va face. Probabil că în lumea ei erau cel puțin o duzină de bărbați tineri care de abia așteptau să-i spună exact aceleași lucruri. Era un risc pe care trebuia să și-l asume.

— Încearcă viața pe cont propriu timp de un an, Vennie, îi răspunse. Douăsprezece luni nu înseamnă atît de mult. Și la încheierea acestui termen, dacă încă mă mai dorești, voi fi aici — așteptîndu-te.

Venetia îi privi nesigură. Dacă ar fi iubit-o atunci n-ar fi alungat-o. Își aminti în acel moment de o replică pe care o tot repeta mama ei, plimbîndu-se prin apartamentul de hotel într-un halat de satin alb. Jenny își desfăcuse brațele larg, declamînd în fața ferestrei deschise, unui iubit imaginar: „Dragostea adevărată nu este egoistă“, striga ea. „Dragostea adevărată nu cere niciodată. Doar dăruiește“ Fitz îi dăduse libertatea de a alege. Mama ei ar fi înțeles asta și ar fi aprobat.

— Atunci, un an. Venetia își trecu mîinile prin părul ciufulit. Dar numai un an, Fitz McBain. Reuși chiar să zîmbească. Asta-i o înțelegere de afaceri.

Fitz începu să rîdă.

— Ia-o așa cum vrei, îi răspunse.

— Ba este, îi replică ea înțepată. În felul ăsta nu mai poți da înapoi.

— N-aș face asta niciodată, Vennie.

— Ești sigur că nu mai există și o altă cale? Chiar în timp ce puneă întrebarea își dădu seama că îi și cunoștea răspunsul — și în ciuda ei înseși, știa că el avea dreptate. Bine, bine, adăugă ea grăbită, știu și eu când sînt înfrîntă. Poate că, pentru moment, o să mă mulțumesc să devin doar o femeie de afaceri!

Privirile li se întîlniră și ea putu citi dragostea întipărită în ochii lui. Totul urma să fie în regulă. El va fi acolo, așteptînd-o. Pîna atunci însă, avea în față un an întreg de care trebuia să treacă, un an fără el. Aproape că o putea auzi iarăși pe Jenny cum îi spunea, așa cum îi spusese și atunci cînd plecase de acasă ca să învețe la școlile din Anglia pentru prima dată: „Privește totul în felul ăsta“, îi spusese ea. „A venit timpul să acumulezi cunoștințe, a venit timpul să te maturizezi“. Iar Jenny avusese întotdeauna dreptate.

SFÎRȘIT